

ΠΑΝΤΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ & ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΜΕΑΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ:

«ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑ»

ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

**ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΡΑΣΤΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ. ΟΙ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΩΝ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΤΡΙΠΟΛΗΣ ΚΑΙ ΓΡΕΒΕΝΩΝ**

ΠΑΥΛΙΝΑ ΜΩΡΑΪΤΗ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΜΗΤΡΩΟΥ: 3214Μ006

ΤΡΙΜΕΛΗΣ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: ΜΑΓΓΑΝΑΣ ΑΝΤΩΝΗΣ

ΜΕΛΗ: ΒΛΑΧΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΗ

ΛΑΖΟΣ ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Αθήνα, Ιανουάριος 2017

**Στους δικούς μου
ανθρώπους...**

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Έχοντας φτάσει στο τέλος αυτού του ταξιδιού -θα τολμούσα να πω- με την ολοκλήρωση της διπλωματικής μου εργασίας, αισθάνομαι πολύ ευτυχής και ευλογημένη που ακόμα ένας στόχος μου επιτεύχθηκε. Ωστόσο, αν και ο άνθρωπος είναι αυτόνομο και ανεξάρτητο ον, δεν παύει να είναι ταυτόχρονα και παράλληλα μέρος ενός συνόλου. Τιμή μου, λοιπόν, που βρίσκομαι ανάμεσα σε ανθρώπους που με νοιάζονται και με στηρίζουν, όσο μοναχική κι αν είναι στην πραγματικότητα η πορεία ενός φοιτητή. Με το προσωπικό του διάβασμα, τις συνεχείς εξετάσεις με τις οποίες προσπαθεί να αποδείξει τις ικανότητες και τις δυνατότητές του προκειμένου να υπηρετήσει την επιστήμη που επέλεξε και την διεκπεραίωση μιας εργασίας που μοιάζει πολύ διαφορετική από όσες έχει κάνει.

Θα ήθελα, λοιπόν, να ευχαριστήσω τον επιβλέποντα καθηγητή μου, κύριο Αντώνη Μαγγανά, αφενός για τις γνώσεις και την ευαισθησία που τον διακατέχει σε θέματα όπως αυτό που μελετήσαμε και αφετέρου για την απύθμενη δύναμη και διάθεση που είχε και με στήριξε καθ' όλη τη διάρκεια της συγγραφής μου.

Επιπλέον, να ευχαριστήσω τα μέλη της εξεταστικής επιτροπής, κύριο Γρηγόρη Λάζο και κυρία Βασιλική Βλάχου που δέχτηκαν να συνεργαστούμε. Να ευχαριστήσω ακόμα και τους καθηγητές του μεταπτυχιακού προγράμματος 'Εγκληματολογία' που με βοήθησαν πολύ με τις χρήσιμες συμβουλές τους, ιδιαιτέρως την κυρία Ιωάννα Τσίγκανου, η οποία με βοήθησε με το ερευνητικό κομμάτι της εργασίας μου.

Ευχαριστώ επίσης τους ανθρώπους που μου επέτρεψαν να επισκεφθώ τα Καταστήματα Κράτησης Τρίπολης και Γρεβενών και ειδικότερα τους ψυχολόγους που με υποδέχτηκαν και

παρόλο το μεγάλο φόρτο εργασίας τους, με άφησαν να κλέψω λίγο από το χρόνο τους για τις ανάγκες της έρευνας. Τους αξίζουν τα καλύτερα!

Από τα βάθη της καρδιάς μου, ένα μεγάλο ευχαριστώ οφείλω στον κύριο Παναγιώτη Σχίζα για την έμπρακτη και ουσιαστική βοήθειά του. Χωρίς αυτήν όλα θα ήταν πολύ πιο δύσκολα!

Εκφράζω επίσης τις ευχαριστίες μου, σε όσους συμφοιτητές μου συνέβαλαν με τις γνώσεις και τις συζητήσεις μας στην παρούσα εργασία.

Για το τέλος, άφησα τους δικούς μου ανθρώπους, οικογένεια, φίλους και όλους όσους ήταν δίπλα μου. Ευχαριστώ που με ανέχτηκαν όλο αυτό το διάστημα του ονείρου και της τρέλας! Διότι κι αν μόνοι μας πορευόμαστε, υπάρχουν τελικά πάντα κάποιοι που κρατούν τη φλόγα της ζωής μας αναμμένη... Τους αφιερώνω το παρόν πόνημα κι ας είναι το λιγότερο που μπορώ να κάνω γι' αυτούς...

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.....	1
ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	3

ΜΕΡΟΣ Α΄: ΤΟ ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΡΑΣΤΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι: Το φαινόμενο της παιδεραστίας από την αρχαία Ελλάδα έως σήμερα: μια σύντομη ιστορική αναδρομή.....	6
Ια. Η εξέλιξη της έννοιας της σεξουαλικότητας και η σχέση της με την παιδοφιλία.....	11
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙ: Εννοιολογικές προσεγγίσεις και ορισμοί: οι μορφές της παιδεραστίας.....	14
Ιια. Η παιδοφιλία ως ψυχική διαταραχή.....	14
Ιιβ. Η αιμομιξία ως μορφή της παιδεραστίας.....	32
Ιιγ. Το φαινόμενο της πορνογραφίας ανηλίκων στο διαδίκτυο.....	38
Ιιδ. Βιασμός ανηλίκων- Αναφορά σε έρευνες.....	47
Ιιε. Ασέλγεια κατά ανηλίκου και Αποπλάνηση ανηλίκου.....	49
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ: Η δυσκολία αναγνώρισης της παραβατικής συμπεριφοράς από το δράστη.....	51
ΙΙια. Θεραπεία και υποτροπή των δραστών.....	52

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV: Η παιδεραστία ως αξιόποινη πράξη κατά τον ελληνικό Ποινικό

Κώδικα.....58

IIIα. Εγκλήματα κατά της γενετήσιας ελευθερίας και εγκλήματα οικονομικής εκμετάλλευσης της γενετήσιας ζωής.....58

IIIβ. Υπότροποι Εγκληματίες.....68

ΜΕΡΟΣ Β΄: Η ΕΡΕΥΝΑ ΣΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΤΡΙΠΟΛΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ I: Πρώτο τμήμα της έρευνας στο κατάστημα κράτησης Τρίπολης-

Εισαγωγή.....72

Iα. Το πεδίο της έρευνας.....72

Iβ. Η μέθοδος.....73

Iγ. Οι περιπτώσεις.....74

Iδ. Οδηγός για το ερωτηματολόγιο.....74

Iδ1. Διαδικασία συμπλήρωσης ερωτηματολογίων.....76

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II: Ευρήματα του πρώτου τμήματος της έρευνας στο Κατάστημα Κράτησης

Τρίπολης.....77

IIα. Δημογραφικά και κοινωνικά χαρακτηριστικά.....78

IIβ. Οι απόψεις των κρατουμένων για την ποινική διαδικασία.....80

IIβ1. Κατηγορία κι αντίστοιχη ποινή.....80

<i>Πβ2. Η επιλογή των εναλλακτικών μέτρων σωφρονισμού από τους δράστες.....</i>	81
<i>Πβ3. Από την καταγγελία του περιστατικού έως και τη σύλληψη των δραστών.....</i>	85
Πγ. Οι παράγοντες που διαδραμάτισαν ρόλο στην εκδήλωση της παραβατικής συμπεριφοράς.....	90
<i>Πγ1. Χρήση παιδικού πορνογραφικού υλικού μέσω διαδικτύου.....</i>	90
<i>Πγ2. Οικογενειακό περιβάλλον και σχέσεις με σημαντικούς άλλους κατά την παιδική και εφηβική ηλικία.....</i>	91
<i>Πγ3. Σχέση δραστών παιδεραστίας και θύματος.....</i>	95
Πδ. Η δυσκολία αναγνώρισης της παραβατικής συμπεριφοράς από το δράστη.....	100
Πε. Στιγματισμός και δυσκολίες επανένταξης.....	115
ΚΕΦΑΛΑΙΟ III: Συμπεράσματα.....	119

ΜΕΡΟΣ Γ΄: Η ΕΡΕΥΝΑ ΣΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΓΡΕΒΕΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ I: Δεύτερο τμήμα της έρευνας στο Κατάστημα Κράτησης Γρεβενών-	
Εισαγωγή.....	124
Ια. Το πεδίο της έρευνας.....	124
Ιβ. Η μέθοδος.....	125
Ιγ. Οι περιπτώσεις.....	126
Ιδ. Οδηγός για τις συνεντεύξεις.....	128

<i>Ιδ1. Οι συνεντεύξεις.....</i>	128
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙ: Ευρήματα του δεύτερου τμήματος της έρευνας στο Κατάστημα Κράτησης Γρεβενών.....	130
Πα. Δημογραφικά και κοινωνικά χαρακτηριστικά.....	130
Πβ. Οι απόψεις των κρατουμένων για την ποινική διαδικασία.....	131
<i>Πβ1. Κατηγορία κι αντίστοιχη ποινή.....</i>	131
<i>Πβ2. Η επιλογή των εναλλακτικών μέτρων σωφρονισμού από τους δράστες.....</i>	136
<i>Πβ3. Από την καταγγελία του περιστατικού έως και τη σύλληψη των δραστών.....</i>	141
Πγ. Οι παράγοντες που διαδραμάτισαν ρόλο στην εκδήλωση της παραβατικής συμπεριφοράς.....	150
<i>Πγ1. Χρήση παιδικού πορνογραφικού υλικού μέσω διαδικτύου.....</i>	150
<i>Πγ2. Οικογενειακό περιβάλλον και σχέσεις με σημαντικούς άλλους κατά την παιδική και εφηβική ηλικία.....</i>	157
<i>Πγ3. Σχέση δραστών παιδεραστίας και θύματος.....</i>	176
Πδ. Η δυσκολία αναγνώρισης της παραβατικής συμπεριφοράς από το δράστη.....	207
Πε. Στιγματισμός και δυσκολίες επανένταξης.....	217
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ: Συμπεράσματα	222
ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΑΝΤΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ.....	229

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	234
ΕΛΛΗΝΟΓΛΩΣΣΗ.....	234
ΞΕΝΟΓΛΩΣΣΗ.....	237
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: Οι απομαγνητοφωνημένες συνεντεύξεις.....	239

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Το υπό μελέτη θέμα στην παρούσα διπλωματική εργασία είναι το φαινόμενο της παιδεραστίας. Αρχικός μας στόχος είναι η διερεύνηση των προτάσεων αντεγκληματικής πολιτικής, μέσα από την εμπειρική έρευνα που υλοποιήθηκε στα Καταστήματα Κράτησης Τρίπολης και Γρεβενών, έπειτα από άδεια του Υπουργείου Δικαιοσύνης και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων . Έπειτα, λοιπόν, από μια σύντομη ιστορική αναδρομή του φαινομένου από την Αρχαία Ελλάδα έως και τη σημερινή εποχή, της παρουσίασης της φαινομενολογίας της παιδεραστίας και των απαραίτητων εννοιολογικών οριοθετήσεων, οδηγούμαστε στην ποιοτική ανάλυση περιεχομένου των περιπτώσεων που απαρτίζουν την έρευνα, δηλαδή των απόψεων των κρατούμενων των Καταστημάτων Κράτησης Τρίπολης και Γρεβενών.

Τονίζουμε το γεγονός ότι δεν εστιάσαμε στη δημιουργία ενός προφίλ με βάση την ηλικία, το επάγγελμα και την οικονομική κατάσταση των υπό μελέτη Υποκειμένων. Αυτός θα ήταν ο εύκολος δρόμος. Αντιθέτως, οι υποθέσεις εργασίας που διερευνήσαμε μέσω των απόψεών τους και την ανάλυση αυτών, σχετίζονται με τη σχέση του δράστη και παιδιού- θύματος, την έκθεση των δραστών σε παιδική πορνογραφία, την έννοια της αναγνώρισης της παραβατικής συμπεριφοράς από τους δράστες και τη σχέση της με την έννοια της υποτροπής και τέλος με ποιον τρόπο τα παραπάνω μας οδηγούν στην κατάλληλη αντεγκληματική πολιτική και τις πρακτικές που πρέπει να ακολουθούνται. Με αυτόν τον τρόπο θα ανακαλύψουμε εάν η φυλάκιση και ο εγκλεισμός αποτελούν κατάλληλους τρόπους αντιμετώπισης του φαινομένου και αν υφίσταται ‘σωφρονισμός’ για μια τόσο ιδιαίτερη και ειδική κατηγορία εγκληματιών.

Επισκεφθήκαμε, λοιπόν, τα Καταστήματα Κράτησης της Τρίπολης και των Γρεβενών και ήρθαμε σε επικοινωνία με κρατούμενους, οι οποίοι έχουν διαπράξει το αδίκημα της

παιδευαστίας ή/και της κατοχής πορνογραφικού υλικού, ή/και της ασέλγειας και της αποπλάνησης ανηλίκου. Στο δεύτερο και στο τρίτο μέρος της εργασίας, αναλύονται τα στοιχεία που συλλέξαμε από τις απαντήσεις των Υποκειμένων από τα Καταστήματα Κράτησης Τρίπολης και Γρεβενών αντίστοιχα. Γίνεται μία μικρή περιγραφή της κάθε περίπτωσης και καταλήγουμε στα συμπεράσματά μας χωριστά για το κάθε τμήμα της έρευνας, της οποίας σκοπός της είναι να αναδειχθούν οι τρόποι με τους οποίους μπορούν να μειωθούν τα περιστατικά της παιδευαστίας, καθώς το ίδιο και οι υπότροποι δράστες παιδευαστίας. Συνεπώς, ύστερα από την παράθεση των συμπερασμάτων χωριστά για τα δύο τμήματα της έρευνας, ακολουθεί ο επίλογος με τα κοινά συμπεράσματα, τις γενικές διαπιστώσεις και τις προτάσεις αντεγκληματικής πολιτικής.

Λέξεις – Κλειδιά: παιδευαστία, ποιοτική ανάλυση περιεχομένου, αντεγκληματική πολιτική

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η παιδευαστία ετυμολογικά προέρχεται από τις αρχαίες λέξεις «παῖς + ἐρῶμαι¹», δηλαδή παιδί και αγαπῶ, ποθῶ. «Ὡς παιδί θεωρείται κάθε άτομο ηλικίας μικρότερης των 18 ετών», σύμφωνα με τη Διεθνή Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού², η οποία υιοθετήθηκε στη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών στις 20 Νοεμβρίου 1989. Στην Ελλάδα κυρώθηκε στις 3 Δεκεμβρίου 1992 με τον Ν.2101/92 (ΦΕΚ Α'192).

Η ανωτέρω πράξη διώκεται ποινικά και στο ελληνικό ποινικό δίκαιο υπάρχουν διατάξεις και άρθρα τα οποία πλαισιώνουν την εγκληματική πράξη που μελετάται στην ανά χείρας εργασία, σε οποιαδήποτε μορφή της. Το έγκλημα της παιδευαστίας είναι ένα, ωστόσο εμείς επιδιώξαμε να το διερευνήσουμε από πολλές πλευρές. Η εργασία χωρίζεται σε τρία μέρη, όπου στο πρώτο αναφέρεται το θεωρητικό πλαίσιο του φαινομένου της παιδευαστίας, στο δεύτερο μέρος υπάρχει το πρώτο τμήμα της έρευνας που αφορά στις περιπτώσεις του Καταστήματος Κράτησης Τρίπολης και στο τρίτο μέρος αναλύουμε τις περιπτώσεις του δεύτερου τμήματος της έρευνας που διεξήχθη στο Κατάστημα Κράτησης Γρεβενών. Ο λόγος για τον οποίο, χωρίσαμε την έρευνα σε δύο τμήματα είναι μια τεχνική διαφορά που υπάρχει ως προς τη μεθοδολογία αυτών. Στη μεν πρώτη έρευνα στη Τρίπολη, χρησιμοποιήθηκε ερωτηματολόγιο με ανοικτού τύπου ερωτήσεις και στη δεύτερη έρευνα στα Γρεβενά χρησιμοποιήθηκε το ίδιο ερωτηματολόγιο ως οδηγός του ερευνητή -εν προκειμένω εμού- ο οποίος όμως βασίστηκε σε αυτό για τη διεξαγωγή των ημιδομημένων συνεντεύξεων με τα υπό μελέτη Υποκείμενα. Το εργαλείο είναι κοινό, το ίδιο και η επιλογή του 'δείγματος', δηλαδή των περιπτώσεων. Ο σκοπός της έρευνας και οι υποθέσεις εργασίας μας παραμένουν ίδια και για τα δύο τμήματα της έρευνας. Ωστόσο,

¹ Lexigram, «Παιδευαστία», όπως βρίσκεται στο: <http://www.lexigram.gr/lex/arch,01/2017>.

² «Νόμος που κυρώνει τη σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού», όπως βρίσκεται στο: https://www.ucy.ac.cy/mhc/documents/Legislation/Convention_on_the_Rights_of_Children.pdf,01/2017.

διεξήχθησαν διαφορετικά συμπεράσματα, λόγω αυτής της μικρής τεχνικής διαφοράς, την οποία δεν την επιλέξαμε, αλλά δεν μας επιτράπηκε από το Κατάστημα Κράτησης Τρίπολης να προχωρήσουμε στις συνεντεύξεις, με αποτέλεσμα να αρκεστούμε στα αυτοσυμπληρούμενα ερωτηματολόγια φυσικά παρουσία δική μου.

Πιο συγκεκριμένα, στο πρώτο μέρος της εργασίας, παρουσιάζουμε μια σύντομη ιστορική αναδρομή για το αδίκημα της παιδεραστίας από την Αρχαία Ελλάδα έως και σήμερα. Θα δούμε ότι το φαινόμενο αυτό εμφανίζεται ήδη από τα Αρχαία ελληνικά χρόνια και επειδή το υπό μελέτη θέμα θα το εξετάσουμε μόνο με βάση τα ελληνικά δεδομένα, κάνουμε μια γενικότερη αναφορά στη μορφή που είχε το φαινόμενο εκείνα τα χρόνια και τη μορφή που έχει λάβει στη σύγχρονη εποχή. Εν συνεχεία, ακολουθούν οι εννοιολογικές οριοθετήσεις του φαινομένου και χάριν διευκόλυνσης για την καλύτερη κατανόηση των συμπερασμάτων της έρευνας, οριοθετούμε την έννοια με βάση τα εμπειρικά μας δεδομένα. Αυτό σημαίνει ότι γίνεται αναφορά αφενός στην έννοια της παιδεραστίας και αφετέρου σε άλλες πολύ σχετικές έννοιες, όπως η παιδοφιλία, η παιδική πορνογραφία, η αιμομιξία, η μετάνοια, η υποτροπή, ο βιασμός ανηλίκων, η ασέλγεια, η αποπλάνηση και η απόπειρα βιασμού. Στο επόμενο και τελευταίο κεφάλαιο του πρώτου μέρους, γίνεται αναφορά στο ελληνικό νομικό πλαίσιο και τα άρθρα ελληνικού Ποινικού Κώδικα που αφορούν στα παραπάνω αδικήματα, εφόσον στην παρούσα εργασία εξετάζεται η διάσταση του φαινομένου μόνο στην Ελλάδα.

Στο δεύτερο μέρος της εργασίας, αφού έχουμε συλλέξει τα εμπειρικά μας δεδομένα από τα ερωτηματολόγια που συμπλήρωσαν οι κρατούμενοι στις φυλακές της Τρίπολης, οδηγούμαστε στην ανάλυση του περιεχομένου αυτών. Συνεπώς, παρουσιάζεται η ποιοτική ανάλυση των στοιχείων κάθε Υποκειμένου χωριστά και με τη σειρά των ενοτήτων που κατανεμήθηκαν οι ερωτήσεις. Οι ενότητες είναι πέντε και αποτελούνται από διαφορετικό αριθμό ερωτήσεων η

καθεμία, με σκοπό να απαντήσουμε στις υποθέσεις εργασίας. Καταλήγουμε στα συμπεράσματα, στα οποία μας οδήγησαν οι ίδιες οι απαντήσεις των ερωτώμενων και η ανάλυσή τους.

Στο τρίτο μέρος της εργασίας, είναι το δεύτερο τμήμα της έρευνας, δηλαδή οι περιπτώσεις από τις φυλακές των Γρεβενών. Ακολουθείται ακριβώς η ίδια διαδικασία, όπου σε κάθε ενότητα έχουμε μεταφέρει αποσπάσματα από τις απομαγνητοφωνημένες συνεντεύξεις των Υποκειμένων της έρευνας, τα οποία αναλύονται ποιοτικά. Καταλήγουμε στα συμπεράσματα που προέκυψαν από τα ευρήματα του συγκεκριμένου τμήματος της έρευνας, με κάθε επιφύλαξη και χωρίς να έχουμε σκοπό να γενικεύσουμε.

Μετά το πέρας των τριών μερών της ανά χειράς εργασίας, στον επίλογο, αναφέρουμε τα κοινά συμπεράσματα στα οποία καταλήξαμε και από τα δύο τμήματα ης έρευνας. Οι περιπτώσεις των φυλακών Τρίπολης και οι περιπτώσεις των φυλακών Γρεβενών, αναλύθηκαν, επεξεργάστηκαν και μελετήθηκαν, ώστε να οδηγηθούμε σε κάποια κοινά και όχι γενικευμένα συμπεράσματα, στα οποία προσπαθήσουμε να λύσουμε τις αρχικές μας υποθέσεις εργασίας. Σε αυτό το σημείο, προτείνουμε μέτρα αντεγκληματικής πολιτικής, τα οποία κατά τη γνώμη μας θα μειώσουν τον αριθμό σεξουαλικά κακοποιημένων παιδιών στην Ελλάδα.

Ολοκληρώνοντας την παρουσίαση των περιεχομένων της εργασίας, οφείλουμε να αναφερθούμε στις υποθέσεις εργασίας μας, οι οποίες διαμορφώθηκαν προτού διεξαχθεί η έρευνα βάσει του σκοπού της και επεξεργάστηκαν εν μέρει κατά τη διάρκειά της, σύμφωνα με το συλλεγμένο υλικό. Η πρώτη υπόθεση είναι ότι οι δράστες παιδεραστίας επαναλαμβάνουν τη δική τους σεξουαλική κακοποίηση που υπέστησαν στην παιδική τους ηλικία, παίζοντας αυτή τη φορά το ρόλο του δράστη και όχι του θύματος. Η δεύτερη υπόθεση είναι ότι η μεγάλη έκθεση σε παιδική πορνογραφία είναι ικανή να ωθήσει το άτομο στη διάπραξη του εγκλήματος της παιδεραστίας.

Τρίτη υπόθεση είναι ότι το παιδί -θύμα βρίσκεται στο κοντινό, φιλικό ή οικογενειακό περιβάλλον του δράστη και δεν αποτελεί ένα άγνωστο, τυχαίο θύμα. Τέλος, η τέταρτη υπόθεση είναι ότι οι δράστες παιδεραστίας δυσκολεύονται να αναγνωρίσουν την παραβατική τους συμπεριφορά και καθίσταται αδύνατο να επιτευχθεί ο σωφρονισμός τους με τον εγκλεισμό τους σε ένα Κατάστημα Κράτησης, με αποτέλεσμα να υποτροπιάζουν.

ΜΕΡΟΣ Α΄: ΤΟ ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΡΑΣΤΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι: Το φαινόμενο της παιδεραστίας από την αρχαία Ελλάδα έως σήμερα: μια σύντομη ιστορική αναδρομή

Για το φαινόμενο της παιδεραστίας αντλούμε πληροφορίες από τον κλασικό ελληνικό κόσμο και ιδιαίτερα από την Αθήνα του 5^{ου} και 4^{ου} π. Χ. αιώνα. Οι αναφορές που έχουμε για το φαινόμενο της παιδεραστίας εστιάζουν αρχικά στην ομοφυλοφιλία, έτσι όπως μας την παρουσιάζουν φιλόσοφοι, ρήτορες και κωμωδιογράφοι και έπειτα καταλήγουμε στην παιδεραστία και στο πώς αντιμετωπιζόταν από την αθηναϊκή κοινωνία και το νομοθέτη.

Η παιδεραστία στην αρχαία Ελλάδα παρέμενε μυστικό, γιατί οι τότε επιστήμονες δεν ήθελαν να δώσουν έκταση στο φαινόμενο για το λόγο ότι θα επιβάρυναν τους Έλληνες τους οποίους είχαν μυθοποιήσει τρόπον τινά. Ο πρώτος που έγραψε για την παιδεραστία στην Αρχαία Ελλάδα το 1907 ήταν ο Γερμανός Bethe με το άρθρο του: «Die dorische Knabenliebe». Ωστόσο, όντας φιλέλληνας υποστήριξε ότι οι Έλληνες δεν γνώριζαν την παιδεραστία μέχρι που εισέβαλε η φυλή των Δωριέων και τη διέδωσε στον ελληνικό χώρο.

Επιπλέον, οι ίδιοι οι αρχαίοι Έλληνες, φιλόσοφοι και λογοτέχνες, έγραψαν γι' αυτόν τον ιδιόμορφο έρωτα που οπωσδήποτε τους εντυπωσίαζε και οι αγγειογράφοι του 2^{ου} π. Χ. αιώνα χρησιμοποίησαν παιδευαστικά θέματα στις αγγειογραφίες τους. Όλα αυτά οδήγησαν τους σύγχρονους μελετητές να αποκαλέσουν αυτό το είδος του έρωτα «ελληνικό έρωτα».

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, η εντύπωση που αποκτούμε από τα σύγχρονα κείμενα που γράφονται μάλιστα και σε απόλυτο τόνο, οφείλουμε να αναφέρουμε και την αντίπερα όχθη. Σε άλλα κείμενα φαίνεται καθαρά η αντίδραση του Αθηναίου νομοθέτη και της αθηναϊκής κοινωνίας απέναντι σε αυτό το φαινόμενο.

Η κοινωνία ειδικότερα στάθηκε αντίθετη προς τους ομοφυλοφιλικούς έρωτες και κατ' επέκταση -όπως βλέπουμε και στο κείμενο του Φαίδρου- στους παιδικούς έρωτες. Απόδειξη ότι οι Αθηναίοι ήταν αντίθετοι στην παιδευαστία αποτελεί και το χωρίο από τον Κατά Τιμάρχου λόγο του Αισχίνη και τα έργα του Αριστοφάνη. Επίσης, στα έργα του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη διακρίνουμε την αντίθεσή τους αλλά και γενικότερα της κοινωνίας κατά της παιδευαστίας.

Από την πλευρά της πολιτείας υπήρχαν εξίσου νόμοι (που αποδίδονται στο Σόλωνα) οι οποίοι 'καταδίκαζαν' με κάποιο τρόπο τέτοιου είδους συμπεριφορές. Χαρακτηριστικός ήταν ο νόμος που ρύθμιζε το χρόνο που άνοιγαν και έκλειναν τα σχολεία. Συγκεκριμένα, οι δάσκαλοι όφειλαν να ανοίγουν τα σχολεία πριν ανατείλει ο ήλιος και να τα κλείνουν πριν από τη δύση του. Επίσης δεν επιτρεπόταν η είσοδος στο σχολείο ατόμων που υπερέβαιναν την παιδική ηλικία -εφόσον υπήρχαν παιδιά- εκτός αν ήταν γιος, αδελφός ή γαμπρός του δασκάλου. Εάν κάποιος παρενέβαινε αυτήν την απαγόρευση του νόμου θα τιμωρούταν με την **ποινή του θανάτου**.

Επίσης, οι γυμναστές όφειλαν να μην αφήνουν τους ενηλίκους να κάθονται μαζί με τα παιδιά κατά τις εορτές του Ερμή. Εκείνος που θα επέτρεπε κάτι τέτοιο θα κηρυσσόταν 'ένοχος

παραβάσεως του νόμου περί διαφθοράς ελευθέρων παιδων'. Βλέπουμε, λοιπόν, μέσα από την αυστηρότητα των νόμων αυτών, το μέγεθος της ανησυχίας των πατέρων για τους γιους τους, ώστε να μην πέφτουν θύματα σοδομισμού.

Ο νομοθέτης τιμωρούσε επίσης και τους προαγωγούς παιδων, δηλαδή όσους διευκόλυναν την παράδοση νεαρών παιδιών σε εραστές και ακόμα βαρύτερες ποινές όταν επρόκειτο για τους πατέρες τους. Σκοπός του ήταν να χτυπήσει στη ρίζα το φαινόμενο της παιδεραστίας. Στις παραγράφους 12 και 13 του Κατά Τιμάρχου λόγου του Αισχίνη αναγράφονται ορισμένες διατάξεις που σχηματίζουν ένα είδος κλίμακας:

- Παιδιά κάτω των 12 ετών: οι έρωτες με τόσο μικρά αγόρια απαγορεύονταν από την κοινωνία και από το νόμο και οι αντίστοιχοι εραστές τιμωρούνταν.
- Αγόρια 12 έως 15 (έστω 17) ετών: αν το παιδί αρνιόταν αλλά ο εραστής το 'χρησιμοποιούσε' τιμωρούσαν τον εραστή για βιασμό (ύβρις). Εάν το παιδί συναινούσε και παραδιδόταν στον εραστή από αγάπη ή θαυμασμό δεν υπήρχε καμιά τιμωρία.
- Οι ενήλικοι είχαν δικαίωμα για κάθε είδους σχέση μεταξύ τους, εκτός από τους ομοφυλόφιλους που υφίσταντο ορισμένες σοβαρές μειώσεις, όπως το να μιλούν στην εκκλησία του δήμου.

Τέλος, είναι δύσκολο να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι η εθιμική ενίοτε αναγνώριση της παιδεραστίας αποσκοπούσε στη διαμόρφωση του χαρακτήρα των νέων ή στο δημογραφικό έλεγχο ή στην απλή εξυπηρέτηση της λαγνείας του ενήλικου πληθυσμού. Και οι τρεις εκδοχές είναι βάσιμες ανάλογα την πόλη και την περιοχή. Όσο για την Αθήνα, η παιδεραστία μάλλον δεν

ήταν ένα γενικευμένο φαινόμενο, αλλά ‘προνόμιο’ της ολιγάριθμης ιθύνουσας τάξης³. Δεν πρέπει, λοιπόν, να τοποθετούμε τις παιδευτικές σχέσεις μόνο στην πόλη της Αθήνας. Πολλοί ερευνητές θέλουν να μας παρουσιάσουν κάτι τέτοιο, ωστόσο η παιδευσιολογία δεν αποτέλεσε ποτέ το κύριο χαρακτηριστικό των Ιώνων⁴. Η Ιωνία, το λίκνο του ελληνικού πολιτισμού, θεωρούσε την παιδευσιολογία μια επαίσχυντη διαστρόφη⁵.

Μελετώντας το φαινόμενο της παιδευσιολογίας στην Ελλάδα γίνεται σαφές σε ποιες περιπτώσεις τα περιστατικά ήταν εντονότερα. Για παράδειγμα, η σωματική αγωγή διδασκόταν από τον *παιδοτρίβην*, δηλαδή το γυμναστή, σε ιδιωτικά γυμναστήρια τα λεγόμενα *γυμνάσια*, λέξη η οποία προέρχεται από το ουσιαστικό *γυμνός* και υποδηλώνει ότι οι νέοι αθλούνταν γυμνοί. Ωστόσο, η ροπή προς την παιδευσιολογία προσέλκυε διαφόρων ειδών καλλιτεχνών και φιλοσόφων στα γυμνάσια με αποτέλεσμα να αποκτήσουν και μια εκπαιδευτική σημασία με την οποία παρέμεινε και στη νεοελληνική γλώσσα.

Σημαντικό είναι να αναφέρουμε τις λέξεις με τις οποίες οι αρχαίοι συγγραφείς ανέφεραν όσους επιδίδονταν στην παιδευσιολογία. Αυτές είναι: *φιλομείραξ*, *φιλοβούπαις*, *παιδοπίπης*, *παιδομανής*, *παιδευσιολογός*, *παιδοφίλης*, *φιλέφηβος*, *είσπνηλος* (στη δωρική διάλεκτο). Για την ίδια την πράξη χρησιμοποιούσαν τις λέξεις *παιδέρως*, *παιδομανία*, *παιδευσιολογία* και *παιδοφιλία* με κάποιες εννοιολογικές παραλλαγές⁶.

Ωστόσο, η παιδευσιολογία στην Αθήνα όπως και σε άλλες ελληνικές πόλεις δεν αποτέλεσε δείγμα εκφυλισμού ή παρακμής. Αντιθέτως άνθισε ακόμα και στις πιο λαμπρές εποχές του αθηναϊκού

³ Καρζής Θ., *Η Παιδεία στην Αρχαιότητα. Προφορικοί πολιτισμοί-Σπάρτη/Οι παιδαγωγοί της Ευρώπης-Αθήνα/Τα φώτα της ελληνικής παιδείας-Ρώμη*, εκδόσεις Φιλιππότη, Αθήνα, 1997, σελ:250.

⁴ Δημάκης Π., *Πρόσωπα και θεσμοί της Αρχαίας Ελλάδας*, εκδόσεις Δημ. Ν. Παπαδήμα, Αθήνα, 1994, σελ:139-161.

⁵ Καρζής Θ., *Η Παιδεία στην Αρχαιότητα*, 1997, όπως παραπ., σελ:249.

⁶ Το ίδιο, σελ:240-257.

πολιτισμού. Συγγραφείς μιλούν για τις αφύσικες παιδευτικές σχέσεις και ποιητές όπως ο Στράτωνας και ο Καλλίμαχος γράφουν παιδευτικά ποιήματα⁷.

Μόνο η δημιουργία κανόνων και ταμπού υποδηλώνει την κοινωνική σημασία της παιδευσιμότητας. Οι νόμοι του Σόλωνα έθεταν υπό τιμωρία το δούλο, ο οποίος θα ερωτευόταν ή θα ενοχλούσε ένα ελεύθερο αγόρι. Με τον ίδιο τρόπο απαγόρευαν οι νόμοι αυτοί στο δούλο να αθλείται στην παλαίστρα. Ο κανονισμός του Σόλωνα σημαίνει ότι περί το 600 η παιδευσιμότητα ήταν κιάλας ένας τρόπος συμπεριφοράς, ο οποίος γινόταν δεκτός ως κοινωνικός και όχι ως ιδιωτικός και συνεπώς έπρεπε να οριοθετείται. Κι αν ακόμη σύμφωνα με το νόμο κάθε άνδρας μπορούσε να ασκήσει την παιδευσιμότητα, ωστόσο αυτή ήταν de facto προνόμιο των ευγενών⁸.

Αν και η εκπαίδευση δεν ήταν υποχρεωτική ούτε δημόσια, εν τούτοις η πολιτεία επέβλεπε κι ρύθμιζε την καλή λειτουργία των επί μέρους σχολών αγωγής στην Αθήνα με διάφορους νόμους, οι οποίοι είναι γνωστοί σε εμάς από τους αρχαίους συγγραφείς. Όπως φαίνεται από τις μαρτυρίες που υπάρχουν η αγωγή ήταν για όλα τα παιδιά των Αθηναίων πολιτών με εξαίρεση τα κορίτσια και φυσικά τους δούλους. Υπάρχουν αρκετές διατάξεις που ρύθμιζαν τις υποχρεώσεις και τα καθήκοντα που είχαν οι παιδαγωγοί οι οποίοι ήταν δούλοι-βοηθοί των μικρών παιδιών, καθώς και διατάξεις που απαγόρευαν την είσοδο στις παλαίστρες και γενικά σε χώρους αγωγής των νέων, μεγαλύτερων ατόμων τα οποία δεν είχαν σχέση με τους μικρούς. Τέτοιου είδους νόμοι είχαν σκοπό την αποφυγή της παιδευσιμότητας⁹.

⁷ Καρζής Θ., *Η γυναίκα στην αρχαιότητα: προϊστορία-ανατολικοί πολιτισμοί-Ελλάδα-Ρώμη*, εκδόσεις Φιλιππότη, Αθήνα, 1987, σελ:191-192.

⁸ Reinsberg C., *Γάμος, εταίρες και παιδευσιμότητα στην Αρχαία Ελλάδα*, Μτφ: Δ. Γ. Γεωργοβασίλης και Μ. Pfreimter, εκδόσεις Παπαδήμα, Αθήνα, 1999, σελ:290-292.

⁹ Μουρατίδης Ι., *Ιστορία Φυσικής αγωγής και αθλητισμού του αρχαίου κόσμου*, εκτύπωση copy city digital, Θεσσαλονίκη, 2010, σελ:130,131.

Η αιμομιξία, εν κατακλείδι, η οποία εξετάζεται ως μέρος της παιδοφιλικής συμπεριφοράς, ήταν αποτρόπαιη, «βδελυκτή», όπως αναφερόταν στην Αρχαία Ελλάδα. Οι Στωικοί φιλόσοφοι, όπως ο Ζήνων, ο Κλεάνθης και ο Χρύσιππος, δεν απέκρουαν ωστόσο τις αιμομικτικές σχέσεις. Αυτό όμως που πρέπει να επισημάνουμε είναι ότι δεν εστίαζαν στην αιμομιξία μεταξύ πατέρα- κόρης, αλλά μεταξύ αδελφών. Γι' αυτό το λόγο, επέτρεπαν το γάμο μεταξύ τους. Εκείνος, ο οποίος αναφέρεται και στην αιμομικτική σχέση πατέρα και κόρης, ήταν ο ιστορικός Ξενοφώντας στην Κύπρου Παιδεία και ο ρήτορας Λυσίας στον Αλκιβιάδη όπου αναφέρει το εξής: «οὐκ ἐρᾷ ἀδελφὸς ἀδελφῆς οὐδὲ πατὴρ θυγατρὸς¹⁰». Η αιμομιξία μεταξύ αδελφών δε θα μας απασχολήσει στην παρούσα εργασία. Θα ασχοληθούμε αποκλειστικά με την αιμομικτική σχέση πατέρα και κόρης, λόγω της ανηλικότητας της δεύτερης και ως μορφή της παιδεραστίας.

Ια. Η εξέλιξη της έννοιας της σεξουαλικότητας και η σχέση της με την παιδοφιλία

Η ιστορική αναδρομή της σεξουαλικότητας μας δείχνει ότι ο «φυσιολογικός» και «ομαλός» τρόπος εκδήλωσής της είναι αφενός υποκειμενικός και αφετέρου εξαρτάται από κοινωνικούς και πολιτισμικούς παράγοντες. Το τελευταίο αποδεικνύεται από το ότι μια συμπεριφορά που θεωρείται «φυσιολογική» σε μια χρονική περίοδο και σε έναν πολιτισμό, θεωρείται «αποκλίνουσα» ή «παθολογική» σε μια άλλη χρονική περίοδο και σε έναν άλλο πολιτισμό.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί ο ελληνορωμαϊκός πολιτισμός, κατά τον οποίο η ομοφυλοφιλία αντιμετωπιζόταν ως κάτι το αποδεκτό και μάλιστα το εξωραϊσμένο. Ακολούθησε ωστόσο η ιουδαιοχριστιανική παράδοση, η οποία ως πιο συντηρητική, προσδιόριζε τη σεξουαλική συμπεριφορά ως τον αποκλειστικό τρόπο για αναπαραγωγή. Οποιαδήποτε άλλη σεξουαλική έκφραση αποτελούσε μορφή ψυχοπαθολογίας, όπως η υπερβολική σεξουαλική

¹⁰ Μαντζίβης Κ., Αιμομιξία: Η φρίκη στην οικογένεια, Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα, 2000, σελ.:203, 204.

διέγερση των γυναικών. Αντιθέτως στις μέρες μας, η έλλειψη σεξουαλικής διέγερσης θεωρείται μορφή σεξουαλικής διαταραχής¹¹.

Ωστόσο, το σεξουαλικό δυναμικό και η πραγμάτωση του ή με άλλα λόγια η σεξουαλικότητα ως έννοια και η εκδήλωσή της, διαφέρουν μεταξύ τους. Μπορεί να ταυτίζονται βάσει της λογικής, αλλά διαφέρουν όπως το φυσικό και το κοινωνικό. Μια χαρακτηριστική διαφορά είναι αυτή ανάμεσα στη σεξουαλική δραστηριότητα στο πλαίσιο της κοινωνικής σχέσης και τη σεξουαλική δραστηριότητα στο πλαίσιο της φυσικής σχέσης, όπως είναι ο βιασμός¹². Με αυτό, γίνεται αντιληπτό ότι η εκδήλωση της σεξουαλικότητας μπορεί να γίνει με διάφορους τρόπους. Στη παρούσα εργασία, μας απασχολεί το θέμα της εκδήλωσης της σεξουαλικότητας, όχι για λόγους αναπαραγωγής, αλλά για λόγους σεξουαλικής ικανοποίησης και ηδονής εις βάρος κάποιου άλλου ατόμου και δε ανηλίκου.

Όταν η σεξουαλικότητα, λοιπόν, εκδηλώνεται ως σεξουαλική δραστηριότητα κάτω από το πλαίσιο της φυσικής και όχι της κοινωνικής σχέσης, αποτελεί σεξουαλική δυσλειτουργία έως και σεξουαλική διαταραχή. Οι παραφιλίες, για παράδειγμα, αποτελούν μια μορφή σεξουαλικής διαταραχής. Η παραφιλία είναι σύνθετος όρος από της ελληνικές λέξεις «παρά» και «φιλία», δηλαδή «παρέκκλιση» και «αυτό προς το οποίο έλκεται το άτομο» αντίστοιχα. Γενικά, οι διαταραχές αυτές αφορούν σε έντονες και επαναλαμβανόμενες σεξουαλικές φαντασιώσεις ή συμπεριφορές που σχετίζονται με την οδύνη ή την ταπείνωση του εαυτού τους ή του συντρόφου τους, με άψυχα αντικείμενα, καθώς και με την επαφή με παιδιά. Τα άτομα που πάσχουν από κάποια παραφιλία, πρέπει να έχει εκδηλωθεί πάνω από έξι μήνες και να θεωρούν τις παραφιλικές φαντασιώσεις τους αναγκαίες για τη σεξουαλική τους διέγερση. Βασικό κριτήριο

¹¹ Χριστοπούλου Α., Εισαγωγή στην Ψυχοπαθολογία του ενήλικα, εκδόσεις ΤΟΠΟΣ, 2008, Αθήνα, σελ:539-541.

¹² Λάζος Γ., «Η σεξουαλικότητα ως αξία στη σύγχρονη Ελλάδα», Διδακτορική Διατριβή, Πάντειο Πανεπιστήμιο, Τμήμα Κοινωνιολογίας, 1995, σελ:17,18, όπως βρίσκεται στον Πάνδημο: <http://pandemos.panteion.gr/>, 01/2017.

για όλες τις παραφυλίες είναι η σημαντική υποκειμενική ενόχληση. Στην περίπτωση της παιδοφυλίας πρόσθετο βασικό κριτήριο είναι η έκφραση των παρορμήσεων στη συμπεριφορά και οι διαπροσωπικές σχέσεις.

Όταν δεν υπάρχει ένας σύντροφος, ο οποίος να συναινεί με τις προτιμήσεις του ατόμου με την εκάστοτε σεξουαλική διαταραχή, το τελευταίο μπορεί να επιβληθεί σε θύματα που δε συναινούν. Ορισμένοι επιλέγουν το χώρο εργασίας τους και τις δραστηριότητές τους με βάση το αντικείμενο της σεξουαλικής τους διέγερσης. Υπάρχει και πιθανότητα να αναζητούν το ερέθισμά τους μέσω φωτογραφικού ή έντυπου υλικού ή διαδικτυακά μέσω ηλεκτρονικού υπολογιστή. Ορισμένοι έχουν το αίσθημα της ντροπής και αισθάνονται ενοχές για τη διαταραχή τους, την οποία θεωρούν κοινωνικά μη αποδεκτή ή/και ανήθικη. Από την άλλη πλευρά, υπάρχει και η άποψη ότι δεν θα είχαν κανένα πρόβλημα εάν αυτή η συμπεριφορά δε θεωρούταν πρόβλημα για την κοινωνία και αν δεν προέκυπταν αντιδράσεις των άλλων για τις προτιμήσεις τους.

Τα παραπάνω ισχύουν και συγκεκριμένα για την παιδοφυλία, η οποία δεν αποτελεί μόνο μια διαταραχή, αλλά και μια παράβαση του νόμου, καθώς θεωρείται αδίκημα και διώκεται ποινικά. Γι' αυτό το λόγο, κάνουμε αναφορά όχι μόνο στην έννοια των πασχόντων παιδόφιλων, αλλά και στους ίδιους παιδόφιλους που διαπράττουν την εγκληματική πράξη, ήτοι την παιδική σεξουαλική κακοποίηση.

Σε γενικά πλαίσια -θα τα δούμε αναλυτικότερα παρακάτω- τα άτομα με κάποια παραφυλία, σπάνια προσέρχονται σε κάποιον ειδικό με τη θέληση τους, λόγω της ντροπής ή της αδυναμίας και απροθυμίας τους να εγκαταλείψουν αυτό που τους προσφέρει σεξουαλική ευχαρίστηση. Οι

περιπτώσεις που θα ζητήσουν βοήθεια είναι λιγότερες και υφίστανται όταν υπάρχει σύγκρουση με άλλο άτομο ή με την κοινωνία.

Τελειώνοντας να αναφέρουμε τα είδη των παραφυλιών σύμφωνα με τον ορισμό που δίνει το DSM-IV-TR. Είναι η επιδειξιομανία, ο φетиχισμός, η εφραψιομανία, η παιδοφιλία, ο σεξουαλικός μαζοχισμός, ο σεξουαλικός σαδισμός, ο παρενδυσιακός φетиχισμός, η ηδονοβλεψία και η κατηγορία της παραφυλίας μη προσδιοριζόμενης αλλιώς, η οποία περιλαμβάνει παραφυλίες που δεν πληρούν τα κριτήρια των παραπάνω ειδικών κατηγοριών¹³. Στην παρούσα εργασία, όπως έχει γίνει κατανοητό, μελετάμε την τέταρτη κατά σειρά παραφυλία, την παιδοφιλία, που θα την ορίσουμε στο επόμενο κεφάλαιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II: Εννοιολογικές προσεγγίσεις και ορισμοί: οι μορφές της παιδεραστίας

IIα. Η παιδοφιλία ως ψυχική διαταραχή

Το 1886 ο Βιεννέζος ψυχίατρος Richard von Krafft-Ebing ανέφερε τον όρο παιδοφιλία και τον συστηματοποίησε για πρώτη φορά επιστημονικά αποδίδοντάς του τα εξής χαρακτηριστικά: πρωτογενής εκδήλωση ομοφυλοφιλικού ενδιαφέροντος αποκλειστικά προς τα παιδιά είτε της προεφηβικής είτε κατά την έναρξη της εφηβικής ηλικίας, το οποίο διατηρείται σταθερό με την πάροδο του χρόνου. Ορισμένοι ειδικοί συγκεκριμενοποιούν τα κριτήρια, προσθέτοντας ότι ο παιδόφιλος πρέπει να είναι τουλάχιστον πέντε χρόνια μεγαλύτερος από το παιδί. Ο Krafft-Ebing κατηγοριοποίησε σε τρεις τύπους τις σεξουαλικές παρενοχλήσεις παιδιών: στην παιδοφιλική, στην υποκατάστατη της παιδοφυλίας, στην περίπτωση που δεν είναι διαθέσιμος κάποιος ενήλικας για να ικανοποιήσει τις σεξουαλικές προτιμήσεις του ατόμου και τέλος στην σαδιστική σεξουαλική παρενόχληση. Άλλοι ερευνητές, οι οποίοι αν και ξεκίνησαν από το πρότυπο του

¹³ Χριστοπούλου Α., 2008, όπως παραπ., σελ.:571-575.

Krafft-Ebing, βασίστηκαν περισσότερο στις ψυχικές και κοινωνικές διαφορές και έτσι πρότειναν διαφορετικές μορφές εκδήλωσης της παιδοφιλίας. Συγκεκριμένα, ανέφεραν τον προτιμισιακό, δομικό και τον μεικτό τύπο παιδοφιλικής παρενόχλησης, τον καταστασιακό, ευκαιριακό και τον αιμομικτικό τύπο παιδοφιλικής παρενόχλησης και τον αμετάλλακτο σαδιστικό τύπο παιδοφιλικής παρενόχλησης.

Ωστόσο, ο ερευνητής Haward E. Barbaree υποστήριξε πως η ίδια η πράξη της παιδοφιλίας αποτελεί κριτήριο για τη διάγνωσή της και παράλληλα το μέσο για την ταξινόμηση των μορφών βάσει των οποίων εκδηλώνεται. Άλλοι υποστηρίζουν ότι η σεξουαλική έλξη προς τα παιδιά αποτελεί την ίδια στιγμή μια διαταραχή και έναν σεξουαλικό προσανατολισμό, ενώ ο εκπρόσωπος της Δανέζικης Ένωσης για την Παιδοφιλία θεωρεί πως η συγκεκριμένη μακροχρόνια σεξουαλική κατεύθυνση αποτελεί την παιδοφιλία. Ένας άλλος ορισμός που βρίσκουμε στη Παγκόσμια Οργάνωση Υγείας προσδιορίζει την παιδοφιλία ως «τη σεξουαλική προτίμηση παιδιών, αγοριών ή κοριτσιών ή και τα δύο, συνήθως προεφηβικής ή πρώιμης εφηβικής ηλικίας»¹⁴.

Σε γενικά πλαίσια, παιδοφιλία είναι¹⁵ οι επαναλαμβανόμενες σεξουαλικά διεγερτικές φαντασιώσεις ή συμπεριφορές, που περιλαμβάνουν σεξουαλική δραστηριότητα με παιδί προεφηβικής ηλικίας, 13 ετών ή και μικρότερο. Το άτομο με αυτή τη σεξουαλική διαταραχή μπορεί να εκδηλώσει τις φαντασιώσεις του και τις σεξουαλικές του παρορμήσεις στη συμπεριφορά ή οι φαντασιώσεις και οι παρορμήσεις να του δημιουργούν υποκειμενική ενόχληση, χωρίς το τελευταίο να είναι απαραίτητο κριτήριο. Ο παιδόφιλος είναι 16 ετών ή περισσότερο. Τουλάχιστον δηλαδή 5 χρόνια μεγαλύτερος από το παιδί. Στην περίπτωση που ο

¹⁴ Δημόπουλος Χ., Εισηγήσεις Εγκληματολογίας, Ιστορική προσέγγιση-Σύγχρονη θεωρία-Κατευθύνσεις, εφαρμογές-Παγκοσμιοποίηση και έγκλημα, Εκδόσεις Νομική Βιβλιοθήκη, Αθήνα, 2008, σελ:608-613.

¹⁵ Χριστοπούλου Α., 2008, όπως παραπ., σελ:577-579.

ίδιος κάνει πράξη τις φαντασιώσεις του, έχουμε την σεξουαλική επαφή με το παιδί, η οποία μπορεί να εκδηλωθεί με διάφορους τρόπους. Μερικοί αρκούνται στο να βλέπουν παιδιά να γδύνονται, να τα εκθέτουν στη θέα των γεννητικών τους οργάνων ή να αυνανίζονται παρουσία του παιδιού. Άλλοι χαϊδεύουν τα γεννητικά όργανα του παιδιού ή του ζητούν το αντίστροφο, ενώ άλλοι πραγματοποιούν στοματικό έρωτα ή διείσδυση στο σώμα του παιδιού, ήτοι στο αιδοίο, στον πρωκτό, στο στόμα. Η διείσδυση μπορεί να γίνει με το πέος, τα δάχτυλα ή διάφορα άλλα αντικείμενα, γεγονός που εκδηλώνεται σε διάφορα επίπεδα βίας. Οι παιδόφιλοι είναι πιθανό να απευθύνονται όχι μόνο σε ένα αλλά σε περισσότερα παιδιά και να τα τραβούν πορνογραφικές φωτογραφίες ή βίντεο ή ακόμα και να συμμετέχουν σε ομαδικό σεξ.

Επιπλέον, υπάρχουν κι άλλοι ορισμοί συναφείς με αυτόν της παιδοφιλίας όπως είναι η εφηβοφιλία, η παιδεραστία και η νηπιοφιλία. Η εφηβοφιλία είναι μορφή εκδήλωσης της σεξουαλικής έλξης αρχικά ή και κατά αποκλειστικότητα προς τους εφήβους. Είναι σχετικά πρόσφατος όρος γι' αυτό και δεν είναι ευρέως αποδεκτός από την ακαδημαϊκή κοινότητα, **γι' αυτό το λόγο χρησιμοποιείται ακόμα και σε αυτές τις περιπτώσεις ο όρος της παιδοφιλίας.**

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και με τον όρο της νηπιοφιλίας, ο οποίος δηλώνει την ερωτική έλξη προς τα νήπια που μόλις έχουν αρχίσει να βηματίζουν έως και τα νήπια μέχρι και τριών ετών. Ίσως εδώ να υπάρχει μια διάκριση ανάμεσα στους όρους, διότι ο παιδόφιλος συνήθως δε θα προτιμήσει τόσο νεαρές ηλικίες. Επίσης, η παιδοφιλία που κατευθύνεται στο αρσενικό φύλο συνδέεται συνήθως με την εφηβοφιλία, ενώ η παιδοφιλία με κατεύθυνση το θηλυκό φύλο συνδέεται με τη νηπιοφιλία.

Αναφορικά με την παιδεραστία, όπως έχουμε αναφέρει και στο πρώτο κεφάλαιο, έχει πάρει διάφορες έννοιες ιστορικά. Γι' αυτό το λόγο, βλέπουμε να εμφανίζεται ως η ανδρική ομοφυλοφιλία γενικότερα ή ως ομοφυλοφιλική παιδοφιλία. Όπως είδαμε και στην κλασική

Ελλάδα, η παιδεραστία σήμαινε την ομοφυλοφιλική πρακτική μεταξύ ενηλίκων ανδρών και εφήβων.

Επιπλέον, μια ακόμα από τις πρώτες φορές που χρησιμοποιήθηκε ο όρος «παιδοφιλία» ήταν στο DSM-III (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders- 3rd edition¹⁶), που είχε δημιουργηθεί από την Αμερικανική Ψυχιατρική Εταιρεία το 1980. Ο ορισμός που έδωσαν το DSM –III και το DSM-III-R (1987) για την παιδοφιλία ήταν: «επαναλαμβανόμενες και επίμονες σεξουαλικές τάσεις και φαντασιώσεις που αφορούν σεξουαλική δραστηριότητα με παιδιά». Το DSM-IV, η πιο πρόσφατη μορφή του DSM, αναφέρει δύο διαγνωστικά κριτήρια για την παιδοφιλία. Πρώτον, η παιδοφιλία αφορά επαναλαμβανόμενες και επίμονες σεξουαλικές τάσεις, φαντασιώσεις ή συμπεριφορές, που περιλαμβάνουν σεξουαλική δραστηριότητα με παιδιά (κάτω των 13 ετών), οι οποίες δεύτερον, προκαλούν κλινικά σημαντική δυσφορία ή διαταραχή στην κοινωνική, εργασιακή ή άλλη σημαντική περιοχή της λειτουργικότητας. Ύστερα, ο παιδόφιλος θα πρέπει να είναι άνω των 16 ετών και τουλάχιστον 5 χρόνια μεγαλύτερος από το παιδί. Ωστόσο, στην περίπτωση των εφήβων η διάγνωση έγκειται στην κρίση του κλινικού. Κάποια άλλα σχόλια που κάνει το DSM-IV είναι ότι οι παιδόφιλοι που έλκονται από κορίτσια συνήθως προτιμούν ηλικίες από 8 έως 10 ετών, ενώ εκείνοι που έλκονται από αγόρια προτιμούν λίγο μεγαλύτερες ηλικίες και έχουν διπλάσιες πιθανότητες για υποτροπή. Το τελευταίο, το διέψευσαν ο Marshal και οι συνεργάτες του¹⁷, όταν μακροχρόνια παρακολούθηση έδειξε ότι υπάρχει **ίση επικινδυνότητα υποτροπής σε δράστες έναντι αγοριών και έναντι κοριτσιών**. Σύμφωνα με κλινικές παρατηρήσεις οι παραφιλίες γενικότερα εκτός από την περίπτωση του μαζοχισμού, διαγιγνώσκονται σε γυναίκες πολύ σπάνια. Επίσης, κάποιοι παιδόφιλοι έλκονται μόνο από

¹⁶ Γιωτάκος Ο., Σεξουαλική επιθετικότητα και παραφιλίες, Αιτιολογία- εκτίμηση -Αντιμετώπιση, ΒΗΤΑ Ιατρικές Εκδόσεις ΜΕΠΕ, Αθήνα, 2004, σελ.:37-38.

¹⁷ Το ίδιο.

παιδιά, ενώ κάποιοι άλλοι και από ενήλικες. Όμως, θα πρέπει να σημειωθεί ότι δεν είναι αμελητέα η συμμετοχή των γυναικών σε τέτοιου τύπου εγκληματικότητα.

Στην περίπτωση που το άτομο με την παραπάνω διαταραχή προσελκύει παιδιά που είναι συγγενείς του, όπως τα παιδιά του ή της συζύγου του από άλλο γάμο, ανίψια του ή εγγόνια του, τότε μιλάμε για **διαταραχή αιμομικτικού τύπου**. Εάν δεν ανήκουν στο οικογενειακό ή συγγενικό του περιβάλλον, οι παιδόφιλοι βρίσκουν διάφορους τρόπους για να προσεγγίσουν τα θύματά τους. Για παράδειγμα, βρίσκουν εργασία σε περιβάλλον που θα μπορούν να έρχονται σε επαφή με παιδιά, όπως Λούνα Παρκ, παιδότοπους και άλλα, ή επιλέγουν το επάγγελμά τους ώστε να είναι σε χώρους που πλησιάζουν παιδιά, όπως τα σχολεία. Γενικότερα, προσπαθούν να κερδίσουν την εμπιστοσύνη των παιδιών ή ακόμα και των γονιών τους για να μπορούν να έχουν ευκολότερη πρόσβαση στα παιδιά. Το τελευταίο μπορεί να το πετύχουν πραγματοποιώντας γάμο με άτομο που έχει ένα όμορφο παιδί από προηγούμενο γάμο ή και με άλλους τρόπους. Μπορεί επιπλέον να προσφερθούν για ανάδοχοι γονείς ενός παιδιού συνήθως από χαμηλό κοινωνικο-οικονομικό στρώμα, πιο σπάνια να υιοθετήσουν ένα παιδί ή ακόμα και να το απαγάγουν¹⁸.

Κάτι πολύ σημαντικό που πρέπει να αναφέρουμε, είναι ότι συνηθίζεται οι παιδόφιλοι να εκλογικεύουν τις πράξεις τους και να δικαιολογούν τη συμπεριφορά τους απέναντι στο παιδί. Ισχυρίζονται ότι η σεξουαλική επαφή δε βλάπτει το παιδί, αντιθέτως έχει «εκπαιδευτική αξία» γι' αυτό. Επίσης ορισμένοι θεωρούν πως το παιδί μέσα από αυτήν την επαφή έχει σεξουαλική ευχαρίστηση ή ότι το παιδί προκάλεσε την επαφή κι όχι οι ίδιοι.

Σύμφωνα με τους Ward και Keenan (1999), οι παιδόφιλοι θεωρούν ότι είναι ανώτεροι και πιο σημαντικοί από άλλους με αποτέλεσμα να μπορούν να έχουν σεξουαλική επαφή με όποιον

¹⁸ Χριστοπούλου Α., 2008, όπως παραπ., σελ.:577.

θέλουν και όποτε θέλουν. Επιπλέον, έχουν την πεποίθηση ότι ο κόσμος είναι επικίνδυνος κι ότι οι άλλοι άνθρωποι είναι απορριπτικοί και κακοποιητικοί, γι' αυτό και οφείλουν να αποκτήσουν τον έλεγχο των περιστάσεων, εφόσον όλος ο κόσμος είναι ανεξέλεγκτος. Σύμφωνα με τους Salter (2003) και van Dam (2006), οι παιδόφιλοι καταφέρνουν να κερδίσουν την εμπιστοσύνη, το ενδιαφέρον και την αγάπη των παιδιών εστιάζοντας την προσοχή τους στις επιθυμίες και τις ανάγκες τους. Γι' αυτό το λόγο, τις περισσότερες φορές δε χρησιμοποιούν σωματική βία, αλλά μπορεί να χρησιμοποιήσουν απειλές με απώτερο σκοπό την αποθάρρυνση του παιδιού από το να εξομολογηθεί σε κάποιον αυτό που του συμβαίνει¹⁹.

Τα περισσότερα άτομα που πάσχουν από παιδοφιλία είναι άνδρες αν και η διαταραχή αυτή εμφανίζεται σε μεγαλύτερο βαθμό στις γυναίκες σχετικά με τις υπόλοιπες παραφυλίες. Εκδηλώνεται συνήθως στην εφηβική ηλικία και μπορεί να συνεχίζει να εμφανίζεται έως και τα 70 χρόνια. Ο αποκλειστικός τύπος της παιδοφιλίας είναι όταν οι πάσχοντες έλκονται μόνο από παιδιά, ενώ ο μη αποκλειστικός τύπος όταν έλκονται και από ενήλικες. Οι παιδόφιλοι δεν διακρίνονται από κάτι ιδιαίτερο αλλά περνούν **απαρατήρητοι** ή ακόμα μπορεί να αποτελούν αξιότιμα μέλη της κοινωνίας. Είναι έγγαμοι ή διαζευγμένοι, με παιδιά ή χωρίς, αλλά αντιμετωπίζουν σεξουαλικά προβλήματα στις σχέσεις με ενήλικες με αποτέλεσμα να επιθυμούν να κυριαρχήσουν αλλού. Η ιδέα μιας φυσιολογικής σεξουαλικής σχέσης τους προκαλεί άγχος. Σύμφωνα με τους Garlick, Marshall και Thornton (1996), οι παιδόφιλοι αναφέρουν ότι δεν υπάρχει άμεση επικοινωνία με τη σχέση τους και απομακρύνονται από αυτήν καθώς αισθάνονται μια έντονη υποκειμενική μοναξιά. Σύμφωνα με μελέτη των Raymond, Coleman, Ohlerking, Christenson και Miner (1999), οι παιδόφιλοι σε ένα μεγάλο ποσοστό, πάσχουν κι από μία άλλη ψυχολογική διαταραχή, όπως διαταραχή διάθεσης ή άγχους, ή κάποια διαταραχή

¹⁹ Χριστοπούλου Α., 2008, όπως παραπ., σελ.:578.

συσχετιζόμενη με τη χρήση ουσιών ή άλλη παραφιλία ή σεξουαλική δυσλειτουργία. Τέλος, οι Abel και Harlow (2001) *έκαναν γνωστή τη σχέση παιδοφιλίας με την παιδική κακοποίηση των ίδιων των πασχόντων. Όταν ένα παιδί έχει κακοποιηθεί σεξουαλικά κατά την παιδική του ηλικία, έχει περισσότερες πιθανότητες να εμφανίσει τη διαταραχή της παιδοφιλίας σε μεγαλύτερη ηλικία*²⁰.

Σύμφωνα με τον Charlton και Quatman (1997), οι περισσότεροι παιδόφιλοι δεν παραδέχονται ότι έχουν κάποιο πρόβλημα, είτε δεν το αναγνωρίζουν είτε αρνούνται τη σοβαρότητά του.

Επιπλέον, δεν έχουν κίνητρο να αλλάξουν τις συνήθειές τους οι οποίες τυχαίνει να είναι για τους ίδιους ευχάριστες και ενισχυτικές. Οι λόγοι που θα τους οδηγήσουν σε κάποιον ειδικό είναι:

- ο κίνδυνος σύλληψής τους
- η σύλληψή τους και η υποχρέωση από το νόμο να επισκεφθούν τον ειδικό
- η ανακάλυψη της διαταραχής τους από τους σημαντικούς άλλους.

Επομένως η παρέμβαση, της οποίας στόχος είναι η μείωση ή η εξαφάνιση των παραφιλικών συμπτωμάτων, για τους παραπάνω λόγους καθίσταται δύσκολη. Η ανάπτυξη ατομικών προγραμμάτων τα οποία θα καλύπτουν τις ανάγκες του κάθε πάσχοντα ενδείκνυται για μία πιο αποτελεσματική αντιμετώπιση του φαινομένου.

Προκειμένου να βρούμε τι είναι αυτό που οδηγεί ορισμένα άτομα στη δημιουργία φαντασιώσεων με παιδιά ή ακόμα και στην σεξουαλική κακοποίησή τους, ήτοι την παιδεραστία, μελετήσαμε τις εξής προσεγγίσεις: βιολογική, συμπεριφοριστική, γνωσιακή και ψυχαναλυτική. Ξεκινώντας από τη βιολογική προσέγγιση, σύμφωνα με τους Brockman & Blugrass (1996) και τους Lewis & Stanley (2000), υπάρχουν διάφορες σωματικές παθήσεις, όπως εγκεφαλικοί όγκοι,

²⁰ Χριστοπούλου Α., 2008, όπως παραπ., σελ.:578.

επιληψία του κροταφικού λοβού, εγκεφαλικά τραύματα, η νοητική υστέρηση και άλλες, που μπορούν να χαλαρώσουν τις αναγκαίες σεξουαλικές αναστολές με αποτέλεσμα να εκδηλωθούν παραφιλικές συμπεριφορές. Έπειτα βρίσκεται στο επίκεντρο των ερευνών με θέμα τις παραφιλίες, το ενδοκρινολογικό σύστημα, κατά το οποίο οι αδένες ρυθμίζουν τη σεξουαλική συμπεριφορά μέσω των ορμονών. Σύμφωνα με τους Litman (2004) και Murphy (1997), οι νευρολογικές αποκλίσεις σχετίζονται με την παιδοφιλία, δεδομένου ότι οι άνδρες με παιδοφιλία εμφανίζουν ήπιες δυσλειτουργίες τους αριστερού κροταφικού λοβού. Ωστόσο ενώ παρατηρούμε ότι οι ενδοκρινολογικοί και οι νευρολογικοί παράγοντες σχετίζονται με τις παραφιλίες, δεν είναι σαφές ακόμα ποιος είναι ο ακριβής τους ρόλος²¹.

Η παρέμβαση κατά τις βιολογικές προσεγγίσεις επιτυγχάνεται με τον χειρουργικό και τον χημικό ευνουχισμό. Ο χειρουργικός ευνουχισμός έχει μόνιμες επιπτώσεις και εφαρμόζεται σε άτομα που έχουν διαπράξει ειδεχθή σεξουαλικά εγκλήματα σε σχέση με παιδιά καθώς και σε άτομα που δεν ανταποκρίνονται σε άλλου είδους θεραπεία. Οι παραπάνω τρόποι αντιμετώπισης χρησιμοποιούνται εναλλακτικά αντί της φυλακής, όπως και οι νευροχειρουργικές επεμβάσεις. Ωστόσο, οι νομικές και οι ηθικές ενστάσεις έχουν μειώσει την εφαρμογή αυτής της παρέμβασης ειδικά στις δυτικές χώρες. Από την άλλη πλευρά, ο χημικός ευνουχισμός δεν έχει μόνιμες επιπτώσεις. Ο πάσχων υποβάλλεται σε φαρμακευτική αγωγή με αντιανδρογόνο δράση που καταστέλλει τα επίπεδα της τεστοστερόνης. Τέλος, η χρήση αντικαταθλιπτικών «δεύτερης γενιάς», είδαμε ότι έχουν αποτέλεσμα μόνο σε ορισμένες περιπτώσεις²².

Συνεχίζοντας με την συμπεριφοριστική προσέγγιση, δύο είναι οι βασικές αιτιολογίες του φαινομένου: η κλασική εξαρτημένη μάθηση και η κοινωνική μάθηση. Αναφορικά με την

²¹ Χριστοπούλου Α., 2008, όπ. παραπ, σελ:586.

²² Το ίδιο.

κλασική εξαρτημένη μάθηση, οι παραφιλίες γενικότερα οφείλονται «σε τυχαίες συσχετίσεις μεταξύ σωματικής διέγερσης και κάποιου ακατάλληλου αντικειμένου, το οποίο σε άλλη περίπτωση δε θα προκαλούσε σεξουαλική διέγερση από μόνο του²³». Όταν ένα παιδί για παράδειγμα, λειτουργεί με ένα συγκεκριμένο τρόπο τον οποίο έχει «διδασχθεί» από τους γονείς του, είναι πιθανό να συνεχίσει παρόμοια συμπεριφορά στο μέλλον. Εδώ θα μπορούσαμε να αναφέρουμε τη θεωρία της μίμησης του Tarde. Η μίμηση σύμφωνα με τον Tarde, διέπεται από δύο νόμους: ένας άνθρωπος μιμείται κάποιον άλλο, ανάλογα με τη συχνότητα των επαφών που έχει με αυτόν και ο ιεραρχικά ανώτερος άνθρωπος επηρεάζει τον κατώτερο. Σύμφωνα με τον πρώτο νόμο, οι συχνότερες επαφές που έχει ένα παιδί είναι αυτές με τους γονείς του, επομένως μπορεί να μιμηθεί δικές τους συμπεριφορές που παρατηρεί συχνά ή και καθημερινά. Σύμφωνα με τον δεύτερο νόμο, μέσα στον πυρήνα της οικογένειας αναμφίβολα οι ιεραρχικά ανώτεροι άνθρωποι είναι οι γονείς, δηλαδή είναι εκείνοι που παίρνουν αποφάσεις και είναι τα παιδιά τα οποία υπακούουν σε αυτές. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα, οι γονείς να επηρεάζουν τα παιδιά με τις συμπεριφορές τους ως κατώτερα, με την έννοια της υπακοής τους προς αυτούς. Μέσα από αυτήν την επιρροή επέρχεται και η μίμηση²⁴.

Ωστόσο, η παρατήρηση της συμπεριφοράς άλλων μπορεί να οδηγήσει στη δημιουργία παραφυλιών. Αυτή είναι η θεωρία της κοινωνικής μάθησης. Οι «άλλοι» μπορεί να είναι οι γονείς, ο Τύπος, οι κινηματογραφικές ταινίες, μέσω των οποίων εκδηλώνονται συμπεριφορές σεξουαλικά αποκλίνουσες, με αποτέλεσμα το παιδί να τις καθιστά ως πρότυπα και να τις μιμείται.

²³ Χριστοπούλου Α., 2008, όπ. παραπ, σελ:587.

²⁴ Φαρσεδάκης Ι., Στοιχεία Εγκληματολογίας, εκδόσεις Νομική Βιβλιοθήκη, 2005, Αθήνα, σελ:94-95.

Η συμπεριφοριστική παρέμβαση έχει στόχο την κατάργηση της παραφιλικής συμπεριφοράς και την αντικατάστασή της από άλλη πιο προσαρμοστική συμπεριφορά. Οι φάσεις που πρέπει να ακολουθηθούν είναι οι εξής: ο πάσχων απομακρύνεται από το πλαίσιο που σχετίζεται με την εκάστοτε παραφιλία, για παράδειγμα, ο παιδόφιλος που δουλεύει σε σχολείο, πρέπει να βρει άλλη απασχόληση. Δεύτερη φάση είναι η αξιολόγηση μέσω της φαλλομετρικής εκτίμησης και τον πεικτό πληθυσμογράφο που μετρά την σεξουαλική αντίδραση του πάσχοντα σε διάφορα σεξουαλικά ερεθίσματα. Στην τρίτη φάση, χρησιμοποιούνται για τη θεραπεία του πάσχοντα διάφορες μέθοδοι και τεχνικές: της αποστροφής, της αποστροφής και της ντροπής, της συγκαλυμμένης ή της συστηματικής απευαισθητοποίησης και του οργασμικού επαναπροσανατολισμού-που αλλιώς ονομάζεται αυνανιστικός κορεσμός ή κορεσμός του ερεθίσματος.

Με τη μέθοδο της αποστροφής το άτομο καλείται να σκεφτεί παραφιλικές επιθυμίες και ταυτόχρονα δέχεται το ηλεκτρικό ρεύμα ή μυρίζει κάποια δυσάρεστη οσμή, ώστε να συνδυάσει αυτές τις σκέψεις με βλαβερά ερεθίσματα. Η μέθοδος της αποστροφής και της ντροπής είναι λίγο πιο επώδυνη για το άτομο γιατί καλείται μπροστά σε κάποιο δικό του πρόσωπο πχ σύζυγο και το θεραπευτή του να κάνει κάτι με το οποίο «προδίδει» την παραφιλία του. Έτσι, αισθάνεται ντροπή και εν τέλει αποστροφή. Με τη μέθοδο της συγκαλυμμένης απευαισθητοποίησης, το άτομο φέρνει στο νου του σκέψεις που το διεγείρουν σεξουαλικά και αμέσως μετά πρέπει να φανταστεί τις χειρότερες συνέπειες που θα προκύψουν λόγω της διαταραχής του, όπως το ότι θα πάει φυλακή.

Ο οργασμικός επαναπροσανατολισμός, αυνανιστικός κορεσμός ή κορεσμός του ερεθίσματος (Laws & Marshall 1991, Lo Piccolo 1985) βασίζεται στον οργασμό. Συγκεκριμένα, το άτομο με παιδοφιλία συλλέγει πορνογραφικό υλικό άσχετο με την παραφιλία του και αυνανίζεται έχοντάς

το μπροστά του. Όταν φτάσει σε οργασμό και δύο λεπτά μετά την εκσπερμάτιση πρέπει να συνεχίσει τον αυνανισμό για 55 λεπτά έχοντας μπροστά του εικόνες με παιδιά ακόμα κι αν δεν έχει καμία διάθεση να το κάνει. Συνεπώς όταν αυνανίζεται με το παιδικό πορνογραφικό υλικό δε βρίσκεται σε διέγερση αλλά σε κορεσμό. Αυτή η διαδικασία επαναλαμβάνεται τρεις φορές την εβδομάδα για ένα μήνα. Στόχος αυτής της τεχνικής είναι το παραφιλικό αντικείμενο να συσχετιστεί με την ανία²⁵.

Συνεχίζοντας με τη γνωσιακή προσέγγιση, βασικός παράγοντας των παραφυλιών είναι οι σκέψεις και οι πεποιθήσεις του ατόμου σχετικά με την σεξουαλική συμπεριφορά. Σύμφωνα με τον Marziano, Ward, Beech & Pattison (2006) οι παιδόφιλοι ισχυρίζονται ότι τα παιδιά- θύματά τους επιθυμούν τη σεξουαλική επαφή μαζί τους και ότι την προκαλούν και την επιδιώκουν. Σύμφωνα με τον Abel & Harlow (2001), ένα κοινό χαρακτηριστικό των παιδόφιλων είναι ότι αντιλαμβάνονται τα θύματά τους ως αντικείμενα σεξουαλικής ικανοποίησης κι όχι ως ανθρώπους με συναισθήματα. Οι συνθήκες για την εκδήλωση της διαταραχής αυτής δημιουργούνται όταν συνδυάζονται οι παραπάνω τάσεις και ορισμένες αναπτυξιακές θεωρίες, όπως η έκθεση σε γονεϊκά πρότυπα με ακατάλληλη σεξουαλική συμπεριφορά, ή ελλιπής ενημέρωση για την σεξουαλικότητα και με άλλα χαρακτηριστικά, όπως την έλλειψη αυτοεκτίμησης και κοινωνικών δεξιοτήτων (Ward & Marshall 1997).

Η γνωσιακή παρέμβαση βασίζεται σε τρία βήματα: τον προσδιορισμό των αποκλιουσών σκέψεων και πεποιθήσεων, την αναγνώρισή του και τέλος την αμφισβήτηση και την αντικατάστασή τους με άλλες στάσεις. Η παραπάνω διαδικασία ονομάζεται γνωσιακή αναδόμηση (Murphy 1990). Η κατανόηση και η ενσυναίσθηση του παιδόφιλου προς το θύμα

²⁵ Χριστοπούλου Α., 2008, όπως παραπ., σελ.:588,589.

παίζει πρωταρχικό ρόλο, γι' αυτό μια τεχνική ονομάζεται εκπαίδευση στην ενσυναίσθηση, κατά την οποία το άτομο με παιδοφιλία οφείλει να φανταστεί τι μπορεί να ένιωθε το παιδί –θύμα κατά τη διάρκεια της σεξουαλικής παρενόχλησης ή να διαβάσουν βιώματα θυμάτων και τις ψυχολογικές επιπτώσεις που είχαν μετά την παρενόχληση (Wincze 1989). Μια άλλη τεχνική είναι η αντιστροφή ρόλων όπου ο θεραπευτής παίζει το ρόλο του ατόμου με διαταραχή και το άτομο το ρόλο του θεραπευτή που έχει εξουσία και είναι αντίθετος με τις παραφιλικές τάσεις.

Επιπλέον, η γνωσιακή παρέμβαση περιλαμβάνει και την εκπαίδευση σε κοινωνικές δεξιότητες η οποία συνδυάζεται με συμπεριφοριστικές τεχνικές. Έχει φανεί ωστόσο χρήσιμη και η ομαδική θεραπεία. Η παρέμβαση μέσω διαδικτύου (Chirban 2006), επίσης είναι στο προσκήνιο τα τελευταία χρόνια.

Ωστόσο, αφότου παρουσιάσαμε ορισμένες από τις παρεμβάσεις, θα ήταν απαραίτητο να αναφέρουμε ότι η αποτελεσματικότητά τους δεν είναι αδιαμφισβήτητη. Γι' αυτό το λόγο, η πρόληψη της υποτροπής καθίσταται επιτακτική ανάγκη για την αποφυγή σεξουαλικών αδικημάτων. Για παράδειγμα, τα άτομα με παιδοφιλία πρέπει να εκπαιδεύονται ώστε να αποφεύγουν καταστάσεις που θα τους οδηγήσουν σε παιδοφιλική δραστηριότητα.

Χρησιμοποιώντας στρατηγικές μπορεί να αντιμετωπίσει τέτοιες καταστάσεις και μαθαίνοντας ότι η ενόρμηση ή επιθυμία να έρθει σε σεξουαλική επαφή με ένα παιδί δε σημαίνει ότι πρέπει να την εκπληρώσει αλλά το αντίθετο²⁶.

Η επιστήμη της ψυχολογίας έχει ασχοληθεί πολύ με το ζήτημα των παραφιλιών, γι' αυτό το λόγο περιλαμβάνει θεωρίες με τους παράγοντες και την παρέμβαση σε τέτοια φαινόμενα. Ο Freud υπέθεσε αρχικά ότι οι παραφιλίες έχουν ως βάση την «πολύμορφη διαστροφική

²⁶ Χριστοπούλου Α., 2008, όπως παραπ., σελ.:590.

προδιάθεση» με την οποία γεννιέται ο άνθρωπος. Περνώντας από τα στάδια της ψυχοσεξουαλικής ανάπτυξης (στοματικό, πρωκτικό, φαλλικό), το άτομο μπορεί να καθλωθεί σε κάποιο από αυτά με αποτέλεσμα να εκδηλώσει κάποιο είδος παραφιλίας αργότερα. Ο φόβος του ευνουχισμού είναι ιδιαίτερα έντονος στις παραφιλίες και συγκεκριμένα στην παιδοφιλία, το άτομο που έρχεται σε επαφή με παιδιά συγκρίνει τα γεννητικά του όργανα με τα δικά τους. Βλέποντας λοιπόν ότι έχει μεγαλύτερα γεννητικά όργανα επιβεβαιώνεται ότι δεν κινδυνεύει από τα μικρότερα γεννητικά όργανα των παιδιών.

Τα προβλήματα του αποχωρισμού με τη μητέρα ή ο τρόμος συγχώνευσης με αυτήν, παίζουν επίσης πρωταρχικό ρόλο σύμφωνα με την ψυχαναλυτική προσέγγιση. Ο De Masi το 2007 υποστήριξε ότι η παιδοφιλία σχετίζεται με μια παθολογική οργάνωση του εσωτερικού κόσμου, όπου ένα εξαιρετικά εξιδανικευμένο σεξουαλικοποιημένο αντικείμενο παίρνει τη θέση των γονέων.

Ο Stoller, βασίστηκε στο κλινικό ερευνητικό του υλικό, το οποίο περιλάμβανε πάρα πολλές περιπτώσεις παραφιλιών και παρατήρησε ότι όλοι είχαν ένα κοινό χαρακτηριστικό. Κατά την παιδική τους ηλικία είχαν βιώσει περιστατικά κατά τα οποία είχαν ταπεινωθεί σε πολύ μεγάλο βαθμό, με αποτέλεσμα να κλονιστεί η αρρενωπότητά τους. Αυτό συμβαίνει διότι το παιδί αντιλαμβάνεται την επίθεση να έχει ως στόχο την σεξουαλική του ταυτότητα. Μέσα από την εκδήλωση της παραφιλίας ύστερα, προσπαθεί το άτομο να αντιμετωπίσει το τραύμα του ταυτίζοντας τον εαυτό του με τον επιτιθέμενο. Παίρνοντας τη θέση του πρώην θύτη κάνει σε άλλον αυτό που ο ίδιος είχε δεχθεί παθητικά ως παιδί. Από αυτή τη προσέγγιση μπορούμε να καταλάβουμε πως η παραφιλία είναι μια μορφή επιθετικότητας η οποία εκφράζεται μέσα από τη

σεξουαλικότητα, «όπου η ασυνείδητη θεμελιακή φαντασίωση της παραφιλίας είναι η εκδίκηση που μεταλλάσσει το παιδικό τραύμα σε ενήλικο θρίαμβο²⁷».

Σύμφωνα με τους Preuss & Lietz το 2004, στην περίπτωση της παιδοφιλίας, η κακοποίηση ενός παιδιού μεταφράζεται ως μια σεξουαλικοποιημένη επανάληψη παιδικών εμπειριών αδυναμίας του δράστη, ο οποίος μετατρέπει τα αισθήματα της αδυναμίας του σε επανορθωτικές εμπειρίες δύναμης λόγω κυριαρχίας στο παιδί-θύμα. Επιπλέον το παιδί μπορεί να λειτουργήσει για τον παιδόφιλο ως ναρκισσιστικό αντικείμενο, διότι μέσα από αυτό βιώνει εμπειρίες που θα ήθελε να βιώσει ο ίδιος ως παιδί, αλλά δεν είχε την ευκαιρία λόγω απώλειας σημαντικών άλλων. Η παιδεραστία, με την έννοια της σεξουαλικής κακοποίησης του παιδιού, εκφράζει και μια άλλη επιθυμία του δράστη, δηλαδή να ενσωματώσει το παιδί. Ειδικότερα στην περίπτωση της ομοφυλοφιλικής παιδοφιλίας η ενσωμάτωση στοχεύει στην ενίσχυση της αρρενωπότητας, την αντιμετώπιση του άγχους του θανάτου και την επιστροφή στο μητρικό μαστό (Nicolaidis 1993, Socarides 1991)²⁸.

Η παρέμβαση στις παραπάνω περιπτώσεις σύμφωνα με την ψυχαναλυτική προσέγγιση πραγματοποιείται μέσω της ψυχαναλυτικής θεραπείας η οποία προσεγγίζει την παραφιλία ολιστικά και σε βάθος. Η στάση του ερευνητή πρέπει να είναι δεκτική και υποστηρικτική και το έργο του γίνεται ακόμα πιο δύσκολο στην περίπτωση που η παραφιλία έχει γίνει αποδεκτή από το ίδιο το άτομο. Εκεί ο θεραπευτής οφείλει να πείσει τον πάσχοντα ότι η παραφιλία του πρέπει να γίνει δυστονική προς το Εγώ, δηλαδή να μην είναι ευχαριστημένος που την έχει ώστε αν την καταργήσει θα ωφεληθεί ως προς την εσωτερική και εξωτερική του λειτουργία. Το τελευταίο είναι μεγάλη πρόκληση για τον θεραπευτή. Ακόμα μεγαλύτερη πρόκληση όμως είναι οι ευθύνες

²⁷ Χριστοπούλου Α., 2008, όπως παραπ., σελ.:595.

²⁸ Το ίδιο, σελ.:596.

που έχει απέναντι στα θύματα, όπως στην περίπτωση της παιδεραστίας η οποία αποτελεί εγκληματική πράξη²⁹.

Ο Marshall είχε βρει πως το 60% των παιδόφιλων και το 75% των αιμομικτών δεν είχαν επαναλαμβανόμενες επιθυμίες και φαντασιώσεις, πράγμα που σημαίνει ότι δεν αποτελούν παθογνωμονικό κριτήριο για όλα τα άτομα που κακοποιούν σεξουαλικά τα παιδιά. Γι' αυτό το λόγο, πολλοί κλινικοί δεν λαμβάνουν υπόψη τα κριτήρια του DSM και έτσι δεν αναφέρονται σε παιδόφιλους (pedophiles), αλλά σε άτομα που κακοποιούν σεξουαλικά τα παιδιά (child molesters) και πρέπει να υποστούν κάποιου είδους θεραπεία³⁰.

Τα κριτήρια λοιπόν, που υποστηρίζει το DSM, δεν είναι πάντοτε ικανά ώστε να διαγνωστεί η παιδοφιλία. Επομένως τίθενται τα εξής ερωτήματα: πρώτον, εάν ένα άτομο το οποίο έχει κακοποιήσει σεξουαλικά ένα παιδί και οδηγήθηκε σε αυτήν την πράξη μέσα από τις φαντασιώσεις του, αλλά δεν παρουσιάζει κάποιου είδους διαταραχή στην κοινωνική του ζωή, μπορεί να μη θεωρηθεί παιδόφιλος; Δεύτερον, ο καθορισμός της ηλικίας του παιδιού αφενός είναι απαραίτητος και αφετέρου δημιουργεί κάποιους προβληματισμούς. Τι γίνεται δηλαδή στην περίπτωση που το παιδί είναι μεγαλύτερο από 13 ετών, αλλά φαίνεται πολύ νεότερο; Ο δράστης σε αυτήν την περίπτωση δεν είναι παιδόφιλος;

Έρευνες σε χώρες του εξωτερικού έχουν δείξει ότι τουλάχιστον το 7% των γυναικών και το 3% των ανδρών έχουν πέσει θύματα σεξουαλικής κακοποίησης κατά την παιδική τους ηλικία.

Έρευνα ευρείας κλίμακας στις ΗΠΑ έδειξε ότι υπάρχουν 300.000 περιπτώσεις παιδικής σεξουαλικής κακοποίησης ανά έτος (American Humane Association 1988). Ωστόσο, οι έρευνες είναι πολύ δύσκολο να καταδείξουν την πραγματική συχνότητα της παιδικής σεξουαλικής

²⁹ Χριστοπούλου Α., 2008, όπως παραπ., σελ:596.

³⁰ Γιωτάκος Ο., Σεξουαλική επιθετικότητα και παραφυλίες, Αιτιολογία- εκτίμηση -Αντιμετώπιση, ΒΗΤΑ Ιατρικές Εκδόσεις ΜΕΠΕ, Αθήνα, 2004, σελ:37.

κακοποίησης κυρίως λόγω του μεγάλου σκοτεινού αριθμού, αλλά και γιατί είτε πολλά από τα θύματα (σε περίπτωση θυματολογικής έρευνας) είτε πολλοί από τους δράστες δεν θέλουν να συμμετέχουν. Σύμφωνα με τους Haugaard και Reppucci το 1988, όταν η συμμετοχή αυξήθηκε, το ποσοστό των θυμάτων μειώθηκε. Συνεπώς, παρατηρούμε πως ο βαθμός συμμετοχής σε μία τέτοιου είδους έρευνα επηρεάζει τα αποτελέσματα της³¹.

Υπάρχουν κάποιοι προδιαθεσικοί παράγοντες οι οποίοι επηρεάζουν τους δράστες παιδικής σεξουαλικής κακοποίησης, όπως είναι το φύλο, δηλαδή ότι οι άνδρες έχουν περισσότερες πιθανότητες να κακοποιήσουν από ότι οι γυναίκες. Επιπλέον, η έλλειψη ενσυναίσθησης αποτελεί προδιαθεσικό παράγοντα και μάλιστα με έναν ιδιαίτερο τρόπο: τα άτομα που κακοποιούν σεξουαλικά τα παιδιά έχουν φυσιολογική ενσυναίσθηση μόνο στα υπόλοιπα παιδιά, λίγη ενσυναίσθηση στα θύματα άλλων δραστών και καθόλου ενσυναίσθηση στα δικά τους θύματα. Το τελευταίο τους ωθεί πιο εύκολα στην κακοποίηση, γιατί περιορίζοντας την ενσυναίσθησή τους, διαστρέφουν τον τρόπο που αντιλαμβάνονται τα παιδιά που κακοποιούν οι ίδιοι. Ο Pithers και οι συνεργάτες του, ανέφεραν πως οι παιδόφιλοι έχουν χαμηλή αυτοπεποίθηση και αυτοεκτίμηση και μάλιστα ότι το 60% εμφανίζει σημαντική πτώση πριν από τη διάπραξη.

Ένας άλλος εξίσου σημαντικός κινητήριο παράγοντας είναι οι γνωσιακές διαστρεβλώσεις, όπως αναφέρεται στην Γνωσιακή Ψυχολογία από τους ερευνητές. Οι Abel et al το 1989 χρησιμοποιώντας τη Γνωσιακή τους Κλίμακα, βρήκαν ότι τα άτομα που κακοποιούν σεξουαλικά τα παιδιά έχουν διαταραγμένες αντιλήψεις σε σχέση με τη συμπεριφορά των παιδιών και τη σεξουαλικότητά τους. Δηλαδή, ότι τα παιδιά ενδιαφέρονται να έχουν σεξουαλικές εμπειρίες με

³¹ Γιωτάκος Ο., 2004, όπως παραπ., σελ:40.

τους μεγάλους ή ότι διασκεδάζουν και ωφελούνται από αυτές τις εμπειρίες³². Τέλος, ανάμεσα στους προδιαθεσικούς παράγοντες βρίσκεται και η σχέση γονέα και παιδιού. Ο Marshall αναφέρει ότι κατά την παιδική ηλικία των δραστών, οι σχέσεις με τους γονείς τους ήταν διαταραγμένες και σε ορισμένες περιπτώσεις υπήρξε σεξουαλική κακοποίηση των δραστών κατά την παιδική τους ηλικία. Το σημείο στο οποίο πρέπει να εστιάσουμε είναι εάν η κακοποίηση σχετίζεται αιτιολογικά με την μετέπειτα πορεία των δραστών. Έρευνες έχουν δείξει ότι το 50% των σεξουαλικών εγκληματιών είχαν κακοποιηθεί σεξουαλικά κατά την παιδική τους ηλικία (Dhawan & Marshall 1996)³³. Ωστόσο, αυτό που μας προβληματίζει είναι γιατί μια τέτοια συμπεριφορά να μην αναχαιτίζει τέτοιου είδους πράξεις, αλλά αντίθετα να τις προκαλεί; Μια πρόωμη σεξουαλική κακοποίηση αναμφίβολα δημιουργεί ψυχικούς τραυματισμούς. Ποια είναι λοιπόν, η γραμμή που περνάει το άτομο και από θύμα σεξουαλικής κακοποίησης κατά την παιδική ηλικία γίνεται δράστης σεξουαλικής κακοποίησης κατά την ενηλικίωσή του;

Αναφορικά με τη διάγνωση της παιδοφιλίας μπορεί να επιτευχθεί με διάφορες μεθόδους.

Αρχικά, είναι απαραίτητη η λήψη ιστορικού κακοποίησης και γενικότερα ιατρικού, ψυχιατρικού, σεξουαλικού και εγκληματολογικού ιστορικού. Πιο συγκεκριμένα, οι μέθοδοι που χρησιμοποιούνται συνδυαστικά με τα παραπάνω είναι η συνέντευξη του ατόμου σχετικά με τις σεξουαλικές του φαντασιώσεις, οι ψυχομετρικές κλίμακες που μετρούν τις σεξουαλικές επιθυμίες του ατόμου και οι φαλλομετρικές μέθοδοι που μετρούν τη σεξουαλική διέγερση των ατόμων έναντι διαφόρων ηλικιακών ομάδων και των δύο φύλων³⁴.

Παρόλα αυτά, οι έρευνες δείχνουν ότι δεν καθίσταται πάντοτε σαφές το μέγεθος της παιδοφιλικής διέγερσης των ατόμων που κακοποιούν σεξουαλικά τα παιδιά. Σύμφωνα με τον

³² Γιωτάκος Ο., 2004, όπως παραπ, σελ:40-41.

³³ Το ίδιο, σελ:41.

³⁴ Το ίδιο, σελ:42,43.

Freund(1987) και Abel (1981), οι αιμομίκτες παρουσιάζουν παρόμοια σεξουαλική διέγερση με αυτή του γενικού πληθυσμού, ενώ οι μη αιμομίκτες εμφανίζουν υψηλότερη διέγερση έναντι των παιδιών. Τέλος, αυτό που παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον είναι ότι ένα πολύ μικρό ποσοστό των παιδόφιλων πάσχουν από ψυχωσική συνδρομή ή κάποια άλλη διαταραχή, όπως αυτή της προσωπικότητας ψυχοπαθητικού τύπου³⁵.

Οι θεραπείες που εφαρμόζονται σε παιδόφιλους εφαρμόζονται σε όλες τις σεξουαλικές παρεκκλίσεις. Ωστόσο, χρησιμοποιούνται ειδικές ψυχοθεραπευτικές προσεγγίσεις στην περίπτωση των παιδόφιλων οι οποίες στοχεύουν στην αύξηση της ενσυναίσθησης του δράστη, την μείωση των γνωσιακών διαστρεβλώσεων και τη σεξουαλική εκπαίδευση. Παρόλα αυτά οι γενικού τύπου θεραπείες δεν είναι πάντα σε θέση να μειώσουν την υποτροπή των δραστών. Πέρα όμως από τις ψυχοθεραπευτικές τεχνικές, υπάρχουν και οι συμπεριφορικές θεραπείες οι οποίες εστιάζονται στην αλλαγή της σεξουαλικής κατεύθυνσης των παιδόφιλων προς τους ενήλικες. Η εφαρμογή της θεραπείας αυτής υλοποιείται μέσω τριών μεθόδων: οι «τεχνικές αποστροφής», η «συγκαλυμμένη ευαισθητοποίηση» και η «τεχνική κορεσμού». Ωστόσο, δεν υπάρχουν σοβαρές ενδείξεις μείωσης της υποτροπής, για το λόγο ότι η σεξουαλική προτίμηση δεν μπορεί να τροποποιηθεί, όσο κι αν η σεξουαλική διέγερση αλλάξει κατεύθυνση.

Ο Quinsey και οι συνεργάτες του (1980), χρησιμοποίησαν την πρώτη μέθοδο, κατά την οποία οι ετεροφυλοφιλικοί παιδόφιλοι βελτίωσαν τα πρότυπα διέγερσής τους. Όμως, επειδή η τεχνική της αποστροφής θεωρήθηκε αργότερα αντιδεοντολογική, οι Laws & Marshall (1991) χρησιμοποίησαν την τεχνική της «επανεξάρτησης μέσω του αυνανισμού», κατά την οποία το άτομο κατά τη διάρκεια του αυνανισμού και ειδικότερα τη στιγμή του οργασμού τροποποιεί την παρεκκλίνουσα φαντασίωσή του και σκέφτεται ένα φυσιολογικό ερέθισμα. Υπάρχει και η

³⁵ Γιωτάκος Ο., 2004, όπως παραπ., σελ:43.

«θεραπεία του κορεσμού», κατά την οποία το άτομο αννανίζεται με αποκλίνοντα ερεθίσματα για μεγάλα χρονικά διαστήματα και κυρίως αμέσως μετά την εκσπερμάτιση, ώστε να προκληθεί κορεσμός και εν τέλει απέχθεια. Συμπερασματικά, όσο κι αν επηρεάζουν οι παραπάνω τεχνικές τους παιδόφιλους με θετικό τρόπο, κανένας δεν μπορεί να εγγυηθεί ότι η αποτελεσματικότητά τους θα είναι μακροχρόνια³⁶.

Πβ. Η αιμομιξία ως μορφή της παιδεραστίας

Η ετυμολογία των λέξεων πάντοτε μας οδηγεί στην καλύτερη κατανόηση των εννοιών. Γι' αυτό το λόγο αναφέρουμε ότι: «Αιμομιξία» είναι η πράξη και το αποτέλεσμα του αιμομίκτη. Ο όρος προέρχεται ετυμολογικά από την μεσαιωνική σύνθετη λέξη αιμομιξία <αίμα + μίξις <μ(ε)ίγνυμι (=αναμειγνύω, ανακατεύω) και σημαίνει «την μεταξύ προσώπων εξ ιδίων γονέων προερχομένων ή στενών εξ αίματος συγγενών, ανιούσας ή κατιούσας γραμμής, σαρκική επιμιξία»³⁷.

«Αιμομίκτης» είναι αυτός που συνουσιάζεται με συγγενείς. Ο «μειγνύμενος» με δικό του αίμα³⁸.

Δέον να τονίσουμε ότι οι αιμομικτικές σχέσεις στις οποίες θα αναφερθούμε αφορούν μόνο σε σχέσεις ανάμεσα σε πατέρα -βιολογικού ή θετού- και κόρη και όχι ανάμεσα σε άλλα συγγενικά πρόσωπα. Η σεξουαλική επαφή ανάμεσα σε στενά συγγενικά πρόσωπα, όπως ξαδέλφια, ενώ αποτελεί μια περίπτωση αιμομικτικών σχέσεων, δε θα μας απασχολήσει στην παρούσα εργασία.

Το έγκλημα, λοιπόν, του αιμομικτικού βιασμού με ανήλικα θύματα αποτελεί ένα ζήτημα, το οποίο οφείλουμε να αναφέρουμε στο πλαίσιο της θεματικής της παρούσας εργασίας. Ο βιασμός ανηλίκων από τον πατέρα τους, αναμφίβολα αποτελεί μια **παιδεραστική πράξη**

συνυπολογιζόμενης της συγγένειας μεταξύ δράστη και θύματος. Το βασικό που πρέπει να

³⁶ Γιωτάκος Ο., όπως παραπ., 2004, σελ:44,45.

³⁷ Ελευθεριάδης Α., «Η αιμομιξία στην ηθική και το φυσικό δίκαιο των αρχαίων λαών», όπως βρίσκεται στο: <http://eleftheriadis.edu.gr/i-efimerida-mas/diafora/13-aimomixia-hthiki-fusiko-diakio-arxaiwn-laww,01/2017>.

³⁸ Μαντζίβης Κ., Αιμομιξία: Η φρίκη στην οικογένεια, ελληνικά Γράμματα, 2000, Αθήνα, σελ:49.

κατανοήσουμε σε αυτήν την περίπτωση, είναι ότι η έννοια της αιμομιξίας δεν είναι αμιγώς μια σεξουαλική πράξη. Οι ψυχολογικοί μηχανισμοί που χρησιμοποιεί ο δράστης για να καταλήξει στην αιμομικτική σχέση είναι πολλοί και συναισθήματα όπως η επιθετικότητα και ο φόβος εγκατάλειψης εμπεριέχονται σε αυτό το φαινόμενο.

Η αιμομιξία επίσης, είναι ένα έγκλημα το οποίο δεν καταγγέλλεται εύκολα από το θύμα, έχοντας ως βασική αιτία τη συγγένεια που έχει με το δράστη. Ο φόβος και η ντροπή που αισθάνεται το θύμα, το καθιστούν αδύναμο να αναφέρει το περιστατικό, όχι στην αστυνομία, αλλά ακόμα και σε κάποιο δικό του πρόσωπο. Συνεπώς, ο σκοτεινός αριθμός γι' αυτό το είδος της παιδικής κακοποίησης είναι πολύ μεγάλος.

Κατά το 19^ο αιώνα, εμφανίστηκαν οι θεωρητικές προσεγγίσεις του φαινομένου της αιμομιξίας, όπου το κύριο χαρακτηριστικό τους ήταν η αναζήτηση των ψυχολογικών και ψυχοπαθολογικών αιτιών που οδηγούν το δράστη στην πράξη. Η προσωπικότητα δε του αιμομίκτη αποτελεί των κύριο άξονα. Το ψυχοπαθολογικό πρότυπο, έχει εκπρόσωπο τον ψυχίατρο Kraft- Ebing, ο οποίος υποστηρίζει ότι η αιμομιξία είναι μια μορφή «πρωτόγονης σεξουαλικότητας» που προσβάλλει την οικογενειακή ζωή. Τα παθολογικά αίτια μιας αιμομικτικής πράξης είναι η διανοητική υστέρηση του δράστη, η ψυχική ασθένεια ή η μέθη. Ωστόσο, για τη μέθη, δηλαδή το αλκοόλ, το οποίο λεγόταν ότι μειώνει την αναστολή και διευκολύνει την πράξη, δε συμφώνησαν μεταγενέστερες έρευνες³⁹. Αποτελεί ένα παθολογικό φαινόμενο. Ο πατέρας αιμομίκτης χαρακτηρίζεται από υπερ- αισθησία του σεξουαλικού ενστίκτου ή κάποια ψυχική διαταραχή. Η

³⁹ Γιωτάκος Ο., 2004, όπως παραπ.,σελ:51-55.

άποψη του Kraft-Ebing συμφωνεί με αυτή των F. Lerrpman και I. Bloch. Η αιμομιξία είναι μια από τις σοβαρότερες μορφές σεξουαλικής διαστροφής, μια σεξουαλική ασθένεια⁴⁰.

Το κλινικό πρότυπο εστιάζει στα ψυχολογικά χαρακτηριστικά του πατέρα αιμομίκτη και διακρίνεται σε δύο κατευθύνσεις. Η πρώτη κατεύθυνση είναι η βιοψυχική, κατά την οποία η σεξουαλική αυτή διαστροφή προκύπτει από μια κατάσταση επικινδυνότητας σε συνδυασμό με ιδιοσυγκρασιακά στοιχεία του δράστη που αίρουν τις εσωτερικές αναστολές του και αναπτύσσουν τον ερωτισμό του. Ο Di Tullio που έκανε λόγο για την αιτιολογία της αιμομικτικής πράξης, εστίασε στην άρση των αναστολών του πατέρα. Η ψυχοθητική είναι η δεύτερη κατεύθυνση, η οποία ερμηνεύει και αιτιολογεί την αιμομικτική πρακτική βάσει της παιδοφιλίας. Τα αιμομικτικά κίνητρα του πατέρα υποδηλώνουν το γενικότερο ενδιαφέρον του για τα παιδιά. Οι κυριότεροι παράγοντες της παιδοφιλικής και κατά συνέπεια αιμομικτικής συμπεριφοράς των ατόμων, είναι ο χαμηλός βαθμός αυτοεκτίμησης του, η αδεξιότητα στις κοινωνικές σχέσεις με τους ενήλικες, οι εσωτερικές συγκρούσεις για το πρόσωπο της μητέρας τους και οι φόβοι του ευνουχισμού, οι διάφορες ψυχώσεις και το ψυχολογικό σοκ της πρώτης σεξουαλικής εμπειρίας. Η σεξουαλική έλξη του δράστη για παιδιά εν γένει μπορεί να είναι αποτέλεσμα είτε σωματικής επαφής είτε έκθεσης σε πορνογραφικό υλικό⁴¹.

Παρόλα αυτά, ο Finkelhor (1994)⁴² ισχυρίστηκε ότι δεν υπάρχει συγκεκριμένο ψυχολογικό προφίλ στην αιμομικτική σχέση πατέρα- κόρης. Παρουσιάστηκαν πατέρες, οι οποίοι παρουσίαζαν σημάδια διαταραχής της προσωπικότητας που βασιζόνταν στο υπερβολικό έλεγχο που ασκούσαν στην κόρη τους, συμπεριλαμβανομένων ορισμένων παρανοειδών στοιχείων.

Γενικότερα, φαίνονταν φοβερά εξαρτημένοι από την οικογένειά τους.

⁴⁰ Αρτινοπούλου Β., Αιμομιξία- Θεωρητικές προσεγγίσεις και ερευνητικά δεδομένα, Νομική Βιβλιοθήκη, 2000, Αθήνα, σελ:81,82.

⁴¹ Γιωτάκος Ο., όπως παραπ., 2004, σελ:53.

⁴² Το ίδιο, σελ:54.

Το ψυχοκοινωνιολογικό πρότυπο, τοποθετεί τα αίτια στην παθολογία της αιμομικτικής οικογένειας -όπως είναι η φυσική ή συναισθηματική έλλειψη της μητέρας και η οικογενειακή αποδιοργάνωση- στα δημογραφικά και κοινωνικά χαρακτηριστικά της και στις σχέσεις μεταξύ των μελών της. Κάτω από αυτό το πλαίσιο, η αιμομικτική πράξη πηγάζει από την γενικότερη παθολογία της οικογένειας και όχι ειδικότερα από τα ατομικά χαρακτηριστικά της προσωπικότητας του δράστη⁴³.

Ειδικότερα, ο κοινωνιολόγος και ανθρωπολόγος B. Malinowski⁴⁴, αποδίδει τα αίτια του εγκλήματος της αιμομιξίας σε δέκα χαρακτηριστικές καταστάσεις που υποβοηθούν την εκδήλωσή του. Αυτές είναι οι ανεπαρκείς σεξουαλικές σχέσεις των συζύγων, ο συνωστισμός, η ολική αποξένωση της οικογένειας, ο χαμηλός δείκτης νοημοσύνης των μελών της, ο αλκοολισμός, η διαστροφή, η ψυχοπάθεια, η φτώχεια, οι τραυματικές εμπειρίες των δραστών στην παιδική τους ηλικία, ο άνδρας είναι πολύ νεότερος από τη γυναίκα και η κτητικότητα του πατέρα προς την κόρη που θέλει να την κάνει πρώτος δική του.

Η μυστικότητα είναι εξίσου ένα χαρακτηριστικό της αιμομικτικής οικογένειας και λειτουργεί ως ενισχυτικός παράγοντας, διότι προστατεύει την αιμομικτική σχέση και διατηρεί την οικογενειακή συνοχή⁴⁵. Γι' αυτό το λόγο, σημαντική είναι η στάση που κρατάει η μητέρα σε μια τέτοια περίπτωση. Η παιδική σεξουαλική κακοποίηση μέσα στην οικογένεια, εμπλέκει κι άλλα μέλη της, εκτός του δράστη και του παθόντος. Πέρα λοιπόν από την πατρική φιγούρα που παίζει τον κυρίαρχο ρόλο στην κακοποίηση, η αιμομιξία προϋποθέτει και την παθητική σύμπραξη της γυναίκας ως συζύγου και ως μητέρας. Με το διπλό της ρόλο, είναι συνένοχος και μάλιστα «σιωπηλός» της πράξης. Οι λόγοι που είναι απρόθυμη να σταματήσει το περιστατικό είναι η

⁴³ Αρτινοπούλου Β., 2000, όπως παραπ., σελ:84-86.

⁴⁴ Μαντζίβης Κ., 2000, όπως παραπ., σελ:62.

⁴⁵ Γιωτάκος Ο., 2004, όπως παραπ., σελ:54.

άρνηση της κατάστασης και οι αμυντικοί μηχανισμοί που χρησιμοποιεί⁴⁶. Υπάρχει και η πιθανότητα να είναι εντελώς εξαρτημένη από το σύζυγο της, με αποτέλεσμα να μοιάζει ανίκανη να προστατεύσει το παιδί της.

Ο Furniss (1985) υποστήριξε ότι το αντίθετο από το στερεότυπο της εξαρτημένης συζύγου. Η γυναίκα είναι αρκετά ανεξάρτητη και ο άνδρας εξαρτάται από τη σύζυγό του, τόσο που αισθάνεται σεξουαλικά μатаιωμένος. Ωστόσο, αυτό που αισθάνεται πηγάζει από συναισθηματική ανωριμότητα, επομένως δεν μπορεί να διαλύσει την οικογένεια του και να φύγει⁴⁷.

Στην έρευνα του Άγγελου Τσιγκρή για το έγκλημα του βιασμού με ανήλικα θύματα βρέθηκαν ορισμένα αποτελέσματα μέσα από 15 δικαστικές αποφάσεις που εκδικάστηκαν από όλα τα Μικτά Ορκωτά Δικαστήρια της ευρύτερης περιφέρειας του Εφετείου της Αθήνας κατά το 1980 έως 1993. Τα αποτελέσματα αυτά δείχνουν ότι: όσο αυξάνεται ο βαθμός γνωριμίας ή συγγένειας του δράστη και του θύματος, τόσο αυξάνονται και οι πιθανότητες τέλεσης του εγκλήματος σε συγκεκριμένους, προστατευμένους χώρους, διότι υπάρχουν περισσότερες ευκαιρίες διάπραξης. Η λήψη της απόφασης καταγγελίας του βιασμού όταν συρρέει με το έγκλημα της αιμομιξίας, πραγματοποιείται πιο δύσκολα γιατί η διαδικασία είναι περισσότερο επώδυνη. Το θύμα πρέπει να καταγγείλει το δράστη ο οποίος σε αυτές τις περιπτώσεις ανήκει στο οικογενειακό του περιβάλλον με αποτέλεσμα το τελευταίο να δημιουργεί και σχέσεις εξάρτησης μεταξύ των δύο υποκειμένων του εγκλήματος. Επομένως ο αιμομικτικός βιασμός είναι κατά κύριο λόγο ένα διαπροσωπικό έγκλημα. Το αιμομικτικό ζεύγος είναι συνήθως ετεροφυλόφιλο. Όσο μικρότερο είναι το θύμα, τόσο πιθανότερο είναι να διατηρεί τον παρθενικό του υμένα. Ο δράστης-

⁴⁶ Mark C. & K. Howells, Adult sexual interest in children, Academic Press, 1981, London, σελ:19.

⁴⁷ Porter R., Child sexual abuse within the Family, Tavistock Publications, 1984, London, σελ:11.

αιμομίκτης, δεν εκδηλώνει εξυβριστική ή βίαιη συμπεριφορά προς το θύμα και δεν κάνει χρήση όπλου λόγω της στενής τους σχέσης. Ωστόσο, ο αιμομικτικός βιασμός έχει εξακολουθητικό χαρακτήρα, διότι τα υποκείμενα του εγκλήματος συνήθως κατοικούν κάτω από την ίδια στέγη. Το θύμα αδρανοποιείται και δέχεται παθητικά την κατάσταση λόγω της εξουσιαστικής σχέσης δράστη- θύματος⁴⁸.

Επιπροσθέτως, αυτό που θα πρέπει να μας προβληματίζει είναι οι βιολογικές επιπτώσεις της αιμομιξίας. Η προστασία της ευγονικότητας είναι ένας από τους σοβαρότερους λόγους για τους οποίους διώκεται ποινικά η αιμομιξία. Για να μιλήσουμε για αιμομικτικές σχέσεις, απαραίτητη προϋπόθεση είναι οι έννοιες που αποτελούν τα συστατικά τους στοιχεία: η αιματική συγγένεια και η ετεροφυλία. Στην περίπτωση που υπάρχει σεξουαλική πράξη, μόνο η ολοκληρωμένη συνουσία ορίζεται ως αιμομιξία.

Οι παραπάνω δύο έννοιες δημιουργούν το βιολογικό υπόβαθρο της αιμομιξίας από την πλευρά της αποφυγής της. Η έρευνα των Adams & Neel είναι χαρακτηριστική. Με δείγμα 18 παιδιά αιμομικτικών σχέσεων σε διάστημα έξι μηνών από τη γέννησή τους, μόνο τα επτά χαρακτηρίζονταν ως 'φυσιολογικά'. Αντιθέτως τα υπόλοιπα είτε είχαν πεθάνει είτε είχαν κάποια σοβαρή αναπηρία ή πολύ χαμηλό δείκτη νοημοσύνης. Ωστόσο, η έλλειψη εμπειρικών ερευνών σε αυτόν τον τομέα θέτει τη θεωρία αυτή υπό αμφισβήτηση⁴⁹.

Εν κατακλείδι, το θύμα στις υπό μελέτη περιπτώσεις αιμομικτικών σχέσεων, δηλαδή η κόρη, λαμβάνει την απόφαση να αποκαλύψει το περιστατικό κάτω από πολύ συγκεκριμένες συνθήκες. Επομένως, είτε θα αρνηθεί σθεναρά για τη συνέχιση της σχέσης, ή θα εγκαταλείψει την

⁴⁸ Τσιγκρής Α., Η σεξουαλική βία κατά γυναικών και παιδιών- έκθεση για την Ελλάδα, Εκδ. Αντ. Ν. Σάκκουλα, 2002, Αθήνα-Κομοτηνή, σελ:55-59.

⁴⁹ Αρτινοπούλου Β., 2000, όπως παραπ., σελ: 67-69.

οικογενειακή της εστία, ή θα έρθει αντιμέτωπη με το δράστη, δηλαδή τον πατέρα και θα αναφέρει το γεγονός άλλως θα παίζει η μητέρα της αυτό το ρόλο, είτε θα μείνει έγκυος⁵⁰.

Πγ. Το φαινόμενο της πορνογραφίας ανηλίκων στο διαδίκτυο

Στις δυτικές κοινωνίες το φαινόμενο της παιδοφιλίας- παιδεραστίας έχει διευρυνθεί, καθώς όλο και περισσότερα κυκλώματα που ανακαλύπτονται έχουν σχέση με παιδική πορνογραφία, παιδική πορνεία και παιδοφιλικές λέσχες (Law & O' Donohue, 1997). Οφείλουμε να προσθέσουμε την παιδική πορνογραφία στο Διαδίκτυο, η οποία σύμφωνα με τον Weir (2005), έχει αυξηθεί δραματικά⁵¹ και αναμφίβολα αποτελεί μια από τις μορφές με τις οποίες εκδηλώνεται η παιδοφιλική διαταραχή.

Πιο αναλυτικά, η παιδοφιλία μέσα στο διαδίκτυο εκδηλώνεται μέσω της επικοινωνίας μεταξύ των παιδόφιλων που έχουν ίδια ή παρόμοια σεξουαλικά ενδιαφέροντα και επιθυμούν τη διάδοση παιδικού πορνογραφικού υλικού και με τον εντοπισμό των παιδιών με σκοπό την ανάμειξή τους σε συζητήσεις σεξουαλικού περιεχομένου.

Ο ρόλος του διαδικτύου είναι πολύ σημαντικός, διότι μέσα από αυτό ο καθένας μπορεί να έχει πρόσβαση σε παιδικό πορνογραφικό υλικό που διακινείται σε πολλές χώρες. Επιπλέον, το διαδίκτυο κάνει την πορνογραφία διαθέσιμη σε οποιοδήποτε χώρο και χρόνο, σχεδόν ανέξοδα, ανώνυμα και ιδιωτικά και διευκολύνει την επικοινωνία και την ανταλλαγή ή διανομή πορνογραφικού υλικού μεταξύ των χρηστών. Προσφέρει εικόνες, οι οποίες μπορούν να αποθηκευτούν και παρέχει ποικίλες σχηματικές απεικονίσεις εικόνων, βίντεο και φωνής⁵².

⁵⁰ Γιωτάκος Ο., όπως παραπ., 2004, σελ.:55.

⁵¹ Χριστοπούλου Α., 2008, όπως παραπ., σελ.:579.

⁵² Δημόπουλος Χ., 2008, όπως παραπ., σελ.:636.

Εκτός από την εκδοχή της παιδικής πορνογραφίας, η οποία στρέφεται μόνο στο άτομο και την ικανοποίηση της προσωπικής του διαστροφής, υπάρχει και η εκδοχή των ατόμων που εκμεταλλεύονται την παιδοφιλία με την ευρύτερη έννοια, για κερδοσκοπία. Χωρίς βέβαια να αποκλείεται η εμπορευματοποίηση του υλικού σε οποιαδήποτε από τις δύο εκδοχές, τα άτομα προσπαθούν με αθέμιτα μέσα και μέσω διαδικτύου να κερδίσουν χρήματα, πουλώντας επί παραδείγματι, υλικό παιδικής πορνογραφίας. Συνεπώς, η παιδική πορνογραφία εμφανίζεται και με τη μορφή της οργανωμένης εγκληματικότητας σε επίπεδο επιχείρησης η οποία παράγει και διακινεί σχετικό πορνογραφικό υλικό. Μετά από αυτό μπορούμε να αντιληφθούμε τη σύνδεση-η οποία πραγματώνεται μέσω της χρήσης του διαδικτύου⁵³ -της παιδοφιλίας με το οργανωμένο έγκλημα ή ακόμα πιο πέρα, με το διεθνικά οργανωμένο έγκλημα. Αναφορικά με την Ελλάδα, μελέτες που έγιναν γενικότερα για την πρόσβαση στο διαδίκτυο από το «Παρατηρητήριο για την Κοινωνία της Πληροφορίας» το 2005-2006, έδειξαν ότι το 24% των ελληνικών νοικοκυριών έχουν πρόσβαση στο διαδίκτυο και το χρησιμοποιεί τακτικά το 18%⁵⁴. Ωστόσο, δε θα ήταν δόκιμο αν συνδέαμε την παιδική πορνογραφία μόνο με την έκταση που έχει πάρει το διαδίκτυο.

Η βαρύτητα της παιδικής πορνογραφίας κλιμακώνεται σε δέκα επίπεδα, από την πιο ήπια έως την πιο βαριά μορφή της. Συγκεκριμένα, οι απεικονίσεις ανηλίκων διακρίνονται στις παρακάτω κατηγορίες: 1) η ενδεικτική παιδική πορνογραφία η οποία περιλαμβάνει μη ερωτικές ή σεξουαλικές φωτογραφίες που απεικονίζουν ανηλίκους με εσώρουχα ή μαγιό και συγκεντρώνονται από νόμιμες πηγές όπως τα περιοδικά ή οι διαφημιστικοί κατάλογοι, 2) η γυμνή ή ημίγυμνη απεικόνιση ανηλίκων που μπορεί να αποκτηθεί από νόμιμες πηγές προέλευσης, 3) η ερωτική παιδική πορνογραφία που λαμβάνεται με μυστικό τρόπο από τα

⁵³ Δημόπουλος Χ., 2008, όπως παραπ., σελ:616-617.

⁵⁴ Ίδρυμα Μαραγκοπούλου για τα δικαιώματα του ανθρώπου-Σειρά ομάδας νέων, επιστημονική εποπτεία Κιούπης Δ., Νομική Βιβλιοθήκη, Αθήνα, 2007, σελ:9.

παιδιά στα οποία αποκαλύπτεται η σωματική τους γυμνότητα είτε στην παραλία είτε σε παιδικές χαρές, 4) οι πόρνες, όπου τα παιδιά φωτογραφίζονται γυμνά ή ημίγυμνα σκοπίμως, 5) οι ερωτικές στάσεις, 6) η σαφής ερωτική στάση μέσω φωτογραφιών που δίνουν έμφαση στα γεννητικά όργανα των παιδιών, 7) η σαφής σεξουαλική δραστηριότητα, όπως αγγίγματα, αυτοϊκανοποίηση, στοματικός έρωτας και συνουσία μεταξύ ανηλίκων χωρίς να εμπλέκονται ενήλικες, 8) η επιθετική πορνογραφία ανηλίκων, όπου οι ενήλικες κακοποιούν σεξουαλικά τα παιδιά, 9) η ολοκληρωτική επιθετική πορνογραφία ανηλίκων που αναπαριστά τη σεξουαλική κακοποίηση των παιδιών από ενήλικες με διεισδυτικό σεξ, αναντιστάση ή/και στοματικό έρωτα και 10) η σαδιστική και κτηνώδης πορνογραφία ανηλίκων, οι οποίοι επιδίδονται σε σεξουαλική δραστηριότητα με ένα ζώο ή υπόκεινται σε σωματικό πόνο λόγω μαστιγώματος δεσμίματος και άλλα⁵⁵.

Στις Η.Π.Α. η βιομηχανία της παιδικής πορνογραφίας υπολογίζεται ότι για να παράγει αυτό το υλικό, ξοδεύει ετήσια από 2,5 δισεκατομμύρια δολάρια και πάνω. Επίσης ετησίως υπολογίζεται ότι πάνω από 1 εκατομμύριο παιδιά χρησιμοποιείται στην πορνογραφία ή στην πορνεία και συνήθως πρόκειται για παιδιά που αποτελούν εύκολη λεία για εκείνους που τα εκμεταλλεύονται. Η Ann Wolbert Burgess μελέτησε 55 σκηνές παιδικής πορνογραφίας. Οι ενήλικες που χρησιμοποιούσαν αυτά τα παιδιά ανέπτυσαν μια σχέση εμπιστοσύνης μαζί τους και τους αντάμειβαν ακόμα και με υλικά αγαθά. Η ίδια συμπεράνει ότι τα παιδιά που εμπλέκονται σε τέτοιες καταστάσεις υποφέρουν από διάφορες παθολογικές και ψυχολογικές ασθένειες. Επίσης μπορεί να γίνουν επιρρεπή στην ατίθαση συμπεριφορά λόγω αυτής της ακραίας και συνεχιζόμενης θυματοποίησης⁵⁶.

⁵⁵ Ίδρυμα Μαραγκοπούλου για τα δικαιώματα του ανθρώπου, όπως παραπ., Αθήνα, 2007, σελ:8.

⁵⁶ Δημόπουλος Χ., 2008, όπως παραπ, σελ:630.

Γενικότερα, η πορνογραφία, δηλαδή η υλική απεικόνιση της γυμνότητας του σώματος, ενώ τυπικά είναι νόμιμη και προστατεύεται από το Σύνταγμα, πολλές χώρες απαγορεύουν την παραγωγή και την πώληση πορνογραφικού υλικού ή υλικού με αισχρό περιεχόμενο. Η έννοια της αισχροτήτας ορίζεται από το λεξικό Webster ως «μια βαθιά προσβλητική πράξη εναντίον της ηθικότητας ή της ευπρέπειας σχεδιασμένη να διεγείρει την σεξουαλική επιθυμία ή την αχρειότητα⁵⁷». Παρόλα αυτά, η πληθώρα ορισμών της πορνογραφίας ανηλίκων οδηγεί και στη διαφορετική αντιμετώπισή της, ανάλογα με το κράτος στο οποίο λαμβάνει χώρα. Λόγω των διαφοροποιήσεων της έννοιας της πορνογραφίας ανηλίκων, δεχόμαστε τον ορισμό που δίνει το άρθρο 348Α του Ποινικού Κώδικα και το ειδικό Πρωτόκολλο της Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Παιδιού: «Υλικό παιδικής πορνογραφίας κατά την έννοια του προηγουμένων παραγράφων συνιστά η αναπαράσταση ή η πραγματική ή εικονική αποτύπωση σε ηλεκτρονικό ή άλλο υλικό φορέα του σώματος ή μέρος του σώματος ανηλίκου, κατά τρόπο που προδήλως προκαλεί γενετήσια διέγερση, καθώς και πραγματικής ή εικονικής ασελγούς πράξης που διενεργείται από ή με ανήλικο⁵⁸». Οι νομικοί ορισμοί είναι σημαντικοί γιατί βάσει αυτών εφαρμόζεται η αντεγκληματική πολιτική για την αντιμετώπιση και τον έλεγχο αυτού του φαινομένου.

Παρόλα αυτά, ένας Δανός Κοινωνιολόγος, ο Berl Kutchinsky, πραγματοποίησε μια μεγάλη έρευνα και απέδειξε ότι οι δράστες γενετήσιων εγκλημάτων μειώθηκαν στη Δανία, όταν γενικότερα η πορνογραφία αποποινικοποιήθηκε το 1967. Το γεγονός αυτό το απέδωσε στο ότι ένα άτομο μπορεί να αποτραπεί από τη διάπραξη ενός βίαιου εγκλήματος, τη στιγμή που οι ορμές του θα έχουν καταλαγιάσει μέσα από τη θέαση ερωτικού υλικού. Το ίδιο είχε αναφέρει και ο Michael Goldstein όταν βρήκε ότι μια ομάδα βιαστών και σεξουαλικών δραστών ανέφερε

⁵⁷ Δημόπουλος Χ., 2008, όπως παραπ, σελ:629.

⁵⁸ Ίδρυμα Μαραγκοπούλου για τα δικαιώματα του ανθρώπου, 2007, όπως παραπ., σελ:7.

λιγότερη έκθεση στην πορνογραφία από ότι μια άλλη ομάδα μη δραστών⁵⁹. Συμπεράνε λοιπόν ότι με τη θέαση στην πορνογραφία ικανοποιούνται οι ερωτικές παρορμήσεις με τέτοιο τρόπο ώστε τα άτομα να μην καταλήγουν στην εκδήλωση μιας βίαιης σεξουαλικής συμπεριφοράς. Η έρευνα των Quayle & Taylor (2001) έδειξε ότι υπάρχουν ατομικές διαφορές σχετικά με τα κίνητρα του κάθε δράστη- συλλέκτη πορνογραφικού υλικού. Έτσι, για κάποιους η συλλογή πορνογραφικού υλικού ανηλίκων πιθανόν να αποτελεί υποκατάστατο ενός πραγματικού εγκλήματος, ενώ για κάποιους άλλους πιθανόν να είναι αφορμή ή προσχέδιο ενός σεξουαλικού εγκλήματος⁶⁰. Ορισμένοι εγκληματολόγοι θεωρούν ότι τα ποσοστά των βιασμών σε διάφορες χώρες συνάδουν με την κατανάλωση πορνογραφικού υλικού κι ότι η αισχύροτητα –που αναφέραμε παραπάνω- επιδρά άμεσα στην εγκληματικότητα⁶¹. ***Η σχέση λοιπόν της παιδεραστίας, δηλαδή της κακοποίησης ανηλίκου και της απλής συλλογής πορνογραφικού υλικού ανηλίκων δεν είναι σαφής.*** Συνεπώς μας δημιουργείται το ερώτημα εάν οι παιδόφιλοι παρακολουθώντας παιδική πορνογραφία στο διαδίκτυο περιορίζονται και δεν περνούν στην πράξη της παιδεραστίας ή εξωθούνται ακόμα ευκολότερα.

Το Υπουργείο Δικαιοσύνης τω Η.Π.Α. είχε διεξάγει μια έρευνα το Μάιο του 2006 και είχε προτείνει την εξής εγκληματική τυπολογία: η γενετήσια έλξη προς τα παιδιά ονομάζεται παιδοφιλία κι ενώ τα άτομα που ασχολούνται με την παιδική πορνογραφία είναι πιθανό να μην αποτελεί μια διαρκή δραστηριότητα, δεν μπορεί η ενασχόληση για την παιδική πορνογραφία να αναχθεί σε απλό ενδιαφέρον και ούτε να διακρίνει αυτά τα άτομα από τους μη παιδόφιλους.

Παρόλα αυτά δεν κάνουν όλοι την ίδια χρήση γι' αυτό και υπάρχουν τρεις κατηγορίες που τους

⁵⁹ Δημόπουλος Χ., Εισηγήσεις Εγκληματολογίας, 2008, όπως παραπ., σελ:631.

⁶⁰ Ίδρυμα Μαραγκοπούλου για τα δικαιώματα του ανθρώπου, 2007, όπως παραπ., σελ:24.

⁶¹ Δημόπουλος Χ., 2008, όπως παραπ., σελ:631,632.

διακρίνουν: οι ψυχαγωγικοί χρήστες, οι χρήστες σε κατάσταση κινδύνου και οι καταναγκαστικοί χρήστες.

Οι ψυχαγωγικοί χρήστες λειτουργούν περισσότερο παρορμητικά και επισκέπτονται τις ηλεκτρονικές ιστοσελίδες παιδικής πορνογραφίας χωρίς ιδιαίτερο και επίμονο ενδιαφέρον. Οι χρήστες σε κατάσταση κινδύνου είναι πιο ευάλωτοι και εκδηλώνουν ακριβώς αυτό το ενδιαφέρον, το οποίο υπό άλλες συνθήκες που δε θα υπήρχε το διαδίκτυο δεν θα εκδηλωνόταν με άλλο τρόπο. Το διαδίκτυο σε αυτήν την περίπτωση λειτουργεί ως ειδικό πλαίσιο ευκαιρίας για τη διάπραξη σχετικής εγκληματικής πράξης. Τέλος, οι καταναγκαστικοί χρήστες θεωρούν τα παιδιά σεξουαλικά αντικείμενα και χρειάζονται το διαδίκτυο για δική τους ικανοποίηση. Πρόκειται για εγκληματίες ειδικής επικινδυνότητας. Να τονίσουμε ότι αυτή η κατηγοριοποίηση έχει προέλθει από την έρευνα του Υπουργείου Δικαιοσύνης στις Η.Π.Α. και σύμφωνα με την ψυχολογική προοπτική⁶².

Αξίζει να αναφερθεί η έρευνα της Jennifer P. Schneider, η οποία έδειξε ότι οι χρήστες παιδικής πορνογραφίας στο διαδίκτυο έχουν ορισμένα χαρακτηριστικά όπως το ότι έχουν ερωτική σχέση, ορισμένο επάγγελμα, υψηλό δείκτη νοημοσύνης, πανεπιστημιακή μόρφωση και λευκό ποινικό μητρώο. Γι' αυτό το λόγο είναι δύσκολη η σκιαγράφηση του εγκληματικού τους προφίλ. Είναι συνήθως εκπαιδευτικοί, οδοντίατροι, αξιωματικοί της αστυνομίας ή στρατιωτικοί, είναι μεταξύ 26 και 40 ετών, ασχολούνται έντονα με το χώρο του διαδικτύου και εν γένει παραπέμπουν στο στερεότυπο του εγκληματία με το λευκό περιλαίμιο⁶³. Τα άτομα αυτά αντιμετωπίζουν δυσκολίες όπως το ότι δεν μπορούν να νιώσουν τον πόνο του άλλου, λόγω της χαμηλής τους ενσυναίσθησης. Άλλοι υπήρξαν οι ίδιοι θύματα σεξουαλικής κακοποίησης κατά την παιδική

⁶² Δημόπουλος Χ., 2008, όπως παραπ., σελ:640,641.

⁶³ 'Effects of Cybersex Addiction on the Family: Results of a survey', όπως βρίσκεται στο «Δημόπουλος Χ., *Εισηγήσεις Εγκληματολογίας, Ιστορική προσέγγιση-Σύγχρονη θεωρία-Κατευθύνσεις, εφαρμογές-Παγκοσμιοποίηση και έγκλημα*, Εκδόσεις Νομική Βιβλιοθήκη, Αθήνα, 2008, σελ:639,640.

τους ηλικία, με αποτέλεσμα να συνεχίζεται ο φαύλος κύκλος της θυματοποίησης. Επιπλέον, ορισμένοι παρουσιάζουν γνωστικές διαστρεβλώσεις. Αυτό σημαίνει ότι εκλογικεύουν τις πράξεις τους είτε με το να νομιμοποιούν μέσα στο μυαλό τους τη χρήση παιδικού πορνογραφικού υλικού είτε με το να πιστεύουν ότι τα παιδιά που απεικονίζονται σε αυτό το υλικό απολαμβάνουν αυτές τις διαδικασίες αφού τα πρόσωπά τους είναι χαμογελαστά⁶⁴.

Παρατηρούμε εν τέλει, ότι αν λάβουμε υπόψη τις εννοιολογικές οριοθετήσεις και αποσαφηνίσεις για τους παιδόφιλους που υπάρχουν σε προηγούμενο κεφάλαιο, υπάρχουν ομοιότητες μεταξύ των παιδόφιλων και των παιδόφιλων του διαδικτύου. Ωστόσο οποιαδήποτε προσπάθεια γενίκευσης σχετικά με τα χαρακτηριστικά των δραστών είναι καλύτερο να αποφεύγεται.

Αναφορικά με την καταπολέμηση της παιδικής πορνογραφίας στο διαδίκτυο, αντιμετωπίζουμε διάφορες δυσκολίες, όπως το στερεότυπο των χρηστών της. Δεν υπάρχει συγκεκριμένος τύπος χρήστη παιδικής πορνογραφίας, αλλά υπάρχουν ορισμένα κοινά χαρακτηριστικά. Οι εν λόγω χρήστες κατ' αρχήν δεν εμπλέκονται απαραίτητα στη σεξουαλική κακοποίηση παιδιών⁶⁵.

Υπάρχει πιθανότητα να ικανοποιούν την περιέργειά τους μόνο μέσω διαδικτύου, γεγονός που προκύπτει από το ότι το 10% των δραστών που καταδικάζονται για κατοχή παιδικού πορνογραφικού υλικού, δεν είχε στο παρελθόν καμία εμπλοκή με σεξουαλική κακοποίηση παιδιού. Επίσης, υπάρχουν οι κατ' επανάληψη δράστες σεξουαλικής κακοποίησης παιδιών και οι καταστασιακοί δράστες που δεν εμφανίζουν ένα σταθερό γενετήσιο ενδιαφέρον για παιδιά. ο αγγλικός όρος «child molester» καλύπτει και τις δύο περιπτώσεις δραστών⁶⁶.

⁶⁴ Ίδρυμα Μαραγκοπούλου για τα δικαιώματα του ανθρώπου, 2007, όπως παραπ., σελ:22-24.

⁶⁵ Δημόπουλος Χ., 2008, όπως παραπ., σελ:636.

⁶⁶ Το ίδιο, σελ:639.

Η τυπολογία των εγκλημάτων εγκλήματος της παιδικής πορνογραφίας μέσω διαδικτύου που δημοσίευσε το Ινστιτούτο Εγκληματολογίας της Αυστραλίας⁶⁷ παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Οι τύποι των δραστών είναι εννέα και κατατάσσονται ανάλογα με τα κίνητρά τους. ο πρώτος τύπος είναι οι χρήστες «βοσκοί»⁶⁸ και αποτελούν τους δράστες οι οποίοι δεν αναζητούν επιτηδευμένα στην παιδική πορνογραφία, εάν όμως τυχαία (π.χ. λόγω spam) συναντήσουν το εν λόγω υλικό μπορεί να το αποθηκεύσουν από επιλογή. Ωστόσο, δεν επικοινωνούν με άλλους χρήστες. Η δεύτερη κατηγορία αναφέρεται σε δράστες με προσωπικές σεξουαλικές φαντασιώσεις μόνο με παιδιά και χρησιμοποιούν ψηφιακές εικόνες για δική τους χρήση με σκοπό την ικανοποίηση της σεξουαλικής τους επιθυμίας. Στην τρίτη κατηγορία ανήκουν οι «αλιείς» που αναζητούν στο διαδίκτυο πορνογραφικό υλικό ανηλίκων και είναι πιθανό να έχουν επικοινωνία με άλλους χρήστες που έχουν παρόμοια ενδιαφέροντα. Ο Taylor (1999) αναφέρει τρεις εκδοχές του ίδιου δράστη: τον σεξουαλικά «παμφάγο» που η χρήση πορνογραφικού υλικού δεν είναι αυτοσκοπός, τον χρήστη που πειραματίζεται σεξουαλικά χωρίς περισσότερες επιδιώξεις και τον «φιλελεύθερο» χρήστη, ο οποίος μέσα από την αναζήτηση πορνογραφικού υλικού ανηλίκων επιβεβαιώνει το δικαίωμα του αν έχει πρόσβαση σε ό, τι υλικό επιθυμεί⁶⁹. Συνεχίζουμε με τον τέταρτο τύπο χρηστών που είναι οι μη ασφαλείς συλλέκτες, οι οποίοι αναζητούν πορνογραφία ανηλίκων, αλλά σε μη ασφαλή μέρη, διότι σε αντίθεση με όλες τις παραπάνω κατηγορίες, αυτοί συλλέγουν εικόνες και βίντεο χωρίς να λαμβάνουν μέτρα ασφαλείας όπως είναι οι μυστικοί κωδικοί. Η πέμπτη κατηγορία είναι οι ασφαλείς συλλέκτες που ανήκουν σε κάποια μυστική ομάδα παιδόφιλων και προστατεύουν καλά τις δραστηριότητές τους. Έπειτα, είναι οι χρήστες ιπποκόμοι ή αλλιώς «groomers», οι οποίοι έχουν ως απώτερο σκοπό τη σεξουαλική σχέση με παιδιά και ο λόγος που χρησιμοποιούν το διαδίκτυο είναι για να

⁶⁷ Ίδρυμα Μαραγκοπούλου για τα δικαιώματα του ανθρώπου, 2007, όπως παραπ., σελ:21.

⁶⁸ Δημόπουλος Χ., 2008, όπως παραπ., σελ:641.

⁶⁹ Ίδρυμα Μαραγκοπούλου για τα δικαιώματα του ανθρώπου, 2007, όπως παραπ., σελ:21,22.

αποκτήσουν σχέση εμπιστοσύνης μαζί τους. Μια ακόμη κατηγορία, είναι αυτή των φυσικών αυτουργών κατάχρησης παιδιών σε ασέλγεια, οι οποίοι κακοποιούν σεξουαλικά τα παιδιά και πιθανόν να καταγράφουν τις δικές τους ασελγείς πράξεις και έτσι έχουν ένα δευτερογενές παιδικό πορνογραφικό υλικό. Οι χρήστες παραγωγοί κάνουν ακριβώς το ίδιο όμως όχι για την προσωπική τους χρήση αλλά για τη διανομή/διακίνηση αυτού του υλικού σε άλλους. Τελευταία και ένατη κατηγορία είναι αυτή των χρηστών διανομέων, οι οποίοι επιδίδονται στη διανομή σε όλες τις προηγούμενες κατηγορίες πορνογραφικού υλικού ανηλίκων μέσω του διαδικτύου, χωρίς όμως κατ' ανάγκη να είναι οι ίδιοι παιδόφιλοι. Αξιοσημείωτο είναι ότι δεν έχουν πάντα σπουδαίο οικονομικό κίνητρο για την τέλεση αυτής της εγκληματικής πράξης⁷⁰.

Συμπερασματικά, το κάθε άτομο σε οποιαδήποτε κατηγορία από τις παραπάνω κι αν ανήκει, ανάλογα με τη χρήση του διαδικτύου που κάνει και το κατά πόσο επιχειρεί να αναμειχθεί με την έμμεση ή την άμεση σεξουαλική κακοποίηση των παιδιών, καθορίζει και την προσωπική του ασφάλεια και συνεπώς την τιμωρία ή την ατιμωρησία του. Ο κίνδυνος της σύλληψης δεν είναι για όλους το ίδιο, γι' αυτό και ήταν απαραίτητος ο διαχωρισμός τους σε κατηγορίες, για να κατανοήσουμε το βαθμό δυσκολίας εξάρθρωσης του φαινομένου της παιδικής πορνογραφίας και της σύλληψης των δραστών της.

Η καταπολέμηση της παιδικής πορνογραφίας στο διαδίκτυο σύμφωνα με την Απόφαση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 29^{ης} Μαΐου 2000 επέρχεται μέσα από τα ίδια τα κράτη μέλη τα οποία οφείλουν να: εξετάζουν τα μέτρα που χρησιμοποιούν οι υπηρεσίες, οι οποίες μας παρέχουν πρόσβαση στο διαδίκτυο, να τις παροτρύνουν να λαμβάνουν υπόψιν τους νόμους

⁷⁰ Δημόπουλος Χ., 2008, όπως παραπ.,σελ:640-643.

σχετικά με την παιδική πορνογραφία και να αποσύρουν από την κυκλοφορία υλικό παιδικής πορνογραφίας το οποίο έχει πέσει στην αντίληψή τους και διανέμεται μέσω αυτών⁷¹.

Για την ελληνική νομοθεσία να αναφέρουμε ότι υπάρχει το άρθρο 348 Α του Ποινικού Κώδικα το οποίο το αναφέρουμε στο Α΄ μέρος της εργασίας στο κεφάλαιο με τίτλο: «Νομικό πλαίσιο των αδικημάτων ηθών κατά ανηλίκων στην Ελλάδα». Αυτό που πρέπει εδώ να τονίσουμε είναι ότι το ισχύον νομικό πλαίσιο στην Ελλάδα για την κατοχή πορνογραφικού υλικού ανηλίκων περιορίζεται και τιμωρεί τους δράστες μόνο όταν διαχειρίζονται αυτό το υλικό με το κίνητρο της κερδοσκοπίας. Ωστόσο και η απλή κατοχή ή η δωρεάν διανομή πορνογραφικού υλικού ανηλίκων συνιστά την εκμετάλλευση και την κακοποίηση αυτών. Είναι πιθανό οι κάτοχοι πορνογραφικού υλικού ανηλίκων να μην έχουν σκοπό τη σεξουαλική κακοποίηση ανηλίκου και τα κίνητρά τους να είναι άλλα όπως η περιέργεια ή η ικανοποίηση των σεξουαλικών τους φαντασιώσεων. Πολλοί συγγραφείς όμως ισχυρίζονται, ότι στα άτομα τα οποία αρέσκονται σε παιδικό πορνογραφικό υλικό ελλοχεύει ο πραγματικός κίνδυνος της σεξουαλικής κακοποίησης των ανηλίκων⁷².

Πβ. Βιασμός ανηλίκων- Αναφορά σε έρευνες

Η ίδια έρευνα του Άγγελου Τσιγκρή, παρόλο που έχει διεξαχθεί σχεδόν 20 χρόνια πριν, αξίζει να την αναφέρουμε, γιατί όπως θα δούμε και παρακάτω, περιλαμβάνει ορισμένα αποτελέσματα τα οποία δεν παύουν να είναι διαχρονικά. Μέσα από 69 υποθέσεις βιασμού με ανήλικα θύματα, οι οποίες είχαν αναφερθεί στα αστυνομικά τμήματα της Ελλάδας το 1993 και 114 δικαστικές αποφάσεις βιασμού ανηλίκων που εκδικάστηκαν σε όλα τα Μ.Ο.Δ. της Αθήνας κατά το 1980 έως το 1993 βγήκαν τα εξής συμπεράσματα: πρώτα από όλα, καταρρίπτονται τα στερεότυπα που

⁷¹ Δημόπουλος Χ., 2008, όπως παραπ.,σελ:646.

⁷² Ίδρυμα Μαραγκοπούλου για τα δικαιώματα του ανθρώπου, 2007, όπως παραπ.,σελ:32.

θέλουν το δράστη να κάνει χρήση όπλου και τα θύματα να έχουν τραυματιστεί. Έπειτα, η διαδικασία για την απόφαση της καταγγελίας του βιασμού είναι περισσότερο επώδυνη όταν το θύμα είναι ανήλικο. Το τελευταίο συμβαίνει διότι εκ των πραγμάτων το ίδιο το θύμα δεν μπορεί να καταγγείλει το περιστατικό λόγω της ανηλικότητάς του, αλλά μόνο κάποιος ενήλικος κυρίως μέλος της οικογένειας. Οι αντιστάσεις των παιδιών είναι σαφώς μικρότερες σε σχέση με αυτές των ενηλίκων, λόγω της μειωμένης σωματικής τους δύναμης και ικανότητάς τους για διαχείριση περιστατικών βίας. Τα ανήλικα θύματα και κυρίως τα παιδιά είναι πιο επιρρεπή στο να ζουν μακροχρόνιες καταστάσεις σεξουαλικής κακοποίησης, γιατί τους είναι δύσκολο να εξωτερικεύσουν τα συναισθήματά τους και να αντιδράσουν. Κάτι εξίσου σημαντικό είναι ότι οι ανήλικοι σπάνια κυκλοφορούν με πολλά χρήματα ώστε να δικαιολογείται το έγκλημα της κλοπής από πλευράς του δράστη – βιαστή τους. Ο βιασμός με ανήλικα θύματα, είναι έγκλημα διαπροσωπικό και διαπράττεται κυρίως από έναν δράστη ενάντια ενός θύματος. Εδώ θα μπορούσαμε να προσθέσουμε, το γεγονός ότι ο βιασμός ανηλίκων είναι διαπροσωπικό έγκλημα, εντείνει το «νόμο της σιωπής» και γίνεται ακόμα πιο δύσκολα γνωστό σε ένα τρίτο πρόσωπο ή σε κάποια Αρχή. Τέλος, το νεαρό της ηλικίας των θυμάτων αυξάνει τη σοβαρότητα του εγκλήματος στη συνείδηση των τακτικών δικαστών⁷³.

Ο βιασμός ωστόσο συχνά συγχέεται με την ασέλγεια. Το τελευταίο μπορούμε να το διασαφηνίσουμε σε αυτή τη μελέτη αναφέροντας ότι ο βιασμός σύμφωνα με τον Ποινικό Κώδικα είναι *«ο εξαναγκασμός άλλου προσώπου σε συνουσία, δηλαδή σεξουαλική πράξη, ή σε άλλη ασελή πράξη ή σε ανοχή της, είτε με σωματική βία η απειλή σπουδαίου και αμέσου κίνδυνου, είτε χωρίς»*. *«Αν υπάρξει διείσδυση του πέους στον κόλπο, στον πρωκτό, στη στοματική*

⁷³ Τσιγκρής Α., Η σεξουαλική βία κατά γυναικών και παιδιών- έκθεση για την Ελλάδα, Εκδ. Αντ. Ν. Σάκκουλα, 2002, Αθήνα-Κομοτηνή, σελ:49-53.

κοιλότητα ή σε άλλη ερωτογενή ζώνη χωρίς εκσπερμάτιση, τότε δεν μιλάμε πλέον για βιασμό, αλλά γι' απόπειρα βιασμού⁷⁴».

Η Myriam S. Denon το 2003, ξεχώρισε την έννοια σεξουαλική κακοποίηση ανηλίκου από τον σεξουαλικό πειραματισμό. Ισχυρίζεται ότι «ως θύματα παιδική ς σεξουαλικής κακοποίησης θεωρούνται τα άτομα που έχουν υποστεί την πράξη σε ηλικία μικρότερη των 14 ετών από δράστες μεγαλύτερης ηλικίας κατά 5 χρόνια». Εάν δηλαδή ένα δεκατετράχρονο παιδί έρθει σε φυσική επαφή με ένα εντεκάχρονο παιδί, δε θεωρείται σεξουαλική κακοποίηση σύμφωνα με την Denon, εφόσον δεν πληροί τις προϋποθέσεις του παραπάνω ορισμού. Σε αυτήν την περίπτωση, πρόκειται για σεξουαλικό πειραματισμό⁷⁵.

Πγ. Ασέλγεια κατά ανηλίκων και Αποπλάνηση ανηλίκου

Γνωρίζουμε πως η κακοποίηση ανηλίκων δεν περιλαμβάνει μόνο τη σεξουαλική κακοποίηση υπό την έννοια της τελεσθείσας πράξης, αλλά περιλαμβάνει και την ασέλγεια ανηλίκων. Η έννοια της ασέλγειας ανηλίκου ορίζεται ως «η πράξη η οποία δεν αποβλέπει αποκλειστικά στη συνουσία, αλλά στην γενικότερη σεξουαλική ικανοποίηση του δράστη και με αλλά μέσα, παραδείγματος χάριν όταν υπάρχει πρόκληση από τον δράστη, προσβολή της αξιοπρεπείας του θύματος με διάφορες χειρονομίες ή σεξουαλική διέγερση με χρήση διαφόρων αντικειμένων. Η Προσβολή της Γενετήσιας Αξιοπρεπείας υπάρχει όταν ο ενήλικος, με ασελγείς χειρονομίες ή προτάσεις που αφορούν ασελγείς πράξεις, μέσω διαδικτύου η άλλου μέσου επικοινωνίας αποκτά επαφή με το πρόσωπο που δεν συμπλήρωσε τα δεκαπέντε έτη⁷⁶».

⁷⁴ Μήνυμα Ελλάς, Κόκκοτας Γ., «Περί Βιασμού και ασέλγειας-Νομική ανάλυση», όπως βρίσκεται στο: <http://mynima-hellas.com/2012/11/viasmos-aselgia-ψυχική-βία-γυναίκα/>, 01/2017.

⁷⁵ Γιωτάκος Ο., Τσιλιάκου Μ., Τσίτσικα Ά., 2011, όπως παραπ., σελ: 318.

⁷⁶ Μήνυμα Ελλάς, Κόκκοτας Γ., «Περί Βιασμού και ασέλγειας-Νομική ανάλυση», όπως βρίσκεται στο: <http://mynima-hellas.com/2012/11/viasmos-aselgia-ψυχική-βία-γυναίκα/>, 14/11/2016.

Θεωρούμε επίσης αναγκαίο να αναφέρουμε την έννοια της αποπλάνησης, η οποία δεν περιλαμβάνει πάντοτε την έννοια του βιασμού, όμως στοχεύει σε ασελγείς πράξεις και το βιασμό. Το ρήμα αποπλανώ προέρχεται ετυμολογικά από τις λέξεις <από + πλάνη> και σημαίνει «*παρασύρω κάποιον με δόλο ή/και απάτη σε σεξουαλική πράξη*⁷⁷». Σχετικά με την αποπλάνηση παιδιών και την έρευνα του Άγγελου Τσιγκρή, μέσα από 27 υποθέσεις σεξουαλικής κακοποίησης ανηλίκων βρέθηκαν αποτελέσματα από τα οποία θα αναφέρουμε τα σχετικά με την παρούσα εργασία: το έγκλημα της αποπλάνησης παιδιών παρουσιάζει ιδιαιτερότητες αναφορικά με τον χρόνο τέλεσης –τελείται συνήθως κατά τη διάρκεια της ημέρας- αλλά όχι τον τρόπο εφόσον τελείται σε δημόσιους χώρους. Επιπλέον είναι έγκλημα κατά το οποίο η ζωή του θύματος απειλείται προκειμένου να μειώσει την αντίστασή του και ο βαθμός γνωριμίας του δράστη με το θύμα είναι μεγάλος. Η αποπλάνηση είναι έγκλημα με περισσότερα από ένα θύμα. Για να φτάσει στις διωκτικές αρχές πρέπει να έχει ολοκληρωθεί η σεξουαλική πράξη η οποία κατά κύριο λόγο περιλαμβάνει παρά φύση συνουσία και όχι τόσο την κολπική συνουσία. Χαρακτηριστικό αυτού του εγκλήματος είναι επίσης η εξακολουθητική του τέλεση και τέλος παρουσιάζει ιδιαιτερότητες σε σχέση με την ψυχική υγεία των θυμάτων, γιατί συγκριτικά με το βιασμό, η αποπλάνηση τελείται σε παιδιά που συνήθως πάσχουν από κάποια ψυχική νόσο⁷⁸.

Όλοι οι ερευνητές αναφέρονται σε σεξουαλικές πράξεις που ασκούνται πάνω σε παιδιά. Όταν όμως μιλούν γι' αυτές τις σεξουαλικές δραστηριότητες, δεν εννοούν μόνο την ολοκληρωμένη σεξουαλική επαφή με την έννοια της διείσδυσης, εννοούν όμως ένα μεγάλο φάσμα καταστάσεων όπως τα τολμηρά χάρδια και φιλιά, ειδικά στις γεννητικές περιοχές, τον λεκτικό εξευτελισμό με χυδαία λόγια, τον εξαναγκασμό παρακολούθησης ερωτικών σκηνών ή ακόμα

⁷⁷ Lexigram, «Ρήμα αποπλανώ», όπως βρίσκεται στο: <http://www.lexigram.gr/lex/enni/ασέλγησαν#Hist1>, 14/11/2016.

⁷⁸ Τσιγκρή Α., 2002, όπως παραπ., σελ:61-64.

και την επιδειξιομανία. Η Myriam S. Denon, το 2003 κατατάσσει την σεξουαλική κακοποίηση με βάση το βαθμό βαρύτητας. Συγκεκριμένα, κάνει λόγο για σοβαρή σεξουαλική όταν υπάρχει σεξουαλική επαφή, κολπική ή πρωκτική διείσδυση με χρήση αντικειμένων και στοματικό σεξ. Ακολουθεί η μέτρια σεξουαλική κακοποίηση όπως το άγγιγμα και τα χάρδια στα γεννητικά όργανα και καταλήγει στην ήπια σεξουαλική κακοποίηση όταν πρόκειται μόνο για φιλία με σεξουαλικές προθέσεις⁷⁹. Εάν τοποθετήσουμε την παραπάνω διαβάθμιση της σεξουαλικής κακοποίησης της Denon στο ποινικό σύστημα, θα κατανοήσουμε και το λόγο για τον οποίο οι ποινές στους δράστες παιδεραστίας ποικίλουν ανάλογα με την κατηγορία τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ: Η δυσκολία αναγνώρισης της παραβατικής συμπεριφοράς από το δράστη

Αυτό που θα μας απασχολήσει εξίσου στην παρούσα εργασία είναι «το συναίσθημα της ψυχικής συντριβής που αισθάνεται κάποιος όταν καταλάβει ότι έκανε κάποιο σφάλμα⁸⁰». Σε αυτό το σημείο, πρέπει να τονιστεί ότι ένας εγκληματίας μετά τη διάπραξη του εγκλήματος, είτε μετανοεί για την πράξη του είτε όχι. Ωστόσο, μπορεί να ισχυρίζεται ότι έχει μετανιώσει, αλλά να υποτροπιάσει επαναλαμβάνοντας την εγκληματική πράξη. Επομένως, η αναγνώρισης της παραβατικής συμπεριφοράς από το δράστη σχετίζεται με το εάν και πόσο έχει μετανιώσει για την πράξη του. Δέον να σημειωθεί ότι δεν εξετάζουμε την έννοια της μετάνοιας από θρησκευτικής απόψεως, αλλά ως συναισθήματος που επέρχεται μετά το σφάλμα. Ο δράστης είτε το αναγνωρίζει και μετανιώνει γι' αυτό είτε δυσκολεύεται να το αναγνωρίσει και δικαιολογηθεί με διάφορους τρόπους την πράξη του.

⁷⁹ Γιωτάκος Ο., Τσιλιάκου Μ., Τσίτσικα Ά., 2011, όπως παραπ., σελ: 318-319.

⁸⁰ Βικιλεξικό, «Μετάνοια», όπως βρίσκεται στο: <https://el.wiktionary.org/wiki/μετάνοια,01/2017>.

Σε μια μελέτη των Maruna & King, αναφέρθηκε η έννοια της μετάνοιας και οι πεποιθήσεις για την ικανότητα των παρεκκλινόντων να αλλάξουν κατεύθυνση και να αποκοπούν από τη διάπραξη της εγκληματικής πράξης. Η μελέτη αυτή για την μετάνοια έγινε σε συνάρτηση με την ψυχολογία του τιμωρητικού κοινού απέναντι στους εγκληματίες.

Σύμφωνα με την κλασική εγκληματολογία, ο εγκληματίας επιλέγει να εγκληματήσει, επομένως το έγκλημα ελεύθερα επιλέγεται από το δράστη. Αντιθέτως, σύμφωνα με τη θετικιστική εγκληματολογία το έγκλημα είναι προϊόν κοινωνικών δυνάμεων και ο εγκληματίας περνάει στην πράξη βάσει εξωτερικών παραγόντων και άλλων κοινωνικών συνθηκών. Ανεξάρτητα όμως με τα δύο ρεύματα, τα άτομα μιας κοινωνίας θεωρούν ότι κάποιος είναι «μια φορά εγκληματίας, πάντα εγκληματίας» ή ότι είναι δυνατόν να μετανιώσει για την πράξη του και να αλλάξει ζωή⁸¹;

Από την άλλη πλευρά, ο ίδιος ο εγκληματίας αισθάνεται ότι έσφαλλε; Έχει την αντίληψη και την ενσυναίσθηση, να κατανοήσει το μέγεθος της εγκληματικής πράξης που διέπραξε; Έχει τη δύναμη να μετανοήσει πραγματικά και να μην επαναλάβει το αδίκημα στο μέλλον;

Ευελπιστούμε να απαντήσουμε στα πλείστα όσα ερωτήματα που θέσαμε.

IIIα. Θεραπεία και υποτροπή των δραστών

Μελέτες δείχνουν ότι όσοι έχουν καταδικαστεί για παιδεραστία είναι πιθανό να διαπράξουν ξανά έγκλημα σεξουαλικής φύσης σε διάστημα 5-10 ετών⁸². Είναι κατανοητό λοιπόν ότι η θεραπεία συνδέεται άμεσα με την υποτροπή, εάν σκεφτούμε ότι η θεραπεία έπεται του αδικήματος και προλαμβάνει σε ένα βαθμό την επανάληψη της πράξης. Η πρόληψη σεξουαλικών εγκλημάτων είναι δύσκολο να εφαρμοστεί στην πραγματικότητα. Ωστόσο, είναι

⁸¹ Maruna S. & King A., «Once a criminal, always a criminal?: ‘Redeemability’ and the Psychology of Punitive Public Attitudes», *European Journal on Criminal Policy and Research*, Vol. 15, Issue 1-2, 2009, όπως βρίσκεται στο: <http://link.springer.com/article/10.1007/s10610-008-9088-1>, 01/2017.

⁸² Γιωτάκος Ο. και Τσιλιάκου Μ., *Ο κύκλος της κακοποίησης*, Εκδόσεις Αρχιπέλαγος, Αθήνα, 2008, σελ: 221.

επιτακτική ανάγκη η πρόληψη της υποτροπής για τους σεξουαλικούς εγκληματίες, η οποία πιθανό να είχε κάποια εφαρμογή. Η έννοια της πρόληψης της υποτροπής υιοθετήθηκε από τους Marlatt & Gordon (1985) και τις έρευνες που έκαναν για την πρόληψη της υποτροπής των ατόμων που κάνουν χρήση ουσιών. Τα στάδια που πρότειναν για την στρατηγική πρόληψης ήταν η ανίχνευση των ατόμων που έχουν υψηλή πιθανότητα υποτροπής, η εκπαίδευσή τους στην αντίληψη καταστάσεων που αυξάνουν την πιθανότητα υποτροπής ή καταστάσεις που προδιαθέτουν σε υποτροπή και εκπαίδευση σε διάφορες τεχνικές που μειώνουν τις πιθανότητες υποτροπής.

Ο W. Pithers και οι συνεργάτες του, ήταν αυτοί που επέκτειναν την παραπάνω στρατηγική στους σεξουαλικούς εγκληματίες και εστίασαν στην αναζήτηση καταστάσεων υψηλής επικινδυνότητας και έπειτα στην εκπαίδευση χειρισμού αυτών των καταστάσεων με σκοπό την πρόληψη της υποτροπής. Τα σεξουαλικά εγκλήματα συνήθως δεν είναι μεμονωμένα συμβάντα, γι' αυτό και αποτελούν μέρη μιας γνωσιακής- συμπεριφορικής αλυσίδας, στην οποία περιγράφεται η δομή της προσωπικότητας, το δυσφορικό συναίσθημα εγκατάλειψης, η είσοδος σε καταστάσεις υψηλής επικινδυνότητας και τέλος η αναζήτηση του θύματος και η δράση επάνω σε αυτό.

Ειδικότερα για τους παιδεραστές, ο T. Ward και οι συνεργάτες του (1995) υποστήριξαν τη μεγάλη σημασία που έχει η εκτίμηση των δραστών και η συσχέτισή τους με το παιδί-θύμα. Ειδικότερα, εάν ο δράστης έχει θετική εκτίμηση της κατάστασης, αναμφίβολα αυξάνει τις πιθανότητες υποτροπής και μελλοντικής διάπραξης. Εάν έχει αρνητική εκτίμηση, οι πιθανότητες να αντισταθεί σε μελλοντικές τάσεις κακοποίησης παιδιού μειώνονται. Γι' αυτό το λόγο, οι θεραπευτές οφείλουν να γνωρίζουν όλα τα γεγονότα που οδηγούν στην κακοποίηση και με βάση αυτά να στοχεύσουν στη θεραπεία των παιδεραστών.

Επιπροσθέτως, υφίστανται οι βιολογικές ή οργανικές θεραπείες, οι οποίες στοχεύουν στην καταστολή των σεξουαλικών τάσεων περιορίζοντας τη σεξουαλικότητα που οδηγεί σε παρέκκλιση. Η καταστολή με βιολογικές θεραπείες μπορεί να επιτευχθεί με ποικίλους τρόπους, όπως μέσω της αναστολής της υποφυσιακής γοναδοτροπικής λειτουργικότητας με τη χορήγηση αντιανδρογόνων όπως οξικής μεδροξυπρογεστερόνης. Η τελευταία χρησιμοποιήθηκε πρώτη φορά το 1970. Μια δεύτερη μέθοδος είναι η δέσμευση της ανδρογενετικής δράσης πάλι με τη χορήγηση αντιανδρογόνων, όπως οξικής κυπροτερόνης. Ο J. Cooper και οι συνεργάτες του, βρήκαν ότι και οι δύο ουσίες είναι αποτελεσματικές ως προς τη μείωση των σεξουαλικών φαντασιώσεων και αυνανισμών. Τέλος, δύο βιολογικές θεραπείες, οι οποίες δεν χρησιμοποιούνται πλέον για ευνόητους δεοντολογικούς λόγους είναι ο χειρουργικός ευνουχισμός, με την αφαίρεση των κύριων κέντρων παραγωγής τεστοστερόνης και η νευροχειρουργική καταστροφή των περιοχών του εγκεφάλου που επηρεάζουν τη σεξουαλική λειτουργία.

Σε αρκετές χώρες του εξωτερικού έχουμε δει να εφαρμόζεται ο χημικός ευνουχισμός ή αλλιώς φαρμακοθεραπεία, η οποία στοχεύει στη μείωση της λιβιδινικής ενέργειας (libido) και της αποκλίνουσας σεξουαλικής φαντασίωσης και διέγερσης και στη συχνότητα της παρεκκλίνουσας συμπεριφοράς. Έρευνες έχουν δείξει ωστόσο, ότι δε φαίνεται η φαρμακοθεραπεία να έχει κάποια σημαντικά αποτελέσματα αναφορικά με την επίδραση στην παρεκκλίνουσα σεξουαλική διέγερση και δεν καταφέρνει να αλλάξει τις γνωσιακές διαστρεβλώσεις⁸³. Άλλωστε όταν η φαρμακοθεραπεία ολοκληρωθεί η λιβιδινική ενέργεια επανέρχεται. Το μεγαλύτερο πρόβλημα της φαρμακοθεραπείας είναι η μη συμμόρφωση και η διακοπή της λόγω των παρενεργειών που μπορεί να προκαλέσουν, όπως αύξηση βάρους, σμίκρυνση των όρχεων, αύξηση αρτηριακής

⁸³ Γιωτάκος Ο., όπως παραπ., 2004, σελ:46-48.

πίεσης, χολολιθίαση και ήπιο υπερινσουλινισμό. Η Πολωνία, η Ρωσία και ορισμένες πολιτείες των ΗΠΑ επιβάλλουν το νόμο του χημικού ευνουχισμού. Ακολούθως στην Αγγλία 100 Βρετανοί έγκλειστοι παιδόφιλοι υποβλήθηκαν με την συγκατάθεσή τους σε χημικό ευνουχισμό⁸⁴. Από την άλλη πλευρά η Γερμανία δε θεωρεί ποινή και τιμωρία τον χημικό ευνουχισμό, αλλά θεραπεία και βοήθεια των ανθρώπων με τις συγκεκριμένες σεξουαλικές ορμές και τάσεις. Αυτό είναι όμως το σημείο στο οποίο πρέπει να εστιάσουμε. Γενικά, η φαρμακοθεραπεία αποτελεί μια αποτελεσματική μεν, αλλά συμπληρωματική δε μέθοδο αντιμετώπισης του φαινομένου της παιδεραστίας, μέσα σε ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα ψυχοθεραπείας. Θα το δούμε αναλυτικά παρακάτω στο κεφάλαιο με την αντιμετώπιση του φαινομένου και τις προτάσεις αντεγκληματικής πολιτικής.

Τέλος, οι W. Marshall και H. Barbaree, το 1989, συνέδεσαν την υποτροπή με ορισμένα στοιχεία των παιδόφιλων. Οι παιδόφιλοι που έχουν περισσότερες πιθανότητες να υποτροπιάσουν δείχνουν ισχυρά παρεκκλίνουσα σεξουαλική συμπεριφορά, έχουν παραπάνω από ένα θύμα και οδηγούνται σε ολοκληρωμένη σεξουαλική επαφή κατά τη διάπραξη. Επιπλέον, δράστες με χαμηλή νοητική ικανότητα και χαμηλή κοινωνικοοικονομική κατάσταση εμφανίζουν μεγαλύτερο κίνδυνο υποτροπής. Ο Rice και οι συνεργάτες του, το 1991, έδειξαν ότι οι παιδόφιλοι με υψηλά επίπεδα ψυχοπαθητικότητας, διάγνωση διαταραχής προσωπικότητας και έλλειψη ιστορικού γάμου είναι πιθανότερο να υποτροπιάσουν⁸⁵.

Ωστόσο, υπάρχουν παιδιά και έφηβοι που έχουν εμφανίσει παρεκκλίνουσα σεξουαλική συμπεριφορά κι αυτό φαίνεται από συγκεκριμένα χαρακτηριστικά τα οποία διαφέρουν από αυτά των συνομηλίκων τους. Η αντικοινωνική συμπεριφορά είναι ένα από αυτά τα οποία

⁸⁴ Προεδρική Δημοκρατία, «Χημικός ευνουχισμός για 100 παιδόφιλους στη Βρετανία», όπως βρίσκεται στο: <http://hassapis-peter.blogspot.gr/2012/03/100.html>, 01/2017.

⁸⁵ Γιωτάκος Ο., όπως παραπ., 2004, σελ:48.

χαρακτηρίζουν τους σεξουαλικούς εγκληματίες και μπορεί να προέρχεται από διαφορετικούς παράγοντες, όπως το αποδιοργανωμένο οικογενειακό περιβάλλον ή η σωματική ακόμα και σεξουαλική κακοποίηση των ίδιων κατά την παιδική τους ηλικία. Ο Vizard το 2006, ανέφερε «ότι αυτή η συμπεριφορά μπορεί να γίνει αναγνωρίσιμη από την παιδική ηλικία κι αυτό θα βοηθούσε στην αποτροπή σοβαρών σεξουαλικών εγκλημάτων και της υποτροπής στην ενήλικη ζωή⁸⁶». Αντίθετα, ο Vandiver, το 2006 διαψεύδει το παραπάνω εύρημα λέγοντας πως όσο πιο νωρίς ένας έφηβος διαπράξει σεξουαλικό έγκλημα, τόσο πιο πιθανό είναι να το επαναλάβει ως ενήλικος.

Σύμφωνα με τους Worling και Langstrom, το 2003, ισχυρίστηκαν ότι οι νέοι που δείχνουν ένα σεξουαλικό ενδιαφέρον για παιδιά στην προεφηβική ηλικία, εμφανίζουν άλλες παραβατικές συμπεριφορές ή έχουν καταδικαστεί, ή έχουν επιτεθεί σε δύο ή παραπάνω άγνωστα άτομα, ή είναι απομονωμένοι, έχουν διαταραγμένες οικογενειακές σχέσεις και αποτυγχάνουν να ακολουθήσουν κατά γράμμα τη θεραπεία τους, είναι πιθανότερο να υποτροπιάζουν στο μέλλον⁸⁷.

Όπως έχει γίνει αντιληπτό, σε γενικές γραμμές θεωρείται μεγίστης σημασίας η «πρόβλεψη» της υποτροπής των παιδεραστών, αλλά εάν θα μπορούσε να προβλεφθεί μια σεξουαλική εγκληματική πράξη/συμπεριφορά κι από την εφηβική ηλικία του δράστη, θα ήταν πολύ χρήσιμο. Το τελευταίο, μπορεί να υλοποιηθεί μέσω της χρήσης εργαλείων αξιολόγησης κινδύνου υποτροπής από τους ειδικούς που προσπαθούν να διακρίνουν και να αξιολογήσουν τη συμπεριφορά ενός ατόμου. Τα εργαλεία αυτά είναι τα ίδια που χρησιμοποιούν για τους ενήλικους και χωρίζονται σε δύο κατηγορίες: τα δομημένα και τα εμπειρικά. Τα δομημένα

⁸⁶ Γιωτάκος Ο., Τσιλιάκου Μ., Τσίτσικα Ά., Κακοποίηση παιδιού & εφήβου- Ανίχνευση, Αντιμετώπιση, Πρόληψη, εκδόσεις Πεδίο, 2011, Αθήνα, σελ:98,99.

⁸⁷ Γιωτάκος Ο., Τσιλιάκου Μ., Τσίτσικα Ά., 2011, όπως παραπ., σελ:99,100.

εργαλεία βασίζονται σε ερωτήσεις που ακολουθούν μια συγκεκριμένη σειρά, χωρίς ο ειδικός να παρεκκλίνει από τις οδηγίες συμπλήρωσής του. Τα εμπειρικά εργαλεία χρησιμοποιούνται από τον ειδικό με βάση την κλινική του εμπειρία και έτσι είναι πιο ευέλικτα⁸⁸. Εδώ εγείρεται το ερώτημα του κατά πόσο αυτά τα εργαλεία που είχαν σχεδιαστεί για ενήλικους είναι αξιόπιστα, χρήσιμα και κατάλληλα για τους νέους.

Το πρώτο δομημένο εργαλείο αξιολόγησης κινδύνου ήταν το J- SOAP^{*}, ένα πρωτόκολλο αξιολόγησης εφήβων με παραβατική σεξουαλική συμπεριφορά. Το ERASOR^{**} είναι ένα δεύτερο εργαλείο και τέλος το Risk Assessment Matrix, το οποίο αποτελείται από δύο στάδια: στο πρώτο οι ειδικοί ψάχνουν να βρουν του παράγοντες και το επίπεδο του κινδύνου και το δεύτερο στάδιο περιλαμβάνει μια πιο λεπτομερή κλινική εξέταση. Αυτό όμως που πρέπει να τονίσουμε είναι ότι ο βαθμός του κινδύνου που υπάρχει για την υποτροπή ενός εφήβου επαφίεται εν τέλει στην κρίση του κάθε ειδικού-αξιολογητή. Επομένως, η εγκυρότητα και η αξιοπιστία των αποτελεσμάτων παραμένουν αόριστες καθώς δεν επαρκούν ως κριτήρια οι γνώσεις και η εμπειρία του ειδικού για να εκτιμήσει μια τόσο δύσκολη περίπτωση. Τέλος, η εκτίμηση του ειδικού επιβάλλεται να έχει διαμορφωθεί με μεγάλη προσοχή, γιατί πάντα κρύβεται ο κίνδυνος του στιγματισμού και της απόδοσης μιας ετικέτας στο άτομο⁸⁹.

⁸⁸ Γιωτάκος Ο., Τσιλιάκου Μ., Τσίτσικα Α., 2011, όπως παραπ., σελ:102,103.

* Juvenile Sex Offender Assessment Protocol=Πρωτόκολλο αξιολόγησης εφήβων σεξουαλικών παραβατών.

** Estimate of Risk of Adolescent Sexual Offence Recidivism=Εκτίμηση του κινδύνου της υποτροπής της σεξουαλικής παράβασης του εφήβου.

⁸⁹ Γιωτάκος Ο., Τσιλιάκου Μ., Α. Τσίτσικα, όπως παραπ., 2011, Αθήνα, σελ:103,104.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV: Η παιδεραστία ως αξιόποινη πράξη κατά τον ελληνικό Ποινικό Κώδικα

IVα. Εγκλήματα κατά της γενετήσιας ελευθερίας και εγκλήματα οικονομικής εκμετάλλευσης της γενετήσιας ζωής

Σύμφωνα με τον Ποινικό Κώδικα της ελληνικής νομοθεσίας τα σεξουαλικά εγκλήματα κατά των ανηλίκων εμφανίζονται με τις παρακάτω ποινικές διατάξεις. Κρίνουμε λοιπόν απαραίτητο, να αναφέρουμε τις πιο σημαντικές ποινές που προβλέπονται σύμφωνα με τον νόμο γι' αυτήν την κατηγορία των εγκληματιών που μας έχει απασχολήσει στην παρούσα εργασία. Άλλωστε οι προσβολές της γενετήσιας ζωής των ανηλίκων εμφανίζονται σε αρκετές διατάξεις εκτός του άρθρου 342 ΠΚ που αναφέρεται στην κατάχρηση ανηλίκων σε ασέλγεια. Θα ξεκινήσουμε αναφέροντας το άρθρο 336 ΠΚ το οποίο αναφέρεται γενικότερα σε βιασμό και ειδικότερα κατά ανηλίκων. Συγκεκριμένα:

- Άρθρο 336 ΠΚ - Βιασμός

«1. Όποιος με σωματική βία ή με απειλή σπουδαίου και άμεσου κινδύνου εξαναγκάζει άλλον σε συνουσία ή σε άλλη ασελή πράξη ή σε ανοχή τη τιμωρείται με κάθειρξη. 2. αν η πράξη της προηγούμενης παραγράφου έγινε από δύο ή περισσότερους δράστες που ενεργούσαν από κοινού, επιβάλλεται κάθειρξη τουλάχιστον δέκα ετών⁹⁰».

Οι διατάξεις του άρθρου 336 ΠΚ είναι σημαντικές διότι η απαξία της συμπεριφοράς επικεντρώνεται στα μέσα που χρησιμοποιεί ο δράστης, δηλαδή τη «σωματική βία ή με απειλή

⁹⁰ Καϊάφα- Γκμπάντι Μ., Συμεωνίδου –Καστανίδου Ε., Ποινικός Κώδικας & Ειδικοί Ποινικοί Νόμοι, Νομική Βιβλιοθήκη, Αθήνα, 2009, σελ:170.

σπουδαίου και άμεσου κινδύνου», για να επιτύχει τον εξαναγκασμό και του *ανήλικου θύματος* σε ασελγή πράξη⁹¹.

▪ Άρθρο 337 ΠΚ – Προσβολή της γενετήσιας αξιοπρέπειας

«Όποιος με ασελγείς χειρονομίες ή προτάσεις που αφορούν ασελγείς πράξεις προσβάλλει βάνουσα την αξιοπρέπεια του άλλου στο πεδίο της γενετήσιας ζωής του τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι ενός έτους ή χρηματική ποινή. Με φυλάκιση τριών μηνών μέχρι δύο ετών τιμωρείται η πράξη της προηγούμενης παραγράφου, αν ο παθών είναι νεότερος από 12 ετών⁹²».

▪ Άρθρο 339 ΠΚ - Αποπλάνηση παιδιών

«1. Όποιος ενεργεί ασελγή πράξη με πρόσωπο νεότερο από 15 ετών ή το παραπλανά με αποτέλεσμα να ενεργήσει ή να υποστεί τέτοια πράξη τιμωρείται αν δεν υπάρχει περίπτωση να τιμωρηθεί βαρύτερα για το έγκλημα του άρθρου 351 Α ως εξής: **α)** αν ο παθών δεν συμπλήρωσε τα δέκα έτη, με κάθειρξη τουλάχιστον δέκα ετών **β)** αν ο παθών συμπλήρωσε τα δέκα, όχι όμως και τα δεκατρία έτη, με κάθειρξη μέχρι δέκα ετών και **γ)** αν συμπλήρωσε τα δεκατρία έτη, με φυλάκιση. (Η φράση "αν δεν υπάρχει περίπτωση να τιμωρηθεί για άλλη βαρύτερη αξιόποινη πράξη", που είχε προστεθεί στην παρ. 1 με την παρ. 4 του άρθρου 11 του Ν. 3064/2002 (ΦΕΚ 248 Α), τροποποιήθηκε ως άνω με το άρθρο 56 Ν.3160/2003,ΦΕΚ Α 165/30.6.2003). 2. Αν στην περίπτωση του στοιχείου γ' της προηγούμενης παραγράφου ο υπαίτιος όταν τέλεσε την πράξη δεν είχε συμπληρώσει τα 17 έτη, το δικαστήριο μπορεί να του επιβάλει μόνο αναμορφωτικά ή θεραπευτικά μέτρα. 3. Αν μεταξύ του υπαιτίου και του παθόντος τελέστηκε γάμος, δεν ασκείται

⁹¹ Δημόπουλος Χ., Εισηγήσεις Εγκληματολογίας, 2008, όπως παραπ., σελ:619.

⁹² Μαγγανάς Α., Λάζος Γ., Ο Ποινικός Κώδικας για τον Πολίτη- Μια επιλογή παραδειγμάτων, εκδόσεις Παπαζήση, 1992, Αθήνα, σελ:346-347.

ποινική δίωξη, και αν τυχόν είχε ασκηθεί δεν συνεχίζεται, αλλά κηρύσσεται απαράδεκτη. Η ποινική δίωξη ασκείται ή συνεχίζεται μετά την ακύρωση του γάμου⁹³».

Σε αυτό το σημείο παρατηρούμε ότι στη γενικότερη διάταξη του άρθρου 339 ΠΚ υπάγονται οι παιδοφιλικές πράξεις, εντούτοις δε λαμβάνεται υπόψιν η βαρύτητα της σχέσης εμπιστοσύνης μεταξύ δράστη και θύματος. Η σχέση αυτή αναφέρεται στις δύο πρώτες παραγράφους του άρθρου 342 ΠΚ, το οποίο τελεί σχέση ειδικότητας του άρθρου 339 ΠΚ⁹⁴.

▪ Άρθρο 342 ΠΚ - Κατάχρηση ανηλίκων σε ασέλγεια

«1. Ο ενήλικος ο οποίος ενεργεί ασελγείς πράξεις με ανήλικο, τον οποίον του έχουν εμπιστευθεί για να τον επιβλέπει ή να τον φυλάσσει, έστω και προσωρινά, τιμωρείται ως εξής: **α)** αν ο παθών δεν συμπλήρωσε τα δεκατέσσερα έτη, με κάθειρξη τουλάχιστον δέκα ετών, **β)** αν ο παθών συμπλήρωσε τα δεκατέσσερα, όχι όμως και τα δεκαοκτώ έτη, με κάθειρξη. 2. Συνιστά επιβαρυντική περίπτωση η τέλεση της πράξης της πρώτης παραγράφου:

α) από οικείο, **β)** από πρόσωπο που συνοικεί με τον ανήλικο ή διατηρεί φιλικές σχέσεις με τους οικείους του, **γ)** από εκπαιδευτικό, παιδαγωγό, γυμναστή ή άλλο πρόσωπο που παραδίδει μαθήματα στον ανήλικο, **δ)** από πρόσωπο που δέχεται τις υπηρεσίες του ανηλίκου, **ε)** από κληρικό με τον οποίο ο ανήλικος διατηρεί πνευματική σχέση, **στ)** από ψυχολόγο, ιατρό, νοσοκόμο ή από ειδικό επιστήμονα που παρέχει τις υπηρεσίες του στον ανήλικο. 3. Ο ενήλικος ο οποίος με χειρονομίες, με προτάσεις ή με εξιστόρηση, απεικόνιση ή παρουσίαση πράξεων που αφορούν τη γενετήσια ζωή προσβάλλει την αιδώ ανηλίκου, τον οποίον του έχουν εμπιστευθεί για να τον επιβλέπει ή να τον φυλάσσει, έστω και προσωρινά, τιμωρείται με φυλάκιση

⁹³ Μαγγανάς Α., Λάζος Γ., 1992, όπως παραπ., σελ:350.

⁹⁴ Δημόπουλος Χ., Εισηγήσεις Εγκληματολογίας, 2008, όπως παραπ., σελ:621.

τουλάχιστον έξι μηνών και αν η πράξη τελείται κατά συνήθεια με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών. Η παρ. 2 εφαρμόζεται αναλόγως και στις περιπτώσεις αυτές. 4. Ο ενήλικος, ο οποίος μέσω διαδικτύου ή άλλου μέσου επικοινωνίας, αποκτά επαφή με πρόσωπο που δεν συμπλήρωσε τα δεκαέξι έτη και με προτάσεις ή με εξιστόρηση, απεικόνιση ή παρουσίαση πράξεων που αφορούν τη γενετήσια ζωή προσβάλλει την αιδώ του, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους και αν η πράξη τελείται κατά συνήθεια με φυλάκιση τουλάχιστον τριών ετών. 5. Η παραγραφή των πράξεων των προηγούμενων παραγράφων αναστέλλεται μέχρι την ενηλικίωση του ανηλίκου⁹⁵».

Βλέπουμε εν τέλει στο παραπάνω άρθρο να αντιμετωπίζεται πλέον ουσιαστικά το αντικοινωνικό φαινόμενο της παιδοφιλίας. Συνοψίζοντας, το αξιόποιο των παιδοφιλικών πράξεων περιορίζεται στους ενήλικους δράστες, καθορίζονται οι υπαίτιοι αυτού του πολύπρακτου εγκλήματος, οι ποινές κλιμακώνονται ανάλογα με την ηλικία του θύματος και γίνεται ειδική αναφορά στην προσβολή ανηλίκων μέσω του διαδικτύου ή άλλου μέσου επικοινωνίας⁹⁶.

- Άρθρο 345 ΠΚ - Αιμομιξία

«1. Η συνουσία μεταξύ συγγενών εξ αίματος ανιούσας και κατιούσας γραμμής τιμωρείται ως προς τους ανιόντες με κάθειρξη μέχρι δέκα ετών, ως προς του κατιόντες με φυλάκιση μέχρι δύο ετών. μεταξύ αμφιθαλών ή ετεροθαλών αδελφών η συνουσία τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι δύο ετών. 2. Συγγενείς κατιούσας γραμμής μπορούν να απαλλαγούν από κάθε ποινή, αν κατά το χρόνο της πράξης δεν είχαν συμπληρώσει το 17ο έτος της ηλικίας τους».

Συμπληρωματικά, να προσθέσουμε ότι η αιμομιξία διώκεται αυτεπάγγελτα από τον εισαγγελέα χωρίς να προηγείται έγκληση. Επιπλέον, ο νόμος για την αιμομιξία δεν τιμωρεί μόνο την πράξη

⁹⁵ Π.Ν. Σάκκουλας, «Ποινικός Κώδικας», όπως βρίσκεται στο: http://www.poinikachronika.gr/Epikaira_focus.asp?id=7,01/2017.

⁹⁶ Δημόπουλος Χ., Εισηγήσεις Εγκληματολογίας, 2008, όπως παραπ., σελ:622,623.

αλλά και τη δόλια προαίρεση, δηλαδή ότι ο δράστης γνώριζε το βαθμό συγγένειας με το θύμα. Ο αιμομικτικός γάμος δεν τιμωρείται, διότι όπως υποστηρίζει και ο Olshausen είναι αδιάφορο εάν η συνουσία τελείται κάτω από το πλαίσιο ενός γάμου ή είναι εξώγαμη. Σημασία έχει η αιμομικτική συνουσία.

Να σημειωθεί ότι η άμβλωση σε περίπτωση εγκυμοσύνης, ως αποτέλεσμα μιας αιμομικτικής σχέσης είναι επιτρεπτή και ο γιατρός δεν τιμωρείται γι' αυτό. Ενώ η άμβλωση είναι απαγορευμένη σύμφωνα με τον Αστικό Κώδικα, είναι αποδεκτή στις περιπτώσεις του βιασμού και της αιμομιξίας.

Ο Κοινωνιολόγος von Hentig Viernstein, υποστήριξε ότι ο αιμομίκτης είναι «βαριά άρρωστος», επομένως η φυσική του θέση είναι σε ένα ίδρυμα και όχι στη φυλακή. Πρότεινε να καταργηθεί η το αξιόποινο της αιμομιξίας, διότι τα αίτια είναι οι ψυχικές ανωμαλίες, οι οποίες επιδεινώνονται με τη φτώχεια και τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης. Οι περισσότεροι αιμομίκτες, μετά την αποφυλάκιση τους, υποτροπιάζαν, με αποτέλεσμα να συνεχίσουν την αιμομικτική τους δράση, γεγονός που δείχνει την αρρώστια του ατόμου⁹⁷.

- Άρθρο 347 ΠΚ - Ασέλγεια παρά φύση

Το άρθρο αυτό καταργήθηκε πρόσφατα με το άρθρο 68 του Ν. 4356/2015⁹⁸ για λόγους σεβασμού προς τα ανθρώπινα δικαιώματα των ομοφυλόφιλων, διότι αναφέρει παρά φύση ασέλγεια μόνο αρρένων. Σύμφωνα με δηλώσεις του Υπουργού Δικαιοσύνης Ν. Παρασκευόπουλου, η διάταξη αυτή καλύπτεται από τα άρθρα 342 και 339⁹⁹. Ωστόσο, αναφέρουμε για τυπικούς λόγους το

⁹⁷ Μαντζίβης Κ., Αιμομιξία: Η φρίκη στην οικογένεια, Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα, 2000, σελ.:351,352.

⁹⁸ LOWSPOT, «Άρθρο 347- Ποινικός Κώδικας- Παρά φύση ασέλγεια», όπως βρίσκεται στο: <https://www.lawspot.gr/nomikes-plirofories/nomothesia/pk/arthro-347-poinikos-kodikas-aselgeia-para-fysi,01/2017>.

⁹⁹ News247, «Σε μία συμβολική κίνηση, ο Παρασκευόπουλος καταργεί διάταξη για ασέλγεια παρά φύση μεταξύ αρρένων», όπως βρίσκεται στο: <http://news247.gr/eidiseis/politiki/se-mia-symvolikh-kinhsh-o-paraskeuopoylos-katargei-diataksh-gia-aselgeia-para-fush-metaksu-arrenwn.3826636.html,01/2017>.

επικείμενο άρθρο: «Η παρά φύση ασέλγεια μεταξύ αρρένων που τελέστηκε: **α)** με κατάχρηση μιας σχέσης εξάρτησης που στηρίζεται σε οποιαδήποτε υπηρεσία, **β)** από ενήλικο με αποπλάνηση προσώπου νεότερου από 17 ετών ή από κερδοσκοπία, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον 3 μηνών. 2. Με την ίδια ποινή τιμωρείται και όποιος ασκεί την ασέλγεια της παρ. 1 κατ' επάγγελμα¹⁰⁰».

▪ Άρθρο 348Α ΠΚ - Πορνογραφία ανηλίκων

«1. Όποιος με πρόθεση παράγει, διανέμει, δημοσιεύει, επιδεικνύει, εισάγει στην επικράτεια ή εξάγει από αυτήν, μεταφέρει, προσφέρει, πωλεί ή με άλλον τρόπο διαθέτει, αγοράζει, προμηθεύεται, αποκτά ή κατέχει υλικό παιδικής πορνογραφίας ή διαδίδει ή μεταδίδει πληροφορίες σχετικά με την τέλεση των παραπάνω πράξεων τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους και χρηματική ποινή δέκα χιλιάδων (10.000) έως εκατό χιλιάδων (100.000) ευρώ. 2. Όποιος με πρόθεση παράγει, προσφέρει, πωλεί ή με οποιονδήποτε τρόπο διαθέτει, διανέμει, διαβιβάζει, αγοράζει προμηθεύεται ή κατέχει υλικό παιδικής πορνογραφίας ή διαδίδει πληροφορίες σχετικά με την τέλεση των παραπάνω πράξεων διά συστήματος ηλεκτρονικού υπολογιστή με την χρήση διαδικτύου τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών και χρηματική ποινή πενήντα χιλιάδων (50.000) έως τριακοσίων χιλιάδων (300.000) ευρώ. 3. Υλικό παιδικής πορνογραφίας κατά την έννοια του προηγούμενων παραγράφων συνιστά η αναπαράσταση ή η πραγματική ή εικονική αποτύπωση σε ηλεκτρονικό ή άλλο υλικό φορέα του σώματος ή μέρος του σώματος ανηλίκου, κατά τρόπο που προδήλως προκαλεί γενετήσια διέγερση, καθώς και πραγματικής ή εικονικής ασελγούς πράξης που διενεργείται από ή με ανήλικο. 4. Οι πράξεις της πρώτης και δεύτερης παραγράφου τιμωρούνται με κάθειρξη μέχρι

¹⁰⁰ Καϊάφα- Γκμπάντι Μ., Συμεωνίδου –Καστανίδου Ε., 2009, όπως παραπ., σελ:175.

δέκα (10) ετών και χρηματική ποινή πενήντα χιλιάδων (50.000) έως εκατό χιλιάδων (100.000) ευρώ: **α)** αν τελέστηκαν κατ' επάγγελμα ή κατά συνήθεια **β)** αν η παραγωγή του υλικού της παιδικής πορνογραφίας συνδέεται με την εκμετάλλευση της ανάγκης, της ψυχικής ή της διανοητικής ασθένειας ή σωματικής δυσλειτουργίας λόγω οργανικής νόσου ανηλίκου ή με την άσκηση ή απειλή χρήσης βίας ανηλίκου ή με τη χρησιμοποίηση ανηλίκου που δεν έχει συμπληρώσει το δέκατο πέμπτο έτος. Αν η πράξη της περίπτωσης β' είχε ως αποτέλεσμα την βαριά σωματική βλάβη του παθόντος, επιβάλλεται κάθειρξη τουλάχιστον δέκα ετών και χρηματική ποινή εκατό χιλιάδων έως πεντακοσίων χιλιάδων ευρώ αν δε αυτή είχε ως αποτέλεσμα τον θάνατο, επιβάλλεται ισόβια κάθειρξη¹⁰¹».

▪ Άρθρο 348Γ - Πορνογραφικές παραστάσεις ανηλίκων

«1. Όποιος εξωθεί ή παρασύρει ανήλικο προκειμένου να συμμετάσχει σε πορνογραφικές παραστάσεις ή διοργανώνει αυτές, τιμωρείται ως εξής: **α)** αν ο παθών δεν συμπλήρωσε τα δώδεκα έτη, με κάθειρξη τουλάχιστον δέκα ετών, **β)** αν ο παθών συμπλήρωσε τα δώδεκα αλλά όχι τα δεκατέσσερα έτη, με κάθειρξη μέχρι δέκα ετών, **γ)** αν ο παθών συμπλήρωσε τα δεκατέσσερα και μέχρι τα δεκαπέντε έτη, με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών και **δ)** αν ο παθών συμπλήρωσε τα δεκαπέντε έτη, με φυλάκιση τουλάχιστον 1 έτους.

Όποιος εν γνώσει, έχοντας καταβάλλει σχετικό αντίτιμο, παρακολουθεί πορνογραφική παράσταση στην οποία συμμετέχουν ανήλικοι τιμωρείται στις περιπτώσεις α' και β' του προηγούμενου εδαφίου με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών και στις περιπτώσεις γ' και δ' με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους.

¹⁰¹ Καϊάφα- Γκμπάντι Μ., Συμεωνίδου –Καστανίδου Ε., 2009, όπως παραπ., σελ:176,177.

2. Εφόσον οι πράξεις της προηγούμενης παραγράφου τελέστηκαν με τη χρήση εξαναγκασμού ή βίας ή απειλής, προκειμένου να συμμετάσχει ανήλικος σε πορνογραφικές παραστάσεις ή με σκοπό την επιδίωξη οικονομικού οφέλους από αυτές, επιβάλλεται: **α)** στην περίπτωση *α'* της προηγούμενης παραγράφου κάθειρξη τουλάχιστον δεκαπέντε ετών, **β)** στην περίπτωση *β'* κάθειρξη μέχρι δεκαπέντε ετών, **γ)** στην περίπτωση *γ'* κάθειρξη μέχρι δέκα ετών και **δ)** στην περίπτωση *δ'* κάθειρξη μέχρι οκτώ ετών.

3. Πορνογραφική παράσταση, κατά την έννοια των προηγουμένων παραγράφων, συνιστά η οργανωμένη απευθείας έκθεση, που προορίζεται για θέαση ή ακρόαση, μεταξύ άλλων και με χρήση της τεχνολογίας των πληροφοριών και επικοινωνιών: **α)** ανηλίκου που επιδίδεται σε πραγματική ή εικονική πράξη γενετήσιου χαρακτήρα ή **β)** των γεννητικών οργάνων ή του σώματος εν γένει του ανηλίκου κατά τρόπο που προδήλως προκαλεί γενετήσια διέγερση¹⁰²».

▪ Άρθρο 349 ΠΚ - Μαστροπεία.

«1. Όποιος, για να εξυπηρετήσει την ακολασία άλλων, προάγει ή εξωθεί στην πορνεία ανήλικο ή υποθάλπει ή εξαναγκάζει ή διευκολύνει ή συμμετέχει στην πορνεία ανηλίκων, τιμωρείται με κάθειρξη μέχρι δέκα ετών και με χρηματική ποινή δέκα χιλιάδων έως πενήντα χιλιάδων ευρώ. 2. Με κάθειρξη και χρηματική ποινή πενήντα χιλιάδων έως εκατό χιλιάδων ευρώ τιμωρείται ο υπαίτιος, αν το έγκλημα τελέστηκε: **α)** εναντίον προσώπου νεότερου των δεκαπέντε ετών, **β)** με απατηλά μέσα, **γ)** από τον ανιόντα συγγενή εξ αίματος ή εξ αγχιστείας ή από θετό γονέα, σύζυγο, επίτροπο ή από άλλον στον οποίο έχουν εμπιστευθεί τον ανήλικο για ανατροφή, διδασκαλία, επίβλεψη ή φύλαξη, έστω και προσωρινή, **δ)** από υπάλληλο ο οποίος κατά την άσκηση της υπηρεσίας του ή επωφελούμενος από την ιδιότητά του αυτή διαπράττει ή

¹⁰² Πολυζωίδου Β., «Η ποινικοποίηση των πορνογραφικών παραστάσεων- Άρθρο 348 Γ (ελληνικού) ΠΚ», όπως βρίσκεται στον τιμητικό τόμο για τον καθηγητή Νέστωρα Κουράκη με τίτλο «Έγκλημα και ποινική καταστολή σε εποχή κρίσης», εκδόσεις Αντ. Ν. Σάκκουλα, Αθήνα, 2016, σελ.:1624.

συμμετέχει με οποιονδήποτε τρόπο στη πράξη, **ε)** με τη χρήση ηλεκτρονικών μέσων επικοινωνίας, **στ)** με προσφορά ή υπόσχεση πληρωμής χρημάτων ή οποιουδήποτε άλλου ανταλλάγματος. 3. Όποιος κατ' επάγγελμα ή από κερδοσκοπία προάγει στην πορνεία γυναίκες τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον δεκαοκτώ μηνών και με χρηματική ποινή. Η τέλεση της πράξης από υπάλληλο, ο οποίος κατά την άσκηση της υπηρεσίας του ή επωφελούμενος από την ιδιότητά του αυτή διαπράττει ή συμμετέχει με οποιονδήποτε τρόπο στην πράξη, συνιστά επιβαρυντική περίπτωση¹⁰³».

▪ Άρθρο 351Α ΠΚ - Ασελγεια με ανήλικο έναντι αμοιβής.

«1. Η ασελγής πράξη με ανήλικο που τελείται από ενήλικο με αμοιβή ή με άλλα υλικά ανταλλάγματα ή η ασελγής πράξη μεταξύ ανηλίκων που προκαλείται από ενήλικο με τον ίδιο τρόπο και τελείται ενώπιον αυτού ή άλλου ενηλίκου τιμωρείται ως εξής: **α)** αν ο παθών δεν συμπλήρωσε τα δέκα έτη, με κάθειρξη τουλάχιστον δέκα ετών και χρηματική ποινή εκατό χιλιάδων έως πεντακοσίων χιλιάδων ευρώ, **β)** αν ο παθών συμπλήρωσε τα δέκα, όχι όμως και τα δεκαπέντε έτη, με κάθειρξη μέχρι δέκα ετών και χρηματική ποινή πενήντα χιλιάδων έως εκατό χιλιάδων ευρώ και **γ)** αν συμπλήρωσε τα δεκαπέντε έτη, με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους και χρηματική ποινή δέκα χιλιάδων έως πενήντα χιλιάδων ευρώ. Κατά την επιμέτρηση της ποινής δεν εφαρμόζεται το άρθρο 83 στοιχείο ε. 2. Η κατά συνήθεια τέλεση της πράξης από τον ενήλικο σύμφωνα με την προηγούμενη παράγραφο συνιστά επιβαρυντική περίπτωση. 3. Αν η

¹⁰³ LOWSPOT, «Άρθρο 349 - Ποινικός Κώδικας – Μαστροπεία», όπως βρίσκεται στο: <https://www.lawspot.gr/nomikes-plirofories/nomothesia/pk/arthro-349-poinikos-kodikas-mastropeia,01/2017>.

πράξη της πρώτης παραγράφου είχε ως αποτέλεσμα το θάνατο του παθόντος επιβάλλεται ισόβια κάθειρξη¹⁰⁴».

- Άρθρο 352Α ΠΚ - Ψυχοδιαγνωστική εξέταση και θεραπεία του δράστη και του θύματος εγκλημάτων κατά της γενετήσιας ελευθερίας και της οικονομικής εκμετάλλευσης της γενετήσιας ζωής.

«1. Όταν το θύμα είναι ανήλικο, ο ύποπτος ή κατηγορούμενος για εγκλήματα κατά της γενετήσιας ελευθερίας και εγκλήματα οικονομικής εκμετάλλευσης της γενετήσιας ζωής, του κεφαλαίου 19 του Ποινικού Κώδικα, υποβάλλεται σε διαγνωστική εξέταση της ψυχογενετήσιας κατάστασής του. Η εξέταση αυτή διατάσσεται μόνον εφόσον συναινεί ο καθ' ου αφορά αυτή κατά την προδικασία από τον αρμόδιο εισαγγελέα ή, αν διενεργείται τακτική ανάκριση, από τον αρμόδιο ανακριτή και κατά την κύρια διαδικασία από το δικαστήριο. 2. Αν κάποιος καταδικασθεί για έγκλημα που αναφέρεται στην προηγούμενη παράγραφο, το δικαστήριο υπό την προϋπόθεση της παραγράφου 1 μπορεί να διατάξει και την παρακολούθηση προγράμματος ψυχογενετήσιας θεραπείας του, η οποία εκτελείται κατά το χρόνο έκτισης της ποινής ή ανεξάρτητα από αυτήν. Στα προγράμματα αυτά συμμετέχουν και οι διωκόμενοι ή οι υπόδικοι, εφόσον συναινούν, χωρίς η συμμετοχή τους αυτή να επηρεάζει το δικαίωμα της υπεράσπισης και το τεκμήριο της αθωότητας. 3. Σε ειδική εξέταση της ψυχικής και σωματικής κατάστασης του υποβάλλεται και το ανήλικο θύμα των πράξεων της παραγράφου 1, προκειμένου να κριθεί αν έχει ανάγκη θεραπείας. Η θεραπεία του ανηλίκου θύματος διατάσσεται κατά την προδικασία από τον αρμόδιο εισαγγελέα ή, αν διενεργείται τακτική ανάκριση, από τον αρμόδιο ανακριτή και κατά την κύρια διαδικασία από το δικαστήριο. 4. Αν κριθεί αναγκαίο για την προστασία του ανηλίκου θύματος, ο εισαγγελέας, ο ανακριτής ή το δικαστήριο διατάσσει την απομάκρυνση του

¹⁰⁴ Καϊάφα- Γκμπάντι Μ., Συμεωνίδου –Καστανίδου Ε., 2009, όπως παραπ., σελ.:179,180.

δράστη από το περιβάλλον του θύματος ή την απομάκρυνση του θύματος και την προσωρινή διαμονή του σε προστατευμένο περιβάλλον, καθώς και την απαγόρευση της μεταξύ δράστη και θύματος επικοινωνίας. 5. Με διάταγμα, που θα εκδοθεί κατόπιν προτάσεως των Υπουργών Δικαιοσύνης και Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης εντός έξι μηνών από την έκδοση του παρόντος νόμου, θα καθορισθούν οι λεπτομέρειες της διαγνωστικής εξέτασης και της θεραπείας του θύματος και του υπόπτου ή του κατηγορουμένου¹⁰⁵».

IVβ. Υπότροποι Εγκληματίες

Θεωρούμε απαραίτητο να παραθέσουμε τα άρθρα του Ποινικού Κώδικα που αναφέρονται στους υπότροπους εγκληματίες, εφόσον ένα από τα βασικά μας ερωτήματα στην παρούσα εργασία είναι εάν οι υπό μελέτη εγκληματίες επαναλαμβάνουν την εγκληματική τους πράξη μετά την αποφυλάκιση τους ή αν εν τέλει σωφρονίζονται μέσα σε ένα Κατάστημα Κράτησης.

- Άρθρο 88 ΠΚ- Υποτροπή

«1. Όποιος είχε καταδικαστεί για κακούργημα ή για πλημμέλημα από δόλο σε ποινή στερητική της ελευθερίας που ξεπερνά τους έξι μήνες και μέσα σε πέντε χρόνια από τη δημοσίευση της αμετάκλητης καταδικαστικής απόφασης, αν είχε καταδικαστεί για πλημμέλημα, και σε 10 χρόνια, αν είχε καταδικαστεί για κακούργημα, τελεί νέο κακούργημα ή πλημμέλημα από δόλο για το οποίο ο νόμος προβλέπει ποινή Φυλάκισης τουλάχιστον τριών μηνών, βρίσκεται σε υποτροπή. 2. Για τον υπολογισμό της πενταετίας ή δεκαετίας δεν λαμβάνεται υπόψη ο χρόνος πραγματικής έκτισης ποινής στερητικής της ελευθερίας ή μέτρου ασφάλειας σε φυλακή ή άλλο σωφρονιστικό ή θεραπευτικό κατάστημα ή ίδρυμα, καθώς και ο χρόνος κατά τον οποίο ο καταδικασμένος είναι φυγόποινος».

¹⁰⁵ Καϊάφα- Γκμπάντι Μ., Συμεωνίδου –Καστανίδου Ε., 2009, όπως παραπ., σελ:181,182.

- Άρθρο 89 ΠΚ - Ποινή της υποτροπής

«1. Σε περίπτωση υποτροπής η ποινή που προβλέπεται για την πράξη επιβαρύνεται και μπορεί να ξεπεράσει το ανώτατο όριο που ορίζεται στο νόμο και να φτάσει έως το ανώτατο όριο του είδους της επιβαλλόμενης ποινής. Αν στο νόμο ορίζεται διαζευκτικά ποινή στερητική της ελευθερίας ή χρηματική, επιβάλλεται πάντοτε η πρώτη, επιβαρυνόμενη κατά το προηγούμενο εδάφιο. 2. Σε περίπτωση τρίτης και κάθε περαιτέρω υποτροπής, αν για την πράξη απειλείται ποινή Φυλάκισης, της οποίας το ανώτατο όριο ξεπερνά το ένα έτος, επιβάλλεται Φυλάκιση τουλάχιστον δεκαοκτώ μηνών. 3. Σε περίπτωση μετατροπής της ποινής Φυλάκισης που έχει επιβληθεί σύμφωνα με αυτό το άρθρο, το ποσό της μετατροπής δεν μπορεί να είναι κατώτερο από: **α)** το διπλάσιο του κατώτατου ορίου του ποσού μετατροπής στην πρώτη υποτροπή **β)** το τριπλάσιο του κατώτατου ορίου του ποσού μετατροπής στη δεύτερη υποτροπή και **γ)** το πενταπλάσιο του κατώτατου ορίου του ποσού μετατροπής σε κάθε περαιτέρω υποτροπή».

- Άρθρο 90 ΠΚ - Καθ' έξη υπότροποι εγκληματίες

«1. Αν κάποιος, παρά το ότι τιμωρήθηκε επανειλημμένα, αλλά τουλάχιστον τρεις φορές για κακούργηματα ή πλημμελήματα που πηγάζουν από δόλο, με ποινές στερητικές της ελευθερίας η μία από τις οποίες ήταν τουλάχιστον Κάθειρξη, διαπράξει νέο κακούργημα ή πλημμέλημα από δόλο το οποίο σε συνδυασμό με τις προηγούμενες πράξεις αποδεικνύει ότι είναι εγκληματίας καθ' έξη ή κατ' επάγγελμα επικίνδυνος για τη δημόσια ασφάλεια, το δικαστήριο, όταν η ποινή που πρέπει να επιβληθεί κατά τους όρους του προηγούμενου άρθρου είναι πρόσκαιρη Κάθειρξη, του επιβάλλει Κάθειρξη αόριστης διάρκειας. Η ποινή αυτή εκτίεται σε ιδιαίτερα καταστήματα ή σε ιδιαίτερα τμήματα των φυλακών. Στην απόφαση καθορίζεται μόνο το ελάχιστο όριο διάρκειας της Κάθειρξης, το οποίο δεν μπορεί να είναι κατώτερο από τα δύο τρίτα του κατά το

προηγούμενο άρθρο ανώτατου ορίου της ποινής. 2. Ποινές στερητικές της ελευθερίας οι οποίες επιβλήθηκαν για πράξη που συνιστά κατά τους ελληνικούς νόμους κακούργημα ή πλημμέλημα από δόλο και οι οποίες εκτίθηκαν ολικά ή μερικά στην αλλοδαπή, λαμβάνονται υπόψη προκειμένου να εφαρμοστεί η ανωτέρω ποινή με την Κάθειρξη εξομοιώνεται η κατά την ξένη νομοθεσία ποινή στέρησης της ελευθερίας που με βάση το περιεχόμενό της ανταποκρίνεται περισσότερο στην Κάθειρξη».

▪ Άρθρο 91 ΠΚ - Λήξη της αόριστης Κάθειρξης

«1. Μετά τη λήξη του ελάχιστου ορίου της Κάθειρξης το οποίο ορίστηκε στην απόφαση σύμφωνα με το προηγούμενο άρθρ. παρ. 1, και ακολούθως κάθε τρία έτη, εξετάζεται είτε με αίτηση του κρατούμενου είτε και αυτεπαγγέλτως αν μπορεί ν' απολυθεί. Η απόλυση διατάσσεται αν ο κρατούμενος δείξει κατά το διάστημα της παραμονής του στις φυλακές καλή διαγωγή, η οποία παρέχει την προσδοκία ότι δε θα υποπέσει σε νέο έγκλημα. Για το θέμα αυτό αποφασίζει το δικαστήριο των πλημμελειοδικών στην περιφέρεια του οποίου εκτελείται η ποινή, ύστερα από γνωμοδότηση της διεύθυνσης του καταστήματος. 2. Η απόλυση είναι πάντοτε υπό όρο: μπορεί να ανακληθεί κατά τους όρους του άρθρου 107 παρ. 1 και γίνεται οριστική αν μέσα σε μία πενταετία δεν ανακληθεί. Για την ανάκληση εφαρμόζονται ανάλογα οι διατάξεις του άρθρου 110 παρ. 3, 4, 5. 3. Πάντως η παραμονή στις φυλακές του καταδικασμένου σε αόριστη Κάθειρξη δεν μπορεί να διαρκέσει, ύστερα από τη λήξη του ελάχιστου ορίου που ορίζεται στην απόφαση, παραπάνω από δεκαπέντε έτη αν πρόκειται για πράξη που τιμωρείται με Κάθειρξη μέχρι δέκα ετών και παραπάνω από είκοσι έτη στις υπόλοιπες περιπτώσεις. 4. Αν συντρέξει περίπτωση συρροής κατά το άρθρο 97 στ. α, το δικαστήριο προσδιορίζει ξανά το ελάχιστο όριο της ποινής που πρέπει να επιβληθεί σύμφωνα με το άρθρο 90 παρ. 1, επαυξάνοντάς το κατά το μέτρο που προβλέπει το άρθρο 94 παρ. 1».

- Άρθρο 92 ΠΚ - Εγκληματίες καθ' έξη ανεξάρτητα από την περίπτωση υποτροπής

Ανεξάρτητα από την ύπαρξη υποτροπής, οι διατάξεις του άρθρου 89 παρ. 1 εφαρμόζονται και στους εγκληματίες καθ' έξη ή κατ' επάγγελμα. Αν μάλιστα αυτοί είναι επικίνδυνοι για τη δημόσια ασφάλεια και η ποινή που πρέπει να επιβληθεί για την πράξη ή τις πράξεις που τελέστηκαν είναι πρόσκαιρη Κάθειρξη, μπορεί να επιβληθεί Κάθειρξη αόριστης διάρκειας. Το ελάχιστο όριο διάρκειάς της δεν μπορεί να είναι κατώτερο από το μισό του ανώτατου ορίου της ποινής στην οποία υπόκειται ο δράστης. Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 90 και 91.

- Άρθρο 93 ΠΚ - Υπότροποι εγκληματίες από αμέλεια

Οι διατάξεις του άρθρου 89 παρ. 1 εφαρμόζονται επίσης σε περίπτωση καταδίκης σε στερητική της ελευθερίας ποινή τουλάχιστον 6 μηνών για πλημμέλημα από αμέλεια, αν ο υπαίτιος μέσα σε πέντε χρόνια από τη δημοσίευση της αμετάκλητης καταδικαστικής απόφασης διαπράξει το ίδιο ή συγγενές πλημμέλημα από αμέλεια¹⁰⁶.

¹⁰⁶ Δημήτρης Καραγιάννης, «Επιμέτρηση της ποινής- Εγκληματίες Υπότροποι και καθ' έξη», όπως βρίσκεται στο: <http://www.karagiannislawfirm.gr/poiniko-dikaio/733-eglimaties-ipotropoi-kai-kathexi,01/2017>.

ΜΕΡΟΣ Β΄: Η ΕΡΕΥΝΑ ΣΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΤΡΙΠΟΛΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι: Πρώτο τμήμα της έρευνας στο Κατάστημα Κράτησης Τρίπολης-Εισαγωγή

Ια. Το πεδίο της έρευνας

Η επιλογή του πεδίου έγινε με βάση την κατανομή των κρατουμένων για αδικήματα κατά ανηλικών, η οποία γίνεται στο κατάστημα κράτησης Τρίπολης, το οποίο φιλοξενεί γενικότερα δράστες σεξουαλικών εγκλημάτων.

Η είσοδος στο συγκεκριμένο πεδίο πραγματοποιήθηκε, μετά από κοινή απόφαση εμού και του επιβλέποντα καθηγητή μου, κύριο Αντώνη Μαγγανά, στείλαμε επίσημο έγγραφο με το αίτημα της επίσκεψής μου στο Κατάστημα Κράτησης Τρίπολης στο πλαίσιο της υλοποίησης της έρευνας. Το αίτημα στάλθηκε στο Υπουργείο Δικαιοσύνης και Ανθρωπίνων δικαιωμάτων και στο Κ.Κ.¹⁰⁷ Τρίπολης. Αφού το αίτημά μας εγκρίθηκε και από τους δύο φορείς, προχωρήσαμε στο επόμενο στάδιο, το οποίο ήταν η επίσκεψή μου στη φυλακή την 5^η του Ιουλίου, 2016. Η επίσκεψή μου στο Κ.Κ. Τρίπολης διήρκεσε από τις 9:00 πμ έως και τις 2:00 μμ. Ένα βασικό εμπόδιο της έρευνας ήταν η απόφαση του Συμβουλίου της Φυλακής να επισκεφθώ μεν τη φυλακή για τους σκοπούς της έρευνας, να χρησιμοποιήσω δε άλλη μέθοδο από αυτή που είχαμε αποφασίσει με τον επιβλέποντα καθηγητή μου. Συγκεκριμένα, το Συμβούλιο της Φυλακής μου ενέκρινε τη διανομή ερωτηματολογίων και όχι τη μέθοδο των συνεντεύξεων που ήταν ο αρχικός μας στόχος. Γι' αυτό το λόγο, η μέθοδος που χρησιμοποίησα στο πρώτο τμήμα της έρευνας ήταν τα αυτοσυμπληρούμενα ερωτηματολόγια με ανοικτού τύπου ερωτήσεις. Υπό πίεση έγινε δεκτή η επιθυμία μου να είμαι παρούσα στη διανομή των ερωτηματολογίων κι όχι να τα στείλω ταχυδρομικώς, όπως με μου ζητούσαν αρχικά.

¹⁰⁷ Κ.Κ.= Κατάστημα Κράτησης.

Φθάνοντας κατά τις 9:00 πμ στο Κ.Κ. Τρίπολης, με υποδέχονται ο Διευθυντής και η ψυχολόγος των φυλακών. Σε έναν ειδικά διαμορφωμένο χώρο για επισκέψεις, ο οποίος βρίσκεται στο ισόγειο της φυλακής, παρουσία της ψυχολόγου και σωφρονιστικού υπαλλήλου μοίρασα τα ερωτηματολόγια στους κρατούμενους για να τα συμπληρώσουν. Η αίθουσα χωριζόταν με κάγκελα για λόγους ασφαλείας. Έπειτα, έρχονταν οι κρατούμενοι ανά δύο και συμπλήρωναν τα ερωτηματολόγια. Ο Διευθυντής του Κ.Κ. Τρίπολης μου απαγόρευσε την επικοινωνία με τους κρατούμενους, παρά μόνο για διευκρινιστικές ερωτήσεις. Γι' αυτό το λόγο, χρησιμοποιήσαμε τα ερωτηματολόγια με ανοικτές ερωτήσεις, αντί να τις απευθύνω προσωπικά στους ερωτώμενους. Παρόλα αυτά, η διαδικασία εξελίχθηκε με επιτυχία και ολοκληρώθηκε στις 2:00 μμ, όπου όφειλα να συγκεντρώσω τα ερωτηματολόγια και να αποχωρήσω από το Κ.Κ..

Ιβ. Η μέθοδος

Όπως ίσως έγινε κατανοητό και παραπάνω, η μέθοδος με την οποία διεξήχθη το τμήμα της έρευνας στις φυλακές της Τρίπολης, δεν ήταν απόφαση δική μου και του επιβλέποντα καθηγητή μου, αλλά του Συμβουλίου της Φυλακής και συγκεκριμένα του Διευθυντή. Γι' αυτό το λόγο, τα ευρήματα και τα συμπεράσματα της έρευνας που θα αναφερθούν με κάθε επιφύλαξη.

Χρησιμοποιήσαμε λοιπόν, τη μέθοδο, η οποία μας έγινε επιτρεπτή κι ήταν αυτή των αυτοσυμπληρούμενων ερωτηματολογίων με ανοικτού τύπου ερωτήσεις για να μπορέσουμε να συλλέξουμε όσο το δυνατόν περισσότερες πληροφορίες και να προχωρήσουμε στην ποιοτική ανάλυση αυτών.

Ιγ. Οι περιπτώσεις

Οι κρατούμενοι επιλέχθηκαν τυχαία και ήταν στο σύνολό τους δεκαεπτά (17). Με τη θέληση τους συμπλήρωσαν οι ίδιοι το ερωτηματολόγιο παρουσία εμού, της ψυχολόγου και ενός σωφρονιστικού υπαλλήλου. Το «δείγμα»¹⁰⁸, δηλαδή οι περιπτώσεις της έρευνάς μας, αποτελείται από 17 κρατούμενους, εκ των οποίων οι δώδεκα (12) είναι κατάδικοι και οι πέντε (5) υπόδικοι.

Ιδ. Οδηγός για το ερωτηματολόγιο

Το αμέσως επόμενο στάδιο αφότου έγινε δεκτή η επίσκεψή μου στο Κ.Κ. Τρίπολης ήταν να δημιουργήσουμε ένα ερωτηματολόγιο, το οποίο θα κάλυπτε τις βασικές θεματικές ενότητες στις οποίες βασίζονται οι υποθέσεις εργασίας μας. Δημιουργήσαμε αρχικά έναν οδηγό, ο οποίος προέκυψε μέσα από τη βιβλιογραφική έρευνα που είχε προηγηθεί εκ των προτέρων. Ο οδηγός αυτός περιέχει πέντε θεματικές ενότητες, οι οποίες εν συνεχεία περιελάμβαναν- σχετικές με την εκάστοτε θεματική - ερωτήσεις ανοικτού τύπου. Η αναλυτική μονάδα¹⁰⁹ που χρησιμοποιήσαμε, δηλαδή οι πέντε θεματικές ενότητες μας βοήθησαν στην ποιοτική ανάλυση των δεδομένων μας, η οποία υλοποιήθηκε βάσει των ερευνητικών μας ερωτημάτων.

Την πρώτη θεματική ενότητα την ονομάσαμε «Δημογραφικά και κοινωνικά χαρακτηριστικά». Σε αυτήν την ενότητα, θα δούμε ορισμένα χαρακτηριστικά, όπως η ηλικία και το επάγγελμα των Υποκειμένων, χωρίς να γίνει αντιστοίχιση αυτών των πληροφοριών με τα άτομα. Θα αναφερθούμε στα δημογραφικά και τα κοινωνικά χαρακτηριστικά εν γένει, χωρίς να εστιάσουμε στα χαρακτηριστικά του κάθε Υποκειμένου ξεχωριστά.

¹⁰⁸ «Δείγμα»: Μπαίνει σε εισαγωγικά διότι δε μιλάμε ακριβώς για δείγμα, όπως σε μία ποσοτική έρευνα, αλλά για περιπτώσεις- κρατούμενους, οι οποίες θα αναλυθούν ποιοτικά.

¹⁰⁹ Κυριαζή Ν., Η κοινωνιολογική έρευνα- κριτική επισκόπηση των μεθόδων και των τεχνικών, εκδόσεις ελληνικά γράμματα, 2009, Αθήνα, σελ:266-267.

Η δεύτερη θεματική ενότητα ονομάστηκε «Οι απόψεις των κρατουμένων για την ποινική διαδικασία», ώστε να συλλέξουμε ορισμένες πληροφορίες μέσω των απόψεων των δραστών για την ποινική διαδικασία, την οποία χωρίσαμε σε άλλες τρεις υποενότητες.

Έτσι, λοιπόν, η πρώτη υποενότητα ονομάζεται «Κατηγορία κι αντίστοιχη ποινή» και επιχειρήσαμε να πληροφορηθούμε για την κατηγορία των δραστών και την αντίστοιχη ποινή που τους έχει επιβληθεί από το νόμο. Στη δεύτερη υποενότητα, «Η επιλογή των εναλλακτικών μέτρων σωφρονισμού από τους δράστες», επιχειρήσαμε να μάθουμε για την καταλληλότητα της ποινής των δραστών κατά την άποψή τους και αν θα προτιμούσαν εναλλακτικά μέτρα σωφρονισμού, αντί του εγκλεισμού. Στην τρίτη υποενότητα, η οποία ονομάζεται «Από την καταγγελία του περιστατικού έως και τη σύλληψη των δραστών», συλλέξαμε δεδομένα σχετικά με τον τρόπο που έγινε γνωστό το έγκλημα στην αστυνομία, ποιος το κατήγγειλε και γιατί έως και για τη σύλληψη των ατόμων που κατηγορήθηκαν και εν τέλει καταδικάστηκαν.

«Οι παράγοντες που διαδραμάτισαν ρόλο στην εκδήλωση της παραβατικής συμπεριφοράς» είναι η τρίτη στη σειρά θεματική ενότητα, κατά την οποία μας ενδιαφέρει να απαντήσουμε στις εξής υποθέσεις εργασίας: οι δράστες παιδεραστίας επηρεάζονται από την έκθεση σε παιδικό πορνογραφικό υλικό, ώστε να οδηγηθούν στην εγκληματική πράξη, η παιδική και εφηβική ηλικία των Υποκειμένων της έρευνας παίζει καθοριστικό ρόλο στην υπόλοιπη πορεία τους μέχρι και τη διάπραξη του συγκεκριμένου αδικήματος για το οποίο βρίσκονται σήμερα στη φυλακή και τέλος οι δράστες, πριν τη διάπραξη του εγκλήματος, είχαν συγγενική ή φιλική σχέση με τα παιδιά-θύματα και ότι το παιδί- θύμα δεν αποτέλεσε ένα τυχαίο και άγνωστο θύμα για το δράστη κατά την διάπραξη της εγκληματικής πράξης.

Για τις παραπάνω υποθέσεις εργασίες δημιουργήθηκαν οι εξής τρεις υποενότητες αντίστοιχα: η «χρήση παιδικού πορνογραφικού υλικού μέσω διαδικτύου, το «Οικογενειακό περιβάλλον και σχέσεις με σημαντικούς άλλους κατά την παιδική και εφηβική ηλικία» και η «σχέση δραστών παιδεραστίας και θύματος».

Η τέταρτη σε σειρά ενότητα έχει τίτλο «Η δυσκολία αναγνώρισης της παραβατικής συμπεριφοράς από το δράστη» και έχει στόχο την απάντηση των ερωτημάτων μας όπως: μετανιώνουν οι δράστες του συγκεκριμένου εγκλήματος για την πράξη που έκαναν; Δίνουν πιθανότητες επανάληψης της πράξης στο μέλλον; Σκοπός της ενότητας αυτής είναι να αναδείξει το βαθμό της αναγνώρισης της παραβατικής συμπεριφοράς των Υποκειμένων, με αποτέλεσμα να αντιληφθούμε εάν πράγματι έχουν μετανιώσει για την πράξη τους κι αν σωφρονίζονται μέσα στη φυλακή ή εάν με αυτόν τον τρόπο αυξάνουν τις πιθανότητες της υποτροπής.

Τέλος, η πέμπτη ενότητα ονομάζεται «Στιγματισμός και δυσκολίες επανένταξης». Είναι ευρέως γνωστό ότι οι κρατούμενοι μετά την αποφυλάκισή τους αντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα επανένταξης, κατά κύριο λόγο κοινωνικής και εργασιακής. Η ειδική αυτή κατηγορία εγκληματιών, δηλαδή οι παιδεραστές και γενικότερα οι βιαστές ανηλίκων, όπως έχουμε δει επανειλημμένες φορές στη χώρα μας και διεθνώς, έχουν αντιμετωπιστεί με το χειρότερο τρόπο. Τι γνώμη έχουν άραγε οι ίδιοι για αυτές τις καταστάσεις; Πιστεύουν ότι στιγματίζονται; Τι άποψη έχουν για την πορεία τους μετά την αποφυλάκισή τους; Επιβεβαιώνονται οι θεωρίες περί στιγματισμού των δραστών;

Ιδ1. Διαδικασία συμπλήρωσης ερωτηματολογίων

Η διαδικασία της συμπλήρωσης ξεκίνησε αφότου ενημέρωσα τους κρατούμενους για: α) τα στοιχεία του ερευνητή -εν προκειμένω τα δικά μου- και του ιδρύματος που συντελείται η

έρευνα, δηλαδή το Πάντειο Πανεπιστήμιο, β) το αντικείμενο της έρευνας, γ) τη μέθοδο της έρευνας και το μέσο χρόνο συμπλήρωσης των ερωτηματολογίων και δ) τη διαβεβαίωση της ανωνυμίας τους και της εχεμύθειας στη διαχείριση των πληροφοριών και των δεδομένων που θα συλλέγαμε¹¹⁰. Στο επόμενο στάδιο και αφού μοίρασα τα ερωτηματολόγια, τα Υποκείμενα της έρευνας έκαναν διευκρινιστικές ερωτήσεις όταν και όποιοι χρειαζόνταν αν και ειπώθηκαν σχόλια όπως «το ερωτηματολόγιο είναι κατανοητό», «οι ερωτήσεις είναι σαφείς», και «δεν χρειάστηκαν διευκρινήσεις».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II: Τα ευρήματα του πρώτου τμήματος της έρευνας στο Κατάστημα Κράτησης Τρίπολης-Εισαγωγή

Όπως προαναφέραμε οι ερωτώμενοι στην Τρίπολη ήταν στο σύνολό τους δεκαεπτά (17). Ωστόσο, οι πέντε (5) από αυτούς ήταν υπόδικοι. Γι' αυτό το λόγο, δε θα τους συμπεριλάβουμε στην ανάλυση και στα συμπεράσματα, διότι πρόκειται για άτομα που δεν έχει τελεσιδικήσει η απόφαση του δικαστηρίου και τίθεται το θέμα του τεκμηρίου της αθωότητας. Δυστυχώς δεν μπορέσαμε να αποφύγουμε τη συμπλήρωση του ερωτηματολογίου από υπόδικους δεδομένου ότι η μεθοδολογία και ο τρόπος επιλογής του δείγματος/των περιπτώσεων επιλέχθηκε από το Κ. Κ. Τρίπολης και όχι όπως ήταν θεμιτό να γίνει, δηλαδή από εμένα και τον επιβλέποντα καθηγητή μου. Οι κρατούμενοι, αφού είχαν ενημερωθεί από την ψυχολόγο της φυλακής και γνώριζαν για τη διεξαγωγή της έρευνας, έρχονταν τυχαία για να συμμετέχουν σε αυτήν και να συμπληρώσουν το ερωτηματολόγιο. Επομένως, δεν ήταν εφικτή η αποφυγή των υπόδικων κρατουμένων. Ωστόσο, δε σταμάτησα τη διαδικασία για να ρωτήσω ποιοι είναι κατάδικοι και ποιοι υπόδικοι.

¹¹⁰ Ιωσηφίδης Θ., Ποιοτική κοινωνική έρευνα- Μεθοδολογικές προσεγγίσεις και ανάλυση δεδομένων, Χωριανόπουλος Ι., «Η ποιοτική έρευνα με ημιδομημένες συνεντεύξεις και το πρόβλημα της εισόδου στο πεδίο: η περίπτωση της αστικής πολιτικής στην Ευρωπαϊκή Ένωση», εκδόσεις Κριτική, 2006, Αθήνα, σελ:165.

Οι πέντε, λοιπόν, υπόδικοι κρατούμενοι βγήκαν εκτός του συνόλου των περιπτώσεων, διότι αφενός σεβαστήκαμε το τεκμήριο της αθωότητας και αφετέρου η ποιοτική μας έρευνα εστιάζει στην ποιοτική ανάλυση της κάθε περίπτωσης κι όχι στην ποσότητα των περιπτώσεων.

Εν συνεχεία, κατηγοριοποιήσαμε τις απαντήσεις που μας έδωσαν μόνο όσοι έχουν καταδικαστεί για το έγκλημα της παιδεραστίας, οι οποίοι από εδώ και στο εξής θα αναφέρονται ως τα Υποκείμενα που συμμετέχουν στην έρευνα με τον αντίστοιχο αριθμό ο οποίος επιλέχθηκε τυχαία για τον καθένα και όχι για κάποιο λόγο προτεραιότητας ή με βάση ορισμένης σειράς (π.χ. Υποκείμενο 1, Υποκείμενο 9, Υποκείμενο 11 και ούτω καθεξής). Ο λόγος που επιλέχθηκε ο συγκεκριμένος τρόπος εκφώνησης είναι αφενός γιατί στην πραγματικότητα και ανεξάρτητα από τα χαρακτηριστικά τους είναι τα Υποκείμενα που συμμετέχουν στην έρευνα και αφετέρου για να τηρήσουμε αναμφίβολα την ανωνυμία τους κι οποιαδήποτε αναφορά σε όνομα που θα παρέπεμπε σε ένα συγκεκριμένο άτομο. Στο σύνολό τους, τα Υποκείμενα τα οποία θα μελετήσουμε από το Κ. Κ. της Τρίπολης, είναι δώδεκα (12).

Στα επόμενα υποκεφάλαια συνεχίσαμε με την αναφορά των στοιχείων και των δεδομένων που συλλέξαμε από όλα τα Υποκείμενα της έρευνας και τα καταγράφουμε με βάση τις απαντήσεις που έδωσαν στις ερωτήσεις της κάθε θεματικής ενότητας. Για κάθε Υποκείμενο και όπου είναι δυνατό υπάρχουν ορισμένοι σχολιασμοί, αλλά στο τέλος της κάθε ενότητας αναφέρουμε συνοπτικά κάποια συμπεράσματα.

Πα. Δημογραφικά και κοινωνικά χαρακτηριστικά

Λέγοντας δημογραφικά και κοινωνικά χαρακτηριστικά, εννοούμε την ηλικία, την εθνικότητα, το μορφωτικό επίπεδο, το επάγγελμα, τον τόπο γέννησης, τον τόπο κατοικίας και την οικογενειακή κατάσταση των Υποκειμένων. Αρχικά οι ηλικίες των υποκειμένων κυμαίνονται από είκοσι επτά

(27) έως και εξήντα τριών (63) ετών, ενώ παρατηρήσαμε μια μεγαλύτερη συγκέντρωση στις ηλικίες των σαράντα (40) έως πενήντα (50) ετών. Τα δώδεκα (12) Υποκείμενα της έρευνας είναι Έλληνες πολίτες. Ο ένας (1) εξ αυτών έχει αποφοιτήσει από το Γυμνάσιο, οι δύο (2) από το Δημοτικό, οι τρεις (3) από το Πανεπιστήμιο και οι υπόλοιποι έξι (6) από το Λύκειο. Οι έξι (6) από τους κρατούμενους δηλώνουν ιδιωτικοί υπάλληλοι¹¹¹, οι δύο (2) δημόσιοι υπάλληλοι – ο ένας από τους δύο είναι δάσκαλος¹¹² - άλλοι δύο (2) ασχολούνταν με εργασίες σχετικές με τον ιατρικό κλάδο, ένας (1) ασχολούταν με την αγροτική ζωή και ένας (1) ακόμη που δηλώνει άνεργος.

Αναφορικά με τον τόπο γεννήσεώς τους, τα έξι (6) Υποκείμενα της έρευνας γεννήθηκαν σε κάποια επαρχιακή πόλη εκτός της περιφέρειας Αττικής, τα δύο (2) σε νησί, τα τρία (3) έχουν γεννηθεί στην Αθήνα και το ένα (1) στη Γερμανία. Το τελευταίο Υποκείμενο διέμενε σε πόλη εκτός της Αττικής, ενώ όσοι γεννήθηκαν στην Αθήνα παρέμειναν στην πρωτεύουσα. Ο τόπος κατοικίας των δύο (2) κρατουμένων που γεννήθηκαν σε νησί, ήταν στην Αθήνα, ενώ οι υπόλοιποι έξι (6) έμεναν στον τόπο στον οποίο γεννήθηκαν.

Σχετικά με την οικογενειακή τους κατάσταση, οι τέσσερις (4) απάντησαν ότι είναι έγγαμοι, ο ένας (1) χήρος και οι υπόλοιποι επτά (7) ότι είναι άγαμοι. Ο ένας (1) που δηλώνει χήρος απάντησε ότι έχει 1 έως 2 παιδιά. Το ίδιο και οι δύο (2) από τους τέσσερις (4) έγγαμους, ενώ ο τρίτος έγγαμος κρατούμενος δεν έχει αποκτήσει παιδιά και ο τέταρτος έχει πάνω από δύο. Οι επτά (7) άγαμοι κρατούμενοι δεν έχουν κανένα παιδί (ενν. εξώγαμο).

¹¹¹ Δε θα αναφερθούμε συγκεκριμένα στα επαγγέλματα για να τηρηθεί η προστασία των προσωπικών δεδομένων των υπό μελέτη Υποκειμένων-εκτός εάν αυτό προκύπτει συμπληρωματικά για τα συμπεράσματα της έρευνας λόγω ότι παίζει σημαντικό ρόλο στη διεξαγωγή τους (π.χ. εάν το επάγγελμα έχει επιλεχθεί βάσει της παιδοφιλικής διαταραχής του ατόμου).

¹¹² Σημασία έχει ότι παρέδιδε μαθήματα σε ανήλικα παιδιά και δε χρειάζεται να αναφερθούμε συγκεκριμένα στην ειδικότητά του, ούτε εάν εργαζόταν στον ιδιωτικό ή το δημόσιο τομέα. Δεν στοχεύουμε στην παραπομπή σε κάποιο πρόσωπο. Σκοπός της έρευνας δεν είναι να αποκαλύψουμε το δράστη -ειδικά σε αυτή την κατηγορία δραστών που δημοσιοποιούνται τα πρόσωπα και τα στοιχεία τους στα Μ.Μ.Ε.- αλλά να απαντήσουμε στις υποθέσεις εργασίας μας.

Πβ. Οι απόψεις των κρατουμένων για την ποινική διαδικασία

Επιπροσθέτως, στη δεύτερη ενότητα, επιχειρήσαμε να εκμαιεύσουμε τις απόψεις των δραστών αναφορικά με την ποινική διαδικασία την οποία ακολούθησαν. Συγκεκριμένα, ζητήσαμε την άποψή τους σχετικά με την κατηγορία και την αντίστοιχη ποινή που τους έχει επιβληθεί, εάν θα επέλεγαν κάποιο εναλλακτικό μέτρο σωφρονισμού αντί της φυλακής και ποιος ήταν εκείνος που τους κατηγόρησε, τους κατήγγειλε και εν τέλει έγινε γνωστό το περιστατικό στην αστυνομία με αποτέλεσμα να συλληφθούν.

Πβ1. Κατηγορία κι αντίστοιχη ποινή

Στο ερωτηματολόγιο, λοιπόν, υπήρχαν δύο ερωτήσεις, οι οποίες αναφέρονταν στην κατηγορία με την οποία βρίσκονται στη φυλακή οι κρατούμενοι και ποια είναι η αντίστοιχη ποινή που τους έχει επιβληθεί για τη συγκεκριμένη κατηγορία. Το Υποκείμενο 1 δεν δίνει καμία απάντηση ούτε στην ερώτηση για το ποια είναι η κατηγορία που βρίσκεται στη φυλακή ούτε στην ερώτηση για το ποια είναι η ποινή που του έχει επιβληθεί. Το Υποκείμενο 2 αναφέρει την κατηγορία του ως «αποπλάνηση, ασέλγεια και πορνογραφικό υλικό» και την ποινή του «25 έτη». Το Υποκείμενο 3 απαντάει «για βιασμό» και ποινή «10 έτη». Η κατηγορία όπως την καταγράφει το Υποκείμενο 4 είναι «απλή συμμετοχή σε ομαδικό βιασμό επειδή δεν εμπόδισα την πράξη» και εκτίει ποινή «10 ετών». Το Υποκείμενο 5 κατηγορείται για «βιασμό» και του έχει επιβληθεί ποινή «26 ετών». Το Υποκείμενο 6 βρίσκεται στη φυλακή για «αποπλάνηση με εκούσια απαγωγή με σκοπό το γάμο» και η ποινή του είναι «11 έτη». Για «κατάχρηση σε ασέλγεια» κατηγορείται το Υποκείμενο 7 και εκτίει ποινή «11 χρόνων». Το Υποκείμενο 8 απαντάει «ασέλγεια και βιασμός ανηλίκου» και η ποινή του είναι «κάθειρξη 14 ετών». Για «κατάχρηση ανηλίκου σε ασέλγεια κατ' εξακολούθηση που είχε συμπληρώσει τα 15 αλλά όχι τα 18 έτη» κατηγορείται το Υποκείμενο 9 και η ποινή το

είναι «15 χρόνια κάθειρξη». Το Υποκείμενο 10 βρίσκεται στη φυλακή για «ασέλγεια ανηλίκου» και εκτίει «11 έτη». Το Υποκείμενο 11 αναφέρει την κατηγορία «ηθών» και η ποινή του είναι «33 έτη» και τέλος το Υποκείμενο 12 εκτίει την ποινή των «29 ετών» και κατηγορείται για «ασέλγεια».

Πβ2. Η επιλογή των εναλλακτικών μέτρων σωφρονισμού από τους δράστες

Σε αυτήν την υποενότητα θα δούμε ερωτήσεις, οι οποίες είναι σχετικές με την επιβαλλόμενη ποινή κι αν τα Υποκείμενα της έρευνας τη θεωρούν κατάλληλη ή αν θα προτιμούσαν κάποιο εναλλακτικό μέτρο αντί του εγκλεισμού.

Το Υποκείμενο 1, το οποίο υπενθυμίζουμε ότι δεν παραδέχεται καμία πράξη και αρνείται κάθε κατηγορία, θεωρεί ότι η ποινή που του έχει επιβληθεί δεν είναι κατάλληλη: «Θα έπρεπε να με αθώωσουν και να αποζημιώσουν και εμένα και τα παιδιά μου για το κακό που μας προξένησαν είτε εσκεμμένα είτε άθελά τους». Προσθέτει: «Για τις περιπτώσεις αδικημάτων ηθών θα έπρεπε να υπάρχει πνευματική βοήθεια γιατί η βλάβη είναι εκεί. Άρα κάποιο ίδρυμα που θα μπορούσε να τους βοηθήσει με αγάπη!». Συνεπώς, κατηγορώντας τρίτα πρόσωπα («το κακό που μας προξένησαν») αποποιείται κάθε ευθύνη και θεωρεί τον εαυτό του αθώο. Για εκείνον, είναι τόσο άδικη η κατάληξή του στη φυλακή που ζητά να αποζημιωθεί ο ίδιος και τα παιδιά του.

Αναφορικά με το αν θα προτιμούσε ο ίδιος εναλλακτικό μέτρο αντί της φυλακής, απαντάει με τέτοιο τρόπο ώστε να εξαιρεί τον εαυτό του από τους δράστες για αδικήματα ηθών, για τους οποίους έχει την άποψη ότι πάσχουν πνευματικά και μόνο ένα θεραπευτικό ίδρυμα θα μπορούσε να τους βοηθήσει. Ωστόσο, παρατηρούμε ότι τονίζει τη φράση «με αγάπη!», γεγονός που δηλώνει την συμπάθειά του και την κατανόηση που δείχνει για αυτά τα άτομα. Τους αξίζει μια σωστή μεταχείριση και θεραπεία, η οποία θα εστιάζει στην πνευματική αλλαγή και θα βασίζεται

στην «αγάπη». Φαίνεται πως το Υποκείμενο 1 ίσως προτιμούσε αντί του εγκλεισμού του στο Κ. Κ. τον εγκλεισμό του σε κάποιο ίδρυμα. Αναφέρεται μόνο στις άλλες περιπτώσεις και δεν περιλαμβάνει τον εαυτό του, επειδή προηγουμένως μας έχει αρνηθεί την κατηγορία και θεωρεί άδικο που καταδικάστηκε.

Για την ποινή του, το Υποκείμενο 2, απάντησε: «Η φυλακή σε ένα τέτοιο αδίκημα είναι αρκετή. Απλώς τα χρόνια είναι πολλά και εξαντλητικά». «Παράλληλα με τη φυλάκιση θα ήταν καλή η ψυχαναλυτική βοήθεια για να βρεθούν αίτια και καταστάσεις βαθύτερα από αυτό το συμβάν». Παρατηρούμε, λοιπόν, τη θέληση του Υποκειμένου 2 να βρει τα αίτια που τον οδήγησαν σε αυτήν την πράξη και μάλιστα με τη βοήθεια ενός ειδικού. Δεν αρνείται την ποινή της φυλάκισης, όμως δεν αρκεί χωρίς την κατάλληλη ψυχολογική υποστήριξη από ειδικούς. Σχολίασε τα χρόνια που οφείλει να εκτίσει –θυμίζουμε ότι είναι 25 έτη- τα οποία θεωρεί πως είναι πάρα πολλά και «εξαντλητικά» και ίσως χωρίς καμία πραγματική λύση του προβλήματος.

Το Υποκείμενο 3 μας απαντάει εντελώς μονολεκτικά, θεωρώντας την ποινή που του έχει επιβληθεί κατάλληλη, αλλά θα προτιμούσε τα «περιοριστικά μέτρα στο σπίτι». Δυστυχώς οι πληροφορίες που παίρνουμε για τη συγκεκριμένη ενότητα από το Υποκείμενο 3 είναι ελάχιστες, ωστόσο δείχνει μια μετάνοια, υπό την έννοια ότι δικαίως τιμωρείται θεωρώντας την ποινή που εκτίει κατάλληλη, ασχέτως αν θα προτιμούσε μια εναλλακτική ποινή αντί της φυλακής, όπως τα περιοριστικά μέτρα.

Το Υποκείμενο 4 θεωρεί πως δεν είναι κατάλληλη η ποινή που του έχει επιβληθεί (10 χρόνια) «επειδή είναι η ανώτατη ποινή σε απλή πράξη και ιδιαίτερα σε απλή συνεργεία!». Προσθέτει: «Σε αυτά τα αδικήματα δε σε σωφρονίζει η φυλακή. Θα προτιμούσα σε ιδρύματα όπως π.χ. ψυχιατρείο». Παρατηρούμε ότι το Υποκείμενο 4 δε συμφωνεί με τη δεκαετή ποινή που του έχει

επιβληθεί, γιατί θεωρεί πως δεν ήταν τόσο ακραίο το να συμμετέχει σε ομαδικό βιασμό με δράστες τους φίλους του και θύμα μια δεκαεπτάχρονη κοπέλα και χωρίς να εμποδίσει την πράξη. Προτιμά τον εγκλεισμό του σε ψυχιατρείο, γεγονός που δείχνει την αρνητική του στάση απέναντι στο σωφρονιστικό σύστημα, αλλά κατά βάθος θεωρεί πως σε ένα τέτοιο ίδρυμα οι συνθήκες θα ήταν καλύτερες συγκριτικά με αυτές της φυλακής. Αν ο εγκλεισμός σε μια ψυχιατρική κλινική δεν είναι εφικτός, τότε το αδίκημα της παιδεραστίας θα έπρεπε να τιμωρείται με μια «μεγάλη ποινή[...]αλλά όχι ισόβια», όπως είχε πει στην προηγούμενη ενότητα.

Το Υποκείμενο 5 σχετικά με την ποινή απαντάει: «Όχι δεν είναι η κατάλληλη, γιατί το δικαστήριο δεν έλεγξε ούτε τις αποφάσεις του ιατροδικαστή ούτε της ψυχολόγου του θύματος, ούτε καν την αρχική κατάθεσή της». Προσθέτει: «Τρόποι υπάρχουν πολλοί (ενν. αντί της φυλακής), αλλά η γνώμη μου είναι ότι πρέπει να εφαρμόζεται η φυλάκιση αλλά με μέτρο και όχι άσπονδα όπως εφαρμόζεται στις κατηγορίες αυτές». Βλέπουμε λοιπόν, ότι το Υποκείμενο 5 συμφωνεί με τη φυλάκιση ως τρόπου σωφρονισμού, όχι όμως με το μέγεθος της ποινής στις περιπτώσεις των δραστών της παιδεραστίας, χωρίς όμως να αναφέρει τους λόγους. Δεν αναφέρει επίσης στα εναλλακτικά μέτρα σωφρονισμού καμία είδους θεραπεία και ψυχολογική υποστήριξη.

Το Υποκείμενο 6 δε μας έδωσε πολλές πληροφορίες, όχι γιατί δεν ήθελε, αλλά λόγω του χαμηλού μορφωτικού επιπέδου του, δεν είχε μεγάλη ικανότητα στη γραφή και στην ανάπτυξη του γραπτού λόγου. Ωστόσο, μας απαντάει πως δεν θεωρεί κατάλληλη την ποινή του «γιατί σκοπός ήταν ο γάμος». Εδώ να θυμίσουμε ότι το θύμα ήταν 14 ετών όταν συνέβη το περιστατικό. Αναφορικά με το αν επιθυμούσε κάποιο άλλο μέτρο αντί της φυλακής απάντησε «δεν ξέρω», γιατί ίσως δεν γνώριζε εάν υπάρχουν εναλλακτικές ποινές κι εάν εφαρμόζονται.

Το Υποκείμενο 7 σχετικά με την ποινή απαντάει: «Είναι εξαντλητική και άνευ λογικής. Καταστρέφει και δε διορθώνει ή αποφέρει τίποτα θετικό». Προτιμά την «ψυχολογική παρακολούθηση και έκθεση μαζί με κάποιους ειδικούς συμβουλευτικής για σωστό σωφρονισμό». Μάλιστα στη λέξη «σωφρονισμό» κάνει διπλή υπογράμμιση.

Το Υποκείμενο 8 θεωρεί την ποινή που του έχει επιβληθεί κατάλληλη γιατί όπως λέει «μου έδωσε χρόνο να γνωρίσω πραγματικά τον εαυτό μου». Είναι από τις λίγες περιπτώσεις που δέχονται θετικά τη συνέπεια της πράξης τους και τη συνέπεια του εγκλεισμού, πόσο μάλλον γιατί με αυτόν τον τρόπο γνωρίζουν καλύτερα τον εαυτό τους. Στην πραγματικότητα και σε συνδυασμό με την προηγούμενη ενότητα, το Υποκείμενο 8 δείχνει μετάνοια και τιμωρεί ίσως και ο ίδιος τον εαυτό του με τη φυλάκισή του. Ωστόσο, ως εναλλακτικό μέτρο σωφρονισμού προτείνει: «Ψυχοθεραπεία για να φανούν πιθανά προβλήματα και να αποφευχθούν τέτοιου είδους περιστατικά». Συνεπώς, αφήνει υπονοούμενα σχετικά με την υποτροπή των δραστών της παιδεραστίας και τη θεωρεί ασθένεια, γιατί ισχυρίζεται ότι για να «αποφευχθεί» χρειάζεται «ψυχοθεραπεία», άρα για να μην επαναληφθεί.

Το Υποκείμενο 9 πιστεύει ότι η ποινή που εκτίει δεν είναι κατάλληλη «γιατί ενώ μπορώ να προσφέρω πολλά ακόμα, μένω άπρακτος και άχρηστος σε όλους». Νιώθει λοιπόν ότι θα μπορούσε αν βρισκόταν εκτός φυλακής κι αν έκτιε με άλλο τρόπο την ποινή του, όπως λέει ο ίδιος με «κοινωνική εργασία», θα μπορούσε να προσφέρει χρήσιμα πράγματα ενδεχομένως επαγγελματικά και στην οικογένειά του.

Το Υποκείμενο 10, ενώ θεωρεί τον εαυτό του αθώο ισχυρίζεται πως η ποινή που του έχει επιβληθεί «είναι κατάλληλη» και αιτιολογεί: «γιατί έχω εμπιστοσύνη στην ελληνική δικαιοσύνη και πιστεύω ότι καλά έπραξαν». Προσθέτει: «Επειδή υπήρχαν πολλές αμφιβολίες και δεν

υπήρχαν αποδείξεις πιστεύω ότι έπρεπε να μου δοθεί η ευκαιρία να αποδείξω ποιος είμαι χωρίς να εγκλειστώ στη φυλακή. Δηλαδή εννοώ αναστολή ποινής».

Το Υποκείμενο 11 επιλέγει να μην απαντήσει στην ερώτηση για το αν θα προτιμούσε κάποια εναλλακτική ποινή και όχι φυλάκιση, γιατί ούτως ή άλλως κατά τη γνώμη δεν έχει διαπράξει το αδίκημα. Σχολιάζει την ποινή και τη χαρακτηρίζει «υπερβολική, όταν για πολύ σοβαρότερα εγκλήματα οι ποινές είναι μικρότερες. Πόσο μάλλον όταν έχω δηλώσει αθωότητα», προσθέτει και φαίνεται να μην αντιλαμβάνεται το μέγεθος και τη βαρύτητα του αδικήματος της παιδεραστίας.

Τέλος, το Υποκείμενο 12 απαντάει σχετικά μη την καταλληλότητα της ποινής: «Δεν πιστεύω ότι είναι η κατάλληλη. Είναι μεγάλη, γιατί καμία φορά δεν ενόχλησα την αστυνομία». Δεν προτείνει εναλλακτική ποινή και προσθέτει: «Στη φυλακή, αλλά να δώσουν όμως μια ευκαιρία για δεύτερη ζωή». Πιθανόν το Υποκείμενο 12 να μην έχει κατανοήσει ακριβώς τους λόγους για τους οποίους καταδικάστηκε, γιατί θεωρεί πως η ποινή του είναι μεγάλη (29 έτη), αλλά δεν παίζει ρόλο εάν ενόχλησε την αστυνομία ή όχι. Αυτό που παίζει ρόλο είναι το αδίκημα που διέπραξε. Ωστόσο η φυλακή είναι η μόνη λύση γι' αυτές τις περιπτώσεις κατά τη γνώμη του, αλλά μάλλον δε θεωρεί ότι τα άτομα σωφρονίζονται μες στις φυλακές και μάλιστα με τόσο μεγάλες ποινές, γι' αυτό λέει «αλλά να δώσουν όμως μια ευκαιρία για δεύτερη ζωή».

Πβ3. Από την καταγγελία του περιστατικού έως και τη σύλληψη των δραστών

Σχετικά με την υποενότητα που αφορά αφενός στην καταγγελία του περιστατικού και αφετέρου στη σύλληψη των Υποκειμένων από την αστυνομία, συλλέξαμε τις εξής απαντήσεις: το Υποκείμενο 1 απάντησε ότι: «εγώ πήγα στην αστυνομία, διότι μετά από τηλεφωνική διαφωνία με τη μητέρα μου δε μου έδινε την κόρη μου πίσω που είχε πάει σπίτι της το προηγούμενο

βράδυ να παίξει με την ξαδερφούλα της και αποκοιμήθηκε εκεί. Είπα μάλιστα ότι δε θέλουν να κάνουν κακό στη μητέρα μου απλώς να της εξηγήσουν ότι αυτά τα πράγματα δεν πρέπει να τα κάνει». Το Υποκείμενο 1 ωστόσο, δεν μας εξηγεί πως από τη μια στιγμή στην άλλη κατηγορήθηκε για κάποιο αδίκημα κι από ότι καταλαβαίνουμε η κατηγορία είχε σχέση με την κόρη του από μια τηλεφωνική κόντρα που είχε με τη μητέρα του. Για ποιο λόγο άλλωστε, η μητέρα του, να μην του δίνει το παιδί; Μήπως ήθελε να προστατεύσει την εγγονή της; Μας αφήνει αρκετά αναπάντητα ερωτήματα.

Το Υποκείμενο 2 απαντάει πως το περιστατικό έγινε γνωστό στην αστυνομία από «καταγγελία της μητέρας» (ενν. του θύματος). Εδώ βλέπουμε ότι η μητέρα πήρε την πρωτοβουλία να προστατεύσει τη 13χρονη κόρη της και κατήγγειλε το περιστατικό στην αστυνομία.

Το Υποκείμενο 3 απαντάει «πήγαν οι γονείς της». Επομένως, και οι δύο γονείς του 17χρονου κοριτσιού, πήγαν στην αστυνομία και κατήγγειλαν το Υποκείμενο 3 για το βιασμό της κόρης τους.

Το Υποκείμενο 4 λέει: «Η καταγγελία έγινε μετά από τρεις μήνες, όταν η μητέρα της είδε το βίντεο!». Σε αυτήν την περίπτωση πρόκειται για ομαδικό βιασμό μιας 17χρονης κοπέλας, τον οποίο κάποιοι βιντεοσκοπούσαν- ένας από αυτούς είναι και το Υποκείμενο 4. Όταν είδε το βίντεο του βιασμού της κόρης της, η μητέρα κατήγγειλε το περιστατικό. Δεν υπάρχουν πληροφορίες για το πώς έφτασε στα χέρια της το βίντεο, μας γίνεται όμως γνωστό ότι το είδε τρεις μήνες μετά το συμβάν. Αξιοσημείωτο είναι ότι η κοπέλα-θύμα βιασμού, δεν είχε μιλήσει στη μητέρα της για το περιστατικό. Συναντάμε συχνά περιπτώσεις όπου το ανήλικο θύμα δεν μιλάει για το βιασμό του είτε επειδή φοβάται, είτε επειδή ντρέπεται, είτε επειδή ενοχοποιεί τον εαυτό του και διατηρεί το νόμο της σιωπής.

Το Υποκείμενο 5 μας ενημερώνει ότι η σύλληψή του από την αστυνομία έγινε 6 μήνες μετά από ανάρτηση της φωτογραφίας του στα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας (Μ.Μ.Ε). Ενδιαφέρον δείχνει ο τρόπος με τον οποίο γίνονται γνωστές οι περιπτώσεις των παιδόφιλων, εφόσον είναι ένα έγκλημα το οποίο δημοσιοποιείται στο χώρο του διαδικτύου μαζί με τη φωτογραφία του δράστη και ένα κείμενο που ενημερώνει τους πολίτες για την κάθε περίπτωση. Σημειώνεται επίσης το εξής: «Η συγκεκριμένη δημοσιοποίηση, σύμφωνα με τη σχετική Εισαγγελική Διάταξη, αποσκοπεί στην προστασία του κοινωνικού συνόλου, των ανηλίκων, των ευάλωτων ή ανίσχυρων πληθυσμιακών ομάδων από την εγκληματική του δράση και προς ευχερέστερη πραγμάτωση της ποινικής αξίωσης της Πολιτείας για τον κολασμό των λοιπών ομοειδών εγκλημάτων που πιθανότατα τέλεσε σε βάρος άλλων θυμάτων». Μετά από αυτό αναγράφονται τα τηλέφωνα που μπορούν να επικοινωνήσουν οι πολίτες διασφαλίζοντας το απόρρητο και την ανωνυμία της επικοινωνίας. «Η ρύθμιση αυτή κρίνεται αναγκαία για την άμεση και αποτελεσματική αντιμετώπιση εγκλημάτων που τελούνται από ιδιαίτερα επικίνδυνους δράστες, οι οποίοι διαφεύγουν τη σύλληψη ή είναι αγνώστου διαμονής και επιβάλλεται η ενημέρωση του κοινού για την προστασία του και την παροχή πληροφοριών για την σύλληψή τους¹¹³».

Το Υποκείμενο 6 απάντησε: «Πήγα με την κοπέλα σπίτι της να τη ζητήσω σε γάμο και μου έφεραν την αστυνομία». Ενδεχομένως οι γονείς της 14χρονης κοπέλας κάλεσαν την αστυνομία όταν αντιλήφθηκαν την κατάσταση που επικρατούσε ανάμεσα στο Υποκείμενο 6 και το παιδί-θύμα.

Το Υποκείμενο 7 μας λέει πως «το κατήγγειλε το ίδιο το ‘θύμα’ μετά από καταγγελία δική μου για ληστείες στο σπίτι μου». Δε μας διευκρινίζει όμως εάν το άτομο που κατηγορούσε για τις

¹¹³ i Paideia, «Δείτε τι προβλέπει η τροπολογία για τη δημοσιοποίηση φωτογραφιών σκληρών δραστήων», όπως βρίσκεται στο: <http://www.ipaideia.gr/eidhseis/deite-ti-provlepei-i-tropologia-gia-ti-dimosiopoisi-fotografion-skliiron-draston.htm>,01/2017.

ληστείες ήταν το ίδιο με το θύμα. Πιθανόν να υπήρχαν κόντρες και τσακωμοί ανάμεσά τους και το Υποκείμενο 7 κατηγορώντας το 17χρονο θύμα για τις κλοπές και μπλέκοντας την αστυνομία, το θύμα να βρήκε την ευκαιρία να καταγγείλει το βιασμό του. Σε κάθε περίπτωση, είναι από τις υποθέσεις που το θύμα παίρνει την πρωτοβουλία να καταγγείλει το έγκλημα, αλλά δύο πολύ σημαντικοί παράγοντες θεωρούμε πως το οδήγησαν εκεί. Πρώτον, το γεγονός ότι ήταν 17 ετών, κοντά δηλαδή στην ενηλικίωση, άρα πιο ικανό να πάρει δραστικές αποφάσεις από ότι θα έκανε ένα μικρότερο παιδί και δεύτερον, ότι πρόκειται για αγόρι. Το φύλο του εδώ έπαιξε πολύ σημαντικό ρόλο, διότι πιθανόν να αισθάνθηκε πολύ μεγάλη προσβολή με αυτό που συνέβη και επιπλέον έδρασε μόνος του ενώ ενδεχομένως ένα κορίτσι να ήταν πιο ευάλωτο και εξαρτημένο από το δράστη και να μην έπραττε το ίδιο. Αυτό που πρέπει να σχολιάσουμε είναι τα εισαγωγικά που χρησιμοποιεί στη λέξη θύμα, γεγονός που σημαίνει ότι το Υποκείμενο 7 δεν έχει αντιληφθεί όχι μόνο το ρόλο του θύματος και τις συνέπειες της ασέλγειας στην ψυχοσωματική του υγεία, αλλά και το ρόλο του δράστη, δηλαδή το δικό του ρόλο, ο οποίος έχει προκαλέσει κακό και τιμωρείται γι' αυτό. Η σύγχυση αυτή και το ότι δεν πιστεύει πραγματικά ότι το 17χρονο αγόρι ήταν το θύμα αυτής της υπόθεσης, θα μπορούσε να τον οδηγήσει ξανά στη διάπραξη ενός παρόμοιου αδικήματος.

Το Υποκείμενο 8 απαντάει: «Η κουμπάρα μου έκανε καταγγελία» και εννοεί τη μητέρα του 8χρονου κοριτσιού, το οποίο είχε βαπτίσει. Ως πνευματικός πατέρας του παιδιού, εκμεταλλεύτηκε την οικειότητα και την κοντινή-οικογενειακή σχέση που είχε με την κουμπάρα και μητέρα του παιδιού, αλλά και με το ίδιο. Προφανώς είχε εύκολη πρόσβαση στο σπίτι της οικογένειας, αλλά δε μας κάνει γνωστό εάν μίλησε το ίδιο το παιδί στη μητέρα του ή αν είχε κάποιες ενδείξεις και το κατάλαβε η ίδια. Παρόλα αυτά, πήρε την πρωτοβουλία να καταγγείλει το περιστατικό στην αστυνομία για να αποκατασταθεί έστω η δικαιοσύνη.

Το Υποκείμενο 9 μας αναφέρει ότι «η μητέρα της το είπε στην αρχή στο Εισαγγελέα και μετά από ένα χρόνο κατέθεσαν μήνυση και οι δύο (μητέρα- κόρη)». Τι μπορεί να μεσολάβησε μέσα σε αυτό το χρόνο; Μήπως η μητέρα ήθελε να πείσει την κόρη της να καταγγείλουν το δράστη; Ωστόσο, βλέπουμε ξανά μια μητέρα να αναζητά τη δικαιοσύνη και την προστασία του παιδιού της.

Το Υποκείμενο 10 απαντάει πως το περιστατικό έγινε γνωστό στην αστυνομία με την «καταγγελία από τη γυναίκα μου». Ο ίδιος όπως θα δούμε και παρακάτω δεν παραδέχεται την τέλεση της πράξης για την οποία τον κατήγγειλε η σύζυγός του και αρνείται κάθε κατηγορία που βασίζεται στην ασέλγεια εναντίον της κόρης του. Πρόκειται λοιπόν για μια αιμομικτική σχέση πατέρα- κόρης, όπου η μητέρα αποφασίζει να καταγγείλει το περιστατικό και δε σιωπά.

Το Υποκείμενο 11 λέει ότι «με καταγγελία από πλευράς των κατηγορών» έγινε γνωστό το περιστατικό στην αστυνομία και επήλθε η σύλληψή του. Πρόκειται για καταγγελία που έκαναν παραπάνω από ένας κατηγοροί, επομένως τα θύματα ήταν περισσότερα από ένα. Οι κατηγοροί, όπως φαίνεται, είναι οι γονείς των παιδιών.

Τέλος, το Υποκείμενο 12 απάντησε ότι «από το τηλέφωνο κάποια γυναίκα, τη σπιτονοικοκυρά που δεν είχαμε καλές σχέσεις». Όπως θα δούμε και παρακάτω, το Υποκείμενο 12 συγκατοικούσε με ένα φιλικό ζευγάρι, το οποίο είχε ένα παιδί. Το παιδί βρισκόταν υπό την επίβλεψη του Υποκειμένου 12, το οποίο βοηθούσε οικονομικά το ανδρόγυνο. Η καταγγελία λοιπόν δε γίνεται από τους γονείς του θύματος, αλλά από την ιδιοκτήτρια του σπιτιού. Ίσως η οικονομική εξάρτηση του ζευγαριού από το Υποκείμενο 12 να απέτρεπε τους ίδιους από τη ρήξη της σχέσης τους αν έκαναν καταγγελία. Εφόσον όμως το περιστατικό είχε γίνει γνωστό στην

ιδιοκτήτρια του σπιτιού στο οποίο διέμεναν, φαίνεται δυστυχώς να είχε πάρει μεγάλες διαστάσεις.

Πγ. Οι παράγοντες που διαδραμάτισαν ρόλο στην εκδήλωση της παραβατικής συμπεριφοράς

Στην παρούσα ενότητα θα παραθέσουμε τους παράγοντες και τα πιθανά αίτια που επηρέασαν τους κρατούμενους με τέτοιον τρόπο, ώστε να οδηγηθούν στη διάπραξη του εγκλήματος της παιδεραστίας. Τρεις από τους βασικούς παράγοντες είναι η έκθεση των ατόμων σε πορνογραφία ανηλίκων, οι σχέσεις τους με το οικογενειακό και το φιλικό τους περιβάλλον κατά την παιδική τους ηλικία και οι σχέσεις ανάμεσα σε αυτούς και τα παιδιά-θύματα πριν έως και τη διάπραξη της εγκληματικής πράξης.

Πγ1. Χρήση παιδικού πορνογραφικού υλικού μέσω διαδικτύου

Θεωρήσαμε απαραίτητη την υποενότητα σχετικά με τη χρήση πορνογραφικού υλικού μέσω διαδικτύου από τους κρατούμενους, γι' αυτό και συλλέξαμε τα παρακάτω δεδομένα.

Συγκεκριμένα, το Υποκείμενο 1 είπε ότι δεν έχει κάνει χρήση παιδικού πορνογραφικού υλικού, ενώ το Υποκείμενο 2 έχει κάνει και συμπληρώνει: «μόνο αυτή τη φορά». Στη συνέχεια, το Υποκείμενο 3 λέει πως δεν έχει κάνει χρήση πορνογραφικού υλικού, αλλά το Υποκείμενο 4 είπε ναι και συμπλήρωσε: «την τραβούσαμε βίντεο». Η τελευταία ήταν η περίπτωση του ομαδικού βιασμού. Τα υπόλοιπα 8 υπό μελέτη Υποκείμενα ισχυρίζονται πως δεν έχουν κάνει χρήση παιδικού πορνογραφικού υλικού.

Πγ2. Οικογενειακό περιβάλλον και σχέσεις με σημαντικούς άλλους κατά την παιδική και εφηβική ηλικία

Αναφορικά με το οικογενειακό περιβάλλον των Υποκειμένων της έρευνας κατά την παιδική τους ηλικία, τα εννέα (9) στα δώδεκα (12) απάντησαν ότι μεγάλωσαν σε μια οικογένεια και με τους δύο γονείς τους, ενώ οι υπόλοιποι τρεις (3) με τη μητέρα τους και ο τρίτος εξ αυτών μεγάλωσε και με τους συγγενείς του (Υποκείμενο 2). Τα Υποκείμενα που απάντησαν ότι έχουν ένα έως δύο αδέρφια ήταν τέσσερα (4), τα Υποκείμενα με πάνω από δύο αδέρφια, δηλαδή οι πολύτεκνες οικογένειες, ήταν τέσσερις (4) και τα Υποκείμενα που δήλωσαν ότι δεν έχουν κανένα αδελφό/ή ήταν επίσης τέσσερα (4). Παρατηρούμε λοιπόν ότι τα χαρακτηριστικά της οικογένειας όλων των Υποκειμένων μοιράζονται. Άλλες είναι μονογονεϊκές κι άλλες πυρηνικές, ορισμένα Υποκείμενα δεν έχουν αδέρφια, ενώ άλλα έχουν. Δεν παρατηρούμε κάποια ιδιαίτερη συγκέντρωση σε κάποια κατηγορία.

Συνεχίζουμε με μια ακόμα κλειστή ερώτηση για το αν οι σχέσεις των Υποκειμένων της έρευνας με τους γονείς τους, είτε και με τους δύο είτε με τον έναν από τους δύο, ήταν καλές, μέτριες ή κακές. Έτσι, οι οκτώ (8) από τους δώδεκα (12) δήλωσαν ότι είχαν καλές σχέσεις με τους γονείς τους ή μόνο με την μητέρα τους στην περίπτωση των μονογονεϊκών οικογενειών. Συγκεκριμένα, από τα οκτώ (8) Υποκείμενα που απάντησαν ότι είχαν καλές σχέσεις με τους γονείς τους, το Υποκείμενο 3 δε συμπλήρωσε τι σχέση είχε με τον πατέρα του «επειδή έχει πεθάνει (ενν. ο πατέρας) δε θυμάμαι τίποτα», αλλά με τη μητέρα του είχε καλή σχέση. Το Υποκείμενο 12 ενώ είχε καλές σχέσεις με την μητέρα του κατά την παιδική του ηλικία, με τον πατέρα του δηλώνει ότι είχε κακές σχέσεις. Το Υποκείμενο 9 επίσης δηλώνει κακές σχέσεις με τον πατέρα του και με τη μητέρα του μέτριες. Τα δύο (2) τελευταία δηλώνουν το πρώτο (Υποκείμενο 8) καλή σχέση

με τον πατέρα και μέτρια με τη μητέρα ενώ το δεύτερο (Υποκείμενο 7) το αντίστροφο, δηλαδή μέτρια σχέση με τον πατέρα και καλή με τη μητέρα.

Τις απαντήσεις των Υποκειμένων για τις σχέσεις που είχαν με τους δύο ή με τον ένα γονέα θα τις συνδέσουμε με τις επόμενες ερωτήσεις που είναι σχετικές με την κακοποίηση που μπορεί να είχαν δεχθεί κατά την παιδική τους ηλικία από τους γονείς τους ή γενικότερα αν είχαν βιώσει κάποιο περιστατικό, το οποίο τους έχει στιγματίσει κατά τη γνώμη τους και έχει μείνει στη μνήμη τους, όπως ένας τσακωμός. Αυτό λοιπόν που αξίζει να αναφέρουμε είναι το αναμενόμενο και το αναπόφευκτο: όσοι απάντησαν ότι είχαν καλή σχέση με τους γονείς τους, δεν προχώρησαν σε καμία απάντηση σχετικά με άσχημα περιστατικά που βίωσαν κατά την παιδική τους ηλικία στο οικογενειακό τους περιβάλλον. Άρα σύμφωνα με τα λεγόμενά τους δεν έζησαν κανένα βίαιο περιστατικό μέσα στην οικογένεια που να άξιζε να το αναφέρουν. Ωστόσο, το Υποκείμενο 2 που μεγάλωσε με τη μητέρα του και του συγγενείς του παρότι δηλώνει ότι είχε καλή σχέση και με τον πατέρα και με τη μητέρα του, στην ερώτηση για κάποιο βίαιο περιστατικό απαντάει ότι ήταν ο «χωρισμός των γονιών» του. Όσο για τον αν είχε δεχτεί κάποιου είδους κακοποίηση απάντησε ότι μεγάλωσε με «συγγενική αυστηρή κριτική σε θέματα πειθαρχίας μέσα στην οικογένεια». Με αυτό καταλαβαίνουμε ότι η πίεση που αισθανόταν το συγκεκριμένο Υποκείμενο δεν προερχόταν από τους ίδιους τους γονείς του, οι οποίοι είχαν χωρίσει και μεγάλωνε χωρίς τον πατέρα του, αλλά από το συγγενικό του περιβάλλον, το οποίο προφανώς βοηθούσε τη μητέρα στα θέματα ανατροφής, αλλά ασκούσε κριτική «σε θέματα πειθαρχίας». Θα ήταν άτοπο αν προσπαθήσουμε να ορίσουμε τα «θέματα πειθαρχίας» εφόσον δεν το ανέπτυξε ο ίδιος από μόνος του. Παρόλα αυτά, το ότι χαρακτηρίζει το χωρισμό των γονιών του ως βίαιο περιστατικό δείχνει ότι πιθανόν να βίωσε μια κατάσταση, η οποία πέρα από το ότι είναι από μόνη της δυσβάσταχτη και βίαιη για ένα παιδί, μπορεί να περιλαμβάνει κι άλλα

περιστατικά που επηρεάζουν αναμφίβολα την παιδική ψυχή, όπως εξίσου οδυνηρές μπορεί να είναι και οι αιτίες που προκαλούν το χωρισμό δύο γονέων. Επιπλέον, μετά το χωρισμό των γονιών του και εφόσον μεγάλωνε με την μητέρα και τους συγγενείς του -ενδεχομένως την οικογένεια της μητέρας του- οι τελευταίοι του ασκούσαν «αυστηρή κριτική», η οποία πιθανόν να αποτελείται από άσκησης βίας είτε λεκτικής και ψυχολογικής είτε ακόμη και σωματικής, αφού ο ίδιος τη χαρακτηρίζει ως κακοποίηση.

Το Υποκείμενο 9 σχετικά με το αν είχε συμβεί κάποιο βίαιο περιστατικό κατά την παιδική του ηλικία απάντησε: «ξυλοδαρμοί για διάφορες αιτίες». Νωρίτερα είχε δηλώσει κακή σχέση με τον πατέρα και μέτρια με τη μητέρα του. Το οξύμωρο είναι ότι θεωρεί τον ξυλοδαρμό βίαιο περιστατικό και όχι σωματική κακοποίηση, γι' αυτό το λόγο στην ερώτηση για το αν έχει βιώσει κάποιου είδους κακοποίηση απαντάει «όχι». Σε αυτήν την περίπτωση δεν μπορούμε να δεχτούμε ότι αποκρύπτει την αλήθεια, διαφορετικά δε θα το ανέφερε καθόλου. Αυτό που γίνεται αντιληπτό είναι ότι δε δίνει ίσως μεγάλη βαρύτητα στην έννοια του ξυλοδαρμού, η οποία ενδεχομένως περιλαμβάνει και κάποια ελαφρυντικά βάζοντάς την στην κατηγορία του βίαιου περιστατικού και όχι στην κακοποίηση. Δικαιολογεί άρα τη χρήση βίας σε κάποιο βαθμό κι αν ναι πώς και πόσο έχει επηρεαστεί ο ίδιος έχοντας τέτοιου είδους βιώματα;

Το Υποκείμενο 7 απαντάει στην ερώτηση για το αν έχει βιώσει κάποιου είδους κακοποίηση ότι «από την ηλικία των 3 ετών όπου μετανάστευσε η οικογένειά μου στην Αυστραλία, μεγάλωσα μόνος μου στο σπίτι και χωρίς κάποιο άλλο άτομο παρών, επειδή δούλευαν μέχρι αργά και οι δύο γονείς μου». Με αυτόν τον τρόπο εκφράζει την ψυχολογική κακοποίηση που βίωσε ως παιδί σε πολλή νεαρή ηλικία. Ουσιαστικά κάνει λόγο για εμφανή παραμέληση από πλευράς των γονιών του, οι οποίοι τον άφηναν να «αυτοεξυπηρετείται» στην ηλικία των τριών ετών χωρίς κάποιον να τον επιβλέπει. Ο λόγος ήταν η πολύωρη εργασία τους οι οποίοι ως μετανάστες σε

μια ξένη χώρα σε μια μακρινή ήπειρο έπρεπε να εργαστούν σκληρά για να επιβιώσουν οι ίδιοι και ο μοναχογιός του-το Υποκείμενο 7. Ωστόσο, τίποτα δεν δικαιολογεί την παραμέληση ενός παιδιού και την έκθεσή του σε πολλούς κινδύνους.

Το Υποκείμενο 8, ως βίαιο περιστατικό γράφει για τον «ξυλοδαρμό μέσα στα ‘επιτρεπτά όρια’». Άραγε ποια είναι τα «επιτρεπτά όρια» ενός ξυλοδαρμού; Γιατί ακόμα και το ίδιο το Υποκείμενο βάζει αυτή τη φράση σε εισαγωγικά; Ίσως γνωρίζει ότι η βία, πόσο μάλλον η σωματική, δεν επιτρέπεται σε καμία περίπτωση, αλλά με κάποιον τρόπο τη δικαιολογεί στο μυαλό του και την εκλογικεύει γιατί θεωρεί πως καμιά φορά μπορεί και να επιτρέπεται. Μήπως έμαθε να ζει με αυτή και την υιοθέτησε ως πρακτική για να επιβάλλεται; Ο κύκλος της κακοποίησης περικλείει το δράστη, ο οποίος κάποτε μπορεί να ήταν θύμα κάποιου άλλου δράστη και το θύμα, το οποίο στο μέλλον μπορεί να γίνει το ίδιο ο δράστης που ασκεί τη βία. Αν υποθέσουμε ότι ο ξυλοδαρμός προερχόταν από τη μητέρα του, που δήλωσε ότι είχε μέτρια σχέση -ενώ με τον πατέρα του είχε καλή σχέση- μπορούμε να καταλάβουμε τι ρόλο έπαιξε η πράξη αυτή σε ένα παιδί και μάλιστα αγόρι. Κλονίζεται η σχέση μητέρας – γιου. Ο γιος κατά συνέπεια ευνουχίζεται και ίσως αργότερα θέλησε να πάρει εκδίκηση βιάζοντας ένα κορίτσι 8 ετών, όπως θα δούμε στη συνέχεια.

Το Υποκείμενο 12 που δήλωσε καλή σχέση με την μητέρα του και κακή σχέση με τον πατέρα του απάντησε στην ερώτηση για την κακοποίηση: «Είμαι υιοθετημένος. Οι γονείς μου, ειδικά ο πατέρα μου ήταν επιθετικός. Βιάστηκα». Εδώ έχουμε μια πολλή ιδιαίτερη περίπτωση που επιβεβαιώνει τη θεωρία ότι οι παιδεραστές έχουν πέσει οι ίδιοι θύματα σεξουαλικής κακοποίησης κατά την παιδική τους ηλικία. Αναμφίβολα δεν οδηγούμαστε σε γενικεύσεις και δεν υποστηρίζουμε ότι ισχύει αυτό για κάθε περίπτωση δράστη παιδεραστίας. Ωστόσο, ισχύει στην προκειμένη περίπτωση του Υποκειμένου 12. Πρώτα από όλα το βιασμό τον δέχτηκε από το

θετό του πατέρα και επιβεβαιώνεται εφόσον δήλωσε νωρίτερα ότι είχε κακή σχέση μαζί του και επειδή λέει «ειδικά ο πατέρας μου ήταν επιθετικός». Η επιθετική συμπεριφορά του θετού του πατέρα πιθανά περιλάμβανε εκτός από το βιασμό του υιοθετημένου του παιδιού και άλλες συμπεριφορές βίαιες και ακραίες δημιουργώντας ψυχικά τραύματα που συνήθως είναι ανεπανόρθωτα για ένα παιδί . Το γεγονός αυτό φάνηκε και από την πορεία του Υποκειμένου 8, όπου στη δική του ενήλικη ζωή επανέλαβε το την πράξη του πατέρα του και αυτή τη φορά από τη θέση του δράστη.

Συνοπτικά, έχουμε οκτώ (8) Υποκείμενα που δεν έχουν βιώσει κάποιο βίαιο περιστατικό ή κάποιου είδους κακοποίηση μέσα στο οικογενειακό περιβάλλον κατά την παιδική τους ηλικία και τέσσερα (4) άτομα που έχουν βιώσει από «ξυλοδαρμό μέσα στα ‘επιτρεπτά όρια’» μέχρι και βιασμό από θετό πατέρα στο ανήλικο παιδί του και σημερινό δράστη του ίδιου εγκλήματος της σεξουαλικής κακοποίησης ανηλίκου με τη μορφή της ασέλγειας όπως έχει ο ίδιος δηλώσει, η οποία εκδηλώθηκε αναμφίβολα σε ακραία μορφή και κατ’ εξακολούθηση αν κρίνουμε από την ποινή που του έχει επιβληθεί, δηλαδή τα 29 έτη.

Πη3. Σχέση δραστήν παιδεραστίας και θύματος

Στην παρούσα υποενότητα θέλουμε να δούμε ορισμένα στοιχεία για την ηλικία των θυμάτων, εάν υπήρξαν περισσότερα από ένα θύματα, εάν το περιστατικό συνέβη μια φορά ή κατ’ εξακολούθηση, εάν υπήρξε ολοκληρωμένη σεξουαλική επαφή μεταξύ δράστη και θύματος κι εάν συμμετείχαν κι άλλα άτομα στην πράξη. Αυτό που επίσης ρωτήσαμε τα Υποκείμενα είναι η σχέση που είχαν με το θύμα. Το ερευνητικό μας ερώτημα είναι εάν υπάρχει σχέση μεταξύ δράστη και θύματος πριν τη σεξουαλική κακοποίηση. Αν το θύμα δηλαδή βρίσκεται στο στενό

περιβάλλον του δράστη, επί παραδείγματι φιλικό ή οικογενειακό ή αντίθετα αν ήταν άγνωστο και τυχαίο.

Το Υποκείμενο 1 μας λέει: «Δεν υπάρχει θύμα ούτε θύτης. Τουλάχιστον όχι από εμένα», «δε συμβαίνει τίποτα από όσα μου καταλόγισαν», «μου φόρτωσαν τσάμπα κατηγορία, θα έπρεπε να ντρέπονται όσοι είναι υπεύθυνοι γι' αυτό». Στην ερώτηση αν υπήρξαν κι άλλα θύματα απαντάει: «Κανένα, ποτέ». Απόλυτη άρνηση διακρίνεται στο Υποκείμενο 1, το οποίο επιρρίπτει τις ευθύνες σε τρίτα πρόσωπα. Δεν παραδέχεται ότι έκανε την πράξη για την οποία καταδικάστηκε, με αποτέλεσμα να μη μας δίνει πληροφορίες σχετικά με το θύμα.

Το Υποκείμενο 2 λέει πως είχε φιλική σχέση με το θύμα, το οποίο ήταν 13 χρονών όταν συνέβη το περιστατικό και μάλιστα κατ' εξακολούθηση, χωρίς ολοκληρωμένη σεξουαλική επαφή. Το Υποκείμενο 2 επέλεξε το συγκεκριμένο άτομο λόγω της «συναισθηματικής φόρτισης και της αγάπης» που αισθανόταν γι' αυτό. Δεν υπήρξαν άλλα θύματα, ούτε συμμετείχαν άλλα άτομα στην υπόθεση εκτός από το Υποκείμενο 2 και το θύμα. Το αξιοσημείωτο εδώ, είναι ότι το Υποκείμενο 2 είχε ερωτευτεί και αγαπήσει το 13χρονο θύμα του κι εφόσον έτρεφε ερωτικά συναισθήματα ήθελε να συνάψει σεξουαλική σχέση μαζί του. Στην πραγματικότητα όμως πρόκειται για αληθινό έρωτα κι αληθινή αγάπη; Μάλλον όχι, εάν υποθέσουμε ότι οι συνέπειες που προκλήθηκαν από το Υποκείμενο 2 στην ψυχική υγεία του παιδιού είναι μόνο αρνητικές, ακόμα κι αν ισχυρίζεται ότι αυτό που ένιωσε ήταν «αγάπη». Φαίνεται να ερμηνεύει τελείως διαφορετικά την έννοια της αγάπης από ότι έχουμε συνηθίσει.

Το Υποκείμενο 3 είχε φιλική σχέση με το θύμα, το οποίο ήταν 17 ετών και είχε συνάψει δεσμό μαζί του. Ισχυρίζεται ότι υπήρξε ολοκληρωμένη σεξουαλική επαφή, αλλά ως μεμονωμένο περιστατικό στο οποίο συμμετείχαν κι άλλα άτομα. Δεν υπήρξαν άλλα θύματα. Μπορούμε να

αντιληφθούμε ότι το Υποκείμενο 3 εξανάγκασε την κοπέλα του σε βιασμό, στον οποίο μάλιστα συμμετείχαν και τρίτα πρόσωπα.

Το Υποκείμενο 4 είχε επίσης φιλική σχέση με το θύμα, το οποίο ήταν 17 ετών όταν βιάστηκε από τους φίλους του Υποκειμένου. Το Υποκείμενο 4 δε συμμετείχε στη σεξουαλική επαφή, η οποία δε συνέβη κατ' εξακολούθηση αλλά μόνο μία φορά, όμως δεν απέτρεψε τον ομαδικό βιασμό και βιντεοσκοπούσε μαζί με άλλους την πράξη. Δεν υπήρχαν άλλα θύματα και το κριτήριο σύμφωνα με το οποίο επέλεξαν το συγκεκριμένο άτομο «ήταν τυχαίο». Το Υποκείμενο 4 μας είπε ότι το «γνώριζε από τον φίλο του».

Το Υποκείμενο 5 είχε διαδικτυακή σχέση με το 14χρονο θύμα του και ισχυρίζεται το εξής: «Με κάλεσε το ίδιο και μου είπε να έρθει σπίτι να μείνει μαζί μου γιατί είχε εγκαταλείψει το σπίτι του, επειδή την κακομεταχειριζόντουσαν και δεν είχε που να κοιμηθεί». Έτσι, μαθαίνουμε ότι πρόκειται για ένα κορίτσι, ο οποίο βίωνε δύσκολες καταστάσεις στο σπίτι του με την οικογένειά του και μη έχοντας που να μείνει θέλησε να τη βοηθήσει το Υποκείμενο 5. Το Υποκείμενο 5 εκμεταλλεύτηκε το ότι το θύμα ήταν ευάλωτο και το κακοποίησε σεξουαλικά. Άρα, υπήρξε ολοκληρωμένη σεξουαλική επαφή, η οποία αποτέλεσε μεμονωμένο περιστατικό. Το Υποκείμενο 5 ισχυρίζεται πως δεν υπήρχαν άλλα θύματα ούτε συμμετείχαν άλλα άτομα στην πράξη πλην αυτού και του μικρού κοριτσιού.

Το Υποκείμενο 6 είχε φιλική και έπειτα ερωτική σχέση με ανήλικο κορίτσι, ηλικίας 14 ετών. Υπήρξε σεξουαλική επαφή μόνο μία φορά και το Υποκείμενο 6 ισχυρίζεται πως η ίδια τον «επέλεξε από το τηλέφωνο» και τη γνώρισε αργότερα. Δεν υπήρχαν άλλα θύματα ούτε συμμετείχαν άλλα άτομα στην πράξη. Γεγονός είναι ότι το Υποκείμενο 6 αποποιείται τις ευθύνες

του λέγοντας πως δεν επέλεξε ο ίδιος την κοπέλα, αλλά το αντίστροφο. Παρόλα αυτά, επέτρεψε στον εαυτό του να τη γνωρίσει από κοντά και να έρθει σε σεξουαλική επαφή μαζί της.

Το Υποκείμενο 7 θεωρεί επίσης ότι το θύμα επέλεξε το δράστη, γιατί όταν ρωτάμε με ποιο κριτήριο επέλεξαν το συγκεκριμένο άτομο απαντάει: «Με επέλεξε ο ίδιος». Στην προκειμένη περίπτωση, το θύμα είναι ένα 17χρονο αγόρι, με το οποίο το Υποκείμενο 7 είχε έρθει σε σεξουαλική επαφή. Κι αναρωτιόμαστε γιατί να επιλέξει το θύμα το δράστη και μετά να τον καταγγείλει για ασέλγεια; Μήπως το Υποκείμενο 7 επιθυμεί να βγάλει το βάρος και τις ενοχές από πάνω του κατηγορώντας το θύμα; Δεν υπήρχαν άλλα θύματα ούτε συμμετείχαν άλλα άτομα στην πράξη.

Το Υποκείμενο 8 ήταν «νονός», δηλαδή πνευματικός πατέρας του 8χρονου κοριτσιού, με το οποίο όπως ισχυρίζεται ο ίδιος δεν υπήρξε ολοκληρωμένη σωματική επαφή κι ό, τι συνέβη ήταν μεμονωμένο περιστατικό. Παρόλα αυτά, έχει κατηγορηθεί και καταδικαστεί για «ασέλγεια και βιασμό ανηλίκου». Ο λόγος που επέλεξε το συγκεκριμένο άτομο ήταν επειδή υπήρχε συγγενική σχέση μεταξύ τους. Δεν υπήρχαν άλλα θύματα, ούτε συμμετείχαν άλλα άτομα στην πράξη. Όπως θα παρατηρήσουμε και στις επόμενες ενότητες, το Υποκείμενο 8 γενικά παραδέχεται ότι διέπραξε το έγκλημα και δεν αρνείται τις κατηγορίες. Ωστόσο, παρατηρούμε μερική άρνηση, διότι παρόλο που γνωρίζουμε την κατηγορία για το βιασμό του παιδιού, επιλέγει να μην το αναφέρει και σε αυτό το σημείο αποφεύγει να είναι ειλικρινής.

Το Υποκείμενο 9 πιστεύει ότι δεν επέλεξε ο ίδιος το θύμα, αλλά όπως λέει: «υποχώρησα στα ερεθίσματα που μου έδινε». Με το 16χρονο κορίτσι, το οποίο ήταν μαθήτριά του Υποκειμένου 9, είχε ολοκληρωμένη σωματική επαφή κατ' εξακολούθηση. Δεν υπήρχαν άλλα θύματα ούτε συμμετείχαν άλλα άτομα στην πράξη. Παρατηρούμε ότι το Υποκείμενο 9 κατηγορεί το θύμα για

τα «ερεθίσματα που του έδινε», επομένως αφήνει υπονοούμενα ότι το θύμα αποπλάνησε το δράστη κι όχι το αντίστροφο. Το κορίτσι, σύμφωνα με τα συμφραζόμενα, επιθυμούσε ερωτικά το δάσκαλό της τον οποίο και παρέσυρε. Πιο είναι ευκολότερο όμως; Να παρασυρθεί ένας ενήλικος άνδρας από τα «ερεθίσματα» του κοριτσιού ή ένα ανήλικο κορίτσι, το οποίο πιθανόν να είχε συναισθήματα θαυμασμού απέναντι στο δάσκαλό της, γεγονός που θα μπορούσε να συμβεί σε οποιαδήποτε μαθήτρια;

Το Υποκείμενο 10 λέει πως είχε συγγενική σχέση με το θύμα για το κατηγορείται ότι ασέλγησε επάνω του. Ωστόσο, ο ίδιος λέει: «Δεν επέλεξα κανένα άτομο» και «δεν υπήρξε θύμα, ούτε περιστατικό».

Το Υποκείμενο 11 δεν είχε ούτε συγγενική ούτε φιλική σχέση με τα θύματά του, αλλά ήταν μαθητές/τριες του κι αυτό ήταν και το κριτήριο με βάση το οποίο τα επέλεξε. Η ηλικία τους κυμαινόταν από 11 έως 12 ετών. Η σεξουαλική πράξη μπορεί να μην είχε ολοκληρωθεί, αλλά συνέβαινε κατ' εξακολούθηση. Δεν υπήρχαν άλλα θύματα εκτός από αυτά που αναφέραμε, ούτε συμμετείχαν άλλα άτομα στο περιστατικό.

Το Υποκείμενο 12 είχε φιλική σχέση με το θύμα, το οποίο όταν συνέβη το περιστατικό ήταν 15 ετών. όπως έχουμε ήδη αναφέρει το Υποκείμενο 12 διέμενε στο ίδιο σπίτι με το παιδί και την οικογένειά του, επομένως αυτό αποτέλεσε και το κριτήριο που επιλέχθηκε το συγκεκριμένο άτομο. Το Υποκείμενο 12 ισχυρίζεται πως δεν υπήρχε ολοκληρωμένη σωματική επαφή κι ότι η πράξη αποτέλεσε μεμονωμένο περιστατικό. Δεν υπήρχαν άλλα θύματα και δε συμμετείχαν άλλα άτομα στην πράξη.

Πδ. Η δυσκολία αναγνώρισης της παραβατικής συμπεριφοράς από το δράστη

Εν συνεχεία, θα παρουσιάσουμε τα ευρήματα της τέταρτης ενότητας, την οποία ονομάσαμε «Η δυσκολία αναγνώρισης της παραβατικής συμπεριφοράς από το δράστη». Σκοπός αυτής της ενότητας είναι να απαντήσουμε στα ερευνητικό μας ερώτημα που σχετίζεται με το αν οι δράστες παιδεραστίας έχουν μετανιώσει για την πράξη που διέπραξαν, αν δηλαδή αναγνωρίζουν την παραβατική τους συμπεριφορά και αν πιστεύουν ότι θα την επαναλάμβαναν ή όχι στο μέλλον. Για να καταλήξουμε σε κάποιο συμπέρασμα πρέπει να μάθουμε τι ήταν αυτό που οδήγησε τους δράστες στη διάπραξη του εγκλήματος και αν το έχουν μετανιώσει. Σε αυτό το σημείο να αναφέρουμε ότι υπήρχε μια ερώτηση κλειδί που μας βοήθησε σε ορισμένες περιπτώσεις να καταλάβουμε περισσότερα πράγματα από αυτά που γράφουν και απαντούν τα Υποκείμενα. Επιδιώξαμε τη σύγκριση δύο εγκλημάτων, της ανθρωποκτονίας και της παιδεραστίας, μέσα από τα λεγόμενα των Υποκειμένων. Ο τρόπος που αντιλαμβάνονται αυτά τα δύο εγκλήματα μας βοήθησε να κατανοήσουμε καλύτερα τη γνώμη τους για το αδίκημα της παιδεραστίας κι αν πράγματι έχουν αναγνωρίσει την παραβατική τους συμπεριφορά, έχουν μετανιώσει για τις πράξεις τους και επιζητούν θεραπεία ή αντιθέτως προσπαθούν να δικαιολογήσουν τις πράξεις τους και αρνούνται σθεναρά τις κατηγορίες. Όλα τα παραπάνω μαζί, θα απαντήσουν στο ερώτημα που θέσαμε αρχικά, για το αν οι δράστες παιδεραστίας αυξάνουν, κάτω από ορισμένες συνθήκες, τις πιθανότητες της υποτροπής.

Αρχικά, το Υποκείμενο 1 απαντάει: «Δεν έχει γίνει καμία πράξη. Δικαστική πλάνη και κακοδικία», ενώ στην ερώτηση για το αν έχει μετανιώσει λέει: «Έχω μετανιώσει για πολλά πράγματα στη ζωή μου αλλά όχι γι' αυτές τις αηδίες που αδίκως με κατηγορούν και δεν έχω κάνει ποτέ!». Για το αν είναι μια πράξη που θα επαναλάμβανε στο μέλλον απαντάει:

«Ουδέποτε! Τα σιχαίνομαι αυτά. Και γι' αυτό δεν τα έκανα και ποτέ ως τώρα». Παρατηρούμε

λοιπόν ότι το Υποκείμενο 1 δεν δέχεται ότι έχει διαπράξει αυτό το έγκλημα, το αρνείται και μιλάει με στόμφο και έπαρση τονίζοντας ότι αυτά για τα οποία τον κατηγορούν είναι «αηδίες» κι ότι «ουδέποτε» δε θα έκανε κάτι τέτοιο. Η δική του περίπτωση κατά τη γνώμη του οφείλεται σε «δικαστική πλάνη και κακοδικία» αμφισβητώντας την απόφαση του δικαστηρίου και αρνούμενος –νωρίτερα- να απαντήσει στο ‘με ποια κατηγορία βρίσκεται σήμερα στη φυλακή’ και στο ‘πόση είναι η ποινή του’. Σε επόμενη ερώτηση για το ποια είναι η γνώμη του για το αδίκημα της παιδεραστίας απαντάει: «Αηδία, αλλά αρρώστια που ίσως διορθώνεται»; Αποκαλεί «αηδία» το αδίκημα της παιδεραστίας, σαν να δηλώνει ότι δεν έχει καμία σχέση με αυτό το έγκλημα, ενώ από την άλλη το δικαιολογεί ονομάζοντάς το «αρρώστια που ίσως θεραπεύεται». Απλώς αυτό που μας έκανε εντύπωση από την προηγούμενη ενότητα είναι οι φράσεις που χρησιμοποιεί για τις παιδοφιλικές τάσεις και για το αδίκημα της παιδεραστίας. Ας θυμηθούμε: «γι’ αυτές τις αηδίες που με κατηγορούν», «τα σιχαίνομαι αυτά», «αηδία». Πως λοιπόν μετά από τόση απέχθεια για το ίδιο το έγκλημα, αισθάνεται συμπόνια για τους δράστες αυτού αποκαλώντας τους άρρωστους και επιθυμεί τη θεραπεία τους σε ένα ίδρυμα που θα τους φερθούν «με αγάπη»; Για την ανθρωποκτονία απάντησε ότι είναι «ό, τι χειρότερο!».

Η άποψή του Υποκειμένου 2 για την παιδεραστία είναι: «Είναι μια αρρώστια που δε φεύγει ποτέ, αν δεν το θέλει αυτός που την έχει. Είναι ότι χειρότερο μπορεί να έχει ένας άνθρωπος». Αληθεύει το γεγονός ότι το Υποκείμενο 2 είναι από τις λίγες περιπτώσεις που παραδέχεται τις πράξεις του, τονίζει τη δυσκολία της θεραπείας αυτής της «αρρώστιας», τη μεγάλη σημασία της συμβολής του ίδιου του ατόμου με παιδοφιλία ώστε να θεραπευτεί και εκδηλώνει τη θλίψη του για τη διαταραχή του λέγοντας πως «Είναι ότι χειρότερο μπορεί να έχει ένας άνθρωπος». Φαίνεται να αισθάνεται πως η διαταραχή αυτή είναι μια ανώτερη δύναμη που καθοδηγεί το άτομο και πως δεν μπορεί να αλλάξει τίποτα εάν το ίδιο δεν αποφασίσει να αλλάξει κατεύθυνση.

Όταν τελείωσε το Υποκείμενο 2 τη συμπλήρωση του ερωτηματολογίου μου είπε: «Αυτά τα πράγματα θέλουν συζήτηση. Δε γίνεται μέσα από ένα ερωτηματολόγιο». Το Υποκείμενο 2 δηλώνει ότι ο λόγος που τον έκανε να διαπράξει την αποπλάνηση και την ασέλγεια εις βάρος ενός δεκατριάχρονου κοριτσιού- όπως θα δούμε αργότερα ήταν «καθαρά αισθηματικός λόγος και αγάπη που επήλθε μετέπειτα». Συμπληρώνει: «Έχω μετανιώσει πικρά και ο λόγος είναι για τη ζημιά και το κακό που έχω δημιουργήσει με τις πράξεις μου» και στο αν είναι μια πράξη που θα ξαναέκανε στο μέλλον απαντάει «όχι, ποτέ!». Βλέπουμε ότι το συγκεκριμένο Υποκείμενο εκλογικεύει την πράξη της αποπλάνησης και της ασέλγειας εναντίον του ανήλικου κοριτσιού ισχυριζόμενο ότι την αγαπούσε και είχε συναισθήματα (ενν. ερωτικά) για εκείνη. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι με βάση τα λεγόμενά του οι γνωσιακές διαστρεβλώσεις είναι εμφανείς, διότι ο ίδιος νομίζει ότι είναι φυσιολογικό να αγαπάς ερωτικά ένα ανήλικο δεκατριάχρονο κορίτσι. Ωστόσο, η κατοχή παιδικού πορνογραφικού υλικού για την οποία επίσης κατηγορήθηκε δηλώνει την τάση του να έλκεται ερωτικά από παιδιά. Μας λέει ότι δε θα το ξαναέκανε ποτέ και αντιλαμβάνεται εν μέρει ίσως το κακό και τη ζημιά που έχει δημιουργήσει στο θύμα. Παρόλα αυτά, ακόμα κι αν έχει επίγνωση της πράξης αυτής, πόσο εύκολο ή δύσκολο είναι για τον ίδιο να ελέγξει μια τέτοιου είδους διαταραχή;

Το Υποκείμενο 3 απαντάει μονολεκτικά με ένα «ναι» στην ερώτηση για το αν έχει μετανιώσει και με ένα «όχι» στο αν είναι μια πράξη που θα ξαναέκανε στο μέλλον. Συμπληρώνει ότι ο λόγος που οδηγήθηκε στο βιασμό ήταν η «παιδική απερισκεψία». Εδώ η μέθοδος του αυτοσυμπληρούμενου ερωτηματολογίου δε μας βοηθάει να εμβαθύνουμε στις απαντήσεις του, γιατί δεν πλατειάζει και επιλέγει να γράψει λίγα λόγια για το συμβάν. Ωστόσο, η φράση «παιδική απερισκεψία» μπορεί να δικαιολογήσει το έγκλημα του βιασμού; Μέσα στο μυαλό του ίσως. Το νεαρό της ηλικίας του (27) είναι ο λόγος που βίασε μια κοπέλα σύμφωνα με την άποψή

του. Θα μπορούσε να αναφέρει ακόμα και το θάνατο του πατέρα του και να αποδώσει την παρεκκλίνουσα συμπεριφορά του στην επίδραση αυτού του συμβάντος στην ψυχική του υγεία. Παρόλα αυτά επέλεξε να δώσει στον εαυτό του το ελαφρυντικό της ηλικίας του ώστε να εξηγήσει το λόγο που τον οδήγησε σε ένα βιασμό. Για το αδίκημα της παιδεραστίας λέει πως είναι μια «πολύ κακή» πράξη.

Το ίδιο σχεδόν απαντάει και το Υποκείμενο 4: «Η λάθος παρέα και η μικρή ηλικία που είχα τότε!». Προσθέτει ακόμα έναν λόγο, την εμπλοκή του σε μια «λάθος παρέα», η οποία λειτούργησε αρνητικά για τον ίδιο και τον επηρέασε τόσο ώστε να μην εμποδίσει την πράξη ενός ομαδικού βιασμού. Οι φίλοι του λοιπόν προχώρησαν στο ειδεχθές αυτό έγκλημα και το Υποκείμενο 4 κατηγορήθηκε για απλή συμμετοχή επειδή δεν εμπόδισε την πράξη.

Συμπληρώνει: «Φυσικά και ναι (ενν. το έχει μετανιώσει) επειδή ήμουν 20 χρονών και πιστεύω σαν νεαρός νόμιζα ότι δεν ήταν τόσο κακό αυτό που είχα κάνει!». Στην ερώτηση για το αν θα επαναλάμβανε κάτι τέτοιο στο μέλλον απαντάει: «Ήμουν 8 χρόνια χωρίς να δικαστώ οπότε δεν πιστεύω ότι θα έκανα πάλι την πράξη στα υπόλοιπα χρόνια». Παρατηρούμε πράγματι μια θέληση για αλλαγή κατεύθυνσης και ευσυνειδησίας μετά από αυτό το περιστατικό από το Υποκείμενο 4, το οποίο επιχειρηματολογεί υπέρ του ότι δε θα το ξαναέκανε, υπονοώντας ότι αν ήθελε θα το είχε κάνει μέσα στα 8 χρόνια που δεν είχε ακόμα δικαστεί. Αιτιολογεί την πράξη με βάση το νεαρό της ηλικίας του και τονίζει («φυσικά και ναι!») ότι το έχει μετανιώσει εφόσον έχει ωριμάσει από τότε που συμμετείχε σε μια τέτοια πράξη. Η ανθρωποκτονία για το Υποκείμενο 4 «είναι αδίκημα σκληρό και πρέπει να τιμωρείται γι' αυτό», ενώ για την παιδεραστία απαντάει ότι «είναι σωστό μια μεγάλη ποινή γι' αυτό το αδίκημα αλλά όχι τα ισόβια».

Το Υποκείμενο 5 σχετικά με το τι τον οδήγησε σε αυτήν την πράξη απαντάει: «Η πράξη που με κατηγορήσαν δεν είναι βάσιμη. Παρόλα αυτά το να κάνω σεξ με ένα ανήλικο κορίτσι με

οδήγησε η χαρά του σεξ μη γνωρίζοντας και πάλι ότι ήταν ανήλικο». Εδώ να υπενθυμίσουμε το Υποκείμενο 5 έχει κατηγορηθεί για βιασμό ανηλίκου. «Έχω μετανιώσει που είχα ερωτική επαφή με κορίτσι κάτω των 15 γνωρίζοντας όμως ότι ήταν πάνω από 16, όπως καταθέτει και η ίδια».

Αναφορικά με το αν πιστεύει ότι μια πράξη που θα επαναλάμβανε στο μέλλον λέει: «Όχι, δεν το πιστεύω, γιατί ήταν η άγνοια της ηλικίας του θύματος». Σύμφωνα με τα λεγόμενα του Υποκειμένου 5, μπορούμε να πούμε ότι δεν έχει αντιληφθεί τη ζημιά και τις συνέπειες των πράξεών του σε ένα ανήλικο παιδί κι αυτό γιατί μιλάει άνετα και χωρίς ιδιαίτερες αναστολές για «σεξ με ανήλικο κορίτσι», «η χαρά του σεξ», «δεν γνώριζα ότι είναι ανήλικο», «γνωρίζοντας ότι είναι 16». Μάλιστα στις δύο τελευταίες φράσεις παρατηρούμε ότι φάσκει και αντιφάσκει, γιατί ακόμα κι αν δεν ήξερε την πραγματική ηλικία του θύματος, γνώριζε ότι ήταν 16 ετών, γεγονός το οποίο σημαίνει ότι και πάλι είναι ανήλικο κι οποιαδήποτε βίαιη πράξη χωρίς τη θέλησή της και αποπλανώντας την είναι απαγορευτική και διώκεται ποινικά. Ισχυρίζεται πως έχει μετανιώσει για την πράξη του, μόνο εφόσον το θύμα ήταν 15 ετών. Επιμένει όμως στην άγνοια της ηλικίας του θύματος, ενώ παραπάνω είπε «γνώριζα ότι είναι 16» και λόγω αυτής της άγνοιας είναι μια πράξη την οποία δεν θα επαναλάμβανε στο μέλλον, ενώ νωρίτερα είπε ότι μετανιώνει επειδή ήταν 15 και όχι 16. Εφόσον λοιπόν ο ίδιος πέφτει σε λεκτικό και νοηματικό σφάλμα και στην πραγματικότητα γνωρίζει ότι το θύμα είναι ακόμα παιδί αλλά δεν το παραδέχεται, πως θα σταθεί εμπόδιο η άγνοια της ηλικίας για να μην επαναλάβει κάτι τέτοιο στο μέλλον; Επομένως, ο ίδιος αναιρεί την πιθανότητα να απέχει από τις σεξουαλικές πράξεις με παιδιά. Τέλος, να προσθέσουμε ότι το ανήλικο κορίτσι που έπεσε θύμα σεξουαλικής κακοποίησης από το Υποκείμενο 5 ήταν μόλις 14 ετών. Γνωρίζουμε ότι ένα κορίτσι 14 ετών μπορεί να φαίνεται λίγο μεγαλύτερο σε ηλικία, για παράδειγμα 16, δεν μπορεί όμως να έχει τη σωματική διάπλαση και την ωριμότητα μιας 18χρονης άρα και ενήλικης κοπέλας. Παρακάτω αναφορικά με το έγκλημα

της ανθρωποκτονίας εκφέρει την εξής άποψη: «Ανάλογα για ποιο λόγο γίνεται. Εάν είναι για οικονομικό σκοπό όπως κλοπή, ληστεία πρέπει να τιμωρείται αδρά». Για την παιδεραστία αντίστοιχα απαντάει: «Η παιδεραστία που εφαρμόζεται από το δράστη με δόλο κι αν είναι κάτω των 12 ετών (ενν. το παιδί-θύμα) πρέπει να τιμωρείται κι ακόμα περισσότερο αν είναι σε συγγενικό άτομο». Το πρώτο πράγμα που παρατηρούμε από τις απαντήσεις του Υποκειμένου 5 είναι ότι έχει μια ήπια και ίσως παράλογη στάση απέναντι στα δύο εγκλήματα και τονίζει τις διαβαθμίσεις που υπάρχουν σε αυτά, συνεπώς ότι πρέπει να τιμωρούνται αναλόγως. Ο τρόπος όμως που διαχωρίζει τις εγκληματικές πράξεις που ανήκουν στην ίδια κατηγορία εγκλημάτων είναι ιδιαίτερος. Πρώτα από όλα θεωρεί πιο ειδεχθές έγκλημα την ανθρωποκτονία στο πλαίσιο μιας ληστείας όπου ο δράστης έχει σκοπό το οικονομικό όφελος, παρά σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση αφαίρεσης ανθρώπινης ζωής. Δεύτερον, στην περίπτωση της παιδεραστίας, ο δράστης πρέπει να τιμωρείται κατά τη γνώμη του μόνο όταν λειτουργεί με «δόλο» και εδώ εννοεί εάν ο δράστης έχει αποπλανήσει το θύμα του και μόνο όταν το παιδί βρίσκεται κάτω από την ηλικία των 12 ετών. Με αυτόν τον τρόπο, περιορίζει το έγκλημα της παιδεραστίας σε ένα δικό του λογικό πλαίσιο, υπονοώντας ότι ένα παιδί πάνω από 12 ετών δεν μπορεί να αποπλανηθεί ή ακόμα περισσότερο μπορεί να αποφασίσει και να επιθυμεί να έρθει σε σεξουαλική επαφή με έναν πολύ μεγαλύτερο άνδρα. Θεωρεί χειρότερο έγκλημα την αιμομικτική σχέση κι ότι πρέπει να τιμωρείται περισσότερο. Μέσα από αυτή τη συλλογιστική διαδικασία του Υποκειμένου 5, είναι προφανές ότι δεν θεωρεί την ποινή που του έχει επιβληθεί κατάλληλη κι επιπλέον αν σκεφθούμε ότι όταν συνέβη το περιστατικό στη δική του περίπτωση, το θύμα ήταν 14 ετών κι όχι 12. Μήπως λοιπόν πιστεύει πως δε θα έπρεπε να τιμωρηθεί καθόλου γι' αυτό που έκανε; Μήπως το θεωρεί υγιές; Μήπως δεν έχει αντιληφθεί τις συνέπειες της πράξης του στο

παιδί-θύμα; Άλλη μια περίπτωση με έλλειψη ενσυναίσθησης κι αδυναμίας του δράστη να έρθει στη θέση του θύματος.

Το Υποκείμενο 6 οδηγήθηκε στην πράξη της «αποπλάνησης με εκούσια απαγωγή με σκοπό το γάμο» λόγω της «μεγάλης αγάπης για την κοπέλα». Έχει μετανιώσει για την πράξη του «γιατί εγώ πήγα για γάμο και βρέθηκα φυλακή». «Όχι, ποτέ ξανά» ήταν η απάντησή του για το αν θα ξανάκανε κάτι τέτοιο στο μέλλον. Να επισημάνουμε ότι η «κοπέλα» για την οποία μιλάει και παράλληλα το θύμα αυτής της υπόθεσης, όταν συνέβη το περιστατικό ήταν στην ηλικία των 14 ετών. Φαίνεται λοιπόν ξεκάθαρα ότι η ίδια δεν ήταν στην ώριμη ηλικία να αποφασίσει να συνάψει γάμο με κάποιον πολλά χρόνια μεγαλύτερό της, γι' αυτό το Υποκείμενο 6 κατηγορήθηκε και καταδικάστηκε για αποπλάνηση. Ωστόσο, ας μην σταθούμε στο γεγονός ότι την ήθελε 'για καλό σκοπό' αλλά στο γεγονός ότι επιθυμούσε ερωτικά μια κοπέλα ανήλικη και μάλιστα κάτω των 15. Ίσως να πρόκειται λοιπόν για μια διαταραγμένη προσωπικότητα που η μόνη του διαφυγή από αυτή τη διαταραχή ήταν να παντρευτεί το ανήλικο κορίτσι για να ικανοποιεί τις φαντασιώσεις του. Γι' αυτό το λόγο, η άποψή του για την παιδεραστία είναι ότι αποτελεί μια «διαστροφή του χαρακτήρα που θέλει υποστήριξη και μελέτη για να την καταλάβουμε πλήρως». Με έναν τρόπο παραδέχεται την παιδοφιλική του διαταραχή, αντιλαμβάνεται ότι πρόκειται για μια «διαστροφή», η οποία δεν αλλάζει με τον εγκλεισμό στη φυλακή και προτείνει μελέτη του φαινομένου για καλύτερη εμβάθυνση των ειδικών θεραπειών. Για την ανθρωποκτονία και την παιδεραστία απαντάει ότι είναι «τα χειρότερα» εγκλήματα, χωρίς να κάνει κανένα διαχωρισμό. Η αιτία για την οποία βίασε το θύμα του, δηλαδή η σύναψη γάμου μαζί του, είναι αρκετός κατά τη γνώμη του για να μη τιμωρηθεί.

Ο λόγος που οδήγησε στη φυλακή για «κατάχρηση σε ασέλγεια» το Υποκείμενο 7 ήταν οι «κακές αποφάσεις σε μια δύσκολη φάση της ζωής» του. Για το αν έχει μετανιώσει για την πράξη

του απαντάει: «Έχω μετανιώσει, επειδή έχω χάσει όλα για όσα δούλευα και πλήγωσα πολλά άτομα που βρίσκονταν κοντά μου» και «ποτέ» δε θα επαναλάμβανε αυτήν την πράξη στο μέλλον. Σε αυτό το σημείο μπορούμε να πούμε ότι ενώ το Υποκείμενο 7 κατηγορήθηκε για κατάχρηση σε ασέλγεια, άρα μια πράξη που γινόταν κατ' εξακολούθηση, πως είναι δυνατόν να αποδίδει αυτή την πράξη σε «κακές αποφάσεις» εφόσον η απόφαση λαμβάνεται μία φορά και όχι κατ' εξακολούθηση. Όσο για τη φράση «σε μια δύσκολη φάση της ζωής μου» δηλώνει ότι αισθάνεται και αισθανόταν την ερωτική αυτή έλξη για ανήλικα άτομα και σε μια δύσκολη στιγμή απλώς εκδηλώθηκε και όχι εμφανίστηκε. Μια τέτοιου είδους ερωτική τάση και παρόρμηση δε συμβαίνει σε μια στιγμή αλλά προϋπάρχει μέχρι τη στιγμή που πραγματώνεται. Το ίδιο συμβαίνει και με το Υποκείμενο 7, το οποίο επέλεξε –εφόσον λέει ότι πήρε την απόφαση- να έρθει σε ερωτική επαφή με ανήλικο και δε λειτούργησε αυθόρμητα ή παρορμητικά, πράγμα που φαίνεται κι από την «κατάχρηση σε ασέλγεια» όπου δεν πρόκειται για ένα μεμονωμένο περιστατικό. Για την παιδεραστία απαντά: «Μια διαστροφή του χαρακτήρα που θέλει υποστήριξη και μελέτη» και για την ανθρωποκτονία: «Από αμέλεια είναι ένα ατυχές γεγονός που στοίχισε πολλά σε όλους. Από πρόθεση είναι ένα κοινωνικό φαινόμενο που πρέπει να μελετηθεί ως προς τους ριζικούς λόγους». Την τελευταία απάντηση του Υποκειμένου 7, δεν την αναφέρουμε γιατί μας βοήθησε να καταλάβουμε καλύτερα τη γνώμη του για την παιδεραστία, αλλά γιατί θέλουμε να δείξουμε ότι ορισμένες φορές τα υπό μελέτη Υποκείμενα απαντούν με τον τρόπο που νομίζουν ότι θέλει ο ερευνητής και όχι αυτό που πραγματικά πιστεύουν. Διαφορετικά, γιατί αν έχει αυτή την άποψη οδηγήθηκε στη σεξουαλική επαφή με το ανήλικο θύμα κατ' εξακολούθηση; Δεν αποτέλεσε ένα μεμονωμένο περιστατικό, αλλά μια συνεχόμενη πράξη και κατάσταση, για την οποία δεν επέλεξε να βοηθήσει τον εαυτό του με ψυχολογική υποστήριξη από ειδικούς πριν διαπράξει το αδίκημα κι όταν κατάλαβε τη

«διαστροφή» αυτή. Αντιθέτως τώρα που βρίσκεται στη φυλακή το επιζητά και το προτιμά αντί του εγκλεισμού του στο κατάστημα κράτησης. Από αυτό καταλαβαίνουμε, ότι πιθανόν οι δράστες παιδεραστίας να μην έχουν το κίνητρο να ψάξουν για βοήθεια και να απευθυνθούν σε ειδικούς, αφενός λόγω του μεγάλου στιγματισμού τους και αφετέρου λόγω της έλλειψης κατάλληλων υποδομών στη χώρα μας.

Το Υποκείμενο 8 ισχυρίζεται επίσης ότι ήταν «μια κακή στιγμή». «Έχω μετανιώσει διότι υπήρξα και εγώ παιδί και αυτό που συνέβη ήταν απολύτως εμετικό δεν αξίζει σε κανένα παιδί το οποίο είναι ορισμός της αθωότητας». Για τον αν θα επαναλάμβανε την πράξη απαντάει «όχι ποτέ ξανά». Αυτό στο οποίο θα επιμείνω, όπως και παραπάνω, είναι ότι ο βιασμός ενός ανήλικου παιδιού –για το οποίο κατηγορήθηκε και καταδικάστηκε- δεν είναι μια «κακιά στιγμή». Πρώτα από όλα δεν είναι στιγμή. Πρόκειται για μια διαταραχή, η οποία υπάρχει στο άτομο κι άλλοτε εκδηλώνεται με την παιδεραστία κι άλλοτε μόνο με την αυτοϊκανοποίηση του πάσχοντα παρακολουθώντας πορνογραφικό υλικό. Στην προκειμένη περίπτωση η φαντασίωση ενός παιδικού γυμνού κορμιού έγινε πραγματικότητα όταν το Υποκείμενο 8 ήρθε σε ερωτική επαφή με το παιδί-θύμα. Επομένως πρόκειται για μια κατάσταση κι όχι για μια «στιγμή». Εκτός των άλλων, ο δράστης αποδίδοντας την βαρύτητα της πράξης του σε «κακιά στιγμή» υποτιμάει το μέγεθος του προβλήματός του, γεγονός που δε θα τον βοηθήσει αν υποβληθεί σε ειδική θεραπεία γιατί δε δείχνει αληθινή μεάνοια. Χαρακτηρίζει αυτήν την πράξη «εμετική» κι ότι «δεν αξίζει σε κανένα παιδί, το οποίο είναι ορισμός της αθωότητας». Μήπως όμως αυτός «ο ορισμός της αθωότητας» είναι η πηγή της διαταραχής του; Κι αν ο βιασμός ενός παιδιού είναι πράξη «εμετική» γιατί οδηγήθηκε σε αυτή; Βγήκε εκτός ελέγχου και διέπραξε αυτό το αδίκημα, άρα μήπως είναι μια κατάσταση μη ελεγχόμενη από το ίδιο το άτομο; Παρόλα αυτά το Υποκείμενο 8 παραδέχεται εν μέρει ότι το αδίκημα που διέπραξε είναι κάτι αρνητικό και προπαντός

παραδέχεται ότι το διέπραξε. Δεν το αρνείται, όπως είδαμε και θα δούμε σε άλλες περιπτώσεις, αλλά το έχει δεχτεί και το αποτυπώνει πάνω σε ένα λευκό χαρτί χωρίς να φοβάται ότι θα στιγματιστεί. Το τελευταίο είναι ενθαρρυντικό από την άποψη ότι είναι το πρώτο βήμα για να οδηγηθείς στη λύση του προβλήματος. Όταν γνωρίζεις το πρόβλημα οδηγείσαι πιο κοντά στη λύση του. Ωστόσο, μπορεί να μην χαρακτηρίζεται από ολική άρνηση αλλά από μερική, γεγονός που διαφαίνεται μέσα από τη φράση του «κακιά στιγμή», η οποία «ελαφραίνει» τον πόνο της παραδοχής. Για την παιδραστία λέει: «Θεωρώ πως είναι το πλέον εμετικό και δυστυχώς συμβαδίζει με τα σημεία των καιρών, δηλαδή την απόλυτη ανηθικότητα της κοινωνίας μας σε όλα τα επίπεδα». Παρατηρούμε ότι δε τίθεται θέμα παραδοχής ή μη, διότι δεν αρνήθηκε ποτέ τις κατηγορίες. Δεν αρνήθηκε ούτε το μέγεθος της ποινής που οφείλει να εκτίσει, δηλαδή 14 έτη. Σχολιάζει όμως την «ανηθικότητα» της σημερινής εποχής και της κοινωνίας και με έναν τρόπο συγκαταλέγει τη σεξουαλική κακοποίηση ανηλίκου στις ανήθικες πράξεις. Υποβιβάζει με κάποιο τρόπο την πράξη αυτή, διότι δεν είναι απλά ανήθικη, αλλά έγκλημα που διώκεται ποινικά και πιθανόν να δίνει ελαφρυντικά σκεπτόμενος ότι, εφόσον υπάρχει μια γενικότερη κοινωνική κρίση αξιών τη σύγχρονη εποχή, επιτρέπεται ή δεν είναι και τόσο ακραία η παιδική σεξουαλική κακοποίηση. Για την ανθρωποκτονία απαντάει: «Θεωρώ πως δικαιολογείται μόνο ως νόμιμη άμυνα ή άμυνα υπέρ τρίτου. Σε καμία άλλη περίπτωση».

Αυτό που οδήγησε το Υποκείμενο 9 στην πράξη της «ασέλγειας κατ' εξακολούθηση» ισχυρίζεται ότι είναι: «Το ότι δεν μπόρεσα να επιβληθώ στα συναισθήματα που ένιωσα για μια νεότερη γυναίκα και αφέθηκα ελεύθερος σε αυτά». Για το αν έχει μετανιώσει απαντάει: «Ναι, γιατί με αυτήν (ενν. την πράξη) πρόδωσα την οικογένεια μου, τους μαθητές μου, ό, τι έχτισα, τις αρχές μου και έχασα τα περισσότερα. Αλλά πάνω από όλα έχασα τον εαυτό μου». «Όχι και για κανένα λόγο» μας απαντάει στο αν θα επαναλάμβανε την πράξη που τον οδήγησε στη φυλακή

μελλοντικά. Στην προκειμένη περίπτωση, μπορούμε να πούμε ότι εφόσον το θύμα είναι ανήλικο και το Υποκείμενο 9 επέλεξε να ασελήσει επάνω στη δεκαεξάχρονη και κατ' εξακολούθηση, διώχθηκε ποινικά σύμφωνα με το άρθρο 342 του Ποινικού Κώδικα, το οποίο αναφέρεται στην κατάχρηση ανηλίκων σε ασέλγεια. Το Υποκείμενο 9 παρέδιδε μαθήματα στη δεκαεξάχρονη κοπέλα¹¹⁴ και εκμεταλλευόμενος αυτή τη σχέση δάσκαλου και μαθήτριας οδηγήθηκε στο αδίκημα για το οποίο καταδικάστηκε. Το γεγονός ότι δεν έδειξε κάποιους φραγμούς και παρέβλεψε την οικογένειά του- θυμίζουμε ότι είναι έγγαμος με παιδιά- δηλώνει έναν άνθρωπο που υποκύπτει στα πάθη του. Το πάθος του για την ανήλικη τον οδήγησε στη σεξουαλική επαφή μαζί της. Το αναγνωρίζει και ο ίδιος σύμφωνα με τα λεγόμενα του: «Το ότι δεν μπόρεσα να επιβληθώ στα συναισθήματα που ένιωσα», άρα δεν υπάρχει εγκράτεια και αυτοέλεγχος. Τα συναισθήματα επικαλύπτουν τη λογική του. Αναφέρει τη φράση «νεότερη γυναίκα». Αυτό σημαίνει ότι την έβλεπε ερωτικά παρόλη τη μεγάλη διαφορά της ηλικίας τους και τη χαρακτηρίζει «γυναίκα», ενώ είναι ένα ανήλικο κορίτσι, το οποίο κατά μια έννοια βρίσκεται υπό την επίβλεψη και την προστασία του. Αναφέρει επίσης όλους τους λόγους για τους οποίους έχει μετανιώσει για την πράξη του. Κανένας όμως δε φάνηκε ικανός να τον αναχαιτίσει από αυτές παρόλη την πληθώρα των αιτιών για τις οποίες δεν θα ξαναέκανε αυτήν την πράξη. «Έχασα τον εαυτό μου» λέει και ενδεχομένως εννοεί ότι έπραττε αλόγιστα και δεν αναγνώριζε τον εαυτό του. Σύμφωνα με τη θεωρία της ανάπτυξης της αυτοσυνειδησίας του G. H. Mead, αποκτούμε αυτοσυνειδησία όταν μαθαίνουμε να διαφοροποιούμε το «εμέ» από το «εγώ». Το «εγώ» είναι το μη κοινωνικοποιημένο κομμάτι του εαυτού μας, ενώ το «εμέ» είναι ο κοινωνικός μας εαυτός¹¹⁵. Επομένως, όταν παρατηρούμε ότι πράττουμε έξω από το συνηθισμένο τρόπο, λέμε πως δεν αναγνωρίζουμε τον εαυτό μας ή «δεν ήμουν εγώ αυτός» ή «έχασα τον εαυτό μου», γιατί το μη

¹¹⁴ Δεν θα αναφερθούμε συγκεκριμένα στα μαθήματα που παρέδιδε το Υποκείμενο 9 στο ανήλικο κορίτσι. Μας αρκεί ότι υπήρξε σχέση δάσκαλου-μαθήτριας και επομένως σχέση ενήλικου-ανήλικου.

¹¹⁵ Anthony Giddens, Κοινωνιολογία, Εκδόσεις Gutenberg, 2002, Αθήνα, σελ:86,87.

κοινωνικοποιημένο κομμάτι του εαυτού μας υπερίσχυσε του κοινωνικοποιημένου. Εφόσον λοιπόν δεν πραγματοποιείται η διαφοροποίηση ανάμεσα στο «εμέ» και το «εγώ», υπάρχει έλλειψη αυτοσυνειδησίας. Αυτοσυνειδησία ή αυτοσυνείδηση είναι η αναγνώριση και η συνείδηση της ύπαρξής μας ως όντα και επίγνωση του εαυτού μας¹¹⁶. Η άποψή του για την παιδεραστία είναι: «Εξαρτάται από την ηλικία του θύματος και τη σχέση του (ενν. του δράστη) με αυτό. Σίγουρα υπάρχει ψυχολογική λανθάνουσα βάση ειδικά εάν πρόκειται για μέλος της οικογένειας». Βλέπουμε ότι διακρίνει τις παιδοφιλικές τάσεις και πράξεις με βάση την ηλικία του θύματος, γιατί ενδεχομένως να πιστεύει ότι δεν είναι το ίδιο κατακριτέο όταν το θύμα βρίσκεται σε μεγαλύτερη ηλικία κι ας είναι ανήλικο. Επίσης, διακρίνει την παιδεραστία με άγνωστο θύμα ή με συγγενικό πρόσωπο, δηλαδή τις αιμομικτικές σχέσεις, οι οποίες κρύβουν ψυχολογικά αίτια. Το γεγονός ότι διαφοροποιεί την ανηλικότητα μεταξύ ανήλικων παιδιών δείχνει τη προσπάθειά του να δικαιολογήσει τον εαυτό του για την πράξη του, εφόσον στη δική του περίπτωση το θύμα ήταν 16 ετών.

Από το Υποκείμενο 10 συλλέξαμε τα εξής στοιχεία: «Δεν έχω τελέσει αυτήν την πράξη», «έχω μετανιώσει πικρά για άλλα πράγματα που έχω κάνει και κατηγορήθηκα άδικα γι' αυτήν την πράξη». Για το αν θα έκανε ξανά αυτό για το οποίο κατηγορήθηκε στο μέλλον απαντάει «όχι ποτέ». Από το τελευταίο γίνεται αντιληπτό ότι στην πραγματικότητα υπήρξε κάτι, το οποίο δε θα επαναλάμβανε «ποτέ», ακόμα κι αν προσπαθεί να το κρύψει μέσα στα λόγια του. Αρνείται να δεχτεί τις κατηγορίες και λέει πως δεν έχει τελέσει αυτό το αδίκημα. Για την ανθρωποκτονία ισχυρίζεται πως «δεν έχει κανείς το δικαίωμα να αφαιρεί τη ζωή κάποιου όποιος και να είναι αυτός». Για την παιδεραστία έχει «τη χειρότερη (ενν. άποψη) γιατί πρόκειται για αρρώστια που πολύ δύσκολα θεραπεύεται και πολύ εύκολα επαναλαμβάνεται». Φαίνεται περίεργο που θεωρεί

¹¹⁶ Βικιλεξικό, «Αυτοσυνείδηση», όπως βρίσκεται στο: <https://el.wiktionary.org/wiki/αυτοσυνείδηση,01/2017>.

δίκαια την τιμωρία του, ενώ ισχυρίζεται ότι δεν έχει τελέσει την πράξη για την οποία κατηγορήθηκε και καταδικάστηκε. Επιπροσθέτως, δείχνει ειρωνικός, υπαινισσόμενος την ακεραιότητα ή μη της «ελληνικής δικαιοσύνης». Πράγματι της έχει «εμπιστοσύνη»; Κι αν ναι, πως συμβαίνει αυτό, εφόσον καταδικάστηκε μέσα σε ελληνικό δικαστήριο χωρίς να έχει διαπράξει το αδίκημα κατά τη γνώμη του; Προτείνει και προτιμά την «αναστολή ποινής», γιατί εάν βρισκόταν έξω από τη φυλακή θα αποδείκνυε το ποιόν του χαρακτήρα του στους ανθρώπους ενδεχομένως που τον κατηγορήσαν. Ωστόσο, η άποψή του για την παιδραστία είναι ότι πρόκειται για «αρρώστια». Επομένως, θεωρεί πως υπάρχουν πιθανότητες και να μη θεραπευτεί αλλά και να επαναληφθεί. Το Υποκείμενο 10 κάνει λόγο για υποτροπή και επανάληψη του αδικήματος, συνεπώς αν εξαιρέσουμε την άρνησή του και τη μη παραδοχή της πράξης του, τουλάχιστον έχει επίγνωση των πιθανοτήτων επανάληψής της και υποτροπής του δράστη.

Το Υποκείμενο 11 ισχυρίζεται ότι «η υπερβολή από πλευράς των γονέων- κατηγορών» ήταν η αιτία που βρέθηκε στη φυλακή. Από τον πληθυντικό αριθμό που χρησιμοποιεί καταλαβαίνουμε ότι πρόκειται για παραπάνω από ένα θύμα, γεγονός που παραδέχεται κι ο ίδιος αργότερα. Αυτό που μας κάνει εντύπωση είναι η απάντηση που δίνει στην ερώτηση σχετικά με τον έχει μετανιώσει: «Έχω δηλώσει αθώος». Για τον αν θα επαναλάμβανε μια τέτοια πράξη στο μέλλον απάντησε: «Δεν υπήρξε καμία πράξη». Είναι εμφανής η πλήρης άρνηση του αδικήματος το οποίο διέπραξε και θεωρεί τον εαυτό του αθώο. Αντιθέτως, «οι γονείς- κατηγοροί» υπερέβαλαν κατά τη γνώμη του και προχώρησαν σε καταγγελία. Ωστόσο, φάσκει και αντιφάσκει, διότι παραδέχεται έμμεσα ότι υπήρχε μια πράξη για την οποία κάποιος –εν προκειμένω οι γονείς των παιδιών- υπερέβαλαν, αλλά παρακάτω απαντάει ότι «Δεν υπήρξε καμία πράξη». Η φράση «Έχω δηλώσει αθώος» δε δείχνει καμία μετάνοια για ό, τι συνέβη, γεγονός που προκύπτει από τη μη παραδοχή του εγκλήματος εναντίον των παιδιών-θυμάτων. Κατά τα λεγόμενα του, δεν προέβη

σε καμία πράξη, άρα για ποιο πράγμα να μετανιώσει εφόσον είναι αθώος; Αυτή η πλήρης άρνηση οδηγεί σε αδιέξοδο στην περίπτωση που θα υποβαλλόταν σε κάποιου είδους ειδικής θεραπείας της παιδοφιλική του διαταραχής. Το υπεροπτικό του βλέμμα επιβεβαίωσε τη στάση του απέναντι στα γεγονότα. Το γεγονός αυτό δηλώνει ότι το Υποκείμενο 11 θεωρεί σχετικά ‘μικρό’ το έγκλημα της παιδεραστίας και ισχυρίζεται ότι υπάρχουν «πολύ σοβαρότερα εγκλήματα» από αυτό. Ενδιαφέρον παρουσιάζουν οι απόψεις του σχετικά με την ανθρωποκτονία και την παιδεραστία. Για την ανθρωποκτονία λέει: «Το θεωρώ το μέγιστο των εγκλημάτων». Πάντοτε όμως πρέπει να ελέγχουμε και τους λόγους που έγινε η ανθρωποκτονία, δηλαδή (π.χ. ατύχημα)». Για την παιδεραστία αντίστοιχα απαντάει: «Στην περίπτωση αυτή γενικά θα πρέπει να ελέγχεται η ψυχική υγεία του κατηγορου και να γίνεται άλλου είδους σωφρονισμού-θεραπεία». Αυτό που πρέπει να αναφέρουμε είναι η ευκολία με την οποία αντιμετωπίζει την παιδική σεξουαλική κακοποίηση. Πρώτον, γιατί τη θεωρεί όχι τόσο σοβαρό έγκλημα όσο άλλα για το οποία πιστεύει ότι οι ποινές θα έπρεπε να μεγαλύτερες απ’ ότι αυτές για την παιδική σεξουαλική κακοποίηση. Δεύτερον, για τον ίδιο η ανθρωποκτονία είναι το χειρότερο έγκλημα και με αυτόν τον τρόπο στον αξιακό του χάρτη ο ανθρωποκτόνος βρίσκεται στην κορυφή του παγόβουνου, σε αντίθεση με τον παιδεραστή όπου «πρέπει να ελέγχεται η ψυχική υγεία του[...] και να γίνεται άλλου είδους σωφρονισμού-θεραπεία». Είναι εμφανής ο τρόπος που προσπαθεί να δώσει ελαφρυντικά στην πράξη για την οποία κατηγορήθηκε, γεγονός που δείχνει την άγνοια του Υποκειμένου 11 για τη δίνη που προκαλεί ο βιασμός ενός παιδιού στην ψυχολογία του.

Το Υποκείμενο 12 στις ερωτήσεις σχετικά με το αν έχει μετανιώσει για την πράξη του κι αν θα την επαναλάμβανε στο μέλλον απαντάει «έχω μετανιώσει» και «όχι βέβαια» αντίστοιχα.

Ωστόσο στην ερώτηση για το ποιος θεωρεί πως είναι ο λόγος που τον οδήγησε σε αυτήν την πράξη για την οποία κατηγορείται και βρίσκεται στη φυλακή λέει «η κακία του κόσμου, το

μίσος και ο φθόνος με οδήγησαν εδώ μέσα. Με ψεύτικα στοιχεία, με απειλές από την αστυνομία αναγκάστηκα να πω ναι». Σχετικά με τη δική του περίπτωση δηλώνει «ζούσα με μία φιλική οικογένεια. Επειδή πλήρωνα τα έξοδα του σπιτιού και το νοίκι εγώ και ο άνδρας της γυναίκας όλη μέρα δεν έκανε τίποτα, άρχισα να τσακώνομαι. Είχα βαφτίσει το παιδί του και ανέλαβα το σχολείο του. Δεν μπορούσα πλέον άλλο και του είπα να φύγουν από το σπίτι και κάποια μέρα ήρθε η αστυνομία και χωρίς μάρτυρες βρέθηκα στο πρωτόδικο και εφετείο με 29 χρόνια».

Συμπερασματικά, παρατηρούμε ότι κατηγορήθηκε για ασέλγεια εναντίον του ανήλικου παιδιού της φιλικής οικογένειας με την οποία έμεναν μαζί και συντηρούσε οικονομικά. Το παιδί αυτό το είχε βαφτίσει και το είχε υπό την επίβλεψή του κυρίως στα θέματα του σχολείου. Αμέσως μας έρχεται στο μυαλό το άρθρο 342 του Ποινικού Κώδικα για «Κατάχρηση ανηλίκων σε ασέλγεια από πρόσωπο που συνοικεί με τον ανήλικο ή διατηρεί φιλικές σχέσεις με τους οικείους του» που με την παραβίαση του η ποινή είναι κάθειρξη και επιπλέον επιβαρυντική στην περίπτωση της ιδιαίτερης σχέσης δράστη και παθόντος όπως αναφέρεται στο άρθρο. Παρατηρούμε λοιπόν ότι ενώ δηλώνει την μετάνοιά του και παραδέχεται έμμεσα την πράξη του, την οποία και δεν θα επαναλάμβανε στο μέλλον, ρίχνει τις κατηγορίες σε τρίτους: «η κακία του κόσμου, το μίσος και ο φθόνος με οδήγησαν εδώ μέσα. Με ψεύτικα στοιχεία, με απειλές από την αστυνομία αναγκάστηκα να πω ναι». Με αυτόν τον τρόπο αφενός αποποιείται κάθε ευθύνη και κατηγορεί τρίτα πρόσωπα κι αφετέρου ανεβάζει τον εαυτό του λέγοντας «αναγκάστηκα να πω ναι».

Κανένας πραγματικά αθώος δε δηλώνει ένοχος, αντιθέτως έχουμε δει πολλές φορές το αντίστροφο, δηλαδή έναν ένοχο να δηλώνει αθώος. Έπειτα, μπορούμε να υποθέσουμε ότι η κίνησή του να διαμένει στην ίδια οικεία με ένα φιλικό ζευγάρι και το παιδί τους εσωκλείει ίσως έναν απώτερο σκοπό. Την ανθρωποκτονία την αποκαλεί «αμάρτημα. Δεν έχουμε το δικαίωμα να κάνουμε φόνο, διότι τη ζωή που μας δίνεται πρέπει να τη σεβόμαστε». Για την παιδεραστία δεν

έδωσε καμία απολύτως απάντηση. Το ότι δεν απάντησε στην ερώτηση για την παιδευσιμότητα είναι ξεκάθαρα επιλογή του. Αποκλείουμε την πιθανότητα μη κατανόησης της ερώτησης, διότι ήμουν παρούσα καθ' όλη τη διάρκεια για διευκρινιστικές ερωτήσεις. Να προσθέσουμε ότι κατά τη διάρκεια που το Υποκείμενο 12 συμπλήρωνε το ερωτηματολόγιο είπε με σιγανή φωνή «δε θέλω να τα θυμάμαι». Απευθυνόταν σε μένα, χωρίς να με κοιτάξει. Ίσως αυτός να ήταν και ο λόγος που δε απάντησε στο συγκεκριμένο ερώτημα.

Σε κάθε περίπτωση, η απόφαση του δικαστηρίου είναι απολύτως σεβαστή και δεν τίθεται θέμα αμφισβήτησης για κανένα από τα δώδεκα (12) Υποκείμενα. Αυτό στο οποίο θέλουμε να εστιάσουμε είναι το κατά πόσο μπορούν οι παραπάνω να περιπτώσεις να μην επαναληφθούν εφαρμόζοντας την κατάλληλη προληπτική πολιτική και τα κατάλληλα μέτρα.

Πε. Στιγματισμός και δυσκολίες επανένταξης

Στην πέμπτη ενότητα θα παραθέσουμε τα στοιχεία που συλλέξαμε από τα υπό μελέτη Υποκείμενα, σχετικά με το αν αισθάνονται ότι έχουν στιγματιστεί και πως φαντάζονται τη ζωή τους μετά την αποφυλάκιση τους. Τι άποψη έχουν για την εργασιακή και την κοινωνική τους επανένταξη;

Ξεκινάμε με το Υποκείμενο 1, το οποίο διατηρούσε μια αρνητική στάση καθ' όλη τη διάρκεια του ερωτηματολογίου. Συνεπώς, η απάντησή του σχετικά με το πώς φαντάζεται τη ζωή του μετά τη φυλακή: «Δεν ξέρω. Θα βγω και θα δω». Το Υποκείμενο 2 λέει: «Μια μεγάλη αλλαγή με περιμένει!». Δείχνει αρκετά αισιόδοξος και πρόθυμος να αλλάξει στάση ζωής. Το Υποκείμενο 3 φαντάζεται τη ζωή του μαζί «με την οικογένειά του». Πολύ πιθανό να του λείπει και να ζητάει την αποδοχή των μελών της οικογένειάς. Το Υποκείμενο 4 λέει: «Έχω ήδη κάποια όνειρα στη μέση, όπως να συνεχίσω τις σπουδές μου, να ανοίξω κάποια δουλειά για να προχωρήσω ξανά

(στην κοινωνία) και να κάνω οικογένεια, όπως ήταν και πριν δηλαδή. Πράγμα που είναι δύσκολο, αλλά ελπίζω να τα καταφέρω». Παρατηρούμε ότι επειδή το Υποκείμενο 4 βρίσκεται σε νεαρή ηλικία και έχει όλη τη ζωή μπροστά του, κάνει όνειρα επαγγελματικά και για τη δημιουργία οικογένειας. Θεωρεί ωστόσο δύσκολη την επανένταξή του ενδεχομένως λόγω της απραξίας του μέσα στη φυλακή για 10 χρόνια –όσο είναι η ποινή του- αλλά ελπίζει γιατί λέει: «πιστεύω να τα καταφέρω».

Το Υποκείμενο 5 απαντάει: «Θα ξαναχτίσω την επιχείρησή μου από την αρχή επεκτείνοντάς τη και θα δημιουργήσω και μια μονάδα πτηνοτροφίας (ήδη ετοιμάζω το χώρο και τις εγκαταστάσεις)». Το Υποκείμενο 5 δε φαίνεται να αισθάνεται απογοήτευση για ό, τι του έχει συμβεί και εμφανίζεται αρκετά αισιόδοξος. Δεν αναφέρει τη δημιουργία της οικογένειας, παρόλο που είναι άγαμος, χωρίς παιδιά. Αναφέρεται ωστόσο μόνο στην επαγγελματική του επανένταξη, η οποία δε θα τον δυσκολέψει, σύμφωνα με τα λεγόμενά του, διότι ήδη σκέφτεται και έχει προετοιμάσει το επιχειρηματικό του σχέδιο. Όπως έχουν δείξει και προηγούμενες απαντήσεις του, δεν αντιλαμβάνεται το μέγεθος της πραγματικής κατάστασης την οποία βιώνει. Προσέτι, η ποινή που του έχει επιβληθεί είναι αρκετά μεγάλη και μόνο ένα μικρό μέρος της έχει εκτίσει. Παρόλα αυτά, δεν τον πτοεί τίποτα και ονειρεύεται επαγγελματικές επιτυχίες. Προς αποφυγή παρεξηγήσεων, στους κρατούμενους ανήκει αδιαμφισβήτητα το δικαίωμα να ονειρεύονται, ωστόσο ένα κομμάτι του σωφρονισμού τους και της μη υποτροπής τους εξαρτάται εξ ολοκλήρου από τους ίδιους και από το αν έχουν τη διάθεση και την επιθυμία να αλλάξουν κατεύθυνση και να διορθώσουν το πρόβλημα.

Το Υποκείμενο 6 φαντάζεται τη ζωή του «δύσκολη» γιατί λέει: «Καταστράφηκα αλλά ελπίζω πως θα τα καταφέρω με τη δουλειά μου και την οικογένειά μου». Οικογένεια εννοεί τους γονείς του και τα αδέρφια του, εφόσον είναι άγαμος χωρίς παιδιά. Αισθάνεται την καταστροφή που έχει

προκαλέσει, αλλά μόνο για τον εαυτό του και ελπίζει να βρει το δρόμο του και να ενταχθεί πάλι στην κοινωνία με τη βοήθεια των δικών του ανθρώπων και την εργασία του.

Το Υποκείμενο 7 απαντάει: «Φαντάζομαι τη ζωή μου διαφορετική, αλλά στα χέρια μου είναι να επανέλθω στη ζωή μου πιο δυνατός από πριν. Έχω υποστήριξη, όνειρα και ελπίδα».

Παρατηρούμε ότι το Υποκείμενο 7 αντιλαμβάνεται τις δυσκολίες που πιθανό να αντιμετωπίσει, γι' αυτό το λόγο φαντάζεται τη ζωή του «διαφορετική» από πριν. Ωστόσο, αισθάνεται αισιόδοξος και έχει την ελπίδα πως αν πάρει τη ζωή στα χέρια του θα επανέλθει δυνατότερος και έτοιμος να υλοποιήσει τα όνειρά του. Μας επιβεβαιώνει ότι έχει και την απαραίτητη υποστήριξη πιθανότατα από συγγενικά ή/και φιλικά πρόσωπα.

Το Υποκείμενο 8 μας απαντάει: «Έχω σκοπό της υπόλοιπης ζωής μου να αποδείξω εμπράκτως σε όλους ότι αυτό που συνέβη ήταν κακιά στιγμή και όχι ανωμαλία την οποία έχω στην ζωή μου ως μονιμότητα. Θέλω να ζήσω ήσυχα και χωρίς αναταραχές το υπόλοιπο του βίου μου». Μια πολύ ενδιαφέρουσα απάντηση λαμβάνουμε από το Υποκείμενο 8, το οποίο ενώ παραδέχεται παραπάνω ότι παιδοφιλία είναι κάτι το «εμετικό» και «δεν αξίζει σε κανένα παιδί», θεωρεί το γεγονός ότι βίασε ένα 8χρονο κορίτσι, αποτελεί «κακιά στιγμή και όχι ανωμαλία». Δεν υποστηρίζουμε πως η παιδοφιλία είναι ανωμαλία, αλλά αναμφίβολα είναι μια ψυχική διαταραχή η οποία δε θεραπεύεται χωρίς τη συμβολή των ειδικών. Το Υποκείμενο 8 δε θεωρεί πως η διαταραχή αυτή είναι μόνιμη, αλλά μπορεί να εκδηλωθεί μια φορά κάτω από συγκεκριμένες συνθήκες. Αυτό που μπορούμε να πούμε είναι ότι έχει τη διάθεση να βοηθήσει τον εαυτό του, αλλά οφείλει να ξεκινήσει από άλλες βάσεις αναφορικά με την επίγνωση και την αναγνώριση του προβλήματος.

Το Υποκείμενο 9 απαντάει: «Δεν επιτρέπω στον εαυτό μου όνειρα, σχέδια ή φαντασίες, σχετικά με τη μετά ζωή μου». Βλέπουμε μια ισχυρή και απόλυτη άποψη του Υποκειμένου 9, το οποίο φαίνεται απογοητευμένος από την κατάληξή του στη φυλακή και ίσως να τιμωρεί τον εαυτό του με το να μην ελπίζει και να μην ονειρεύεται το μέλλον του, μετά την αποφυλάκισή του.

Το Υποκείμενο 10 σχετικά με τη ζωή του μετά τη φυλακή αναφέρει: «Θα βγω καλύτερος άνθρωπος απ' ότι μπήκα. Έχω την υποστήριξη όλης της οικογένειάς μου και των συγγενών μου και πιστεύω ότι θα συνεχίσω να ζω φυσιολογικά όπως και πριν αφήνοντας κάπου στο πίσω μέρος του μυαλού μου αυτήν την κακή παρένθεση της ζωής μου». Το Υποκείμενο 10 ασκεί αυστηρή κριτική στον εαυτό του και παρόλο που αρνείται τις κατηγορίες, θεωρεί τον εαυτό του όχι τόσο καλό άνθρωπο. Ελπίζει να βγει από τη φυλακή καλύτερος και στηρίζεται στην οικογένειά του. Θέλει να ξεχάσει ό, τι συνέβη, γεγονός που δείχνει ότι τον πληγώνει.

Το Υποκείμενο 11 απαντάει: «Φαντάζομαι τη ζωή μου αρκετά δύσκολη μιας και έχω καταστραφεί επαγγελματικά κοινωνικά και οικονομικά. Διατηρώ όμως την ελπίδα πως με τη βοήθεια της οικογένειάς μου και φίλων μου θα ξαναβρώ το δρόμο μου». Οικογένεια ενδεχομένως εννοεί τη σύζυγό του, εφόσον είναι έγγαμος και τους γονείς και συγγενείς του. Αντιλαμβάνεται ότι τα πράγματα μετά την αποφυλάκισή του θα είναι δύσκολα, γιατί σε όλους τους τομείς της ζωής του έχει επέλθει η καταστροφή. Ελπίζει όμως να ξαναβρεί το δρόμο του. Διατηρεί μια ψυχραιμία με την οποία αντιμετωπίζει την όλη κατάσταση και μια ουδετερότητα ως προς τα γεγονότα, η οποία δε μας αφήνει να δούμε εύκολα πίσω από τα λόγια του. Δε φαίνεται ωστόσο να έχει ενοχές ούτε όμως κατηγορεί έντονα κάποιον άλλον.

Το Υποκείμενο 12 λέει: «Πιστεύω ότι μετά από κάθε χειμώνα έρχεται η άνοιξη. Έτσι κι εγώ περιμένω μετά το Γολγοθά να έρθει η Ανάσταση». Με μια ποιητική φράση του Υποκειμένου 12

ολοκληρώνουμε κι αυτή την ενότητα, το οποίο εκδηλώνει τη βαθειά θα λέγαμε επιθυμία του να «αναστηθεί» και να ζήσει μια πιο ποιοτική ζωή. Ωστόσο, διακρίνουμε και μια πικρία στα λόγια του, αφήνοντας νύξεις ότι δε φταίει απόλυτα ο ίδιος για ό, τι συνέβη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ: Συμπεράσματα

Ολοκληρώνοντας το Β' Μέρος της παρούσας εργασίας και έχοντας προχωρήσει στην ανάλυση και την περιγραφή των ευρημάτων της έρευνας έχουμε καταλήξει σε ορισμένες διαπιστώσεις σχετικές με το θέμα της. Μετά την κριτική αξιολόγηση των ερευνητικών ευρημάτων, την ανάλυση και τη σύνθεση των πληροφοριών, μπορούμε να παραθέσουμε τα συμπεράσματά μας. Δέον να τονίσουμε ότι σκοπός μας δεν είναι η εξαγωγή γενικευμένων συμπερασμάτων και η διαμόρφωση γενικών κανόνων, αλλά η διατύπωση υποθέσεων εργασίας¹¹⁷. Με κάθε επιφύλαξη λοιπόν, θα παραθέσουμε αυτά τα συμπεράσματα αναφορικά με το θέμα της ανά χείρας εργασίας, προσπαθώντας να απαντήσουμε στις αρχικές μας υποθέσεις.

Κατ' αρχήν, τα δημογραφικά και τα κοινωνικά χαρακτηριστικά των Υποκειμένων, δεν τα αναφέρουμε ξεχωριστά για την κάθε περίπτωση, διότι αφενός δεν μας ενδιαφέρει η δημιουργία ενός κοινωνικού προφίλ των κρατουμένων και αφετέρου θελήσαμε την αποφυγή οποιασδήποτε πληροφορίας ή στοιχείου που θα παρέπεμπε ενδεχόμενα σε ένα άτομο. Άλλωστε, σε κάθε περίπτωση, τηρήσαμε την ανωνυμία των κρατουμένων, όρος με τον οποίο ξεκινήσαμε τη διεξαγωγή της έρευνας.

Εν γένει, οι ηλικίες των Υποκειμένων κυμαίνονται από είκοσι επτά (27) έως και εξήντα τριών (63) ετών, ενώ παρατηρήσαμε μια μεγαλύτερη συγκέντρωση στις ηλικίες των σαράντα (40) έως πενήντα (50) ετών. Ο τόπος της μόνιμης κατοικίας τους είναι για τους μισούς η περιφέρεια

¹¹⁷ Νότα Κυριαζή, Η κοινωνιολογική έρευνα- Κριτική επισκόπηση των μεθόδων και των τεχνικών, Ελληνικά Γράμματα, 2009, Αθήνα, σελ.:281.

Αττικής και για τους υπόλοιπους οι επαρχιακές πόλεις. Δεν παρατηρούμε συγκέντρωση σε καμία συγκεκριμένη περιοχή. Όσο για την οικογενειακή τους κατάσταση, οι περισσότεροι είναι άγαμοι, χωρίς παιδιά.

Εν συνεχεία, όσον αφορά στην κατηγορία και την ποινή των Υποκειμένων, υπάρχουν διαφορετικές περιπτώσεις μεταξύ τους, ωστόσο παρατηρούμε ότι τα περισσότερα Υποκείμενα έχουν καταδικαστεί για ασέλγεια ή/και βιασμό ανηλίκου. Για την εναλλακτική ποινή, οι περισσότεροι προτείνουν τον εγκλεισμό αυτής της κατηγορίας των εγκληματιών- είτε αναφέρονται στον εαυτό τους είτε γενικότερα- σε ψυχιατρικές κλινικές και την βοήθεια τους από ειδικούς θεραπευτές. Σε αυτό το σημείο, παρατηρήσαμε κατά την ανάλυση των δεδομένων, ότι ορισμένα Υποκείμενα έχουν αντιληφθεί πως η φυλακή δε σφραγίζει κι ότι μόνο η βοήθεια από έναν ειδικό θα τους άλλαζε τον τρόπο σκέψης. Ωστόσο, παρατηρείται ιδιαίτερη συγκέντρωση στον εγκλεισμό σε κάποιο ίδρυμα, διότι πιθανόν να θεωρούν ότι η φυλακή τους περιορίζει πολύ, τους πιέζει και η ποινή τους είναι μεγάλη. Όσο για το τελευταίο, τα περισσότερα Υποκείμενα δε θεωρούν κατάλληλη την ποινή που τους έχει επιβληθεί, είτε γιατί πιστεύουν ότι δεν έχουν διαπράξει κανένα αδίκημα, είτε γιατί θεωρούν ότι είναι υπερβολική για αυτό το αδίκημα. Γι' αυτό άλλωστε προτείνουν και εναλλακτικά μέτρα σφραγισμού.

Αναφορικά με την καταγγελία του συμβάντος στην Αστυνομία, συμπεράναμε ότι στις περισσότερες περιπτώσεις, την έκανε η μητέρα του θύματος ή και οι δύο γονείς αμφότεροι. Σε ορισμένες περιπτώσεις που το θύμα ήταν λίγο μεγαλύτερο σε ηλικία, π. χ. 16,17, είδαμε ότι έλαβε την πρωτοβουλία για την καταγγελία ή το κατήγγειλε μαζί με τους γονείς/μητέρα του. Οφείλουμε να επισημάνουμε ότι στις περισσότερες περιπτώσεις η μητέρα του θύματος έλαβε την απόφαση να προβεί σε ποινική διαδικασία, εναντίον του δράστη και δεν σιώπησε απέναντι στο έγκλημα. Παρόλα αυτά, όταν πρόκειται για ενδοοικογενειακή υπόθεση και ειδικότερα για

αιμομικτική σχέση μεταξύ πατέρα και κόρης, η μητέρα του θύματος και παράλληλα σύζυγος του δράστη συνηθίζει να μένει άπραγη και να μην κινείται νομικά, όπως έχουμε δει στο Α' Μέρος της εργασίας. Επομένως, το τελευταίο δεν ισχύει τουλάχιστον στις δικές μας περιπτώσεις, όπου ο δράστης είναι άγνωστος για το θύμα και τους γονείς του.

Παράλληλα, μελετήσαμε τη σχέση των δραστών με τη χρήση παιδικής πορνογραφίας μέσω διαδικτύου και καταλήξαμε ότι μόνο δύο (2) από τα Υποκείμενα δήλωσαν τη χρήση αυτή, για την οποία κατηγορήθηκαν και καταδικάστηκαν. Τα υπόλοιπα Υποκείμενα δεν έκανα χρήση παιδικού πορνογραφικού υλικού. Επομένως, για αυτές τις περιπτώσεις δεν αποδεικνύεται το γεγονός ότι η έκθεση σε πορνογραφικό υλικό είναι ικανή να επηρεάσει έναν δράστη παιδεραστίας να διαπράξει το έγκλημα.

Σχετικά με τον οικογενειακό τους περιβάλλον, είδαμε ότι τα Υποκείμενα προέρχονται από πυρηνικές οικογένειες ως επί το πλείστον και όχι μονογονεϊκές. Οι περισσότεροι απάντησαν ότι είχαν καλές σχέσεις με τους γονείς τους, εκτός από ελάχιστες περιπτώσεις όπου υπήρχαν ξυλοδαρμοί ενδοοικογενειακά ή αισθάνονταν παραμέληση και εγκατάλειψη από τους γονείς τους. Μια μοναδική περίπτωση Υποκειμένου, είχε πέσει θύμα σεξουαλικής κακοποίησης κατά την παιδική του ηλικία από τον θετό του πατέρα. Ωστόσο, το τελευταίο δεν επιβεβαιώνει τη θεωρία περί επανάληψης της σεξουαλικής κακοποίησης στην ενήλικη ζωή του ατόμου και στο ρόλο του δράστη, επειδή στην παιδική του ηλικία είχε πέσει το ίδιο θύμα του ίδιου εγκλήματος. Επομένως, δεν είναι μια θεωρία που μπορούμε να επιβεβαιώσουμε μέσα από τις δικές μας περιπτώσεις, παρόλα αυτά τη συναντήσαμε πράγματι σε μια περίπτωση γι' αυτό οφείλαμε να την αναφέρουμε.

Η σχέση δράστη και θύματος αποδεικνύεται εν τέλει ότι είναι υπαρκτή πριν την τέλεση του εγκλήματος. Ο δράστης γνωρίζει –και σε ορισμένες περιπτώσεις πολύ καλά- το θύμα του και το προσεγγίζει μέχρι να εκπληρώσει το σκοπό του. Εκτός από δύο (2) Υποκείμενα, τα οποία αρνούνται τις κατηγορίες και ισχυρίζονται ότι δεν υπάρχει θύμα, τα υπόλοιπα δηλώνουν ότι είχαν φιλική ή διαδικτυακή ή εξ αγχιστείας συγγενική σχέση με το θύμα. Σε μία περίπτωση μάλιστα που το Υποκείμενο εργάζεται ως δάσκαλος¹¹⁸, παρατηρούμε το γεγονός ότι τα θύματα βρίσκονταν στο εργασιακό του περιβάλλον, άρα η τριβή ήταν καθημερινή και με μεγάλη διάρκεια. Σε καμία περίπτωση από αυτές που μελετήσαμε δεν είδαμε τη σχέση του δράστη και του θύματος να χτίστηκε τη στιγμή της διάπραξης του εγκλήματος, αλλά προϋπήρχε αυτού. Ο δράστης παιδεραστίας μπορεί λοιπόν να είναι ένα άτομο υπεράνω πάσης υποψίας, το οποίο έχει τη δυνατότητα με κάποιο τρόπο να προσεγγίζει το παιδί-θύμα μέχρι να καταλήξει εκεί που επιθυμεί το ίδιο. Δημιουργεί μια φιλική σχέση μαζί του, μια σχέση εμπιστοσύνης και όταν βρει το κατάλληλο έδαφος και έχει πρόσβαση στους χώρους που συχνάζει το παιδί, πράττει παρανόμως.

Όσον αφορά τη μετάνοια των δραστών παιδεραστίας, καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι παρόλο που τα περισσότερα Υποκείμενα ισχυρίζονται ότι έχουν μετανιώσει για την πράξη που διέπραξαν, εν συνεχεία αποδεικνύεται ότι δεν το εννοούν. Καθώς αναλύαμε τα δεδομένα που συλλέξαμε από τις απαντήσεις των Υποκειμένων, είδαμε την άποψή τους για την παιδεραστία κι ενώ οι περισσότεροι είπαν ότι είναι μια «διαστροφή» ή «αρρώστια» ή μια «αηδία» ή κάτι το «εμετικό», πέφτουν σε νοηματικά σφάλματα, φάσκουν κι αντιφάσκουν και ακόμα κι αν έχουν παραδεχτεί ότι διέπραξαν το έγκλημα, πάντα προσπαθούν με κάποιο τρόπο να παραθέσουν μια προσωπική εξήγηση των πράξεων τους. Όπως είδαμε στις παραπάνω ενότητες, τα Υποκείμενα,

¹¹⁸ Να υπενθυμίσουμε ότι δεν αναφερόμαστε συγκεκριμένα στην ειδικότητά του.

δυσκολεύονται να κατανοήσουν το μέγεθος της πράξης τους και των συνεπειών της στην ψυχική και τη σωματική υγεία των παιδιών. Χρησιμοποιούν διάφορες δικαιολογίες για να υπερασπιστούν τον εαυτό τους και αυτό που μας κάνει εντύπωση είναι το γεγονός αυτό συμβαίνει ακόμα κι όταν έχουν αποδεχτεί ότι έχουν κάποιου είδους διαταραχή και ότι χρειάζονται θεραπεία. Οι γνωσιακές διαστρεβλώσεις είναι εμφανείς στις περισσότερες περιπτώσεις, γεγονός που οδηγεί σε αδιέξοδο. Η θεραπεία για μια ψυχική διαταραχή είναι δύσκολη, πόσο μάλλον όταν ο πάσχων έχει έλλειψη ενσυναίσθησης και όταν αποποιείται τις ευθύνες του ή επιρρίπτει τις κατηγορίες σε τρίτα πρόσωπα.

Εν κατακλείδι, όλοι οι κρατούμενοι, κατά κύριο λόγο, αντιμετωπίζουν προβλήματα επανένταξης κατά την αποφυλάκισή τους. Ως γνωστόν, η κατηγορία των εγκληματιών που μελετήσαμε, στην Ελλάδα αντιμετωπίζεται ως η χειρότερη και συνηθίζεται να λέγεται ότι αυτό που αξίζει σε αυτούς τους εγκληματίες είναι κάτι από βασανιστήρια έως το θάνατο. Ας φανταστούμε λοιπόν, πόσο δύσκολη είναι η επανένταξη αυτών των κρατουμένων, μετά από την ετικετοποίηση ως των πιο ειδεχθών εγκληματιών που κακοποιούν σεξουαλικά τα παιδιά. Ο στιγματισμός που αισθάνονται είναι μεγάλος, γεγονός που δε βοηθάει σε καμία περίπτωση τη θεραπεία τους. Επί παραδείγματι, ας υποθέσουμε ότι υπήρχαν οι ανάλογες υποδομές στη χώρα μας, στις οποίες ένα άτομο με παιδοφιλία θα επιθυμούσε να απευθυνθεί για την ειδική του θεραπεία. Ακούγεται ανέφικτο έως εξωπραγματικό, όμως μόνο με έναν τέτοιο τρόπο θα μπορούσαμε να έχουμε αποτελέσματα στη μείωση τέτοιων εγκλημάτων. Τα ίδια τα Υποκείμενα επιζητούν τη θεραπεία τους, αντιλαμβάνονται ότι με τον εγκλεισμό σε Κ.Κ. δε σωφρονίζονται και δε διορθώνει κανένα τέτοιου είδους πρόβλημα. Παρόλα αυτά, οι περισσότεροι είναι αισιόδοξοι, ευελπιστούν να συνεχίζουν τη ζωή τους κανονικά με τις οικογένειές του και τις εργασίες του και ορισμένοι εύχονται την αλλαγή που θα τους κάνει καλύτερους ανθρώπους. Αν υποθέσουμε ότι θεωρούν

πραγματικά επιτακτική ανάγκη να θεραπευτούν και συνεχίσουν τη ζωή τους φυσιολογικά, πώς αυτό θα γινόταν εφικτό με τα κατάλληλα μέτρα αντεγκληματικής πολιτικής; Θα το δούμε σε επόμενο κεφάλαιο.

ΜΕΡΟΣ Γ': Η ΕΡΕΥΝΑ ΣΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΓΡΕΒΕΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι: Δεύτερο τμήμα της έρευνας στο Κατάστημα Κράτησης Γρεβενών- Εισαγωγή

Ια. Το πεδίο της έρευνας

Στο δεύτερο τμήμα της έρευνας επισκεφθήκαμε το Κ.Κ. Γρεβενών. Η πρόσβασή μας σε αυτό το πεδίο ήταν πολύ ευκολότερη, διότι το Υπουργείο Δικαιοσύνης και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων όπως και το Συμβούλιο της Φυλακής των Γρεβενών αποφάνθηκαν γρήγορα και ενέκριναν την επίσκεψή μου στο σωφρονιστικό κατάστημα για τους σκοπούς της έρευνας. Σε αυτήν την περίπτωση χρησιμοποιήσαμε μια διαφορετική μέθοδο συλλογής δεδομένων εφόσον μας έγινε δεκτή, γι' αυτό το λόγο χωρίσαμε και την έρευνα σε δύο τμήματα. Οι δύο τεχνικές που χρησιμοποιήθηκαν αναφέρονται αναλυτικά στα αντίστοιχα κεφάλαια με τα δύο τμήματα της έρευνας. Μετά από αυτήν την επίσκεψη, καλύφθηκαν όλα τα πεδία που θα μπορούσαμε να είχαμε πρόσβαση, δεδομένου ότι οι κρατούμενοι για σεξουαλικά αδικήματα και συγκεκριμένα οι βιαστές ανηλίκων και οι δράστες παιδεραστίας βρίσκονται μόνον σε αυτά τα δύο Καταστήματα Κράτησης, της Τρίπολης και τον Γρεβενών.

Οι συνεντεύξεις διεξήχθησαν σε μία αίθουσα στην οποία παρευρισκόμασταν εγώ και ένας-ένας οι κρατούμενοι για τις συνεντεύξεις. Η πόρτα του δωματίου ήταν ανοιχτή, καθώς περνούσαν

συνεχώς απ' έξω οι σωφρονιστικοί υπάλληλοι και η παρουσία των δύο ψυχολόγων που εργάζονται για το Κ.Κ. Γρεβενών ήταν πάντοτε αισθητή καθ' όλη τη διάρκεια των συνεντεύξεων. Η διαδικασία εξελίχθηκε με απόλυτη ασφάλεια.

Ιβ. Η μέθοδος

Η δυσκολία μιας τέτοια έρευνας εναπόκειται στην επιλογή της προσέγγισης του ερευνητικού μας πεδίου. Δε θα μπορούσε να είναι εφικτή η εξέταση μεγάλου αριθμού κρατουμένων μέσα από μία «δειγματοληπτική έρευνα» για πολλούς και ευνόητους λόγους όπως: **α.** ο περιορισμένος χρόνος διεξαγωγής της έρευνας λόγω συγκεκριμένης ημερομηνίας παράδοσης και παρουσίασης της παρούσας διπλωματικής εργασίας και **β.** για τους σκοπούς της έρευνας ήταν αναγκαία η επίσκεψη και η διαμονή μου στις πόλεις της Τρίπολης και των Γρεβενών, η οποία πραγματοποιήθηκε με προσωπικά μου έξοδα. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα ο προσανατολισμός της έρευνας να γίνει προς τη σε βάθος εξέταση περιορισμένου αριθμού κρατουμένων και τα Υποκείμενα της έρευνας να εξεταστούν ως «μελέτες περίπτωσης» (case studies)¹¹⁹.

Ωστόσο, οι «μελέτες περίπτωσης» δεν αποτελούν την μέθοδο του συγκεκριμένου τμήματος της έρευνας, αλλά την αναλυτική της εστίαση. Η προσέγγισή τους γίνεται με τις εξής πιο συχνές μεθόδους: το ερωτηματολόγιο, τις συνεντεύξεις και την αρχειοεπισκόπηση¹²⁰. Η μεθοδολογία λοιπόν που χρησιμοποιήθηκε για το δεύτερο τμήμα της συγκεκριμένης έρευνας ήταν αυτή της ημιδομημένης συνέντευξης με ανοιχτές ερωτήσεις (semi-structured interviews with open questions¹²¹). Οι συνεντεύξεις δεν είναι εύκολη επιλογή, γιατί ο ερευνητής θα πρέπει να γνωρίζει σε βάθος το αντικείμενο της έρευνας, να έχει ικανότητες δόμησης της διαδικασίας και της

¹¹⁹ Ιωσηφίδης Θ., Ποιοτική κοινωνική έρευνα- Μεθοδολογικές προσεγγίσεις και ανάλυση δεδομένων, Χωριανόπουλος Ι., «Η ποιοτική έρευνα με ημιδομημένες συνεντεύξεις και το πρόβλημα της εισόδου στο πεδίο: η περίπτωση της αστικής πολιτικής στην Ευρωπαϊκή Ένωση», εκδόσεις Κριτική, 2006, Αθήνα, σελ:161.

¹²⁰ Το ίδιο, σελ:163.

¹²¹ Ιωσηφίδης Θ., 2006, όπως παραπ., σελ:163.

πορείας της συνέντευξης και να ενημερώνει τους συμμετέχοντες στην έρευνα σχετικά με τη διατήρηση της ανωνυμίας τους και τη χρήση του μαγνητόφωνου. Για το τελευταίο, είχαμε τη άδεια από το Υπουργείο Δικαιοσύνης και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και το Συμβούλιο της Φυλακής, ώστε να μας βοηθήσει στην εξοικονόμηση του χρόνου που χρειάζονταν οι συνεντεύξεις, αλλά και την αποφυγή λαθεμένων ή ελλιπών σημειώσεων. Ο μοναδικός εξοπλισμός ήταν –εκτός από το μαγνητόφωνο- ένα τετράδιο σημειώσεων το οποίο φάνηκε χρήσιμο κατά τη διάρκεια των συνεντεύξεων με τους ερωτώμενους για να αποτυπώσω τα συναισθήματά τους, τη στάση του σώματός τους αλλά και τους μορφασμούς που ενδεχομένως έπαιρναν σε συγκεκριμένες στιγμές της διαδικασίας. Ωστόσο, το ερωτηματολόγιο που χρησιμοποιήσαμε στο Κ.Κ. Τρίπολης ήταν ο οδηγός για τις συνεντεύξεις στο Κ.Κ. Γρεβενών. Η κάθε συνέντευξη όμως ακολούθησε ξεχωριστή πορεία με βάση τις απόψεις και τις ιδιαιτερότητες του κάθε ερωτώμενου¹²². Σε κάθε περίπτωση, οι σημειώσεις φάνηκαν χρήσιμες σχετικά με το γενικότερο κλίμα που επικρατούσε στις συνεντεύξεις και τη δεκτικότητα των ερωτήσεων από τους κρατούμενους κι αυτό μας βοήθησε στο σύνολο της έρευνας μας.

Ιγ. Οι περιπτώσεις

Η Γραμματεία του Κ.Κ. μου έδωσε μια λίστα με τους κρατούμενους-παιδραστές. Στο σύνολό τους, τη χρονική περίοδο που βρισκόμουν εκεί, ήταν εκατόν πέντε (105). Από τους 105, οι ογδόντα πέντε (82) ήταν κατάδικοι και οι είκοσι (20) υπόδικοι, οι οποίοι εξαιρέθηκαν από τη διαδικασία της συνέντευξης, όπως και στην Τρίπολη όπου τα ερωτηματολόγια που συμπλήρωσαν οι υπόδικοι εξαιρέθηκαν από την ανάλυση περιεχομένου. Από του 85 κατάδικους κρατούμενους, οι πενήντα ένα (51) είναι ελληνικής εθνικότητας, ενώ οι τριάντα τέσσερις (34) άλλης εθνικότητας. Από τους 51 κρατούμενους, οι δεκατρείς (13) καταδικάστηκαν για βιασμό

¹²² Το ίδιο, σελ.:167.

ανηλικού και με τυχαία επιλογή πήραμε συνέντευξη από τους δύο (2) εξ αυτών. Οι είκοσι εννέα (29) καταδικάστηκαν για απόπειρα βιασμού ή αποπλάνηση ή ασέλγεια ανηλικού και εξ αυτών επιλέξαμε τους τρεις (3), οι τέσσερις (4) καταδικάστηκαν για αιμομιξία και επιλέξαμε τους τρεις (3), οι τέσσερις (4) για κατοχή πορνογραφικού υλικού και επιλέξαμε τους δύο (2) και οι δύο (2) για μαστροπεία και πήραμε συνέντευξη και από τους δύο. Σε αυτό το σημείο να υπογραμμίσουμε ότι συμπεριλάβαμε υποθέσεις μαστροπείας στην έρευνα, διότι η πορνεία παιδιών υφίσταντο ακόμα και πριν από χρόνια στην Ελλάδα, η οποία συνδέεται αμιγώς με την παιδεραστία. Έρευνες έδειξαν ότι κατά τη δεκαετία του 1980 σημειώθηκαν περίπου 100 περιπτώσεις παιδιών, αγοριών και κοριτσιών, τα οποία προωθήθηκαν στην πορνεία από προαγωγούς. Μάλιστα τα παιδιά που προωθήθηκαν εκείνη την εποχή ήταν 13 ετών ή και μικρότερα, αλλά και μεγαλύτερα στην περίπτωση που το παρουσιαστικό τους ήταν ικανό να πείσει τους παιδόφιλους για το νεαρό της ηλικίας τους¹²³.

Συνολικά, λοιπόν, τα Υποκείμενα της έρευνας είναι έντεκα (11) και είναι κρατούμενοι με ελληνική ιθαγένεια. Από τους τριάντα τέσσερις (34) αλλοδαπούς κρατούμενους επιλέξαμε δύο (2) εξ αυτών πάλι με τυχαία επιλογή. Συμπεριλάβαμε δύο περιπτώσεις αλλοδαπών, εφόσον είχαμε την επιλογή και τη δυνατότητα σε αντίθεση με το Κ.Κ. Τρίπολης όπου ακολουθήθηκε διαφορετική διαδικασία, για λόγους αντιπροσωπευτικότητας των περιπτώσεων. Συνεπώς, οι υπό μελέτη περιπτώσεις είναι συνολικά δεκατρείς (13). Σε αυτό το σημείο να πούμε ότι ένα Υποκείμενο που κλήθηκε για συνέντευξη αρνήθηκε να συμμετάσχει στην έρευνα λέγοντας: «Τι να συζητήσω; Μια υπόθεση από το '88; Δε θέλω να συμμετέχω!». Σημειωτέον, ότι η κατηγορία του συγκεκριμένου κρατούμενου είναι: «βιασμός κατ' εξακολούθηση, αιμομιξία κατ' εξακολούθηση».

¹²³ Λάζος Γ., Πορνεία και διεθνική σωματεμπορία στη σύγχρονη Ελλάδα- 1. Η εκδιδόμενη, Εκδόσεις Καστανιώτη, 2001, Αθήνα, σελ: 294.

Ιδ. Οδηγός για τις συνεντεύξεις

Οδηγός για τις συνεντεύξεις μας αποτέλεσε το αρχικό ερωτηματολόγιο που χρησιμοποιήσαμε και στο Κ.Κ. Τρίπολης. Επειδή οφείλαμε για λόγους μεθοδολογίας, προκειμένου να κινηθούμε στο ίδιο πλαίσιο και έχοντας τις ίδιες υποθέσεις εργασίας κι εφόσον σε αυτό το στάδιο της έρευνας πρόκειται για ημιδομημένες και όχι ελεύθερες συνεντεύξεις, στηριχθήκαμε στις ερωτήσεις του αρχικού ερωτηματολογίου και όπου ήταν χρήσιμο προσθέταμε ορισμένες ερωτήσεις με σκοπό τη συλλογή περισσότερων δεδομένων. Οι βασικές ενότητες όμως παρέμειναν ίδιες, οι οποίες αποτέλεσαν και τους άξονες με βάση τους οποίους απαντήσαμε στα ερευνητικά μας ερωτήματα.

Έτσι λοιπόν, έχοντας απέναντί μου με τυχαία επιλογή το κάθε Υποκείμενο της έρευνας, αφότου τους ενημέρωνα για την ιδιότητά μου και κάτω από ποιο πλαίσιο διεξάγεται η έρευνα, το σκοπό της, την κατά μέσο όρο χρονική διάρκειά της, τη χρήση μαγνητοφώνου και σαφώς για την τήρηση της ανωνυμίας τους, ξεκινούσα τη διαδικασία της συνέντευξης. Κρατούσα μπροστά μου το ερωτηματολόγιο και ένα τετράδιο στο οποίο σημείωνα κινήσεις, συναισθήματα, μορφασμούς των Υποκειμένων κι ό, τι άλλο θεωρούσα χρήσιμο για την έρευνα.

Ιδ1. Οι συνεντεύξεις

Το διάστημα κατά το οποίο επισκέφθηκα την πόλη των Γρεβενών ήταν από την Κυριακή 4 Σεπτεμβρίου μέχρι και την Τετάρτη 7 Σεπτεμβρίου, 2016. Τη Δευτέρα 5 Σεπτεμβρίου και ώρα 8:30 έφτασα στο Φελλί, ένα χωριό των Γρεβενών, στο οποίο βρίσκεται το Κ. Κ. Στις 9:00 πμ ξεκίνησα τις συνεντεύξεις με τα Υποκείμενα της έρευνας, οι οποίες κράτησαν -με ένα μικρό μεσημεριανό διάλλειμα- μέχρι και τις 8:00 μμ. Την Τρίτη 6 Σεπτεμβρίου επισκέφθηκα για δεύτερη μέρα το Κ. Κ. και την ίδια ώρα ξεκίνησα πάλι τη διεξαγωγή των συνεντεύξεων. Αυτή

τη φορά οι συνεντεύξεις κράτησαν μέχρι τις 2:00 μμ και μετά από λίγο αποχώρησα από τις φυλακές. Δεδομένου ότι δεν καθίστατο δυνατό να μείνω περισσότερες μέρες στην πόλη των Γρεβενών για ευνόητους λόγους, έκρινα αρκετές τις περιπτώσεις και τα στοιχεία που συνέλεξα, τα οποία ήταν έτοιμα για την απομαγνητοφώνηση και την ανάλυσή τους. Πιθανά, ο χρόνος παραμονής στο πεδίο της έρευνας δεν ήταν όσος θα θέλαμε, ωστόσο αξιοποιήθηκε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Στη συνέχεια, μετά το πέρας των συνεντεύξεων, οδηγηθήκαμε στο επόμενο στάδιο, δηλαδή την απομαγνητοφώνησή τους. Το στάδιο αυτό ήταν χρονοβόρο και επίπονο αν σκεφτούμε τις πολύωρες συνεντεύξεις και τις δυσκολίες της απομαγνητοφώνησης όπως: χαμηλή ένταση στη φωνή σε ορισμένα σημεία, εξωτερικοί θόρυβοι της φυλακής, πολύ γρήγορη ομιλία κάποιων Υποκειμένων και όχι καλή γνώση της ελληνικής γλώσσας στην περίπτωση των αλλοδαπών. Αυτά τα εμπόδια όμως δε στάθηκαν ικανά να μας παρεκκλίνουν από τη διαδικασία, η οποία συνεχίστηκε κανονικά έως ότου φτάσαμε επιτυχώς στο στάδιο της ανάλυσης των δεδομένων που συλλέξαμε και φώτισαν τα ερευνητικά μας ερωτήματα. Κι εδώ πάντοτε σε μία ποιοτική ανάλυση δεδομένων μπαίνει το ερώτημα του κατά πόσο τα συμπεράσματα της έρευνας είναι υποκειμενικά και επηρεασμένα από τις «ερμηνευτικές αποσκευές» του ερευνητή. Παρόλα αυτά θα πρέπει να τονίσουμε ότι δεν τίθεται το ζήτημα της αντικειμενικής ανασυγκρότησης του υλικού και των αντικειμενικών ευρημάτων της έρευνας, διότι οι συνεντεύξεις είναι ένας ζωντανός οργανισμός. Οι πληροφορίες που παίρνει ο ερευνητής από τους ερωτώμενους σχετίζονται άμεσα με τη σχέση που έχει δημιουργηθεί μεταξύ τους. Στόχος του ερευνητή, λοιπόν, δεν είναι η «αντικειμενική» παρουσίαση των δεδομένων και των εμπειριών του

συνεντευκτή, αλλά η αποφυγή μεροληψίας και προκαταλήψεων¹²⁴. Με αυτό τον τρόπο διευκρινίζεται καλύτερα το αντικείμενο ανάλυσης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II: Ευρήματα του δεύτερου τμήματος της έρευνας στο Κατάστημα Κράτησης Γρεβενών

IIα. Δημογραφικά και κοινωνικά χαρακτηριστικά

Στην πρώτη ενότητα συλλέξαμε τα εξής δεδομένα: τα υπό μελέτη Υποκείμενα είναι δεκατρία (13). Ο ένας (1) είναι 22 ετών, οι πέντε (5) είναι από 40-50 ετών, επίσης πέντε (5) είναι τα Υποκείμενα από 50-60 ετών και δύο (2) είναι από 70-90 ετών. Όλοι έχουν ελληνική εθνικότητα εκτός από έναν. Οι τρεις (3) είναι Πανεπιστημιακής μόρφωσης, επίσης τρεις (3) έχουν τελειώσει το Λύκειο, οι τέσσερις (4) το Δημοτικό, οι δύο (2) έχουν πάει μέχρι την τρίτη Δημοτικού και ένα Υποκείμενο δεν έχει πάει ποτέ σχολείο και όπως λέει και ο ίδιος χαρακτηριστικά: «Δεν έχω πάει καμία ώρα σχολείο!». Τα επαγγέλματά τους είναι τα εξής: ένας (1) ήταν δάσκαλος¹²⁵, ένας (1) εργαζόταν σε μία εταιρεία, ένας (1) δούλευε για το στρατό, ένας (1) ήταν ναυτικός, ένας (1) εργαζόταν για την εκκλησία, ένας (1) εργαζόταν στο Δήμο της περιοχής του, ένας (1) μηχανικός, ένας (1) ελαιοχρωματιστής, ένας (1) ιδιωτικός υπάλληλος, ένας (1) μικροπωλητής, ένας (1) εργαζόταν στα Μ.Μ.Ε., ένας (1) ξυλοκόπος και ένας (1) μπογιατζής.

Τα οκτώ (8) Υποκείμενα έχουν γεννηθεί σε επαρχιακή πόλη και δύο (2) εξ αυτών διέμεναν στο Νομό Αττικής, ενώ τα υπόλοιπα έξι (6) κατοικούσαν στην πόλη όπου γεννήθηκαν. Ένα (1)

¹²⁴ Χωριανόπουλος Ι., «Η ποιοτική έρευνα με ημιδομημένες συνεντεύξεις και το πρόβλημα της εισόδου στο πεδίο: η περίπτωση της αστικής πολιτικής στην Ευρωπαϊκή Ένωση», στο: Ποιοτική κοινωνική έρευνα- Μεθοδολογικές προσεγγίσεις και ανάλυση δεδομένων, Ιωσηφίδης Θ., εκδόσεις Κριτική, 2006, Αθήνα, σελ:169.

¹²⁵ Δε θα αναφερθούμε συγκεκριμένα στα επαγγέλματα, παρά μόνο γενικά, για να τηρηθεί η προστασία των προσωπικών δεδομένων των υπό μελέτη Υποκειμένων.

Υποκείμενο έχει γεννηθεί και κατοικούσε σε νησί, ένα (1) γεννήθηκε και κατοικούσε στην Αθήνα και ένα (1) γεννήθηκε σε κάποια ευρωπαϊκή χώρα και κατοικούσε στην Αθήνα. Οι δύο (2) αλλοδαποί γεννήθηκαν σε χώρες εκτός Ελλάδος και κατοικούσαν στην Αθήνα.

Από τους δεκατρείς (13) ερωτώμενους, οι δύο (2) είναι έγγαμοι και έχουν όλοι παιδιά. Οι υπόλοιποι πέντε (5) είναι άγαμοι χωρίς παιδιά. Οι δύο (2) είναι χηρεύσαντες με παιδιά και ο δεύτερος εξ αυτών είναι παντρεμένος για δεύτερη φορά, αλλά τα παιδιά είναι από τον πρώτο του γάμο. Οι δύο (2) είναι έγγαμοι, αλλά σε διάσταση και οι δύο (2) τελευταίοι είναι διαζευγμένοι με παιδιά και ο ένας (1) εξ αυτών διατηρεί μια μακροχρόνια σχέση που έχει αποκτήσει και σε αυτήν παιδιά, αλλά εκτός γάμου.

Πβ. Οι απόψεις των κρατουμένων για την ποινική διαδικασία

Στη δεύτερη ενότητα συλλέξαμε τις απόψεις των δραστών παιδεραστίας αναφορικά με την ποινική διαδικασία που ακολούθησαν, από τη στιγμή που καταγγέλθηκε το περιστατικό έως και τη σύλληψή τους από την Αστυνομία. Ερωτήθηκαν επιπλέον, για το ποια είναι η κατηγορία για την οποία καταδικάστηκαν και ποια είναι η αντίστοιχη ποινή που τους επιβλήθηκε.

Πβ1. Κατηγορία κι αντίστοιχη ποινή

Επομένως, στην πρώτη υποενότητα, ξεκινήσαμε με τα λεγόμενα των Υποκειμένων σχετικά με την κατηγορία τους και την αντίστοιχη ποινή που εκτίουν. Το Υποκείμενο 1 μας απάντησε: «Αποπλάνηση και ασέλγεια, πρώτη φορά στη φυλακή, 25 έτη». [...] «Εγώ κατηγορούμαι ότι ασέλγησα [...¹²⁶] κατά των κοριτσιών και ότι έβαζα το χέρι μου πάνω από το παντελόνι στα γεννητικά τους όργανα, κάτι το οποίο εγώ δεν το έκανα, δεν ήταν τέτοια η πρόθεσή μου, παρεξηγήθηκαν οι κινήσεις μου κι αυτό ήταν όλο. Δεν είχα ποτέ στο παρελθόν κάποια

¹²⁶ Αναφέρει το μέρος, γι' αυτό το παραλείψαμε.

κατηγορία. Οι κινήσεις μου παρεξηγήθηκαν στην αρχή από ένα-δύο και μετά κάθε μου κίνηση ήταν αυτή που διογκώθηκε και παρεξηγήθηκε».

Το Υποκείμενο 2 μας απαντάει για την κατηγορία του για την ποινή που εκτίει: «Κατοχή ή μάλλον εισαγωγή σε παιδική πορνογραφία μέσω διαδικτύου που ουσιαστικά είχα σημειώσει μια σειρά από sites για να τα μπλοκάρω μέσα από το σύστημα [...¹²⁷] και μπήκαν από τον υπολογιστή (ενν. της εταιρίας) κάτι ωραίοι τύποι, ε και την πάτησα εγώ εντάξει. Αυτός δηλαδή που ήταν χρεωμένοι οι υπολογιστές επάνω του. Το περίεργο ήταν ότι το βγάλανε μετά από 5ετία, δηλαδή ήρθαν για ανάκριση και φύγανε. Βέβαια έγινε ολόκληρος ντόρος στη [δουλειά], έγινε χαμός και αναγκάστηκα και έφυγα από εκεί, παραιτήθηκα και συνέχισα αλλού, αλλά το έβγαλαν το [...¹²⁸] (ενν. 5 χρόνια μετά αφότου παραιτήθηκε) το ένταλμα σύλληψης. [...] 10 χρόνια για κατοχή παιδικής πορνογραφίας πρωτόδικη και σε 9 μήνες είναι το εφετείο μου και ελπίζω να πέσει στα μισά, τουλάχιστον μόνο για την κατοχή που είναι γύρω στην 5ετία και όχι το κατά συνήθεια. Έχω εκτίσει 2 χρόνια».

Το Υποκείμενο 3 μας απαντάει σχετικά με την κατηγορία και την ποινή που του επιβλήθηκε: «Η ποινή μου ήταν σκέτη προβοκάτσια. Θα βγω με εγγύηση, ξέρω εγώ πως τα λένε; Με αναστολή! 12 χρόνια μου βάλανε και ξέρετε γιατί; 6 μου έβαλε ο εισαγγελέας αλλά δεν κράτησα τα νεύρα μου- η φυλακή με έκανε να είμαι νευρικός- και του λέω εσύ είσαι τσιγγανιστής. Πήγες στον καταυλισμό των τσιγγάνων, πήρες μια σπάθα και παίρνεις κεφάλια. «Άλλα 6!», μου λέει. «Βάλε όσα θέλεις!» του λέω. Αλλά του μίλησα έτσι γιατί αυτός ο δικηγόρος που είχα, αυτός έφτιαξε την προβοκάτσια με δύο μάρτυρες που τους είχε φίλους. Με κατηγορήσαν ότι έπαιζα με ένα τσιγγανάκι, 10 ετών. Εγώ είμαι ανίκανος από τότε που έχασα τα γυναίκα μου, σας μιλάω

¹²⁷ Αναφέρει το είδος και το όνομα της εταιρείας στην οποία εργαζόταν, το οποίο παραλείπουμε για τους γνωστούς δεοντολογικούς λόγους της έρευνας.

¹²⁸ Αναφέρει το έτος που εκδόθηκε το ένταλμα σύλληψης.

ειλικρινά θέλω να με πιστέψετε. Δεν είχα στύση στο πέος για να παίξω με μια κοπέλα και πολύ περισσότερο με ένα τσιγγανάκι που βρώμαγε από δέκα μέτρα μακριά. Και 10 ετών;!».

Το Υποκείμενο 4 απαντάει: «Εγώ δεν έχω κάνει τίποτα, ποτέ δεν έδωσα αφορμές στις αρχές γι' αυτό που κατηγορήθηκα. Απλώς ήταν να πάρω ένα εφάπαξ και μες στο καφενείο που σύχναζα μαθεύτηκε ο ένας με τον άλλον κι ένας εκμεταλλεύτηκε αυτή την περίπτωση: στέλνει ένα μικρό αγόρι 13-14 χρονών και εκεί που καθόμουνα ήρθε να μου πιάσει κουβέντα κι αυτός παίρνει τηλέφωνο την αστυνομία ότι εγώ έχω κάποιο παιδί κι αυτό το πλήρωσα. Αυτό έγινε στο πεζοδρόμιο, είχε κάτι παγκάκια εκεί πέρα. Εγώ δούλευα και είχε δυο αδέρφια μεγαλύτερά του και τους έπαιρνα για δουλειά. Και το παιδί είχε κάποιο- από τα αδέρφια του που τα βοηθούσα δηλαδή- κάποιο θάρρος να μπορεί να με πλησιάσει. Αλλά εγώ δεν είχα τίποτα, ούτε πονηρές σκέψεις, τίποτα δεν είχα. Αυτό το πράγμα με έφερε εδώ πέρα και το πληρώνω. Το τόσο γίνεται τόσο, λέμε εμείς στο χωριό μου. [...] Είχα κουραστεί πολύ και με πήρε ο ύπνος και εκεί πάνω ήρθε το παιδί. «Πεινάω» μου λέει «θέλω ένα γύρο». Εγώ τα μοναδικά λεφτά που είχα ήταν 2 ευρώ δεν είχα παραπάνω και του λέω «πάρε να φας» και εγώ είχα πέσει νηστικός γιατί ήξερα ότι αύριο θα τελειώσω τη δουλειά και θα πληρωθώ. Δε θυμάμαι τίποτα άλλο. Αυτό το πράγμα μου κόστισε ψυχικά πάρα πολύ. [...] Εγώ δεν έφυγα, καθόμουν στο παγκάκι. Το παιδί σας είπα 8:40 περίπου ήρθε, εγώ λαγοκοιμόμουνα και μου ζητάει λεφτά, του δίνω λεφτά να πάρει να φάει, αλλά εμένα αυτό το πράγμα με ενοχοποίησε, ενοχοποίησα τον εαυτό μου, αλλά είπα την αλήθεια, δεν είπα ψέματα. Αλλά εκεί που ποντάρω εγώ είναι: μετά από δύο ώρες έρχεται το παιδί, με ξυπνάει γιατί κοιμόμουνα και μου λέει «έλα στο παγκάκι να κουβεντιάσουμε» τότε από την πολλή κούραση ξανακοιμάμαι και μετά από τρεις ώρες έρχεται η αστυνομία και με συνέλαβε. Τώρα τι μεσολάβησε; Εγώ πιστεύω ότι αν άνοιγε το στόμα του ο μικρός και έλεγε αυτός με έβαλε εγώ δε θα ήμουνα μέσα. Αλλά φοβόταν, βέβαια φοβόταν, μικρός ήταν. Ακόμα

και τώρα να το καλέσουν να πει την αλήθεια, αυτό είναι το παράπονό μου. [...] Εδώ είμαι 5 χρόνια και αν γίνει το 1/3 η ποινή έχω ακόμα 4 μήνες, γιατί τα 16 χρόνια γίνονται 5,5. Αν είναι τα 3/5 θα κάνω 9 χρόνια».

Το Υποκείμενο 5 σχετικά με την κατηγορία του λέει στην συνέντευξη: «Η κατηγορία είναι μια πολύπλοκη κατηγορία. Εμένα με κατηγορεί ένας συνεργάτης μου, ο οποίος ήταν υποψήφιος κληρικός και βέβαια δεν γινόταν να γίνει κληρικός από το χαρακτήρα του και προσπάθησε για να μπορέσει να με απεμπολήσει μέσα από το ναό, χρησιμοποίησε θεμιτά και αθέμιτα μέσα και κάποιους ανθρώπους από εκεί τους οποίους εγώ ευλόγως είχα απομακρύνει από το ναό, τους βρήκα και τους απομάκρυνα και το κατηγορητήριο ενός που ασχολείται με την εκκλησία είναι το κατηγορητήριο του ήθους, γιατί δεν μπορούσαν να μου βρουν ούτε οικονομικές ατασθαλίες, ούτε άλλα πράγματα, ούτε παράβαση καθηκόντων. Ήταν καλά ενημερωμένοι, ή μάλλον είχαν δουλέψει καλά το θέμα, με αποτέλεσμα η πιο εύκολη κατηγορία -τώρα που μπήκα στις φυλακές το είδα- ήταν να με κατηγορήσουν μετά από 25 χρόνια υπηρεσίας για θέματα ηθών, το οποίο κοιτάζτε ήταν και το πλέον απτό. Άντε να βρεις το δίκιο σου μετά». Σχετικά με την ποινή που εκτίει: «Η ποινή μου είναι 24 χρόνια και έχω εκτίσει τα 4».

Το Υποκείμενο 6 απαντάει: «Έχω εκτίσει 3 χρόνια και η ποινή μου είναι 25. Είμαι για βιασμό χωρίς αποδείξεις, χωρίς DNA που το ζήτησα δύο φορές, χωρίς ιατρικές εξετάσεις, χωρίς αποτυπώματα, χωρίς τίποτα. Μια απλή ομολογία. Βιασμό της κόρης μου της μικρής. Ήταν 14 χρονών όταν με κατηγορήσαν. Πρώτη φορά στη φυλακή δεν έχω ξαναδημιουργήσει κανένα πρόβλημα».

Το Υποκείμενο 7 για την κατηγορία και την ποινή του: «Πήγα εφετείο και έφαγα 13 χρόνια και είμαι τώρα 6,5 χρόνια». «Αποπλάνηση-βιασμός ανηλίκου, δεν είχε κλείσει τα 12 το κορίτσι. Δόξα το Θεό με πήρε ο ύπνος και δεν έπαθε τίποτα το κορίτσι ούτε είχε τίποτα».

Το Υποκείμενο 8 μας απάντησε: «28 χρόνια ποινή και έχω κάνει τα 6,5. Θα περάσω και από εφετείο. [...] Για βιασμό λέγανε στην αρχή και μετά είπαν για όλα. Και δούλευα από το πρωί μέχρι το βράδυ. Πότε έγιναν όλα αυτά; [...] Την ημέρα που το έμαθα στο δικαστήριο -αν δε με πιστεύετε ρωτήστε το δικηγόρο μου που είχε έρθει και ούτε ξέρω ποιος ήταν- έπεσα κάτω, τρελάθηκα και μετά μου έδωσαν την ποινή και με δικάσανε. Την ημέρα που έμαθα κάτι πράγματα τρελάθηκα. Για το παιδί που είναι έγκυος. Τρελάθηκα σου λέω. Όταν σου λέω τρελάθηκα, τρελάθηκα. Μόλις το άκουσα αυτό δεν μπορούσα γιατί είχα και άσθμα και πίεση».

Το Υποκείμενο 9 ισχυρίζεται σχετικά με την κατηγορία και την ποινή που εκτίει: «Βιασμός ανηλίκου, πρώτο αδίκημα. 25 έτη, το Δεκέμβριο θα περάσω εφετείο».

Το Υποκείμενο 10: «13 έτη και έχω κάνει 7 χρόνια. Αλλά επειδή δεν έφυγα σε δύο μήνες απολύομαι. [...] Αυτοί με κατηγορήσαν ότι κάνω σωματεμπορία εγώ και η κοπέλα (υψώνει τον τόνο και ξεφυσάει). Στο δικαστήριο δεν πήγε κανένας. Η μάνα της κοπέλας είπε ότι δε φταίω. Η μάνα της κοπέλας. Δεσμό είχαμε με την κοπέλα. Δεν ξέρω ποιος έκανε καταγγελία».

Το Υποκείμενο 11 μας απάντησε: «Μαστροπεία κατά ανηλίκου και πορνογραφικό υλικό κατά ανηλίκου. Πρώτη φορά στη φυλακή». «12 έτη και έχω κάνει τα 4».

Το Υποκείμενο 12 σχετικά με την ποινή και την κατηγορία μας λέει: «Ισόβια και 25 έτη». [...] «Είμαι μέσα για τις κόρες μου, για βιασμό και στο δικαστήριο έπρεπε να τα πάρω όλα πάνω μου, γιατί αυτές ήταν μικρές τότε και δεν καταλάβαιναν». [...] «Οι ίδιες με κατηγορήσαν, γιατί

έμεναν έγκυος από εμένα, γιατί κάναμε επαφή με τη θέλησή τους, για πολλά χρόνια, 20 χρόνια, έχουν κάνει αρκετά παιδιά».

Το Υποκείμενο 13 και το τελευταίο μας αναφέρει: «Φόνος, ληστεία και βιασμός». «Ισόβια και 25 χρόνια. Μέχρι σήμερα έχω κάνει 4».

Ολοκληρώνοντας αυτήν την ενότητα, παρατηρούμε πολλά ενδιαφέροντα πράγματα από ερευνητικής απόψεως. Τα επτά (7) Υποκείμενα από τα δεκατρία (13), από την πρώτη κιόλας ερώτηση μετά τα κοινωνικά και δημογραφικά χαρακτηριστικά εκδηλώνουν την άρνησή τους σχετικά με το αδίκημα για το οποίο έχουν κατηγορηθεί και καταδικαστεί. Ενώ τους ζητήθηκε μια απλή αναφορά στην κατηγορία και την ποινή που εκτίουν, ήδη από την αρχή ξεκινούν με άρνηση και μη παραδοχή της εγκληματικής πράξης.

Πβ2. Η επιλογή των εναλλακτικών μέτρων σωφρονισμού από τους δράστες

Στην δεύτερη υποενότητα θα παρακολουθήσουμε τις απαντήσεις των Υποκειμένων για το αν θεωρούν ποινή που τους έχει επιβληθεί κατάλληλη και αν θα προτιμούσαν κάποιο εναλλακτικό μέτρο σωφρονισμού αντί του εγκλεισμού.

Το Υποκείμενο 1 απάντησε: «Θα μπορούσε να υπάρχει μια ψυχολογική υποστήριξη πριν τη φυλακή σε αυτούς που το έχουν συνειδητοποιήσει και γνωρίζουν το πάθος τους, θα μπορούσε να προβλεφθεί ή να αλλάξει. Αν μπορούσα να το αλλάξω αυτό θα προτιμούσα κατ' οίκον περιορισμό ή βραχιολάκι. Γιατί; Ποιος δε θα το 'θελε;».

Το Υποκείμενο 2 σχετικά με το αν θεωρεί κατάλληλη την ποινή: «Όχι είναι υπερβολικές οι ποινές. Εδώ οι ποινές είναι περίεργες. Γενικά των παιδόφιλων οι ποινές είναι αρκετά μεγάλες στην Ελλάδα. Τα 10-15 χρόνια που είναι οι μέγιστες είναι αρκετά μεγάλες. Στην Αμερική για

παράδειγμα είναι 2 έως 5 χρόνια αλλά σημαίνει πάρα πολλά πράγματα. Σημαίνει είσοδος σε μία λίστα για ψυχοθεραπεία και ειδική παρακολούθηση. Σε αυτήν την περίπτωση η μακροχρόνια περίοδος εγκλεισμού σε ένα σωφρονιστικό κατάστημα ποινικού στυλ έστω κι αν είναι λίγο πιο ομαδοποιημένο με ανθρώπους ηθών δεν προσφέρει τίποτα, μάλλον χαλάει. Το αντίθετο πιστεύω μπορεί να προκαλέσει. Όταν βγει από εδώ θα αρχίσει να ψάχνει πιο πολύ ή θα ψάχνει την επανάληψη πιο πολύ. Θέλει πολύ ψυχολογική υποστήριξη και πολύ ειδικούς χειρισμούς. Ακόμα και κατά την περίοδο του εγκλεισμού θέλει και φαρμακευτικές θεραπείες και ψυχιατρικές θεραπείες πολύ ειδικές». [...] «Ο χημικός ευνουχισμός είναι σε περίπτωση επιθετικού τελείως παιδεραστή. Είμαι υπέρ γιατί μερικές περιπτώσεις δε λύνονται διαφορετικά. Με μαχητική ψυχανάλυση αλλάζει η φαντασίωση μέχρι να καταλάβεις ότι αυτό δεν ήταν τίποτα. Όχι εύκολα, αλλά αλλάζει. Κυρίως είναι να καταλάβεις ο ίδιος όχι μόνο ότι είναι αντικοινωνικό, αλλά να καταλάβεις τη σοβαρότητα που έχει και πόσο λάθος είναι και από εκεί και μετά αρχίζεις και βοηθάς και εσύ μόνος στου τον εαυτό σου και τους άλλους να βγεις από αυτό το μποτιλιάρισμα των σκέψεων».

Το Υποκείμενο 3 απαντάει σχετικά: «Θα βγω με αναστολή, σε ένα μήνα». Δεν υπήρχε ενδιαφέρον να απαντήσει στην ερώτηση για εναλλακτικό μέτρο σωφρονισμού, διότι θα αποφυλακιζόταν σε διάστημα ενός μήνα κι ήταν το μόνο που σκεφτόταν.

Το Υποκείμενο 4: «Εγώ πιστεύω ότι έχω καταλάβει δυο βασικά πράγματα, τα οποία για ότι έγινε μετανιώνω ειλικρινά, έχω σφάλει κι εγώ, δεν είχα καμιά δουλειά να δεχτώ και εγώ το ανήλικο, που είναι ό, τι χειρότερο υπάρχει, να όμως που τα έφερε έτσι». Μέσα από αυτήν την απάντηση καταλαβαίνουμε ότι δέχεται την ποινή της φυλάκισης σαν τιμωρία για το «σφάλμα» που έκανε.

Το Υποκείμενο 5 απάντησε: «Ο εγκλεισμός της φυλακής δεν είναι ότι το καλύτερο. Και που με ενοχλεί ο εγκλεισμός; Το ότι δεν μπορώ να δω κάποια αγαπημένα μου πρόσωπα. Η μητέρα μου είναι ήδη μεγάλη. Δεν με ενδιαφέρει τίποτα άλλο, τα άλλα είναι αδιάφορα. Και το έργο μου. Το ότι μας παρέχουν εδώ εκκλησία, ο Θεός να τους έχει καλά τους ανθρώπους εδώ πέρα. Και να έχει καλά και τους άλλους απ' έξω που έρχονται εδώ και λειτουργούν και μιλάμε. Ξέρετε τι είναι 4 χρόνια να σου κόβουν το οξυγόνο σου; Να φιλήσω το χέρι της μανούλας μου θα ήθελα. Δεν ξέρει η μητέρα μου τίποτα. Είμαι στην Αμερική. Να τη σκοτώσουμε μεγάλη γυναίκα; Καταλάβετε; Δεν γνωρίζει τίποτα. Τι προσδοκώ αυτή τη στιγμή; Να λιγосτέψει η ποινή μου, τα χρόνια, γιατί είμαι 48 χρονών. Άσκοπος χρόνος. Οι φυλακές είναι... όλοι αυτοί που θα βγουν από εδώ τελείωσε... εγκληματίες.. αν ξέφευγα λίγο από το δρόμο του Θεού τι θα μπορούσα να κάνω; Να βγω έξω και σε ανύποπτο χρόνο να σκοτώσω τους ανθρώπους που με κατηγορήσαν. Βγάλτε με στην τηλεόραση, βάλτε με μέσα, τώρα ξέρετε γιατί είμαι φυλακή. Μετανοείς; Όχι! Ας με κρίνει ο Θεός! Γιατί τώρα δεν ξέρω γιατί είμαι φυλακή. Για ένα πείσμα; Για ένα πείσμα καταστρέφονται οι ψυχές». [...] «Για έναν άνθρωπο που δεν μπορεί να διαχειριστεί τα πράγματα με ένα βάθος σκέψης και μία άλλη οπτική εικόνα, συν τη συμπεριφορά των σωφρονιστικών υπαλλήλων, τι θα βγουν αυτοί οι άνθρωποι; Θα σας πω εγώ. Θα ξαναμπούν στη φυλακή. Όχι γι' αυτό, για άλλο. Γιατί αυτοί οι άνθρωποι ζουν την απόρριψη. Δεν υπάρχει συμπόνια. Πόσο πουλιέται η συμπόνια και η καλοσύνη; Με μίσος θα βγουν. Είναι αδικαιολόγητος ο εγκλεισμός. Σε έναν φυσιολογικό άνθρωπο κι αυτό λέει και η επιστήμη και η λογική, ο εγκλεισμός πρέπει να είναι μέχρι 3 χρόνια. 25 χρόνια, 18 χρόνια... (γελάει). Έρχεται το Υπουργείο με τη πρόσφατη νομοθεσία του και βγάζει τους εγκληματίες έξω. Αυτούς που στέρησαν ανθρώπινες ζωές. Και όλους αυτούς των ηθών με ένα Α39 τους κλείνουν μέσα τόσα χρόνια. Αυτός θα βγει στην

κοινωνία (γελάει) που αφαίρεσε ζωές και εγώ είμαι χαμένο κορμί που πήγε να σηκωθεί κι έπιασε ένα μπούτι και τον έπιασε τρέλα».

Το Υποκείμενο 6 απάντησε σχετικά με το αν θεωρεί κατάλληλη την ποινή που εκτίει: «Δεν το έχω κάνει, δεν έπρεπε να μπω ούτε μια μέρα. Ας μου κάνουν ορό αληθείας, υπάρχουν τόσοι τρόποι. Βγάζω τσάμπα φυλακή. Έκανα απεργία πείνας της προάλλες για 8 μέρες δεν έφαγα τίποτα. Να σπεύσουμε να γίνει κάτι. Να γίνει γρήγορα το εφετείο μπας και γίνει κάτι. Δεν υπάρχει αυτή φυλακή. Γενικά οι φυλακές. Είναι 600 άτομα και έχει μια ψυχολόγο και μία κοινωνική λειτουργό, τι να προλάβουνε; Είτε ομολογήσεις είτε όχι τα ίδια χρόνια θα τα φας, έχει βγει ήδη η ποινή πριν μπεις στην έδρα. Εγώ δεν ομολογώ κάτι που δεν έκανα και δυο ισόβιες να φάω. 100% ψέμα. Κι εύχομαι να τους κάψει ο καρκίνος όλους αυτούς που με δικάσανε και να σέρνονται μια ζωή στα καρότσια. Έχω θυμό γιατί με βάλανε μέσα. Όταν έγινε η καταγγελία γιατί δε με πιάσανε; Να με καλέσουν να κάνω τεστ DNA; Αν δεν έχεις ένα δικηγόρο να κάνεις τη δουλειά σου ποιος θα μιλήσει; Εγώ δεν είχα ιδέα. Εγώ πρώτη φορά μπαίνω στη φυλακή, πρώτη φορά μπήκα σε δικαστήριο».

Το Υποκείμενο 7 αναφέρει: «Έπεσε με το εφετείο (ενν. η ποινή). Έχω περάσει τόσα πολλά κοπελιά που μπορώ αυτό να το αντέξω μόνος μου, δε χρειάζεται να με υποστηρίξει κάποιος. Απλά εγώ θέλω να φτιάξω τον εαυτό μου πρώτα. Να βγω να δω τι θα κάνω, έχω ένα φίλο...».

Το Υποκείμενο 8 απάντησε αναφορικά με την ποινή και τα εναλλακτικά μέτρα: «Πολύ μεγάλη. Θα προτιμούσα άλλο μέτρο».

Το Υποκείμενο 9 απάντησε: «Η ποινή είναι φυσικά μεγάλη, θα προτιμούσα περιοριστικούς όρους, βραχιόλι παράδειγμα. Υπάρχουν πολλά που μπορούσε να κάνει το κράτος».

Το Υποκείμενο 10 σχετικά με την ποινή που του έχει επιβληθεί: «Όχι μόνο δεν είναι κατάλληλη (ενν. η ποινή), ούτε μια μέρα γι' αυτό δε θα έπρεπε να ήμουν εδώ. Να ήμουνα για κλέψιμο θα το δεχόμουνα, να ήμουν για ναρκωτικά θα το δεχόμουνα, αλλά γι' αυτό μέχρι που να πεθάνω να λιώσουν τα κόκκαλα μου θα πω όχι. Γιατί είναι η αλήθεια και το φωνάζω και αν δεν πιστεύεις έλα μια μέρα άλλη να σου δώσω τα χαρτιά μου να τα διαβάσεις. Πέντε άτομα κατέθεσαν υπέρ μου ήρθαν στο δικαστήριο και είπαν ότι είμαι οικογενειάρχης άνθρωπος και έχει 2 μέτρα γυναίκα. Κατά μου ήταν μόνο η αστυνομία. Είπε ότι με παρακολουθούσαν αλλά δεν μπορούσαμε να τον πιάσουμε».

Το Υποκείμενο 11 απάντησε: «Χωρίς ιδιότυπους μάρτυρες και χωρίς στοιχεία πιστεύετε ότι ήταν κατάλληλη; Γιατί αν κάποιος είχε πορνογραφικό υλικό στον υπολογιστή του, πιστεύω θα είχε και σύγχρονα κινητά που εγώ δεν είχα. Πιστεύω ότι θα είχε δυο τρεις υπολογιστές στο σπίτι, να έχει αρχείο, ότι θα είχε DVD, κάμερες, χρήματα στις τράπεζες... Τίποτα από αυτά στο σπίτι μου δεν υπήρχε. Γιατί κι από αυτούς που έχω δει στη φυλακή, όσοι είναι έμποροι ναρκωτικών ή είναι μαστροποί ή έδιναν πορνογραφικό υλικό είναι όλοι με χρήματα. Δεν έγινε τέτοιος έλεγχος αν είχα εγώ λεφτά στην τράπεζα πλην του μισθού μου. Τίποτα από αυτά δεν έλαβαν υπόψη τους. Δηλαδή ο μηνυτής και μόνο ο μηνυτής. Ο κατηγορούμενος που μέχρι τότε έχει και το τεκμήριο της αθωότητας ήταν όλα εναντίον του». Τον ρώτησα αν προτιμούσε τη χρηματική ποινή που του επιβλήθηκε αρχικά: «Κανείς δεν μπορούσε να πληρώσει τόσα λεφτά σε 10 μέρες. Κάποιος, ο οποίος εργάζεται στη μέση κοινωνία δεν μπορεί να δώσει τόσα χρήματα. Αν ήταν περισσότερος ο χρόνος μπορεί ή με δώσεις».

Το Υποκείμενο 12 αναφορικά με την ποινή που μας απάντησε: «Είναι πολύ μικρή. Φυλακή ή θάνατο και το ζήτησα και τότε στον εισαγγελέα». [...] «Θέλω να τιμωρηθώ, δε θέλω να βγω ποτέ από τη φυλακή. Ούτε δικηγόρο δεν έχω πάρει».

Το Υποκείμενο 13 σχετικά με την ποινή: «Ναι. Είναι πολλά λένε. Εδώ μέσα το λένε».

Αναφορικά με κάποιο εναλλακτικό μέτρο απάντησε: «Δεν έχω εδώ οικογένεια άρα που να πάω;».

Πβ3. Από την καταγγελία του περιστατικού έως και τη σύλληψη των δραστών

Συνεχίζουμε με την τρίτη υποενότητα, η οποία σχετίζεται με τη σύλληψη των Υποκειμένων, πώς η πράξη για την οποία κατηγορήθηκαν έγινε γνωστή στην αστυνομία και ποιος έκανε την καταγγελία.

Το Υποκείμενο 1 μας απάντησε σχετικά: «Ξεκίνησε από τα παιδιά και στη συνέχεια από τους γονείς, τα παιδιά ενημέρωσαν τους γονείς τους και χωρίς να μου γίνει καμία ειδοποίηση ή κάποια σύσταση για να μιλήσουμε έγινε καταγγελία και βρέθηκα εδώ».

Το Υποκείμενο 2 απάντησε: «Το 20** βγήκε το ένταλμα σύλληψης, η ανάκριση έγινε πέντε χρόνια πριν και έβγαλαν το ένταλμα σύλληψης ο 20**. Είχα σημειώσει μια σειρά από site παιδοφιλικά και site που είχαν εικόνες παιδικής πορνογραφίας για να τα μπλοκάρω από το διαδίκτυο». [...] «Αν ήθελα να μπω εγώ- αυτό μου είπαν και οι αστυνομικοί όταν ήρθαν: απορούμε πως σε βρήκαμε με τις γνώσεις που έχεις». [...] «Δηλαδή αν ήθελα να έχω πρόσβαση για να δω ο ίδιος δεν θα με βρίσκανε». [...] «Η αστυνομία ήρθε μόνη της, από παρακολούθηση από τη Δίωξη Ηλεκτρονικού Εγκλήματος. Φαινόταν ποιος είσαι και που είσαι με τη μία».

Παρατηρούμε ότι παρόλο που το Υποκείμενο 2 έχει παραδεχτεί εν μέρει τις κινήσεις του στο διαδίκτυο σε σχέση με την παιδική πορνογραφία, αναφορικά με τη σύλληψή του εκφράζεται με έναν εγωκεντρικό τρόπο, λέγοντας πως με τις γνώσεις που έχει δε θα τον έβρισκε η Αστυνομία, αλλά το έκανε για άλλο σκοπό και όχι για προσωπική χρήση. Αμέλησε να προστατεύσει, κατά τη γνώμη του, τον εαυτό του, νομίζοντας πως το κάνει για καλό σκοπό με αποτέλεσμα να τον

συλλάβουν. Είχε πράγματι πολλές γνώσεις πάνω στους Η/Υ. Με την παρακάτω φράση του δηλώνει: «Ουσιαστικά κάνεις σύνδεση ενός server με έναν άλλον server, είναι 3-4 στον κόσμο που ξέρω εγώ και έτσι τι κάνεις; Μπαίνεις στο διαδίκτυο αλλά από ένα άλλο μηχάνημα που είναι δεκάδες χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά. Ο υπολογιστής που μπήκα ήταν της [...] (ενν. της εταιρείας που εργαζόταν), ήταν ανιχνεύσιμος. Ήταν κοινός στο τμήμα αλλά ουσιαστικά έριξαν το φταίξιμο σε εμένα, γιατί εγώ ήμουν ο υπεύθυνος ασφαλείας. Τα είχα βρει αυτά τα site γιατί τα ήξερα από παλαιότερα και λέω ‘κάτσε να τα κόψω’ που τα είχα σημειώσει και μπήκαν και είδαν οι άνθρωποι διάφορα κόλπα εκεί πέρα. Εδώ υπάρχουν τέτοια site στην Αμερική που τα φτιάχνει μέχρι και η αστυνομία που από εκεί ψαρεύει διευθύνσεις των παιδόφιλων ‘για να τον βάλουμε αυτόν στη λίστα να δούμε που μπαίνει’». Φαίνεται να γνωρίζει πολύ καλά πώς να κρυφτεί από την Αστυνομία, ωστόσο αν ασχολείσαι με κάτι παράνομο εν προκειμένω για 10 ολόκληρα χρόνια, είναι λογικά κάποια στιγμή να πέσεις στο σφάλμα. Το Υποκείμενο 2 είχε κάνει σχεδόν επάγγελμά του την περιήγηση σε παιδοφιλικά site. Μέχρι που η Δίωξη Ηλεκτρονικού Εγκλήματος τον εντόπισε.

Το Υποκείμενο 3, αναφορικά με την καταγγελία και τη σύλληψή του απάντησε: «Με τηλέφωνο, ανώνυμο τηλέφωνο, απόκρυψη στην ασφάλεια. ‘Ένας παππούς παίζει με μία μικρή στο κρεβάτι’. 20:00 η ώρα που με κατηγορούσανε εγώ έβλεπα το ποδόσφαιρο στη λέσχη κάτω στην καφετέρια με το γιο μου. [...] Ο μάρτυρας κατηγορίας που είχε κατασκευάσει ο δικηγόρος αυτός¹²⁹, λέει «20:00 η ώρα είχε το τσιγγανάκι». Λέω «20:00 η ώρα έβλεπα το ποδόσφαιρο που άρχιζε 19:30». Κι ο εισαγγελέας το μάρτυρα κατηγορίας τον ψηλάφισε μια ώρα να του πάρει την κατάθεση. Τους μάρτυρες τους δικούς μου τους τρεις- γι’ αυτό τα πήρα στο κρανίο και τον είπα τσιγγανιστή.. Πάει ο γιος μου μάρτυρας. Του λέει «τι τον έχεις;» λέει «πατέρα». «Α! μάλιστα.

¹²⁹ Αναφέρεται σε ένα δικηγόρο, ο οποίος ήταν πρόεδρος σε μια λέσχη ποδοσφαίρου, ενώ το Υποκείμενο 3 ανήκε σε άλλη ποδοσφαιρική ομάδα. Και η καταγγελία ήταν ο τρόπος για τον «εξοντώσει».

Εντάξει πήγαινε- πήγαινε, αρκετά. Δεν τους άφηνε να μιλήσουνε. Ήταν προκατειλημμένος με λίγα λόγια. Πιστεύω ότι ο δικηγόρος αυτός ο οποίος μου πήρε 8.000 για να με απαλλάξει, με έχωσε μέσα 12 χρόνια». [...] Πιο κάτω συνεχίζει: «[...]ο αδερφός μου, ο οποίος κι αυτός με έχει κλείσει μέσα! Αυτός έστρωσε την προβοκάτσια! Γιατί θέλει να μου φάει το κτήμα και τα σπίτια που έχω. Δεν έχω καλές σχέσεις μαζί του, δε μιλάμε κι έφτασα σε σημείο- ντρέπομαι να το πω- και πήρα το όπλο να τον σκοτώσω κι αυτόν και τη γυναίκα του». Ρωτάω το Υποκείμενο 3: «Τι σχέση έχει ο δικηγόρος που σας κατηγορήσε με τον αδελφό σας;» μου απαντάει: «Θα σας πω. Είχε ένα γιο ο αδερφός μου, φοιτητή. Και ο γιος του τηλεφώνησε στην ασφάλεια και ήρθε η ασφάλεια 21:00 η ώρα. Εάν έπαιζα εγώ με το τσιγγανάκι στο κρεβάτι, δε θα χρονοτριβούσε η υπόθεση; Η ασφάλεια ήταν 500 μέτρα από τη γκαρσονιέρα μου, με το τηλέφωνο θα ερχόντουσαν. Και είπε 20:00 η ώρα έπαιζε ο τάδε με το τσιγγανάκι κι ήρθαν 21:00 η ώρα αυτοί και δεν υπήρχε ούτε τσιγγανάκι ούτε τίποτα. Ήρθε η ασφάλεια 21:00 η ώρα και βλέπω από κάτω κόσμο. Λέω «κανένα τρακάρισμα θα έγινε». Και ήμουν αμέριμνος. Άμα ήμουν κατηγορούμενος, το αμάξι το είχα παρκάρει 100 μέτρα από τη γκαρσονιέρα μου θα πήγαινα στην αγροτική οικεία μου και θα την άραζα εκεί και θα απέφευγα το αυτόφωρο. Ήρθε η αστυνομία και με πήρε και το είδα το τσιγγανάκι στην ασφάλεια. Τώρα αυτό ήταν, άλλο ήταν; Δεν ξέρω. Το είχε πιάσει ο ασφαλίτης από το χέρι και το έφερε μέσα. Εμένα με είχε πιάσει υπογλυκαιμία γιατί πάσχω από ζάχαρο, είμαι διαβητικός και είπα σε έναν ασφαλίτη λίγο ζάχαρη ή καμία πορτοκαλάδα. Κι όπως το περάσανε (το τσιγγανάκι) λέει ο ασφαλίτης της μικρής «αυτός είναι ο παππούς που έπαιζες στο κρεβάτι;» Κάνει μια έτσι το κοριτσάκι με βλέπει και λέει «αυτόν τον άνθρωπο πρώτη φορά τον βλέπω, δεν τον ξέρω, δεν τον έχω ξαναδεί αλλά ούτε και σε κανένα κρεβάτι έχω πάει μέχρι σήμερα. Εγώ είμαι μικρό κορίτσι δεν ξέρω από τέτοια πράγματα». Κι ο ασφαλίτης δε τα έγγραψε αυτά. Έγραψε ότι ήρθαν και με πήραν από το σπίτι μου. Αν δείτε τη δικογραφία- εσείς που είστε

και κοπελίτσα- θα πείτε τρελοί είναι αυτοί οι δικασταί και του έβαλαν 6 χρόνια φυλακή; Το τσιγγανάκι ήταν χωρίς τους γονείς του στην ασφάλεια, είπαν ότι είναι από χωρισμένους γονείς. Ο πατέρας έμενε [...], η μάνα της έμενε [...](ενν. σε άλλη πόλη) κι αυτό έμενε με μία θεία της. Και επαιτούσε, ζητιάνευε στην παραλία. [...] Μετά με κλείσανε μέσα. Μετά περίμενα αφού το τσιγγανάκι είπε δεν το ξέρω, έπρεπε να φύγω. Με κράτησαν μέσα και με έβαλαν αυτόφωρο και 20.000 πρόστιμο εγγύηση και κάθε πρωί και απόγευμα να δίνω παρόν στην ασφάλεια. Και λέω στην εισαγγελέα κάντε μου μία χάρη να δίνω παρόν πρωί μεσημέρι βράδυ στην ασφάλεια αλλά τα 20.000 που να τα βρω τώρα; Λέει «ό, τι λέει ο νόμος. Εμείς χάρες δεν κάνουμε». Ήταν Τετάρτη και μου λέει ο δικηγόρος αυτός που είχε κατασκευάσει τους μάρτυρες «αν δεν καταθέσεις μέχρι την Παρασκευή 20.000, τη Δευτέρα θα βγει ένταλμα συλλήψεως». [...]

«Την άλλη μέρα έρχονται δύο ασφαλίτες στην καφετέρια που έπινα καφέ (συγκινείται). Μου λένε «έρχεστε μαζί μας μια στιγμή;» και «που θα πάμε;» λέω, «στην ασφάλεια» μου λένε. Και εκεί κατάλαβα και πήγα στην ασφάλεια να δούμε τι θα πει ο αρμόδιος αξιωματικός. Με πήγαν στο αστυνομικό τμήμα, έκατσα 3-4 μέρες εκεί, ήταν ένα καλοριφέρ και έκανα απόπειρα αυτοκτονίας. Ξήλωσα ένα καλώδιο και το έδωσα σε μία μπάρα που ήταν εκεί και το έβαλα στο λαιμό μου. Μια γυναίκα αστυνομικός άκουσε το καλοριφέρ που έπεσε κάτω και ήρθε, έβαλε τις φωνές και ήρθαν εκεί και μου έβγαλαν το καλώδιο. Την άλλη μέρα φυλακές Γρεβενών, εντολή εισαγγελέως». [...]

«Τίποτα από αυτά που με κατηγορήσαν δεν ήταν αλήθεια γι' αυτό έκανα αναφορά στο Υπουργείο Δικαιοσύνης ότι ο εισαγγελέας δεν άφησε τους δικούς μου μάρτυρες να απολογηθούν παρά μόνο έναν μάρτυρα που ήταν στην προβοκάτσια και μου απάντησε η γραμματέας ότι 'δεν έχουμε λόγους να μην σας πιστέψουμε, αλλά εμείς δεν μπορούμε να επέμβουμε στη δικαιοσύνη'». Η περίπτωση αυτή φαίνεται ιδιαίτερα περίπλοκη, όμως δεν είναι.

Στην πραγματικότητα, μετά από όλη αυτήν την «κατάθεση» του Υποκειμένου, αυτό που έχει συμβεί ουσιαστικά είναι ότι υπάρχει μια ανώνυμη τηλεφωνική καταγγελία και ότι το Υποκείμενο προσπαθεί να βρει το άτομο που κατήγγειλε το περιστατικό. Όμως εν τέλει, μπερδεύει πολλά άτομα στην υπόθεσή του και φαίνεται να μην ξέρει ούτε ο ίδιος τι να ισχυριστεί για να δικαιολογήσει τον εαυτό του. Επιρρίπτει τις ευθύνες σε τρίτους, ακόμα και τον αδελφό του, προκειμένου να με πείσει ότι δεν υφίστανται οι κατηγορίες εναντίον του.

Το Υποκείμενο 4 μας είπε στη συνέντευξη: «Εγώ δεν έφυγα, καθόμουν στο παγκάκι. Το παιδί σας είπα 20:40 περίπου ήρθε, εγώ λαγοκοιμόμουν και μου ζητάει λεφτά, του δίνω λεφτά να πάρει να φάει, αλλά εμένα αυτό το πράγμα με ενοχοποίησε, ενοχοποίησα τον εαυτό μου, αλλά είπα την αλήθεια, δεν είπα ψέματα. [...] Μετά από τρεις ώρες έρχεται η αστυνομία και με συνέλαβε. Τώρα τι μεσολάβησε; Εγώ πιστεύω ότι αν άνοιγε το στόμα του ο μικρός και έλεγε ‘αυτός με έβαλε¹³⁰, εγώ δε θα ήμουν μέσα. Αλλά φοβόταν, βέβαια φοβόταν, μικρός ήταν. Ακόμα και τώρα να το καλέσουν να πει την αλήθεια, αυτό είναι το παράπονό μου». Το Υποκείμενο 4 παρουσιάζει το νεαρό ανήλικο αγόρι σαν «δόλωμα», το οποίο χρησιμοποιεί κάποιος για να του κάνει κακό. Το αγόρι βρίσκει το Υποκείμενο 4 σε ένα παγκάκι και κάθισε δίπλα του. Του ζήτησε λεφτά για να φάει και το Υποκείμενο 4 μετά από λίγο συνελήφθη επ’ αυτοφώρω. Η κατηγορία του Υποκειμένου υπενθυμίζουμε ότι είναι: «Ασέλγεια με ανήλικο που συμπλήρωσε τα 10 έτη όχι όμως και τα 15 έτη, έναντι αμοιβής ή άλλα υλικά ανταλλάγματα κατ’ εξακολούθηση.»

Την καταγγελία εναντίον του Υποκειμένου 5, την έκαναν οι δύο οικογένειες με τα παιδιά-θύματα, οι οποίες δε θα είχαν κινητοποιηθεί εάν δεν υπήρχε ο συνεργάτης του Υποκειμένου 5, ο οποίος είχε καταλάβει τι συνέβαινε, να κυνηγήσει το θέμα. «Ήταν όλοι μέσα στην εκκλησία.

¹³⁰ Το Υποκείμενο 4 θεωρεί πως ένας ενήλικος άνδρας έβαλε το ανήλικο αγόρι να τον ενοχοποιήσουν.

Καμία σχέση (ενν. δεν είχε ο συνεργάτης του με τις δύο οικογένειες), ήταν όλοι μέσα στην εκκλησία. Όταν θέλεις να κάνεις το κακό, μπορείς. Εγώ εξεπλάγην. Πήγε ο [...] και μου έκανε καταγγελία και έβαλε και τα παιδάκια. Από πού και ως πού; Εξεπλάγην. Όλα δουλεμένα». [...] «Με πήρε ο διοικητής τότε και μου λέει «σας θέλουμε» και με πιάσανε. Πήγανε στο σπίτι και έκαναν έλεγχο».

Το Υποκείμενο 6 απάντησε: «Είχε γίνει η καταγγελία χωρίς να το ξέρω και εμένα με συλλάβανε μια μέρα στο δρόμο. Η καταγγελία είχε γίνει από το 20** και μια μέρα με σταμάτησε η αστυνομία για εξακρίβωση στοιχείων και μου λένε «έχεις ένταλμα». Λέω «τι ένταλμα; Εγώ ούτε χρωστάω σε εφορίες, ούτε τίποτα». Μου λένε «έχεις ένταλμα για ένα βιασμό». Λέω «εγώ;». Δεν είχα ιδέα και με πήραν μέσα εκείνη τη μέρα για να μπω φυλακή. Το δικαστήριο έγινε μέσα σε 9 μέρες, παράνομο τελείως, είχα δικηγόρο από την έδρα δεν είχα χρήματα να βάλω. Πριν γίνει το δικαστήριο είπα να κάνουν DNA. Μου λένε «δε γίνεται, έχει περάσει ο χρόνος». Στο δικαστήριο δεν υπήρχαν πάνω στο παιδί μώλωπες, τίποτα. Πως με χρεώνουν για βιασμό χωρίς ιατρικές εξετάσεις; Μου λένε από την ομολογία. Και την ομολογία την πιστεύουμε από τη γυναίκα. Η κόρη μου δεν ήρθε στο δικαστήριο και τώρα με αναγκάζουν άμα θα βγω έξω να γίνω φονιάς και θα γίνω. Το έχω πει και στην έδρα ότι αν θα βγω θα σκοτώσω την κόρη μου. Και αυτούς που με βάλανε μέσα. Έτσι δεν είναι; Εγώ θα βγάλω 8-9 χρόνια φυλακή εδώ μέσα τσάμπα. Γιατί; Δεν έκαναν DNA, ούτε ο ανακριτής με φώναξε, ούτε ο εισαγγελέας, ούτε κανένας. Όταν έγινε η καταγγελία, γιατί δε με φώναξε η αστυνομία να μου κάνουν DNA, να με πάνε στον ανακριτή, στον εισαγγελέα; Γιατί δεν τα έκαναν όλα αυτά;».

Το Υποκείμενο 7 σχετικά με τη σύλληψή του αναφέρει: «Ήρθαν από το σπίτι μου με τον εισαγγελέα».

Το Υποκείμενο 8 απάντησε: «Είχα έρθει στην Ελλάδα πολλές φορές δεν μου είχανε πει τίποτα. Την τελευταία φορά που ήρθα με έπιασαν. Μου λέει υπάρχει ένταλμα σύλληψης και με πήγανε στην αστυνομία. Είχα δικαστεί ερήμην για 8 χρόνια και μου βάλανε άλλα 20 νομίζω. Δεν ήξερα ακόμα για ποιο θέμα. Μόλις μου λέει ο Πρόεδρος «Ξέρεις ότι έχεις παιδί με το παιδί σου;». Για τη μικρή έλεγε (ενν. τη δεύτερη κόρη). Του λέω «τι;» και μπαμ, έπεσα κάτω. Δεν μπορούσα να το αντέξω. Εκεί μου έπεσε η πίεση, όλα. Με πήραν σηκωτό. Δεν ξέρω αν είχε γίνει εξέταση, δικηγόρο είχα από την υπηρεσία. Αν το είχα κάνει θα το είχα πει. Ξέρω τον εαυτό μου πως είναι. Δούλευα από το πρωί μέχρι το βράδυ». Παρατηρούμε ότι το Υποκείμενο 8, αντέδρασε πολύ έντονα στο άκουσμα της κατηγορίας του με αποτέλεσμα να λιποθυμήσει. Αυτή η αντίδραση, ωστόσο, μπορεί να δηλώνει υπερβολικό στρες, ένταση λόγω της αποκάλυψης της σοβαρής κατηγορίας εναντίον του, με αποτέλεσμα ο οργανισμός του να μην άντεξε τις συνέπειες.

Το Υποκείμενο 9 αναφέρει σχετικά με τη σύλληψη και τη καταγγελία: «Μου έκανε μήνυση (ενν. η σύζυγός του) ότι πείραξα εγώ την κόρη της (που είχε από προηγούμενο γάμο). Η κόρη της το 20** ήταν 11 χρονών. Η καταγγελία έγινε το 20** (ένα χρόνο μετά). Μου στείλανε χαρτί στο σπίτι να παρουσιαστώ στον ανακριτή. Πήγα ανακριτή και αυτό ήτανε με έβαλε μέσα. Η κόρη της δεν είχε καταθέσει κάτι, η μάνα της είπε ότι βίασα εγώ την κόρη της. Μόνο η καταγγελία της γυναίκας μου ήταν και η κόρη της δεν έχει καταθέσει πουθενά ποτέ. Ο εισαγγελέας έγραψε ότι για ένα χρόνο βίασα την κόρη της. Εγώ είπα ότι δεν το έχω κάνει». Σε αυτήν την περίπτωση, παρατηρούμε τη σχέση ενός πατριού με την κόρη της συζύγου του. Σύμφωνα με την απόφαση του δικαστηρίου, το Υποκείμενο 9 κακοποιούσε σεξουαλικά την κόρη της συζύγου του κατ' εξακολούθηση, ένα αδίκημα, το οποίο ισχυρίζεται ότι δεν το έχει διαπράξει.

Το Υποκείμενο 10 απάντησε: «Ιατροδικαστή πήγαν την κοπέλα και είχε να κάνει έρωτα εδώ και 6-7 μήνες, γιατί δεν έκανα ούτε εγώ έρωτα μαζί της. Γιατί είχε γίνει πολύ χάλια τελευταία από την πρέζα. Ιατροδικαστής την εξέτασε και λέει ότι δεν έχει κάνει έρωτα ούτε με το καλό ούτε με το ζόρι. Τα χαρτιά τα έχω όλα στο φάκελό μου και μόλις βγω έξω θα τα διαβάσω μπροστά της και στη μάνα της και στον πατέρα της. [...] Μόνο η αστυνομία το έκανε κανένας άλλος, η αστυνομία. Εγώ δε το έκανα ποτέ αυτό και ούτε η κοπέλα το λέει. Έχω βγάλει μια φυλακή που άμα βγω έξω είναι να πάρω ένα αυτόματο στα χέρια και να λέω: «εσείς είστε;» και μετά να σκοτωθώ και εγώ να τελειώνω. Αλλά δε θα τους κάνω το κέφι». [...] «Κατά μου ήταν μόνο η αστυνομία. Είπαν ότι με παρακολουθούσαν, ‘αλλά δεν μπορούσαμε να τον πιάσουμε’».

Το Υποκείμενο 11 αναφέρει ότι: «Η μητέρα του (ενν. του θύματος) έκανε καταγγελία στη Δίωξη Ηλεκτρονικού Εγκλήματος και στο Αστυνομικό Τμήμα. [...] Από ότι κατέθεσε στο πρώτο δικαστήριο που ήρθε, είχε συζητήσει με τον άντρα της ο οποίος δεν ήταν και σύμφωνος για να μη γίνει ευρέως γνωστό το θέμα, αλλά παρόλα αυτά πήγε την επόμενη μέρα στην Αθήνα στον ίδιο τον κύριο Σφακιανάκη και έκανε μηνυτήρια αναφορά. Και έκανε και στις τοπικές αρχές. Ανταλλαγή υλικού δεν υπήρχε μεταξύ μας. Στο facebook δεν υπήρχε πρόβλημα. Το πρόβλημα ήταν το άσεμνο πορνογραφικό υλικό που βρέθηκε στον υπολογιστή μου. Από ότι είδαμε αργότερα στην δικογραφία είχε με πάρα πολλούς φωτογραφίες». Το Υποκείμενο 11 ισχυρίζεται ότι το θύμα αποθήκευε πορνογραφικό υλικό ανηλίκων στον Η/Υ του Υποκειμένου, επομένως δεν ευθύνεται το Υποκείμενο για την πράξη που κατηγορήθηκε. Όταν η μητέρα του θύματος πληροφορήθηκε την κατάσταση, κατήγγειλε μαζί με το σύζυγό της το περιστατικό.

Το Υποκείμενο 12 απάντησε σχετικά με τη σύλληψη και την κατηγορία του ότι οι κόρες του τον κατήγγειλαν στην Αστυνομία για το λόγο ότι τις βίαζε. Όπως λέει: «Όλες μαζί μου έκαναν μήνυση γιατί τις είχε μαζέψει όλες η [...] *] (ενν. η πρώτη κόρη) και τις εξανάγκασε και τους

έταξε λαγούς και πετραχήλια. Η [...***](ενν. την τρίτη κόρη) δεν ήθελε να με κατηγορήσει, αλλά την πίστεψε τη [...*] γιατί έκλαιγε συνέχεια και έλεγε «αλήθεια με βίαζε. Αυτά που έβλεπες ήταν υποκριτικά που έλεγα να κάνουμε σεξ, ήταν ψεύτικο επειδή τον φοβόμουν». Και επειδή η [...***] ήταν μικρή την κοροΐδευε». Πρόκειται ενδεχομένως, για μια διαταραγμένη προσωπικότητα κι όπως θα δούμε στη συνέχεια κι από άλλα στοιχεία που συλλέξαμε από το Υποκείμενο 12, μιλάει για πάρα πολλά σοβαρά θέματα χωρίς να αντιλαμβάνεται θεωρώ το μέγεθος και τη σημασία τους. Δεν απαντούσε πάντα σε αυτά που τον ρωτούσα. Συνεπώς, δε μαθαίνουμε ποτέ για το πώς έγινε η σύλληψή του, γιατί μας αναφέρει αυτά που θέλει να πει, γιατί όπως ισχυρίζεται ο ίδιος «τα λέω γιατί έχω κάνει αμαρτίες και δε θέλω να τα κρύβω. Θέλω να τιμωρηθώ, δε θέλω να βγω ποτέ από τη φυλακή».

Τέλος, το Υποκείμενο 13 λέει: «Με βρήκαν στην Αθήνα». Πρόκειται για το Υποκείμενο, το οποίο δεν κατάγεται από την Ελλάδα και η επικοινωνία μας ήταν λίγο περιορισμένη αν και κατανοούσε, αλλά και μιλούσε την ελληνική γλώσσα σε ένα βαθμό. Έχει κατηγορηθεί, όπως έχουμε αναφέρει παραπάνω για ληστεία, βιασμό και απόπειρα ανθρωποκτονίας και όπως μας λέει ο ίδιος τον βρήκαν κάπου στην Αθήνα. Την καταγγελία την έκανε η μητέρα του θύματος.

Συνοπτικά, σε αυτήν την υποενότητα, αναφορικά με τη σύλληψη και την καταγγελία των Υποκειμένων, παρατηρούμε πως οι περισσότεροι παραπονιούνται και δεν έχουν παραδεχτεί την αιτία της σύλληψής τους. Κατηγορούν τρίτα πρόσωπα ή ακόμα και τα ίδια τα θύματα, τους εισαγγελείς, τους δικηγόρους, τους δικαστές, τους μάρτυρες και κατά κύριο λόγο αποποιούνται την ευθύνη της άδικης πράξης. Ορισμένες από τις φράσεις τους δηλώνουν αυτή τους τη στάση: «Χωρίς να μου γίνει καμία ειδοποίηση», «Δηλαδή αν ήθελα να έχω πρόσβαση για να δω ο ίδιος, δεν θα με βρίσκανε», «έστρωσε την προβοκάτσια!», «αυτό είναι το παράπνομό μου», «Εγώ εξεπλάγην. Εξεπλάγην. Όλα δουλεμένα», «Το δικαστήριο έγινε μέσα σε 9 μέρες, παράνομο

τελείως», «μπαμ, έπεσα κάτω», «Εγώ είπα ότι δεν το έχω κάνει», «δε το έκανα ποτέ αυτό και ούτε η κοπέλα το λέει».

Πγ. Οι παράγοντες που διαδραμάτισαν ρόλο στην εκδήλωση της παραβατικής συμπεριφοράς

Στην τρίτη ενότητα επιχειρήσαμε να συνδέσουμε -εάν φυσικά συνδέονται- ορισμένους παράγοντες που θεωρούμε καθοριστικούς για την τέλεση του εγκλήματος της παιδεραστίας. Ο πρώτος παράγοντας είναι η έκθεση των κρατουμένων σε παιδική πορνογραφία ή πορνογραφία ανηλίκων εν γένει, ο δεύτερος είναι το οικογενειακό και το φιλικό περιβάλλον των δραστών κατά την παιδική τους ηλικία και ο τρίτος είναι οι σχέσεις μεταξύ αυτών και των παιδιών – θυμάτων προτού τελεστεί η πράξη της σεξουαλικής κακοποίησης. Συνδέονται, άρα, οι παραπάνω παράγοντες με την εκδήλωση της παραβατικής συμπεριφοράς των δραστών; Κι αν ναι, τι ρόλο διαδραμάτισαν σχετικά με την εκδήλωση αυτή;

Πγ1. Χρήση παιδικού πορνογραφικού υλικού μέσω διαδικτύου

Πιο αναλυτικά, στην πρώτη υποενότητα με τη «χρήση παιδικού πορνογραφικού υλικού μέσω διαδικτύου, συλλέξαμε τις απόψεις των κρατουμένων για το αν χρησιμοποιούσαν παιδικό πορνογραφικό υλικό πριν τη διάπραξη του εγκλήματος. Παρόλα αυτά, πρέπει να οριοθετήσουμε την έννοια της «χρήσης» και να την αποσαφηνίσουμε. Με τον όρο χρήση, λοιπόν, εννοούμε την έκθεση σε φωτογραφίες ή βίντεο σχετικό με παιδική πορνογραφία, ή την κατοχή, την αγορά ή την πώληση τέτοιου είδους υλικού.

Το Υποκείμενο 1 δεν έχει κάνει χρήση παιδικού πορνογραφικού υλικού και λέει επίσης: «δεν βρέθηκε πορνογραφικό υλικό στο σπίτι μου». Το Υποκείμενο 2 ωστόσο, βρίσκεται στην φυλακή για πορνογραφία ανηλίκων, επομένως θα ήταν ανούσιο να τεθεί η συγκεκριμένη ερώτηση.

Πιο συγκεκριμένα το Υποκείμενο 2 μας αναφέρει με αρκετές λεπτομέρειες την περίπτωσή του: «Κυρίως για να μπορέσω να δω που υπάρχει τέτοιο υλικό για να μπορέσω να αποκρύπτω site από το διαδίκτυο «πες μου που είναι να πάω να δω» ας πούμε και μου έλεγαν site φωτογραφιών γεμάτο με το οποίο έπαθα πλάκα μόλις είδα την εικόνα. Το είδα και λέω «Παναγία μου!» καμία σχέση με κοινωνικού δικτύου, ένας τεράστιος server με φωτογραφίες παιδικής πορνογραφίας και ούτε καν μασκαρισμένες δεν ήταν εκείνη την εποχή. Μασκαρισμένες είναι ότι έπρεπε να σου πει κάποιος το ok και να σου δώσει password για να μπει. Password από αυτά τα εύκολα που σημαίνει 12345. Ένα πολύ γνωστό site είχε πολλές παρεμβάσεις, ως και εγώ το είχα καταγγείλει στην αστυνομία. [...] Το ρώσικο μου έκανε εντύπωση τι περιεχόμενο είχε και τι φωτογραφίες δεκαετιών παλιές κι ήταν από την περιοχή της Ρωσίας και οι φωτογραφίες ήταν στη φύση, δήθεν φυσιολατρικές, δηλαδή γυμνιστών, αλλά δεν ήταν γυμνιστών ήταν παιδικής πορνογραφίας. Είχε και οι εικόνες, τις οποίες εφόσον συνεννοούσουν με τον κάτοχο σου έδινε password- το οποίο δεν ήταν εύκολο- για να δεις πιο σκληρό υλικό. Ρώτησα: «Ήταν κάποιες από αυτές φτιαγμένες με Photoshop ή ήταν πραγματικά παιδιά;». Μου απάντησε: «Ήταν πραγματικά παιδιά, γιατί οι περισσότερες ήταν τραβηγμένες αναλογικά και όχι ψηφιακά. Μα στη Ρωσία δεκαετίες πριν- τώρα δεν υπάρχει γιατί το έχει κυνηγήσει η Αμερική κυρίως- υπήρχε κύκλωμα τεράστιο. [...] Ρώτησα το Υποκείμενο 2 εάν στα συγκεκριμένα chat μπαίνουν και παιδιά. Μου απάντησε: «Από ότι έχω ακούσει ναι, αλλά τις περισσότερες φορές δεν είναι παιδιά, είναι παιδόφιλοι που κάνουν τα παιδιά. Στα site αυτά με το πορνογραφικό υλικό που είναι κοινωνικής δικτύωσης πολύ σπάνια. Αλλά υπήρχαν κάποιοι παιδόφιλοι που ήταν ενεργοί και έβαζαν τα αγόρια ή τα κορίτσια που είχαν όντως να συμμετέχουν, αλλά είναι σπάνια περίπτωση. [...] Κοιτάζτε απλώς τυχαία εγώ μπήκα σε ένα site μία φορά τέτοιο και είδα το περιεχόμενο και τον ψυχισμό από πίσω και είπα να ακολουθήσω, γι' αυτό και μπήκα σε μια σειρά από site που δεν τα ήξερε καν η

αστυνομία ενώ εγώ τα ήξερα. Ήταν δεκαετίες πριν που είχα κάνει μια τυχαία πρόσβαση στο χώρο αυτό των παιδόφιλων μέσα από ένα γνωστό από τη δουλειά ο οποίος μου ανέφερε τέτοια πράγματα και πιθανά ήταν παιδόφιλος. Και μετά λέω ‘κάτσε να ψάξω τι κάνουν αυτοί’ και σε κάποιο σημείο είπα ότι πρέπει να είσαι έως παλαβός για να επιμείνεις σε κάτι τέτοιο. Για να το δεις ή να φαντασιωθείς ίσως είναι θεραπεύσιμο αλλά όσοι φτάνουν σε επίπεδο παιδεραστίας δεν είναι και εύκολο να επανέλθουν. Και το θύμα πως θα επανενταχθεί είναι ένα πολύ δύσκολο θέμα νομίζω και δεν επανεντάσσεται ποτέ ουσιαστικά, μένει».

Καθώς μου εξομολογούταν όλη την ιστορία και τη σχέση που απέκτησε με αυτό το χώρο του διαδικτύου και επειδή απέφευγε να μου πει ότι το κάνει για προσωπική χρήση, τον ρώτησα εάν υπήρξε ποτέ διέγερση στη θέαση παιδικού πορνογραφικού υλικού. Η απάντησή του ήταν: «Ναι, εντάξει μερικές φορές...». Σε αυτό το σημείο μας έγινε απόλυτα κατανοητό πως η χρήση πορνογραφίας ανηλίκων γινόταν για τη σεξουαλική ικανοποίηση του Υποκειμένου 2 και όχι επειδή είχε την περιέργεια ή επειδή ήθελε να προστατεύσει τα παιδιά όπως ισχυρίζεται:

- «Ένα πολύ γνωστό site είχε πολλές παρεμβάσεις, *ως και εγώ* το είχα καταγγείλει στην αστυνομία».
- «*Κυρίως* για να μπορέσω να δω που υπάρχει τέτοιο υλικό για να μπορέσω να αποκρύπτω site από το διαδίκτυο».

Εν συνεχεία, του έθεσα την εξής ερώτηση: «Πόσο καιρό ασχολείστε με αυτό το θέμα;» και μου απάντησε: «Την τελευταία δεκαετία και περισσότερο για προστασία. Μια τελευταία σχετική ερώτηση που δεν μπορούσα να παραλείψω ήταν: «Πιστεύετε ότι η έκθεση σε τέτοιου είδους πορνογραφικού υλικού είναι ικανή να ωθήσει κάποιον στην ασέλγεια ή το βιασμό;». η απάντηση που πήρα ήταν η εξής: «Εγώ πιστεύω ότι το αντίθετο κάνει, σταματάει τις ορέξεις. Τουλάχιστον

αν μπορείς να δεις, δε χρειάζεται να δεις το πραγματικό, το αληθινό. Αρκείται κάποιος στο να δει ένα βίντεο ή μια σειρά από φωτογραφίες που τον ενδιαφέρουν, οι οποίες βέβαια είναι απαίσιες, για να μη φτάσει να κυνηγήσει, να φτάσει στην ασέλγεια για να μπορέσει να ξεκουμπώσει το παντελόνι με το κουμπί για να δει τον κώλο του πχ. (ενν. του παιδιού)».

Το Υποκείμενο 3 και 4 δεν είχαν κάνει χρήση πορνογραφικού υλικού. Το Υποκείμενο 5 όμως, παρόλο που η κατηγορία του είναι: «πορνογραφία ανηλίκων μέσω διαδικτύου κατ' εξακολούθηση και κατά συνήθεια και με τη χρησιμοποίηση ανηλίκου που δεν έχει συμπληρώσει τα 15 έτη», ισχυρίζεται ότι δεν έχει ιδέα από ηλεκτρονικούς υπολογιστές. Συγκεκριμένα λέει: «Δεν γνωρίζω από τεχνολογία. Τον υπολογιστή αυτόν τον χειριζόταν [ο συνεργάτης του]. Τίποτα, από υπολογιστές δεν ξέρω. Εγώ τον [συνεργάτη] τον είχα εκεί πέρα «Παιδί μου, δεξ λίγο αυτό να ενημερώνεις». Χειριζόταν τα ηλεκτρονικά αυτός. Εγώ ξέρω «θα μου ανοίξετε εκεί να δω ένα θέμα εκκλησιαστικό; Πατήστε αυτό...». Να μου το γράψει κάποιος και να το πατήσω εγώ». Τον ρωτάω, λοιπόν, επί του θέματος: «Βρήκαν κάτι παράνομο σε αυτόν τον υπολογιστή;» και μου απάντησε: «Όχι, τίποτα δε βρήκαν και μου τον κατασχέσανε. Τον [συνεργάτη μου] τον είχα κοντά μου, πήγαινε στο σπίτι μου. Και του λέω μια μέρα που είχε το αυτοκίνητο να πάει στο σπίτι μου να φέρει κάτι, γιατί δεν μπορούσε. Έχει πάει ο [συνεργάτης μου] και μου έχει βάλει μες στην κρεμάστρα μου μπροστά- τόσο αφελής και τόσο ανόητος είναι- μια τσάντα και πάνε και αντί να ψάξουνε παντού, πάνε κατευθείαν στον υπολογιστή και βρίσκουν πορνογραφικό υλικό μέσα (ενν. ήταν βαλτοί). Με τη θεία μου έμενα, του πατέρα μου εξαδέλφη και νονά μου. Και πάνε κατευθείαν εκεί. Τίποτα δεν πειράζανε. Η θεία γύριζε αργά κι όταν πήγαινε αυτός ήξερε. Φορητός ήταν ο υπολογιστής. Δεν ήξερα ότι υπάρχει επικινδυνότητα σε αυτά τα πράγματα. Δεν γνώριζα ποτέ μου, τώρα τα είδα εδώ. Μπορεί να σε πιάσουν λέει αν κατεβάσεις κάτι, δεν τα ήξερα εγώ αυτά. Πλήρη μεσάνυχτα σαν άνθρωπος». Δεν μου ανέφερε

ποτέ την κατηγορία έτσι όπως είναι στην πραγματικότητα, ούτε αναφέρθηκε στην πορνογραφία ανηλίκων. Ισχυρίζεται ότι δεν έχει καμία σχέση με τους Η/Υ και επιρρίπτει την ευθύνη στον συνεργάτη του. Ο τελευταίος σύμφωνα με το Υποκείμενο 5, προσπαθούσε να του κάνει κακό με αποτέλεσμα να βάλει στο φορητό υπολογιστή του Υποκειμένου 5 πορνογραφικό υλικό και να τον κατηγορήσουν για κατοχή. Γι' αυτό και υπονόησε ότι οι αστυνομικοί που έψαξαν το σπίτι του ήταν βαλτοί από τον συνεργάτη του, γιατί δεν έψαξαν μόνο το σπίτι αλλά εκεί που βρισκόταν το παιδικό πορνογραφικό υλικό.

Το Υποκείμενο 6 και 8 δεν έχει κάνει χρήση πορνογραφικού υλικού και το Υποκείμενο 7 μας απάντησε: «Όχι δεν έχω καμία σχέση, τέτοια πράγματα όχι». Το Υποκείμενο 9 λέει: «Το ίντερνετ το χρησιμοποιώ, αλλά όχι γι' αυτό το λόγο». Το Υποκείμενο 10 επίσης δεν είχε χρησιμοποιήσει ποτέ πορνογραφικό υλικό ανηλίκων.

Το Υποκείμενο 11 μας απάντησε στη συνέντευξη σχετικά με το αν έχει χρησιμοποιήσει ποτέ πορνογραφικό υλικό: «Όπως όλοι οι άντρες ναι αλλά όχι να παίρνω με ανήλικα κλπ. Κανονικά DVD, τα οποία αγόραζα και ότι έδειχνε και η τηλεόραση. Όπως σας είπα δεν ήξερα να χρησιμοποιώ υπολογιστή». Η κατηγορία αυτού του Υποκειμένου είναι: «σωματεμπορία κατ' ανηλίκου, κατοχή και διάθεση υλικού πορνογραφίας ανηλίκου και δια συστήματος ηλεκτρονικού υπολογιστή και μέσω διαδικτύου». Όσο πήγαινα σε επόμενες σχετικές ερωτήσεις, τόσο εκμαίευα και πιο πολλές απαντήσεις, χωρίς όμως να παραδεχτεί ποτέ ότι είχε στην κατοχή του τέτοιο υλικό και ότι το διέθετε σε άλλους. Παραθέτουμε ορισμένες φράσεις/αποσπάσματα από τη συνέντευξη:

1.«Αυτός (ενν. το θύμα) είχε μπει στο ίντερνετ και είχε βάλει φωτογραφίες δικές του, της πρώην κοπελιάς του, φίλων του από το Γυμνάσιο, βρέθηκαν αυτές στον υπολογιστή μου και μάλιστα σε

κρυφό φάκελο. Τι είναι αυτά; Δεν γνώριζα ότι υπάρχουν. Τα έχει μεταφέρει προφανώς από το κινητό του στον υπολογιστή για να μπορεί να επικοινωνεί στο ίντερνετ».

2. Τον ρώτησα: «Οι φωτογραφίες ήταν ερωτικού περιεχομένου;» και μου απάντησε: «Οι περισσότερες ναι. Όχι με μένα όμως. Αυτή είναι η διαφορά. Φίλες του, φίλους του κλπ. Μου έχει εκμυστηρευτεί ότι πηγαίνει κανονικά και με αγόρια, το είχαμε συζητήσει. Και στο δικαστήριο το ανέφερα ότι πήγαινε και με άντρες και με γυναίκες και ότι έχει πληρωθεί από άντρες γι' αυτό που έκανε, αλλά δεν έδωσε βάση».

3. «Το πορνογραφικό υλικό που βρέθηκε στον υπολογιστή του, εγώ δεν ήξερα ότι υπήρχε. Προφανώς αυτός το είχε για δική του ευχαρίστηση ή για να το πουλήσει κάπου». [...] «Δικό του σχετικό πορνογραφικό υλικό δεν είχα δει ποτέ, αλλά απ' ότι έμαθα εκ των υστέρων μπορεί να υπάρχει κρυμμένο υλικό μέσα στον υπολογιστή σου με έναν κωδικό που να μην το γνωρίζεις. Ο δικός μου υπολογιστής δεν ήταν κανένας μεγάλος. Ένας μικρός με πενηντάρη δίσκο ήταν. Από ότι είδαμε στις φωτογραφίες είχε φτιάξει και σελίδα στο facebook, είχε πολύ υλικό. Αλλά στο facebook απαγορεύεται να μπαίνουν γυμνές φωτογραφίες έτσι; Αυτό το γνώριζα ότι είχε υλικό στο facebook αλλά δεν ήταν πουθενά γυμνός. Αλλά είχε μέσα πορνογραφικό υλικό δικό του που το είχε στο κινητό του και το πέρασε στον υπολογιστή. Αυτό μέσω του internet μπορείς να το στείλεις όπου θέλεις. Είχε και φωτογραφίες και βίντεο κι αυτά τα είδα εγώ εκ των υστέρων που μας τα έστειλαν από το ηλεκτρονικό έγκλημα, στη δικογραφία».

4. «Αυτά τα είχα δει αλλά δεν ήξερα ότι υπάρχουν στον υπολογιστή για να μπορεί κάποιος να τα επεξεργαστεί και να τα κάνει ότι θέλει. Όταν πήγαν στο σπίτι του [...] να κάνουν την έρευνα, να βρουν αν έχει υπολογιστή κλπ και του κατέσχεσαν κάτι κινητά κι αυτά που είχε μέσα, δεν

γνώριζαν ότι εγώ έχω σπίτι. Εγώ είπα που μένω. Και ήρθαν στο σπίτι μου, έλεγξαν το DVD, ότι υπήρχε μέσα στο σπίτι και πήραν μαζί τους και τον υπολογιστή».

5.«Του είχα δώσει το κλειδί, γιατί έμπαινε στο ίντερνετ».

6.«Εμένα με έβαζαν στο chat φίλοι που γνώριζαν από αυτά και μου έλεγαν τώρα μπορείς να μιλήσεις με όποιον θέλεις. Ουσιαστικά κάναμε πλάκα γελούσαμε, γιατί δεν μιλούσε κανένας σοβαρά, βριζόντουσαν. Όταν ο νεαρός έμπαινε σε chat κοιτούσα με ποιον μιλάει, λογικό είναι. Ήταν διάφορα άτομα πουμίλαγε και γυναίκες και άντρες. Είχε και ένα gay cha, μου το είχε δείξει, είχε βάλει και φωτογραφία». Παρατηρούμε λοιπόν και σύμφωνα με τις παραπάνω φράσεις ότι το Υποκείμενο 11 ισχυρίζεται, παρά την κατηγορία του, ότι δεν είχε καμία σχέση με Η/Υ και όχι μόνο αυτό, αλλά κατηγορεί το ίδιο το θύμα για την κατοχή πορνογραφίας ανηλίκων. Αυτό που μας κάνει εντύπωση είναι η σχέση που είχε δημιουργηθεί ανάμεσα σε έναν άντρα και έναν ανήλικο νεαρό, η οποία όσο φιλική και να ήταν ξεπερνάει τα φυσιολογικά και τα επιτρεπτά όρια. Θα δούμε παρακάτω κι άλλα στοιχεία που επιβεβαιώνουν το τελευταίο.

Τα Υποκείμενα 12 επίσης δεν έχει χρησιμοποιήσει το διαδίκτυο για να παρακολουθήσει παιδικό πορνογραφικό υλικό και το Υποκείμενο 13 λέει: «δεν ξέρω πολλά από κομπιούτερ, μόνο facebook που μου έφτιαξε ένας φίλος».

Αυτό που παρατηρήσαμε εν γένει σε αυτήν την ενότητα είναι ότι όσοι δεν έχουν κατηγορηθεί για κατοχή παιδικού πορνογραφικού υλικού, ισχυρίζονται ότι δεν έχουν κάνει ποτέ χρήση. Επομένως, οι περισσότερες περιπτώσεις που μελετήσαμε είτε δεν σχετίζονται με την πορνογραφία ανηλίκων είτε δεν το αναφέρουν εσκεμμένα.

Από την άλλη πλευρά, τα τρία Υποκείμενα που έχουν κατηγορηθεί για κατοχή παιδικού πορνογραφικού υλικού και χρήση μέσω διαδικτύου έχουν διαφορετική στάση απέναντι στην

κατηγορία τους. Το ένα Υποκείμενο παραδέχεται την άμεση σχέση που είχε για δέκα ολόκληρα χρόνια με το χώρο αυτό του διαδικτύου, ενώ τα άλλα δύο δεν παραδέχονται αυτήν την κατηγορία. Η βασική διαφορά τους είναι ότι το πρώτο Υποκείμενο δεν έχει κατηγορηθεί για κάποιο άλλο αδίκημα, ενώ τα άλλα δύο Υποκείμενα έχουν καταδικαστεί και για άλλες αξιόποινες πράξεις. Ενδεχομένως, είναι πιο δύσκολο για τα δύο Υποκείμενα να ‘κουβαλούν’ πάνω από δύο σοβαρές κατηγορίες και να καλούνται να τις αναφέρουν μπροστά σε έναν ερευνητή. Το σημαντικό όμως είναι που δεν το παραδέχονται στον εαυτό τους, πράγμα που θα τους έφερνε πιο κοντά στη λύση του προβλήματος.

Πγ2. Οικογενειακό περιβάλλον και σχέσεις με σημαντικούς άλλους κατά την παιδική και εφηβική ηλικία

Στη δεύτερη υποενότητα οι ερωτήσεις που απεύθυνα στα Υποκείμενα, σχετίζονταν με την παιδική τους ηλικία και το οικογενειακό τους περιβάλλον. Θα μας ενδιέφερε να δούμε τη σχέση των Υποκειμένων με τους γονείς τους και με άλλα κοντινά πρόσωπα. Ακόμα και περιστατικά που βίωσαν και ενδεχομένως τους έχουν επηρεάσει έως και σήμερα. Θελήσαμε με αυτόν τον τρόπο να απαντήσουμε στο ερώτημα εάν οι δράστες παιδεραστίας είχαν κακοποιηθεί σεξουαλικά κατά την παιδική τους ηλικία κι αν στην ενήλικη ζωή τους επανέλαβαν την πράξη στο ρόλο, όχι του θύματος, αλλά του δράστη.

Το Υποκείμενο 1 απάντησε σχετικά με την οικογένειά του: «Μεγάλωσα και με τους 2 γονείς και έχω μια αδελφή ένα χρόνο μεγαλύτερη. Πάρα πολύ καλές σχέσεις με τους γονείς, ένα ήσυχο και ήρεμο περιβάλλον χωρίς εντάσεις, ήρεμη παιδική ζωή. Δεν υπήρξε κακοποίηση από το οικογενειακό περιβάλλον εκτός από το ότι ήμουν αριστερόχειρας και έτρωγα ξύλο για να γράφω με το δεξί. Δεν υπήρχε ξυλοδαρμός στο σπίτι ή εντάσεις, οι σχέσεις των γονιών μου ήταν πολύ

καλές». Έπειτα τον ρώτησα πως ήταν η σχέση που είχε με τους φίλους του στην παιδική και την εφηβική ηλικία και μου απάντησε: «Πάρα πολύ καλές σχέσεις με το σχολείο και τους φίλους, συμμετείχα στην παρέα, δεν ένιωσα ποτέ απόρριψη». Επειδή είναι έγγαμος, μεσολάβησε και μια ερώτηση για τη σύζυγό του. Μας είπε σχετικά: «Με τη γυναίκα μου είμαστε από τα 18 μαζί και είναι η πιο μακροχρόνια σχέση μου γιατί γνωριστήκαμε πριν το Πανεπιστήμιο, στο σχολείο. Οι ερωτικές σχέσεις με τη σύζυγό μου ήταν πάρα πολύ καλές, είμαστε 35 χρόνια μαζί οπότε ξέρουμε ο ένας τον άλλον τόσο πολύ καλά που έβλεπες μέσα από τα μάτια και την αντίδρασή του αν ήταν καλά ή όχι. Γενικότερα ήμασταν πάρα πολύ καλά και δεν υπήρχαν προβλήματα ούτε οικονομικά».

Το Υποκείμενο 2 σχετικά με την παιδική του ηλικία εξιστορεί: «Μεγάλωσα και με τους δύο γονείς, βέβαια ο πατέρας μου πέθανε όταν ήμουν στα μέσα της παιδικής ηλικίας, δηλαδή 10 χρονών από φυσικά αίτια». Οι σχέσεις με γονείς του ήταν: «Πολύ καλές σχέσεις, ειδικά τον πατέρα μου τον έκανα ότι ήθελα, ήμουν ό, τι χειρότερο γι' αυτόν (γελάει)». [...] «Είμαι μοναχογιός. Η μητέρα μου πέθανε όταν ήμουν 38 χρονών και πιο πολύ είχε σχέση εξάρτησης η μητέρα μου από εμένα παρά εγώ. Δημιουργούσε θέματα όπως βέβαια και η κάθε μητέρα. Έχω φτάσει να γυρίσω από [...] (ενν. μια πόλη στο εξωτερικό) τρεις μέρες πριν γίνω πολίτης (ενν. αυτής της πόλης) και με έπαιρνε η μάνα μου και μου έλεγε «γύρνα πίσω γιατί δε θέλω να μείνεις εκεί». Είχε τρελαθεί στην κυριολεξία, την είχα πάρει μια σειρά από τηλέφωνα αυτό το εξάμηνο γιατί είχα εξαφανιστεί, δεν ήμουν καν στην Αμερική. Στο αεροδρόμιο μου έλεγαν «αυτό είναι λάθος που κάνεις, φύγε μετά από 48 ώρες!». Όταν ήμουν παιδί ήταν σαν όλες τις μαμάδες, δεν είχε καμία ιδιαίτερη τρέλα ούτε τότε ούτε μετά. Απλώς σε κάποιες περιπτώσεις που εξαφανιζόμουν πάθαινε πλάκα». Αναφορικά με το αν έχει ζήσει κάποιο βίαιο περιστατικό: «Όχι κανένα, γιατί κι αυτή ήταν θύμα δικό μου απλά δεν ήταν εύκολο, ενώ ο πατέρας μου ήταν.

Μάλλον ο πατέρας μου με ήξερε. Ήξερε τι θηρίο είμαι και πάντα ήταν θέμα χρημάτων ή χάρις και μου έλεγε «σκάσε και λέγε τι θέλεις!». Οι επόμενες ερωτήσεις μου εστίασαν στην εφηβική του ηλικία και στην ερωτική του ζωή: «Ήμουν καλός μαθητής και είχα βαθμούς μέτριους προς το καλούς. Καλά δεν προσπαθούσα να φτάσω στο 17 και στο 18, ήμουν στο 15-16. Δεν είχα φασαρίες και δεν κοίταγα να εμπλακώ κιόλας. Με τους φίλους μου είχα τέλειες σχέσεις και ακόμα έχω 2-3 που είναι οι μόνοι που με στηρίζουν σε αυτήν την ιστορία την τρέχουσα. Τους έχω από τη φοιτητική εποχή. Είχα εκτεταμένες παρέες αλλά οι πραγματικοί φίλοι επιλέγονται. Ήμουν το πειραχτήρι της παρέας κι αυτός που οργάνωνε, που δημιουργούσε την ομάδα, αλλά όχι ο αρχηγός απαραίτητα. «Είχα αρκετές (ενν. ερωτικές συντρόφους) και στην εφηβική και στη μετεφηβική ηλικία. Εντάξει, υπήρχαν κάποιες που ήταν αρκετά μακροχρόνιες και στην [...] (ενν. σε μια ευρωπαϊκή χώρα) για αρκετά χρόνια. Εντάξει δεν ήταν κάτι στέρεο, εάν ξέρεις ότι στο κάθε μέρος θα μείνεις 2,3,1 ή 5 χρόνια.. και για να το αρχίσεις θα πρέπει να είσαι πολύ σίγουρος. Ένας συνάδελφος ξεκίνησε μια τέτοια σχέση στην Πολωνία, η οποία υπάρχει ακόμα, αλλά είναι μοναδική περίπτωση. Δεν είχα σκεφτεί ποτέ το γάμο ή την οικογένεια. Η ποιότητα της σχέσης ήταν αρκετά καλή, αλλά όταν ξέρεις ότι σε 1,2 χρόνια θα υπάρχει ένας επόμενος προορισμός¹³¹ ή όταν πρόκειται για Ελληνίδα είναι πολύ δύσκολο, όσο και να λέει η γυναίκα κάτι τέτοιο, όταν φτάνει ο άντρας να εξαφανίζεται για 6μηνα και 8μηνα και για ολόκληρους χρόνους και να έρχεται μόνο για ένα Σαββατοκύριακο σπίτι ή για 3-4 μέρες, δε θα πάει. Κι αν πάει δε θα είναι..(ενν. καλό). Είχα ικανοποιητικές σεξουαλικές σχέσεις».

Να θυμηθούμε ότι το Υποκείμενο 2 είναι άγαμο κι όπως καταλάβαμε και από την παραπάνω απάντηση, η καριέρα του στάθηκε εμπόδιο στη δημιουργία μιας οικογένειας. Ωστόσο, η επιλογή να κάνει καριέρα και όχι οικογένεια ήταν αποκλειστικά δική του, γεγονός που τον βόλεψε

¹³¹ Λόγω της εργασίας του μετακινούταν σε διάφορες χώρες ανά την Ευρώπη και διεθνώς, με αποτέλεσμα να μη βρίσκεται ποτέ στην ίδια χώρα για πολλά συνεχόμενα χρόνια.

προκειμένου να ασχοληθεί με την παιδική πορνογραφία. Ένα άτομο με παιδοφιλική διαταραχή δε θα επιλέξει συνήθως να συνάψει σοβαρό δεσμό, πόσο μάλλον γάμο. Σκοπός τους δεν είναι η δημιουργία οικογένειας και άλλωστε το τελευταίο δεν το προτιμούν, εφόσον οι φαντασιώσεις και οι παρορμήσεις τους εστιάζουν σε άλλο πλαίσιο και όχι σε μία ερωτική σύντροφο.

Το Υποκείμενο 3, λόγω της μεγάλης του ηλικίας δεν εστίασε στην παιδική του ηλικία, αλλά στις σχέσεις που είχε με τα αδέρφια του, τη σύζυγό του, η οποία έχει πεθάνει και την ερωτική του σύντροφο. Συγκεκριμένα λέει: «Μεγάλωσα και με τους δύο γονείς, αδέρφια ήμασταν 6 και έχουνα πεθάνει τα 4 και είμαι εγώ και ο αδερφός μου, ο οποίος αυτός με έχει κλείσει μέσα! Αυτός έστρωσε την προβοκάτσια! Γιατί θέλει να μου φάει το κτήμα και τα σπίτια που έχω. Δεν έχω καλές σχέσεις μαζί του, δε μιλάμε κι έφτασα σε σημείο- ντρέπομαι να το πω- και πήρα το όπλο να τον σκοτώσω κι αυτόν και τη γυναίκα του. Είχε μια γυναίκα πρώτα που του έκανε περιουσία τεράστια, σκλάβα. Και τη χώρισε. Και ξέρετε που πέθανε; Σε μια καλύβα με χόρτα. Την είχε χωρίσει και είχε πάει σε ένα βουνό με 5-6 προβατάκια κι εκεί πέθανε. Τα 2 παιδάκια που έκανε με την πρώτη γυναίκα τα έκανε απόπαιδα, γιατί αυτή που έχει τώρα είναι μια ύαινα, σκύλα, κακούργα». Έπειτα τον ρώτησα αν είχε καλές σχέσεις με τους γονείς του. «Ναι, πολύ καλές». Οι σχέσεις με τη σύζυγό του: «Πολύ καλές, να φανταστείτε ότι την παντρεύτηκα με επιληψία. Για να είμαι ειλικρινής... μου είχε δώσει το ελεύθερο και μου έλεγε «όποτε κάνουμε σεξ ζαλίζομαι. Βρες κάτι, μια γυναίκα, όχι μόνιμο δεσμό, εφήμερη σχέση να ικανοποιήσεις τον εαυτό σου. Να μεγαλώσουμε τα παιδιά. Θεε να φύγεις, φύγε, χώρισέ με». Ε με αυτά που μου έλεγε με πλήγωνε! Λέω «δε φεύγω, εδώ μπάστακας πάνω από το κεφάλι σου!». Η αμέσως επόμενη ερώτηση ήταν εάν έκανε πράξη εν τέλει αυτό που τον πρόσταξε η γυναίκα του κι αν είχε ποτέ παράλληλη σχέση. «Μόνιμο δεσμό όχι, για 10-15 μέρες, βγαίνουμε έξω, πίνουμε μια

μπύρα, ένα κρασάκι, ναι. Να σας πω. Η, ας το πούμε σωματική ανάγκη -το σεξ είναι μια ανάγκη- για να είμαι ειλικρινής πήγαινα».

Η νυν σύζυγος που άλλοτε την αποκαλεί με το όνομά της κι άλλοτε με την ξενική καταγωγή της: «Παντρεύτηκα μία με πολιτικό γάμο, η οποία μου πέταξε την παντόφλα στα μούτρα και είμαι χωρισμένος και μόλις βγω θα πάω να κάνω αίτηση διαζυγίου. 10 χρόνια παντρεμένοι. Την είχα οικιακή βοηθό, αλλά ήταν τόσο πολύ γαλίφα- το ‘χετε εσείς οι γυναίκες (γελάει)- «μαμάκα και μαμάκα» έλεγε στη συγχωρεμένη τη γυναίκα μου, η οποία ήταν επιληπτικά και έτσι είχα την οικιακή βοηθό¹³². Και την αγάπησε η γυναίκα μου. Κορίτσι δεν είχα, νυφάδες δεν είχα, γιατί και τα δύο μου αγόρια είναι ανάπηρα. Το ένα σε ψυχιατρείο και το άλλο το χέρι το δεξί του έχουν κόψει 12 πόντους κόκκαλο από γάγγραινα. Τα παιδιά αυτά τα έχω με τη γυναίκα μου που ήταν επιληπτική, γι’ αυτό και ο γιος μου είναι στο ψυχιατρείο. Γιατί η επιληψία με την ψυχοπάθεια είναι πρώτα ξαδέρφια. Και μου είχε πει ο γιατρός όταν της παρουσιάστηκε επιληψία: «Κύριε τάδε, παντρεμένος ή αρραβωνιασμένος;». Λέω «αρραβωνιασμένος». «Χώρισέ την» μου λέει γιατί θα είσαι δυστυχισμένος σε όλη σου τη ζωή. Η επιληψία δε θεραπεύεται. Την πήγα σε μια ψυχονευρολογική κλινική. Έκανε θεραπεία αλλά δεν έγινε τίποτα κι έτσι όταν αποφάσισα να την παντρευτώ έγινε οικογενειακό συμβούλιο με το συγχωρεμένο τον πατέρα μου και μου λέει: «αγόρι μου αν αυτό συνέβαινε σε σένα και σε χώριζε πως θα αισθανόσουν; Αντί αυτή η κοπέλα να γίνει καλά θα γίνει χειρότερα άμα τη χωρίσεις. Μια γυναίκα σου ανήκει παρ’ την και εγώ θα σας βοηθήσω». Και την παντρεύτηκα επιληπτική. Κάναμε δύο παιδιά. Ο ένας πήρε της μάνας του τα ψυχολογικά προβλήματα. Αυτό που ξέρω είναι ότι συντηρώ δύο παιδιά εγώ τώρα. Κι αυτός που είναι στο ψυχιατρείο κι αυτός που δε δουλεύει με ένα χέρι. Εγώ τους στηρίζω οικονομικά και τώρα που είμαι φυλακή σχεδόν ένα χρόνο».

¹³² Η σύζυγος του Υποκειμένου 3 ήταν η οικιακή βοηθός του ίδιου και της πρώτης συζύγου του, η οποία έχει αποβιώσει.

«Η συγχωρεμένη η γυναίκα μου είχε πει «άμα φύγω από τη ζωή –αφού πέφτω στους δρόμους- άμα πέσω και χτυπήσω και φύγω από τη ζωή, θα παντρευτείς με την [...] (ενν. την οικιακή βοηθό). Δεν έχουμε κορίτσια, δεν έχουμε νυφάδες, είναι καλή κοπέλα, την αγάπησα σα παιδί μου..» Λέω «θα δω τι θα κάνω». Όταν σχόλασα από το γραφείο να πάω σπίτι, ήταν ένας πρώτος ξάδερφός της δικηγόρος. Είχε φτιάξει το διαζύγιο, με εντολή της γυναίκας μου. Λέει «να σου συστήσω από εδώ τον Π., τον ξάδερφό μου, είναι δικηγόρος. Σου δίνω το διαζύγιο να παντρευτείς την [...] . «Χωρίς να με ρωτήσεις;» της λέω. Εν τω μεταξύ είχα ένα βαφτιστήρι (ενν. σε άλλη πόλη) και είχα πάει να το δω. Δεύτερη μέρα το δεκαπενταύγουστο καθώς επέστρεφα, με κλείνει μια νταλικά και έπεσα πάνω στις μπάρες- κι αν δεν ήταν οι μπάρες θα έπεφτα κάτω στο ρέμα και θα σκοτωνόμουν ή θα έπιανε φωτιά το αυτοκίνητο- και το διαζύγιο το είχα ένα χρόνο στην τσέπη, δεν το αποφάσιζα. Και λέω άμα σκοτωνόμουνα πως θα ζούσε η γυναίκα μου, πώς θα συντηρούσε τα παιδιά; Θα χανόταν η σύνταξη, γιατί υπήρχε διαζύγιο. Πως θα πλήρωνε αυτή την οικιακή βοηθό; Και γυρίζω και ξαναπαντρεύτηκα τη γυναίκα μου. Κάλεσα τον παππά στο σπίτι και μας έκανε μια ευχή για το γάμο και μας λέει «είστε εντάξει τώρα» και έστειλε στην επισκοπή την ευχή. Αυτή (ενν. την αλλοδαπή οικιακή βοηθό και νυν σύζυγό του) είχε πάει στην [...] (ενν. τη χώρα καταγωγής της), είχε πάρει άδεια κι όταν γύρισε είδε το γάμο πάνω στο τραπέζι. Και μου λέει: «Κύριε [...] ξαναπαντρεύτηκες;» και της λέω; «τι να έκανα; Πήγαινε έξω να δεις το αυτοκίνητο». Λέει «τι έπαθες;» Λέω «αυτό κι αυτό έπαθα. Γι' αυτό έκανα το γάμο για να μη χαθεί η σύνταξη».

Προς το τέλος της προσωπικής κατάθεσης του Υποκειμένου 3 ρώτησα εάν η νυν σύζυγος τον στήριξε σε αυτή την δύσκολη περίοδο της ζωής του. μου απάντησε: «Η στάση της καλή για να είμαι ειλικρινής, με στήριξε και δανεικά μου έδωσε, ούτε πίστευε ό,τι έγινε. Τώρα έχει μετανιώσει, παίρνει την αδελφή μου τηλέφωνο και της λέει ότι είχε νεύρα και ξέσπασε σε μένα.

Θα δω τι θα κάνω μόλις βγω». Η κόντρα μεταξύ του Υποκειμένου 3 και της νυν συζύγου του έχει προκύψει από έναν τσακωμό, ο οποίος κατά τη γνώμη μου δεν ήταν καθόλου σοβαρός. Λογομάχησαν επάνω σε μια μετακόμιση κι αντάλλαξαν μερικές βαριές κουβέντες. Από ότι φαίνεται λοιπόν, το Υποκείμενο 3 επιθυμεί να πάρει διαζύγιο με τη σύζυγό του, για να μην πάρει την υψηλή σύνταξή του. Η σχέση του με ο χρήμα είναι πολύ έντονη και η σχέση του με τη γυναίκα δεν είναι ουσιώδης και δε βασίζεται σε συναισθήματα, αλλά σε αμοιβαία συμφέροντα. Οι σχέσεις με τους γονείς του ήταν καλές, όμως διατηρεί κόντρα με τον αδελφό του κα μάλιστα τον θεωρεί και υπεύθυνο για την κατάληξη του στη φυλακή. Ακόμα και με τα παιδιά του, ενώ τα βοηθάει οικονομικά και παρά την μεγάλη του περιουσία, δεν το κάνει με όλη την καρδιά του.

Το Υποκείμενο 4 μας αναφέρει: «Μεγάλωσα με τους γονείς μου. Καλές σχέσεις με τον πατέρα μου. Τον έχασα νωρίς, μας άφησε στα 60 του από τα βρογχικά που είχε από τους πολέμους. Ύστερα ανέλαβα εγώ από μικρός να βοηθήσω την οικογένεια, όταν τον έχασα ήμουν 30 χρονών. Ήταν φιλήσυχος άνθρωπος όπως όλοι στα χωριά, δεν υπήρχαν προβλήματα ούτε με τη μητέρα μου, με αγαπάγανε τους αγαπάω». Τον ρώτησα για τη σύζυγό του και τη σχέση τους: «Τη γυναίκα μου τη γνώρισα με προξενιό. Γνώρισα τη γυναίκα μου και παντρευτήκαμε, είχαμε καλή συνεννόηση, όσο μπορούσε βοηθούσε κι αυτή βοηθούσα και εγώ, είχαμε και δύο παιδιά και έπρεπε να τα μεγαλώσουμε». Τον ρώτησα αν είχε σχέση με άλλες γυναίκες παράλληλα με τη σύζυγό του ή μετά: «Δεν είχα σχέση με γυναίκες αφού ήμουν παντρεμένος, ούτε όταν πέθανε. Έχω χάσει τη γυναίκα μου από καρδιακό οίδημα. Με αυτά τα λίγα χρήματα που έπαιρνα, βοηθούσα την οικογένειά μου, πάντρεψα το αγόρι μου και το κορίτσι μου, είχα δύο αδελφές μικρότερες τις βοήθησα, όπως στα χωριά συνήθως γίνεται αυτή η αλληλοβοήθεια».

Το Υποκείμενο 5 σχετικά με την παιδική του ηλικία και το οικογενειακό του περιβάλλον μας απήντησε: «Μεγάλωσα με τους γονείς μου. Επειδή ο πατέρας μου ήταν στρατιωτικός και η

μητέρα μου ήταν και μορφωμένος άνθρωπος και εμείς στη [...¹³³] είμαστε από μητριαρχικές και πατριαρχικές οικογένειες. Έτυχε η οικογένεια της μητέρας μου να είναι άνθρωποι, οι οποίοι ήταν οι επιφανείς της πόλεως και οικονομικά ευκατάστατοι και γνωστοί άνθρωποι της πόλεως, ζήσαμε σε μία οικογένεια με πατριαρχική και μητριαρχική δομή. Επειδή οι δικοί μου αντιδρούσαν όσον αφορά τις επιλογές μου, γιατί εγώ πάντοτε από μικρό παιδί είχα αυτήν την έφεση αντιδρούσαν στις επιλογές μου και εγώ τράβηξα το δρόμο μου. Βέβαια σήμερα αυτό που σκέφτομαι είναι ότι τα πράγματα θα μπορούσαν να γίνουν καλύτερα. Βέβαια εκείνη την εποχή ήμασταν νέοι, ήμασταν ενθουσιώδεις και σε μια απόφαση μιας οικογενείας να πάει το παιδί της να κλειστεί σε ένα μοναστήρι – εγώ το είχα αυτό το πράγμα – δε το ήθελε κανένας και πέρασα πάρα πολλά γι' αυτό το πράγμα. Ήταν άνθρωποι 'αποφασίσαμε και διατάζουμε'. Εγώ δεν ήμουν και εύκολος άνθρωπος. Ήταν μια περίοδος αντεγκλήσεων μεγάλη. Όταν τους το ανακοίνωσα ήμουν 13-14 χρονών. Είχα άποψη, γιατί στο σπίτι μας ζήσαμε με ανθρώπους που ήταν μορφωμένοι και είχαν και κρίση και άποψη και ο τρόπος της ζωής τους μας πέρασαν πολλά μηνύματα. Και ήμουν ένα παιδάκι ζόρικο από τα νιάτα μου, ήμουν και χαϊδεμένος μικρός από τους δικούς μου. Μεγαλύτερη αντίδραση είχε το οικογενειακό περιβάλλον της μητέρας μου, οι θείοι μου. Ο μπαμπάς μου ήταν ένας άνθρωπος, ο οποίος το συζητούσαμε. Τα αδέρφια της μητέρας μου είχαν άμεση επιβολή επάνω μου, είχαν αδικαιολόγητη επιβολή για τα σημερινά δεδομένα. [...] Έχω μια αδελφή μικρότερη 3 χρόνια. Μετά αναλώθηκα μέσα στο δρόμο της εκκλησίας, η επαφή μου με το οικογενειακό μου περιβάλλον ήταν όχι καθαρά τυπική- επειδή ήμουν ένας άνθρωπος πολυσχιδής και πολυπράγμων- η επαφή μου με το οικογενειακό μου περιβάλλον ήταν εντάξει κλασική, πήγαινα μια φορά το χρόνο, πήγαινα τους έβλεπα για κάποιες ώρες... Εντάξει ήμουν αφιερωμένος στο έργο της εκκλησίας βέβαια για μένα είναι και το κοινωνικό έργο της εκκλησίας. Αυτό για μένα είναι τα βιώματά μου και στα μετά από μια

¹³³ Αναφέρει την επαρχιακή πόλη από την οποία κατάγεται και στην οποία διέμενε ως παιδί και ως έφηβος.

διακονία προσφοράς και θυσίας, βρέθηκα στην Αθήνα, στο κλινών άστυ, εγώ με άλλες σκέψεις (αναστενάζει) και βρέθηκα σε αυτή την κατάσταση. Δεν το έχω πιστέψει ακόμα γι' αυτό η φυλακή με πονάει». [...] «Εγώ ήμουν απορροφημένος με την εκκλησία, ήταν άλλες εποχές. Ο πατερούλης μου έχει φύγει από τη ζωή, ο Θεός να τον αναπαύσει, όχι δεν έχω κάποιο παράπονο. Το γιατί δε με κατάλαβαν οι άνθρωποι- αυτοί μας έδωσαν πολύ καλές αρχές- αλλά ήταν το πνεύμα της εποχής, το οποίο να σας πω κάτι, κατά κάποιο τρόπο τις σημερινές μέρες δικαιώνεται το πνεύμα της εποχής, γιατί μου έλεγε η μητέρα μου 'δε θα κάνεις αυτό' για παράδειγμα, το πιο απλό.. Σήμερα, αυτή η ασυδοσία που υπάρχει, που έχει διαλυθεί ο παράγοντας οικογένεια και το ζούμε και το βλέπουμε, ο καθένας τραβάει το δρόμο του. Τα παιδιά όλο απαιτούν και κάποια στιγμή η οικογένεια δεν έχει να τους δώσει τίποτα. Όχι δεν τους έχω κάποιο παράπονο. Το ότι δε με καταλάβανε, εντάξει μπορεί κι αυτούς να μην τους κατάλαβε κανένας. Εγώ έκανα αυτό που ήθελα πάντως».

Έπειτα ρώτησα εάν υπήρξαν και βίαια περιστατικά μέσα στο οικογενειακό περιβάλλον του Υποκειμένου 5. «Βία τώρα εντάξει, τα κλασικά της εποχής, τρώγαμε κάνα χαστούκι, το είχε η εποχή τότε. Αλλά εντάξει εγώ ήμουν λίγο πείσμων άνθρωπος και δε με επηρέαζε το ξύλο. Γιατί το ξύλο το έτρωγα όχι επειδή έκανα κάτι κακό, το έτρωγα επειδή είχα τις απόψεις μου. Από τους θείους. Η μητέρα μου είναι μορφωμένος άνθρωπος. Η μητέρα μου είναι μια γυναίκα που σέβεται το θεσμό της οικογένειας, αλλά ήταν δίκαιη. Θα σας πω κάτι άλλο για παράδειγμα. Σαν παιδιά τότε παίζαμε έξω στο δρόμο με τα γειτονόπουλα, χτυπιόμασταν με κάποια παιδιά και είχαν άδικο τα άλλα παιδιά. Η μητέρα μου έριχνε το άδικο σε μένα για να μην προσβάλει το άλλο παιδί. Εγώ σαν παιδί δεν το καταλάβαινα, πείσμονα όμως μετά που το είδα στην πορεία ήταν το καλύτερο. Να μου δείξει ότι έπρεπε να προσέχω, να είμαι μαζεμένος. Ήταν ωραίος άνθρωπος η μητέρα μου και είναι, ζει η μητέρα μου, βέβαια είναι μεγάλη τώρα. Δε γνωρίζει βέβαια. Η

οικογένεια της μητέρας μου ήταν 8 αδελφές και 3 αδέρφια. Ο μπαμπάς μου ήταν 5 αδέρφια. Οι θείοι μου ήταν άνθρωποι του εμπορίου. Θέλησαν και εμένα να με βάλουν στο εμπόριο. Ε άμα δεν πάει όμως το πράγμα (γελάει), δεν μπορούμε να το πάμε εμείς, καταλάβατε; Όμως αυτό που έμεινε στη ζωή μου γι' αυτό είμαι τόσο αυθόρμητος, τόσο πηγαίος. Οι δικοί μου δίδαξαν ένα πράγμα: να έχω ευθύτητα του χαρακτήρα και να είμαι ντόμπρος. Αυτό δε με βοήθησε στη ζωή μου, τους ευχαριστώ γι' αυτό αλλά δε με βοήθησε».

Μια βασική ερώτηση για το εν λόγω Υποκείμενο, ήταν εάν είχε σκεφτεί ποτέ να δημιουργήσει τη δική του οικογένεια. «Όχι! Και θα σας πω γιατί. Για μένα οικογένεια είναι όλος ο κόσμος. Δεν έχω τη δυνατότητα σαν άνθρωπος, να αφοσιωθώ στον παράγοντα οικογένεια, δεν το έχω αυτό το χάρισμα. Οικογένεια είναι μια ευθύνη. Μα θα μου πείτε φάσκετε και αντιφάσκετε. Δίνομαι ολοκληρωτικά στους ανθρώπους, αλλά εγώ θα κάνω το καθήκον μου, θα φτάσω στο χείλος του γκρεμού. Σχέσεις πάμπολλες. Φυσιολογικός άνθρωπος είμαι. Δημιούργησα σχέσεις στη ζωή μου, σας είπα ήμουν παιδί ζωηρό. Απλώς πίστευα ότι η κατάληξη μιας σχέσης -έτσι μας είχαν μάθει αλλά το πίστευα κιόλας- είναι η οικογένεια. Όχι περιστασιακές σχέσεις, δεν οδηγούν κάπου. Οι περιστασιακές σχέσεις είναι ο καταλύτης της προβληματικής αγάπης. Οι ερωτικές μου σχέσεις ήταν πλατωνικές. Δεν έχω κάνει τίποτα παραπάνω (γελάει). Και σχέσεις δημιουργούσα με κοπέλες, αλλά ήξερα ότι πρέπει να καταλήξει σε οικογένεια. Γιατί να φέρω σε δύσκολη θέση και τον εαυτό μου και μια κοπελιά την οποία θα την εξέθετα; Δημιουργήθηκε κάποτε μια σχέση με μια κοπέλα, η οποία τράβηξε, βέβαια δεν φτάσαμε μέχρι «αυτό» (ενν. το σεξ), αγαπηθήκαμε, παιδιά ήμασταν, κάναμε όνειρα μαζί. Δεν τα πίστευα όμως και της είπα έτσι. Βέβαια απογοητεύτηκε, αλλά της είπα «δεν μπορώ να είμαι ψεύτης απέναντί σου». Αρκεί που είμαστε φίλοι και είμαστε μέχρι και σήμερα φίλοι. Σαν άνθρωπος φυσιολογικός είμαι εντάξει. Και τις ορμές μου είχα και τα πάντα. Δεν είμαστε εξωπραγματικοί άνθρωποι όσοι

ασχολούμαστε με την εκκλησία. Ακούγεται κάτι για κάποιον που εργάζεται για την εκκλησία, είναι άνθρωπος. Αν δεν εργαζόταν εκεί, δεν έχει διαφορά από τους άλλους ανθρώπους. Αν βγάλουμε τα ρούχα, το ίδιο είμαστε. Κάποιος μπορεί και το ελέγχει και κάποιος δεν μπορεί να το ελέγχει. Γιατί; Όταν δούμε κάποιον να εργάζεται στην εκκλησία αμέσως στο στόχαστρο. Μα με συγχωρείτε βρε παιδιά. Κατηγορείτε έναν τέτοιο άτομο. Ό, τι κάνει το κάνει μόνο του; Εσύ δεν έχεις το θάρρος της γνώμης σου; Να του πεις «αυτό που κάνεις δεν είναι σωστό». Εσύ γιατί πας όμως με αυτό το άτομο; Γιατί ανταποκρίνεσαι στις επιθυμίες του; Και μετά λες είναι ...γκομενιάρης». Παρατηρούμε μια πολλή έντονη προσωπικότητα. Οι οικογενειακές σχέσεις δεν ήταν οι καλύτερες. Οι ερωτικές του σχέσεις ήταν μόνο πλατωνικές, ενώ όπως λέει και ο ίδιος «ορμές υπήρχαν». Που οδήγησαν όμως αυτές οι «ορμές», το Υποκείμενο 5;

Το Υποκείμενο 6 μας αναφέρει σχετικά: «Μεγάλωσα με τους γονείς μου και έχω άλλα τρία αδέρφια. Τον πατέρα μου, τον έχασα όταν ήμουν 16-17 χρονών και τη μάνα μου όταν ήμουν 29. Από καρκίνο και οι δύο. Με τον πατέρα μου καλές. Με τη μητέρα μου είχα πολύ καλή σχέση. Μια δεκαετία πριν πεθάνει, ήταν ανάπηρη, είχε μείνει ανάπηρη από λάθος γιατρών, την είχα εγώ στο σπίτι. Δεν υπήρχαν εντάσεις. Τον πατέρα μου ούτε 'ρε' δεν τον είχα πει, όσο ζούσε δηλαδή. Με συγγενείς είχαμε μια ψηλοφασαρία και όχι για σημαντικούς λόγους. Δε θέλω να κρατήσω κακία. Τα έλυνα γρήγορα τα προβλήματά μου. Κόντρες είχαμε, γιατί στα χωριά έχουν λίγο κόμπλεξ και άμα δουν ότι ανεβαίνεις λίγο οικονομικά και πας να φτιαχτείς υπάρχουν κόντρες. Από τα 12 δούλευα, στα 13 μου πήγα ένα χρόνο μουσική, σπούδασα, πήγα σε δασκάλους και έμαθα μουσική και από τα 13 μέχρι τα 30 μου δούλευα νύχτα. Δεν ασχολούμαι πια με αυτό, τα παράτησα. Κουράστηκα, πολύ ξενύχτι. Από τα 17 μου χρόνια ξενύχτι. Από τα 13 μου δούλευα επαγγελματικά. Η εφηβεία μου ήταν πολύ δύσκολη. Ζούσαμε σε ένα χώρο πολύ μικρό. Ένα δωμάτιο, ήμασταν 7-8 άτομα -τα αδέρφια μου, η μάνα μου και ο πατέρας μου- τουαλέτα απ'

έξω, δίχως ηλεκτρικό. Είχα κι άλλα τρία αδέρφια αλλά συγχωρεθήκανε. Δεν μου έχει πει ποτέ την ιστορία ούτε η μάνα μου ούτε ο πατέρας μου. Όταν γεννήθηκα εγώ ο πατέρας μου ήταν καμιά 50αριά και η μητέρα μου λίγο πιο μικρή. Έχω κοιμηθεί πολλές φορές νηστικός από τη φτώχεια και μια ζωή δουλειά δεν έχω καθίσει ποτέ στη ζωή μου ούτε γιορτές ούτε τίποτα».

Συνέχισα, ρωτώντας τον για τις σχέσεις που είχε με φίλους. «Από φίλους όχι πολλούς. Είχα 2-3 καλούς, ο ένας συγχωρέθηκε και με τον άλλον μιλάμε ακόμα και στο τηλέφωνο. Στο σχολείο είχαμε πολύ bullying, γιατί ήμασταν από φτωχή οικογένεια, δεν είχαμε καλές τσάντες, δεν είχαμε καλά ρούχα και τρώγαμε πολύ ξύλο. Πολλές φορές δεν πηγαίναμε σχολείο γι' αυτό το λόγο. Με είχε πληγώσει πολύ αυτό. Ένα στίγμα μεγάλο. Να σε βρίζουν, να σε κοροϊδεύουν, να τρώει το άλλο το παιδί μια τυρόπιτα, να πίνει ένα χυμό και εσύ να έχεις σκέτο ψωμί μαζί σου. Ούτε θυμό είχα ούτε ζήλενα, μόνο με πλήγωνε».

Σχετικά με τις ερωτικές σχέσεις που είχε: «Είχα περιστασιακές συντρόφους, όχι για μεγάλα διαστήματα. Επειδή δούλευα πιο πολύ νύχτα δεν έκανα σοβαρή σχέση. Μετά βρήκα μια κοπέλα, παντρευτήκαμε, μετά από μια δεκαετία χάλασε η δουλειά. Η σύζυγος μου. Μετά τη σύζυγό μου συζώ με μια κοπέλα, είμαστε 11 χρόνια μαζί». Στην ερώτηση «γιατί χωρίσατε με τη σύζυγό σας;», μου απάντησε: «Δεν τα βρίσκαμε. Μετά μπλέχτηκε και με το περιστατικό, αυτή με έβαλε μέσα». Σε αυτό το σημείο τον ρώτησα να μου πει για τη σχέση που είχαν μεταξύ τους: «Είχαμε πολλούς τσακωμούς, γιατί έδειχνε αδιαφορία και στα παιδιά και στο σπίτι γενικώς και μέσα με την καθαριότητα». Ρώτησα αν υπήρξε ποτέ βία ανάμεσά τους. «Μόνο λεκτική. Μόνο στην αρχή τα πηγαίναμε καλά για λίγο, αλλά μετά της είπα ότι περιμένω να μεγαλώσουν τα παιδιά και θα φύγω, αλλά δεν το πίστευε. Ούτε σεξουαλικά τα πηγαίναμε καλά, δεν έβρισκα τίποτα, δε βρισκόμασταν συχνά. Ήθελα να φροντίζει τα παιδιά, γιατί εγώ ήμουν και μητέρα και μπαμπάς. Εγώ τα άλλαζα, εγώ τα έκανα μπάνιο, εγώ τα περιποιούμουν, εγώ να τα διαβάσω, εγώ να

πηγαίνω για δουλειά και κοιμόμουν όλο το 24ωρο, μόνο 3 ώρες. Είχα μείνει 50 κιλά. Μου άρεσε η καθαριότητα του σπιτιού, να είναι τα πράγματα σε τάξη. Πλυντήρια είχα πάρει, τραπεζαρίες, ντουλάπια, τα πάντα από τα χέρια μου. Δεν είχα από πουθενά βοήθεια. Ούτε από τα πεθερικά μου, ούτε από κανέναν. Η γυναίκα μου δεν εργαζόταν, ήταν τεμπέλα με λίγα λόγια. Εντάξει εγώ τα έβγαζα πέρα». Τέλος, ρώτησα για τη σχέση της συζύγου με τα παιδιά. «Τσακωνόντουσαν, τα έβριζε, τα χτύπαγε. Εγώ έμπαινα στη μέση. Πολλές φορές έφευγε στη μάνα της, ερχόταν μετά από ένα μήνα, μετά από 2 μήνες. Δεν την ένοιαζε για τα παιδιά της και το σπίτι της. Και τώρα που χωρίσαμε εδώ και 10 χρόνια περίπου έχει πάει σε ψυχιατρική κλινική, δεν είναι καλά, είναι στον κόσμο της, έχει αρρωστήσει, είναι χάλια». [...] Στα χωριά είναι λίγο δύσκολα. Υπάρχει το ‘γιατί εσύ ανέβηκες’ ας πούμε; Αν μου έβαζε η κόρη μου μια κατηγορία για ξυλοδαρμό θα έτρωγα 6 μήνες. Η γυναίκα μου το έκανε από κακία. Από κακία γιατί τη χώρισα πρώτον, κακία γιατί ανέβαινα σιγά-σιγά οικονομικά. Εκείνη έχει ένα σπίτι και τη ζει η μάνα της και ο πατέρας της, που παίρνουν δυο συντάξεις, 2000 ευρώ. Η ξαδέλφη της έχει καλές σχέσεις με τη γυναίκα μου, είναι πιο έξυπνη -να μην εκφραστώ χυδαία και δεν κάνει- και με τύλιξαν σε μια κόλλα χαρτί. Αυτές από κάπου πήραν πληροφορίες ότι με ξυλοδαρμό και βρισιές δεν πάει φυλακή, πρέπει να βρούμε κάτι να τον χώσουμε μέσα. Και βρήκαν το βιασμό. Δεν πειράζει, θα πληρώσουν γι’ αυτό». [...] στην ερώτησή μου: «Γιατί πιστεύετε ότι σας κατηγορήσε;», μου απάντησε: «Γιατί σιγά -σιγά έφτιαχνα το σπίτι μου, πήρα αυτοκίνητο, έβγαζα μεροκάματο και δεν καθόμουν ούτε ένα λεπτό, όπου υπήρχε δουλειά πήγαινα».

Το Υποκείμενο 6 σε μια πολύ κρίσιμη ηλικία (16-17) χάνει τον πατέρα και επομένως το πατρικό πρότυπο αρχίζει να εκλείπει. Επίσης σε μια κρίσιμη ηλικία για έναν άνδρα, ο οποίος είναι έτοιμος να δημιουργήσει τη δική του οικογένεια, χάνει τη μητέρα του, η οποία τα προηγούμενα 10 χρόνια ήταν ανάπηρη. Το Υποκείμενο 6 λόγω της φτώχειας, αναγκάστηκε να δουλεύει από

μικρή ηλικία κατά την οποία μάλιστα βίωνε άσχημα περιστατικά από άλλα παιδιά, γεγονός που αναφέρει με μεγάλη θλίψη. Δύσκολη οικογενειακή ζωή και παιδική ηλικία εν γένει και οι φραγμοί αρχίζουν και χαλαρώνουν. Δημιουργεί δική του οικογένεια, όμως αργότερα έρχεται το διαζύγιο. Κατηγορεί απόλυτα τη πρώην σύζυγό του για ό, τι έχει συμβεί και παρουσιάζει τον εαυτό του ως τέλειο πατέρα. Ισχυρίζεται ότι η σύζυγός του τον ζήλευε, γιατί ανέβαινε οικονομικά και έστρωσαν με την ξαδέλφη της μια πλεκτάνη, ας το πούμε, για να μπει το Υποκείμενο 6 φυλακή. Ωστόσο, ενώ παρουσιάζει την κίνηση της συζύγου του ως εκδικητική που πηγάζει από φθόνο, σαφώς δεν επαρκεί για να κατηγορηθεί ένας αθώος άνθρωπος γι' αυτό το αδίκημα. Να θυμηθούμε ότι το Υποκείμενο 6 κατηγορήθηκε και καταδικάστηκε για πράξη αιμομιξίας με την κόρη του.

Το Υποκείμενο 7 μας έδωσε τις εξής απαντήσεις: «Δεν έχω μητέρα και πατέρα και με βοηθάει ένας φίλος μου, γιατί η γιαγιά μου είναι λίγο μεγάλη έχει και ένα πρόβλημα και την προσέχουν οι κόρες της, δε θέλω να την παίρνω τηλέφωνο από εδώ γιατί στενοχωριούνται, το ξέρουν ότι είμαι εδώ. Η μητέρα μου, παντρεύτηκε μετά από πολλά χρόνια τον πατριό μου. Ήμουν γύρω στα 18. Επίσης έκοψε τα ναρκωτικά, γιατί ήταν στο ίδιο στάδιο με τον πατέρα μου. Είχε προβλήματα με τον πατριό μου, τον άντρα της, ήμουν και εγώ μέσα για ένα πλημμέλημα. Για ενδοοικογενειακή βία. Μόνος του με έπαιρνε (ενν. ο πατριός του) να κάνουμε σχέσεις, δεν έτρεχα από πίσω. Μου είχαν βρει και ναρκωτικά, αλλά αθωώθηκα». Κάνω την εξής ερώτηση: «Ο πατριός σας, γιατί σας έκανε μήνυση;», και μου απαντάει: «Μου είχε κάνει απαγορευτικά μέτρα, 500, και δεν μπορούσα να πάω στο μαγαζί. Ψάρευα μια μέρα, βούταγα μέσα με φακό. Με πήρε η μάνα μου 12 η ώρα το βράδυ. Και λέω 'τι έπαθε η μάνα μου 12 η ώρα'; Με έπιασε η ασφάλεια και τους παρέδωσα ότι είχα (ενν. ναρκωτικά). Δεν τους έχω ενοχλήσει ποτέ, κάτι κακό για να έχω τύψεις. Επαναλαμβάνω την ερώτηση: «Τότε γιατί σας έκαναν μήνυση;». Μου

απαντάει: «Δεν μου άρεσε και μένα αυτό το πράγμα. Δεν τα είχα καλά με τη μάνα μου , δεν ξέρω. Αυτό που δεν είναι ωραίο για μένα, είναι ότι θα μου νοικιάζανε ένα σπίτι να μείνω μόνος μου και δεν έγινε ποτέ». Ολοκλήρωσα την ενότητα με την εξής ερώτηση: «Είχατε καλή ερωτική ζωή;». «Με όλα αυτά τα χάπια και τα ναρκωτικά δεν είχα καλές σχέσεις. Την πρώτη φορά δεν ταίριαζαν οι ηλικίες, την άλλη φορά δεν ήμουνα στα καλά μου». Ήταν μία αρκετά δύσκολη συνέντευξη, γεγονός το οποίο γίνεται αντιληπτό από τον τρόπο που το Υποκείμενο 7 παραθέτει τα γεγονότα αλλά και από τη δική μου «πίεση» να μπορέσει να ανοιχτεί και να μου εμπιστευτεί ορισμένα πράγματα. Καθ' όλη τη διάρκεια της συνέντευξης κοίταζε κάτω. Σπάνιες ήταν οι φορές που με κοίταξε στα μάτια, μίλαγε χαμηλόφωνα και αργά, διότι ως καταθλιπτικός παίρνει φαρμακευτική αγωγή, η οποία τον επηρεάζει. Μάσαγε τα λόγια του, έκανε μεγάλες παύσεις και συνεχώς μου έλεγε «λέω την αλήθεια! Δε σας λέω ψέματα». Έχασε τον πατέρα του σε μικρή ηλικία και η μητέρα του αργότερα ξαναπαντρεύτηκε. Έκαναν και οι δυο γονείς του χρήση ναρκωτικών ουσιών, οι οποίοι δε ζουν πια. Με τον πατριό του δεν είχε καλές σχέσεις και η παραβατική συμπεριφορά του Υποκειμένου 7 κάνει δυσμενέστερες τις σχέσεις με τη μητέρα και τον πατριό του. Είναι εμφανής η συνοσηρότητα στην προκειμένη περίπτωση: χρήση ναρκωτικών ουσιών, φαρμακευτική αγωγή λόγω κατάθλιψης και παιδοφιλική διαταραχή. Ξεχωριστή περίπτωση, ειδικότερα από την άποψη της αντιμετώπισης των προβλημάτων.

Το Υποκείμενο 8 λέει σχετικά με το οικογενειακό του περιβάλλον και την παιδική του ηλικία: «Πολύ ξύλο, πολύ δύσκολα χρόνια. Δεν πήγαμε μια μέρα σχολείο και έτρωγα ξύλο τσάμπα. Φοβόμουν τον πατέρα μου, πολύ αυστηρός. Πάρα πολύ ξύλο. Όχι κάτι παραπάνω. Με την μητέρα μου καλύτερα». Κατά την εφηβική ηλικία: «Στην αρχή δούλευα. Παντρεύτηκα 26 χρονών. Πριν την γυναίκα μου δεν είχα άλλες σχέσεις. Καλές ήταν οι σχέσεις μας. Είχαμε κάποια προβλήματα, από όταν έσπασα το πόδι δεν είχαμε λεφτά και από τότε άρχισε όλη

ιστορία. Μόνο για τα λεφτά, γιατί πριν που τους πήγαινα λεφτά δεν είχαμε τίποτα. Το πόδι το έσπασα σε τροχαίο, έπεσα από το μηχανάκι. Δούλευα σε οικοδομή τότε. Μιλάμε για πολλές ώρες. Από τις 7 η ώρα το πρωί και μη σας πω μέχρι τις 11, 12 η ώρα το βράδυ. Είχα φύγει τρία χρόνια, είχα πάει στη [...] (ενν. τη χώρα καταγωγής του). Δούλευα, πήγαινα συνέχεια πάνω κάτω. Και είχε μείνει μόνη της με τα παιδιά. Και τα μπέρδεψε πολύ τα πράγματα. Τα έχω αφήσει στο Θεό αυτά τα πράγματα. Ποτέ στη ζωή μου δεν το έκανα αυτό. Δούλευα από το πρωί μέχρι το βράδυ».

Το Υποκείμενο 9 απαντάει στις σχετικές με την ενότητα ερωτήσεις: «Με τους γονείς μου μεγάλωσα, Έλληνας ο πατέρας μου, είχαμε καλές σχέσεις και με τους δύο (ενν. γονείς). Έχω έναν αδερφό μεγαλύτερο 4 χρόνια και μία αδελφή μικρότερη 2 χρόνια. Καλές σχέσεις μεταξύ μας τα αδέρφια και οι γονείς μου μεταξύ τους. Η μητέρα μου έχει πεθάνει στο χειρουργείο είχε πρόβλημα με την καρδιά, ο πατέρας μου ζει εδώ στην Ελλάδα. Δε μιλάμε λόγω του ότι είμαι μέσα, πριν μιλούσαμε κανονικά». Ρώτησα εάν υπήρχαν διαφορές ανάμεσα στον ίδιο και τους γονείς του. «Εντάξει, τσακωμοί υπάρχουν πάντα. Ένα μαγαζί που είχε ο ίδιος δεν το έδωσε σε μας και το έδωσε αλλού, χωράφια που είχε εδώ τα πούλησε αλλού. Ότι θέλει ας τα κάνει. Έτσι είπαμε στο τέλος και τελείωσε. Όλα τα αδέρφια». [...] Από 17 εγώ είχα φύγει από το σπίτι. Δεν υπήρχε βίαιο περιστατικό. Ούτε με τα αδέρφια μου. Ήμουν καλός μαθητής, είχα καλούς βαθμούς, ειδικά μαθηματικά. Είχα πολλούς φίλους. Να φανταστείτε τα τελευταία τρία χρόνια ήμουν πρόεδρος. Είχα τρεις καλές σχέσεις (ενν. με γυναίκες) μακροχρόνιες, οι άλλες περιστασιακές».

Το Υποκείμενο 10 λέει: «Μεγάλωσα με τον πατέρα μου και με τη μητέρα μου κανονικά. Κανονική οικογένεια ήμασταν. Έχω τέσσερα αδέρφια, 6 είμαστε όλοι μαζί. Δύο κορίτσια και τέσσερα αγόρια. Πολύ καλές σχέσεις, δεν είχαμε πρόβλημα, είχαμε μια ζεστή οικογένεια και

μέναμε όλοι μαζί. Μόνο στα λόγια μπορεί να τσακωνόμασταν, αλλά τίποτα, δεν είχαμε πρόβλημα. Είχα πολλούς φίλους, φίλες. Ποτέ δεν είπα να γίνω αρχηγός και ποτέ δεν ήθελα. Ο καθένας ήταν για πάρτη του. Αυτό που μπορούσε έκανε. Στην ερωτική μου ζωή ήμουν πολύ καλά. Με την πρώτη γυναίκα ήμουν από 21 χρονών. Με τη δεύτερη είμαι τώρα 15 χρόνια».

Το Υποκείμενο 11 μας απάντησε σχετικά με τις ερωτήσεις: «Μεγάλωσα και με τους δύο γονείς. Ήταν πάντα μαζί δεν είχαν χωρίσει ποτέ. Είμασταν τρία αδέρφια και έχει πεθάνει ο μικρότερος και έχει μείνει ο μεγαλύτερος και εγώ που είμαι ο μεσαίος. Ο πατέρας μου πέθανε πρόσφατα, είχε πρόβλημα με τα νεφρά, έκανε αιμοκάθαρση. Η μητέρα μου είναι άρρωστη, στο σπίτι μόνη της. Κυκλοφορικό, καρδιά, είναι και 80 χρονών. Πηγαίνει η νύφη μου και την προσέχει ή καμιά φορά πάει Σαββατοκύριακο η αρραβωνιαστικιά μου και της μαγειρεύει για όλη τη βδομάδα. Δεν είχα προβλήματα με τους γονείς μου αλλά ούτε και ιδιαίτερο δέσιμο. Καλές ήταν και με τον πατέρα μου και με τη μητέρα μου. Στον πατέρα μου έλεγα πιο πολλά σαν άντρες, στη μητέρα μου λιγότερο. Η μητέρα μου ήταν αυστηρή και ακόμα είναι και ο πατέρας μου ήταν αυστηρός. Απλά επειδή είχε κυκλοφορήσει πολύ περισσότερο από τη μητέρα μου -ήταν 24 όταν γύρισε από φαντάρος- και η μητέρα μου 15 όταν παντρεύτηκαν από αγάπη και ήταν άνθρωπος που δεν είχε ιδιαίτερα προβλήματα, είχε πάει και στο εξωτερικό και ήταν λίγο διαφορετικός. Ενώ η μητέρα μου ήταν πιο κλειστή κι από τη δική της οικογένεια, ήταν πιο αυστηρή. Ο πατέρας μου με άφηνε να βγω αλλά η μητέρα μου όχι. Σε αυτό το σημείο έκανα την εξής ερώτηση: «Είχατε ερωτικές σχέσεις ως έφηβος;» και μου απάντησε: «Όχι ποτέ, ούτε με τον πατέρα μου ούτε με τη μητέρα μου. Ούτε εγώ το ήθελα ούτε το επιδίωξε κάποιος από τους γονείς και με τα τρία παιδιά. Εγώ εννοούσα σχέσεις με γυναίκες, αλλά άφησα να μου απαντήσει σε αυτό που κατάλαβε και γίνομαι αργότερα πιο σαφής. Μου έκανε εντύπωση πως ο νους του πήγε αμέσως εκεί. Έπειτα συνέχισε λέγοντας: «Ήμασταν ήσυχη οικογένεια, δούλευαν όλοι, εγώ πήγαινα σχολείο. Ο

αδελφός μου έφυγε νέος από το σπίτι κι έτσι μείναμε οι τρεις μας. Δηλαδή μόλις γύρισε από φαντάρως, 20-21, είχε αρραβωνιαστεί ήδη και πήγε στο σπίτι της γυναίκας του. Με τον αδελφό μου έχω καλές σχέσεις και τώρα μιλάω καθημερινά». Σε αυτό το σημείο, το Υποκείμενο 11 ήρε την πρωτοβουλία να μου πει: «Για να σας βοηθήσω για την έρευνα ψυχολογικά, κοινωνικά και στο σεξουαλικό τομέα δεν υπήρχε πρόβλημα στην οικογένεια. Αυτό που συνέβη με μένα συνέβη εντελώς τυχαία». Λεπτομέρειες σχετικά με το περιστατικό θα δούμε παρακάτω.

Το Υποκείμενο 12 αναφέρει: «Με αγαπούσαν, αλλά ο πατέρας μου με χτυπούσε για το καλό μου γιατί ήμουν άτακτος, ανήσυχος, έκανα πολλές ζημιές. Στο σχολείο τα παιδιά επειδή πήδαγα από κλαδί σε κλαδί, με ζήλευαν και με χτυπούσαν. Με πετούσαν κάτω και πηδούσαν επάνω μου. Ευτυχώς που ήμουν ελαστικός, όπως όλα τα παιδιά και δε μου έσπασαν τα κόκκαλα. Εγώ τα χτυπούσα από άμυνα. Η μητέρα με έχει χτυπήσει 2 φορές στη ζωή της όλες κι όλες. Σφαλιάρες, όχι πολύ σκληρά. Ο πατέρας μου με χτυπούσε με σανίδα με πρόκες, από την οικοδομή. Και μου είχαν μπει οι πρόκες μέσα στο δέρμα μου. Και στα πόδια με χτυπούσε επειδή ήμουν πολύ άτακτος και δεν τον άκουγα. Έλεγα δε θα το ξανακάνω, αλλά το ξανάκανα. Μέχρι τα 12. Μετά άλλαξαν όλα ξαφνικά. Λες και μου είπε ο Θεός σταμάτα. Ηρέμησα και ήμουν το πιο ήσυχο παιδί».

Παρατηρούμε ότι το Υποκείμενο 12 έχει βιώσει ιδιαίτερα βίαια περιστατικά κατά την παιδική του ηλικία και συγκριμένα από τον πατέρα του. Αυτό βέβαια που μας κάνει εντύπωση είναι ότι δικαιολογεί τον πατέρα του γι' αυτές τις πράξεις, λέγοντας: «Με χτυπούσε για το καλό μου, γιατί ήμουν άτακτος, ανήσυχος, έκανα πολλές ζημιές». Ούτε μετά την ωρίμανση του χαρακτήρα του λοιπόν, δεν κατάλαβε ότι η βία δε δικαιολογείται και δεν επιτρέπεται από όπου κι αν προέρχεται. Αντιθέτως, θεωρεί έως και σήμερα ότι το έκανε «για το καλό του» και κατηγορεί τον εαυτό του, επειδή ως παιδί ήταν άτακτο. Εδώ, τονίζουμε την δυσκολία που αντιμετωπίζει να

αντιληφθεί τη σοβαρότητα αυτών των συμβάντων, ένα στοιχείο που διακατέχει γενικότερα το χαρακτήρα του.

Έχοντας κατανοήσει περίπου την ιδιοσυγκρασία του Υποκειμένου 12, θελήσαμε να δούμε πότε είχε την πρώτη του σεξουαλική εμπειρία, το οποίο μας βοήθησε στις διαπιστώσεις στις οποίες καταλήξαμε αργότερα. Η απάντησή του ήταν: «Πολύ μικρός, στα 8 μου. Με τις ξαδέλφες μου. Βλέπαμε τα γουρούνια και έκαναν σεξ. Σε αυτές είχαν μιλήσει και ήξεραν από πού γεννιούνται τα παιδιά. Εμένα μου είχε πει η μητέρα μου ότι τα παιδιά γεννιούνται από το στόμα, επειδή η γυναίκα μύριζε τον κρίνο. Με κορόιδευαν επειδή δεν ήξερα και είχα άσχημες αντιδράσεις μετά. Μέχρι τα 8 μου έλεγε ψέματα η μητέρα μου. Από τα 4 τη ρωτούσα «από πού γεννιούνται τα παιδιά;». Και εκεί απάνω έγινε η αντίδραση. Η ξαδέρφη μου ήταν ίδια ηλικία με μένα και η άλλη 9. Από τα 8 μου ξεκίνησα. Αλλά δε βίασα ποτέ. Αν δεν με προκαλούσε μία γυναίκα, όποια και να είναι γιατί δεν απέρριψα καμία, δεν έκανα τίποτα». Παρουσιάζει τις σεξουαλικές του εμπειρίες με έναν πρωτόγνωρο τρόπο, σαν να υπερηφανεύεται γι' αυτές, αλλά ταυτόχρονα υπερβάλλει και δημιουργεί προβληματισμούς. Ωστόσο, αυτό που μας ενδιαφέρει εδώ είναι η φράση: «δε βίασα ποτέ», γιατί πάντα, όπως ισχυρίζεται, οι γυναίκες είχαν σεξουαλική επαφή μαζί του επειδή το ήθελαν κι όχι επειδή τις πίεζε, ακόμα και οι κόρες του.

Τέλος, το Υποκείμενο 13 αναφέρει μόνο λίγα πράγματα, λόγω της περιορισμένης δυνατότητας να μιλήσει στην ελληνική γλώσσα αν και θεωρώ πως ούτως ή άλλως δεν επιθυμούσε να εκφραστεί περισσότερο. Ήταν ιδιαίτερα κλειστός και χαμηλών τόνων χαρακτήρας. Απαντάει λοιπόν: «Είχαμε καλές σχέσεις. Έχω τέσσερα αδέρφια. Τρεις αδελφές, έναν αδελφό. Φτωχή οικογένεια. Μαλώναμε αλλά όχι πολύ, δεν είχαμε πρόβλημα».

Συνοπτικά, τα οκτώ (8) από τα δεκατρία (13) Υποκείμενα, δήλωσαν ότι είχαν πολύ καλές σχέσεις με τους γονείς τους και ότι δεν είχαν βιώσει κανένα βίαιο περιστατικό ή κάποιο είδος κακοποίησης. Τα υπόλοιπα δύο (2) είχαν μέτριες σχέσεις με τους γονείς του, χωρίς όμως να αναφέρουν κάποιο ιδιαίτερα βίαιο περιστατικό, εκτός από λογομαχίες και τσακωμούς της καθημερινότητας. Τα τελευταία τρία (3) Υποκείμενα, αναφέρουν κακές σχέσεις με τους γονείς τους, πολύ μεγάλοι ξυλοδαρμοί, βίαιες καταστάσεις κατά την παιδική τους ηλικία και τοξικοεξαρτήσεις γονέων στη μία περίπτωση και συνέχιση της κατάστασης από το ίδιο το Υποκείμενο.

Πγ3. Σχέση δραστών παιδεραστίας και θύματος

Στην παρούσα και τρίτη υποενότητα, προσπαθούμε να βρούμε με ποια κριτήρια επιλέγει ο δράστης το θύμα του και φτάνει στην κακοποίησή του. Βασική υπόθεση εργασίας, την οποία καλούμαστε να απαντήσουμε, είναι εάν ο δράστης αποκτά πρωτίστως μια φιλική σχέση με το θύμα και έπειτα προχωρά στην κακοποίηση. Εάν υπάρχουν περιπτώσεις που τα θύματα ήταν άγνωστα θα αναφερθούν επίσης για τη διασταύρωση των συμπερασμάτων μας. Τα στοιχεία που συλλέξαμε γι' αυτήν την υποενότητα είναι τα παρακάτω.

Το Υποκείμενο¹ αναφέρει σχετικά με τις ερωτήσεις που του έκανα για τη σχέση που υπήρχε με το θύμα, εάν ήταν πάνω από ένα, τι ηλικίας, τι συνέβη μεταξύ τους και για ποιο λόγο οδηγήθηκε σε αυτήν την πράξη: «Τα παιδιά ήταν 10 ετών. Αυτό συνέβη τους τελευταίους τρεις μήνες, γιατί παρεξηγήθηκαν οι κινήσεις μου, διογκώθηκαν και μετά κάθε μου κίνηση ήταν παρεξηγήσιμη, κάθε άγγιγμά μου φαινόταν ότι είναι ερωτικό, ενώ δεν είχα τέτοια πρόθεση ούτε στο παρελθόν ούτε είχα ανάγκη για μια τέτοια κίνηση. Κατηγορήθηκα για αγγίγματα και όχι για κάτι παραπάνω και «προσέξτε!» για πάνω από το παντελόνι, δεν απομόνωνσα ποτέ παιδί, δε γύμνωσα

κάποιο παιδί, δε γύμνωσα κάποιο μέρος του σώματός μου, τίποτα από όλα αυτά». [...]

«Ξεκίνησε από τα παιδιά και στη συνέχεια από τους γονείς. Τα παιδιά ενημέρωσαν τους γονείς τους και χωρίς να μου γίνει καμία ειδοποίηση ή κάποια σύσταση για να μιλήσουμε έγινε καταγγελία και βρέθηκα εδώ. Τα παιδιά είναι 8».

Επομένως, σε αυτήν την περίπτωση ένας δάσκαλος¹³⁴ έρχεται αντιμέτωπος με τους 8 μαθητές του και στη συνέχεια με τους γονείς τους. Τα παιδιά εκμυστηρεύτηκαν στους γονείς, τις περίεργες κινήσεις του Υποκειμένου 1 και οι ίδιοι κινήθηκαν νομικά. Πρόκειται μόνο για κορίτσια («με τα αγόρια δεν υπήρχε θέμα και οι γονείς τους δεν είδαν στο διάστημα αυτό καμία τέτοια κίνησή μου»), γεγονός που τον ενοχοποιεί ακόμα περισσότερο. Γιατί οι κινήσεις να «παρεξηγηθούν» μόνο από τα κορίτσια; Μήπως επειδή στα αγόρια δεν εκδήλωνε την ίδια, ως την πούμε, συμπάθεια; Παρατηρούμε ότι η επιλογή των παιδιών- θυμάτων έγινε με βάση το επάγγελμα του Υποκειμένου 1. Αλλά και το αντίστροφο. Η επιλογή του επαγγέλματός του, έγινε πιθανά βάσει της σεξουαλικής του διαταραχής.

Το Υποκείμενο 2 έχει καταδικαστεί για κατοχή πορνογραφικού υλικού, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει φυσικό πρόσωπο στη θέση του θύματος. Παρόλα αυτά, η κατηγορία του αναφέρει: «πορνογραφία ανηλίκων κατ' εξακολούθηση και αποπλάνηση ανηλίκων κατά συρροή».

Επιπλέον, νωρίτερα μου είπε ότι είχε πρόσβαση σε διάφορα chat¹³⁵. Γι' αυτό τον ρώτησα να μας απαντήσει, εάν έχουν πρόσβαση σε τέτοιου είδους 'παιδοφιλικά' chat και τα παιδιά. Η απάντησή του ήταν: «Από ότι έχω ακούσει ναι, αλλά τις περισσότερες φορές δεν είναι παιδιά, είναι

¹³⁴ Σκόπιμα, έχουμε παραλείψει να αναφέρουμε την ειδικότητα του δασκάλου και τα μαθήματα που παρέδιδε στους μαθητές του. Πιθανά, να είναι δάσκαλος μιας ξένης γλώσσας ή δάσκαλος κάποιου αθλήματος. Ωστόσο δε γίνεται καμία τέτοια αναφορά. Δεν αναφέρουμε επίσης ούτε τον τόπο που εξασκούσε το επάγγελμα.

¹³⁵ Ti- einai.gr, «Τι είναι chat;». Chat είναι η συνομιλία παντός τύπου μεταξύ δύο ανθρώπων. Αυτό γίνεται σε πραγματικό χρόνο, δηλαδή μιλάω εγώ και σου στέλνω και το βλέπεις αμέσως και απαντάς. Απλά αυτό που έχει επικρατήσει σαν chat, είναι κυρίως αυτό που γίνεται μέσω διαδικτύου, όπως βρίσκεται στο: <http://ti-einai.gr/chat/>, 01/2017.

παιδόφιλοι που κάνουν τα παιδιά. Στα site αυτά με το πορνογραφικό υλικό που είναι κοινωνικής δικτύωσης πολύ σπάνια. Αλλά υπήρχαν κάποιοι παιδόφιλοι που ήταν ενεργοί και έβαζαν τα αγόρια ή τα κορίτσια που είχαν όντως, να συμμετέχουν, αλλά είναι σπάνια περίπτωση».

Συμπεραίνουμε ότι, παρόλο που δεν υπάρχει η φυσική αποπλάνηση, το διαδίκτυο στην περίπτωση του Υποκειμένου 2, λειτούργησε με τον ίδιο τρόπο. Μέσω διαδικτύου λοιπόν κι αν κρίνουμε από την κατηγορία του Υποκειμένου 2, προσπάθησε να αποπλανήσει παιδιά. Το ερώτημα είναι εάν θα έφτανε στο σημείο να αποπλανήσει ένα παιδί σε πραγματικό χώρο. Μας απαντάει και σε αυτό το ερώτημα: «Έχω μιλήσει μόνο με εξωτερικό όχι με Έλληνες, γιατί εδώ τα συμβάντα δεν είναι τόσο πολύ κοινωνικής δικτύωσης των παιδόφιλων πιστεύω, αλλά είναι καταστάσεις όπως ακούμε αρπακτικού. Είναι ότι βρήκαμε ένα παιδί πρόχειρο εκείνη τη στιγμή και κάναμε κάτι που τιμωρείται με ισόβια ή με 25 χρόνια, το οποίο δε σημαίνει ούτε καν ασέλγεια σημαίνει βιασμό. Δεν υπάρχουν πολλές περιπτώσεις κατοχής, εκτός από μια πολύ μεγάλη που είχαμε ακούσει πριν 4-5 χρόνια, ο οποίος ήταν κάποιος που οργάνωνε φωτογραφίσεις παιδιών για παιδική πορνογραφία εδώ (ενν. στην Ελλάδα). Αυτός πιθανά να ήταν και κοινωνικά δικτυωμένος, αλλά είναι εξαίρεση ενώ στο εξωτερικό υπάρχουν εκατοντάδες τέτοιες περιπτώσεις, γι' αυτό και έχουν οργανωθεί (ενν. σε επίπεδο αντεγκληματικής πολιτικής)». Έπειτα τον ρώτησα ευθέως: «Πιστεύετε ότι η έκθεση σε τέτοιου είδους πορνογραφικού υλικού είναι ικανή να ωθήσει κάποιον στην ασέλγεια ή το βιασμό;». μου απάντησε: «Εγώ πιστεύω ότι το αντίθετο κάνει, σταματάει τις ορέξεις. Τουλάχιστον αν μπορείς να δεις (ενν. φωτογραφίες και βίντεο με παιδική πορνογραφία), δε χρειάζεται να δεις το πραγματικό, το αληθινό. Αρκείται κάποιος στο να δει ένα βίντεο ή μια σειρά από φωτογραφίες που τον ενδιαφέρουν, οι οποίες βέβαια είναι απαίσιες, για να μη φτάσει να κυνηγήσει, να φτάσει στην ασέλγεια για να μπορέσει να ξεκουμπώσει το παντελόνι με το κουμπί για να δει τον κόλο

του πχ.(ενν. να δει γυμνό ένα παιδί για να ικανοποιηθεί σεξουαλικά). Γι' αυτό στην Αμερική για να μπορούν να τους ελέγξουν έχουν ελεγχόμενα site για το θέμα της παιδοφιλίας. Αυτά είναι τα περισσότερα οργανωμένα από την αστυνομία μόνο και μόνο για να παίρνει διευθύνσεις. Από εκεί ψαρεύει ποιοι μπορεί να θέλουν παραπάνω ή να κάνουν παραπάνω, γιατί μερικοί βλάκες μιλάνε και πολύ ας πούμε. Ο αστυνομικός είναι πολύ εύκολο να καταλάβει ποιος είναι αυτός ο οποίος φαντασιώνεται, αυτός που είναι predator (=κυνηγός). Είναι πολύ εύκολο να καταλάβεις, γιατί ο κυνηγός δε μιλάει, ενώ ο άλλος έχει φαντασιώσεις και μπορεί να σου πει ότι θες».

Γίνεται αντιληπτό το γεγονός ότι το Υποκείμενο 2 γνωρίζει πολύ καλά τι συμβαίνει στο διαδικτυακό κόσμο των παιδόφιλων. Ωστόσο, κάνει ένα διαχωρισμό ανάμεσα στους παιδόφιλους του εξωτερικού και τους Έλληνες παιδόφιλους. Οι Έλληνες παιδόφιλοι, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του, δεν έχουν μεγάλη εξοικείωση με το διαδίκτυο, συνεπώς ούτε με τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης των παιδόφιλων, με αποτέλεσμα να λειτουργούν ως «αρπακτικά» και να φτάνουν στο σημείο του βιασμού και της ασέλγειας ανηλίκων. Αντιθέτως, όσοι ικανοποιούν τις φαντασιώσεις τους μέσω της θέασης παιδικής πορνογραφίας, κατευνάζουν τις ορέξεις τους και δεν προχωρούν στη σεξουαλική κακοποίηση. Απ' ότι γνωρίζουμε και σύμφωνα με την κατηγορία του Υποκείμενου 2, το τελευταίο ισχύει στη δική του περίπτωση. Όμως δεν μπορούμε ούτε να γενικεύσουμε ούτε να είμαστε σίγουροι ότι αυτό συμβαίνει σε όλους τους παιδόφιλους. Θα μπορούσαμε να πούμε και ότι η παρακολούθηση παιδικής πορνογραφίας πιθανά να εξωθεί κάποιον στην διάπραξη της σεξουαλικής κακοποίησης ανηλίκου. Τελευταίο αλλά πολύ σημαντικό, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ακόμα και οι κοινωνικά δικτυωμένοι παιδόφιλοι είναι δυνατό να τραυματίσουν ψυχικά ένα παιδί μέσα από την επικοινωνία μεταξύ τους. είναι πιθανό να κλείσουν και ραντεβού μαζί τους προκειμένου να συναντηθούν από κοντά. Πολλοί παιδόφιλοι υποδύονται τα παιδιά για να προσεγγίσουν τα θύματά τους, γεγονός που

εξίσου θεωρείται αδίκημα και διώκεται ποινικά. Το Υποκείμενο 2 εμφανώς προσπαθεί να διαχωρίσει τον εαυτό του από τους παιδεραστές, το οποίο από τη μία πλευρά δηλώνει επίγνωση της πραγματικότητας, από την άλλη όμως δεν παύει να αποτελεί ψυχική διαταραχή που χρήζει θεραπείας και ποινικό αδίκημα, το οποίο τιμωρείται δια του νόμου.

Το Υποκείμενο 3 απαντάει σχετικά με το θύμα του: «Με κατηγορήσαν ότι έπαιζα με ένα τσιγγανάκι (ενν. κορίτσι), 10 ετών. Εγώ είμαι ανίκανος από τότε που έχασα τα γυναίκα μου, σας μιλάω ειλικρινά θέλω να με πιστέψετε. Δεν είχα στύση στο πέος για να παίζω με μια κοπέλα και πολύ περισσότερο με ένα τσιγγανάκι που βρώμαγε από δέκα μέτρα μακριά. Και 10 ετών;!» [...] «Ήρθε η αστυνομία και με πήρε και το είδα το τσιγγανάκι στην ασφάλεια. Τώρα αυτό ήταν, άλλο ήταν; Δεν ξέρω. Το είχε πιάσει ο ασφαλίτης από το χέρι και το έφερε μέσα. Εμένα με είχε πιάσει υπογλυκαιμία γιατί πάσχω από ζάχαρο, είμαι διαβητικός και είπα σε έναν ασφαλίτη λίγο ζάχαρη ή καμία πορτοκαλάδα. Κι όπως το περάσανε (ενν. το θύμα) λέει ο ασφαλίτης της μικρής «αυτός είναι ο παππούς που έπαιζες στο κρεβάτι;» Κάνει μια έτσι το κοριτσάκι με βλέπει και λέει «αυτόν τον άνθρωπο πρώτη φορά τον βλέπω, δεν τον ξέρω, δεν τον έχω ξαναδεί αλλά ούτε και σε κανένα κρεβάτι έχω πάει μέχρι σήμερα. Εγώ είμαι μικρό κορίτσι δεν ξέρω από τέτοια πράγματα». Κι ο ασφαλίτης δε τα έγγραψε αυτά. Έγραψε ότι ήρθαν και με πήραν από την γκαρσονιέρα- κι έγγραψαν ότι στον πρώτο όροφο συνέβαιναν αυτά. Αν δείτε τη δικογραφία θα πείτε τρελοί είναι αυτοί οι δικασταί και του έβαλαν 6 χρόνια φυλακή; Το τσιγγανάκι ήταν χωρίς τους γονείς του στην ασφάλεια, είπαν ότι είναι από χωρισμένους γονείς. Ο πατέρας έμενε [...], η μάνα της έμενε [...] κι αυτό έμενε με μία θεία της στ [...]. Και επαιτούσε, ζητιάνευε στην παραλία. Μετά με κλείσανε μέσα, και περίμενα αφού το τσιγγανάκι είπε ‘δεν το ξέρω’, έπρεπε να φύγω. Με κράτησαν μέσα και με έβαλαν αυτόφωρο και 20.000 πρόστιμο εγγύηση και κάθε πρωί και απόγευμα να δίνω παρόν στην ασφάλεια». [...] «Το πήγαν στην ιατροδικαστική

εξέταση (ενν. το θύμα) και ήταν καθαρό, ούτε αμυγές ούτε χάρδια ούτε τίποτα. Και η κοπέλα που είπε ότι δε με γνωρίζει και με βλέπει πρώτη φορά έπρεπε να έβγαινα αμέσως από την ασφάλεια. Όλο το ιστορικό είναι αυτό. Και δεν το έγραψε αυτό ο αστυνομικός και στο δικαστήριο είπα να τον φέρουν, αλλά μου είπαν ότι έλειπε με άδεια στο χωριό του. Εγώ άκουγα που της έλεγε «πες την αλήθεια γιατί θα σε στείλω στις φυλακές ανηλίκων», το τρομοκράτησε για να πει η κοπέλα κάτι εις βάρος μου και λέει «τι να πω αφού αυτή είναι η αλήθεια, ότι δεν τον ξέρω». Συνέχισα με την εξής ερώτηση: «Στην περιοχή που κατοικούσατε είχε πολλούς τσιγγάνους;» Ναι έχει και περνάνε στην παραλία και επαιτούν». Ρωτάω: «Έχετε κάποια σχέση με τους τσιγγάνους;». Μου απάντησε: «Όχι, ο αδερφός μου έχει εργάτες τσιγγάνους. Έχω ενδείξεις ότι ο αδερφός μου έστειλε κάποιον εκεί στην γκαρσονιέρα και ανέφερε αυτά που ανέφερε για να μου κάνει κακό. Εγώ το τσιγγανάκι δεν το ήξερα, δε το είδα ούτε στην παραλία που ζητιάνευε».

Παρατηρούμε ότι το Υποκείμενο 3 γνωρίζει πολλά πράγματα για το θύμα. Πού έμεναν οι γονείς τους και μάλιστα ότι έμεναν σε διαφορετικές πόλεις, με ποιον έμενε στην περιοχή που κατοικούσε και το Υποκείμενο 3 (έμενε με μία θεία της στ [...]) και τι έκανε για να επιβιώσει («Και επαιτούσε, ζητιάνευε στην παραλία»). Δεν διευκρινίζει εάν έμαθε όλες αυτές τις πληροφορίες στο Αστυνομικό Τμήμα, ωστόσο γενικά ισχυρίζεται ότι: «Εγώ το τσιγγανάκι δεν το ήξερα, δε το είδα ούτε στην παραλία που ζητιάνευε». Κάτι ακόμα που μας έκανε εντύπωση ήταν η φράση του: «Εγώ είμαι ανίκανος από τότε που έχασα τα γυναίκα μου, σας μιλάω ειλικρινά θέλω να με πιστέψετε. Δεν είχα στύση στο πέος για να παίζω με μια κοπέλα και πολύ περισσότερο με ένα τσιγγανάκι που βρώμαγε από δέκα μέτρα μακριά. Και 10 ετών;!». Η παιδοφιλία είναι μια σεξουαλική διαταραχή. Ο παιδόφιλος για λόγους που έχουμε αναφέρει στο θεωρητικό μέρος της εργασίας, επιθυμεί να είναι κυρίαρχος και να επιβάλλεται στο θύμα του. το αίσθημα της δικής του κατωτερότητας τον οδηγεί σε θύματα αδύναμα να υποστηρίξουν τη

γνώμη τους και να επιβληθούν, δηλαδή τα παιδιά. Το Υποκείμενο 3, επειδή δεν έχει στύση, άρα ούτε φυσιολογική σεξουαλική ζωή με μια γυναίκα, προσπάθησε σύμφωνα με την κατηγορία του να αποπλανήσει ένα ανήλικο παιδί. Δεν είναι τυχαίο, κατά τη γνώμη μας, ότι επέλεξε ένα παιδί χωρίς οικογένεια και σε κακή οικονομική κατάσταση, εφόσον επαιτούσε, για να το αποπλανήσει και να αισθανθεί τη σεξουαλική ικανοποίηση που επιθυμούσε. Πιθανόν να θεώρησε πως αυτό το παιδί δε θα το έβαχνε κανείς.

Το Υποκείμενο 4 απάντησε: «Εγώ δεν έχω κάνει τίποτα, ποτέ δεν έδωσα αφορμές στις αρχές γι' αυτό που κατηγορήθηκα. Απλώς ήταν να πάρω ένα εφάπαξ, μες στο καφενείο που συχνάζα μαθεύτηκε ο ένας με τον άλλον κι ένας εκμεταλλεύτηκε αυτή την περίπτωση: στέλνει ένα μικρό αγόρι 13-14 χρονών και εκεί που καθόμουνα ήρθε να μου πιάσει κουβέντα. Αυτός παίρνει τηλέφωνο την αστυνομία ότι εγώ έχω κάποιο παιδί κι αυτό το πλήρωσα. Αυτό έγινε στο πεζοδρόμιο, είχε κάτι παγκάκια εκεί πέρα. Εγώ δούλευα και είχε δυο αδέρφια, μεγαλύτερά του και τους έπαιρνα για δουλειά, αλλά εγώ δεν ήμουν εργολάβος, εργάτης ήμουν και όταν χρειαζόταν κανέναν εργάτη έλεγα στο αφεντικό 'να φέρω 1-2 ανθρώπους;', 'φέρε' λέει. Και το παιδί είχε κάποιο- από τα αδέρφια του που τα βοηθούσα δηλαδή- κάποιο θάρρος να μπορεί να με πλησιάσει. Αλλά εγώ δεν είχα τίποτα, ούτε πονηρές σκέψεις, τίποτα δεν είχα. Αυτό το πράγμα με έφερε εδώ πέρα και το πληρώνω. Το τόσο γίνεται τόσο, λέμε εμείς στο χωριό μου. Στην ουσία- όπως είπε και το παιδί στην κατάθεση που του πήραν, είπε 'δεν είχα τίποτα με τον άνθρωπο, είχα ένα θάρρος μαζί του, επειδή βοηθούσε τα αδέρφια μου, τον βλέπαμε τακτικά εδώ, μπορώ να πω ότι είμαστε φίλοι'». [...] «Κοίταξε, εγώ έκανα τη δουλειά μου, το παιδί με χαιρετούσε, στη γειτονιά έμενε, στο καφενείο που έκανα πιάτσα, αλλά σημασία έχει ότι ποτέ δεν έδωσα δικαίωμα στην αστυνομία γι' αυτό». Τον ρώτησα εάν οι γονείς του παιδιού ήρθαν στο δικαστήριο. «Ναι κανονικά. Δεν είπαν κάτι συγκεκριμένο μόνο ότι δούλευα εκεί κοντά και ότι

βοηθούσα τα παιδιά γιατί κι αυτή η γυναίκα είχε μεγάλη οικογένεια. Εγώ όταν δουλεύει ένας βοηθάω». Τον ρώτησα πως αντέδρασε όταν ήρθε ο ανήλικος να τον βρει στο παγκάκι. «Εγώ του είπα να πάει στο σπίτι του. Είχα αναλάβει να βάλω ένα δωμάτιο, γιατί ήμουν πολύ καιρό χωρίς δουλειά και είχα κουραστεί πολύ και με πήρε ο ύπνος και εκεί πάνω ήρθε το παιδί. ‘Πεινάω’ μου λέει ‘θέλω ένα γύρο’. Εγώ τα μοναδικά λεφτά που είχα ήταν 2 ευρώ, δεν είχα παραπάνω και του λέω «πάρε να φας» και εγώ είχα πέσει νηστικός γιατί ήξερα ότι αύριο θα τελειώσω τη δουλειά και θα πληρωθώ. Δε θυμάμαι τίποτα άλλο. Αυτό το πράμα μου κόστισε ψυχικά πάρα πολύ».

Στην περίπτωση του Υποκειμένου 4, παρατηρούμε ότι το θύμα ήταν γνωστό στο δράστη, επειδή αναφέρει ότι ήξερε την οικογένειά του και τα αδέρφια του. Μάλιστα πρόσφερε και εργασία στα αδέρφια του και ισχυρίζεται ότι η επαφή αυτή δημιούργησε ένα θάρρος στον ανήλικο να μπορεί να προσεγγίσει το Υποκείμενο 4. Η βασικό μας ερώτημα απαντάται θετικά, δεδομένου ότι το θύμα δεν ήταν άγνωστο στο δράστη, αλλά με τον καιρό η επικοινωνία αυξανόταν, αν κρίνουμε από το ότι το περιστατικό για το οποίο κατηγορήθηκε το Υποκείμενο 4 συνέβη κατ’ εξακολούθηση.

Το Υποκείμενο 5 σχετικά με τα θύματά του αναφέρει: «Λοιπόν, υπήρχαν δύο οικογένειες των οποίων τα παιδιά- η αμαρτία μου που ήταν εμένα- τα βοηθούσα να τα κάνω κληρικούς, να τα κάνω αγάμους κληρικούς. Υπήρχαν δύο οικογένειες που τα παιδάκια τους είχαν μία έφεση. Τα έμαθα να ψέλνουνε, είχαν τρομερή έφεση. Ε και βέβαια εγώ σαν άνθρωπος που εργαζόταν για την εκκλησία τους κατέθετα τις εμπειρίες μου και τις απόψεις μου. Ε, η σύγχρονη οικογένεια ήταν διαφορετική. Και εντάξει θα το πεις πλύση εγκεφάλου αυτό τώρα; Είχα άμεση επαφή με τα παιδιά. Η μητέρα του ενός παιδιού ήταν καθολική στο θρήσκευμα και αβάπτιστη, η οικογένεια είχε προβλήματα και η μία και η άλλη, τους στήριζα πάρα πολύ ηθικώς. Και είχα μια άμεση

επιρροή στα παιδιά, το οποίο αυτό δεν άρεσε στην οικογένεια. Τα παιδιά δε με κατηγορούν, με κατηγορούν οι γονείς, δεν υπάρχει κατάθεση των παιδιών. Ότι θέλησαν οι γονείς έγραψαν. Με αποτέλεσμα ότι βλέποντας αυτή μου την επιρροή στα παιδιά, έφτασε και είπε ότι θα της πάρω το παιδί. Είπα εγώ μια φορά «[...] μου (πρώτο θύμα), θα σε πάρω εγώ και θα σε κάνω παιδάκι δικό μου» και είπε ότι θα της πάρω το παιδί στο δικαστήριο. Γελιότητες δηλαδή. Οι γονείς του με κατηγορήσαν, όπου η μητέρα του η καθολική συνείσφερε στο ναό και η άλλη ήταν στο φιλοπτώχων. Την είχα ταμιά των φιλοπτώχων και έγινε ολική αφαίμαξη (ενν. έκλεψε) και τους κουκούλωσα εγώ. Ο κόσμος όταν είδε ότι τους απομακρύνω έλεγε ‘γιατί δεν έχει ταμιά το φιλοπτώχων και εγώ τους εξήγησα’ (ενν. τους κάλυψε). Κι αυτοί είπαν το πήραμε το παιδί, γιατί αυτός τους παρουσίαζε άλλα πράγματα, το παρενόχλησε σεξουαλικά. Η μία κατηγορία μου τι λέει: τον έβαλα στα πόδια μου, 10 χρονών το παιδάκι, τραγουδούσαμε και ψέλναμε και όλα αυτά. Τα 18 χρόνια που μου δώσανε για το παιδάκι αυτό, ποιο ήταν το αμάρτημά μου; Το αγκάλιασα αυθόρμητα και το φίλησα. Ο μπαμπάς, η μαμά, η γιαγιά, η αδελφή, εδώ στον ίδιο χώρο και σκεφτόμουνα εγώ πονηρά γι’ αυτό! Θα φρίξετε άμα δείτε το κατηγορητήριό μου. Το άλλο το παιδί, κάποτε όταν θέλησα να φιλοξενηθώ στο σπίτι... Εγώ έμενα [...] και η ενορία ήταν [...]». Τον ρώτησα εάν οδηγεί: «Ναι, οδηγούσα αλλά έκανα εργασίες στο ναό και μου έλεγαν ‘να μείνετε’, σε ένα σπίτι, σε ένα στούντιο με δυο δωμάτια, ‘να μείνετε σας παρακαλώ’. Ένα βράδυ έπαθα υπερκόπωση και επειδή δεν μπορούσα πήγα στο σπίτι (ενν. το σπίτι της οικογένειας του θύματος). Αυτή ήταν η οικογένεια με το άλλο το παιδί που με κατηγορούν για στοματικό έρωτα, για μία φορά. Αυτούς τους είχα συνενώσει εγώ. Έφερνα τα παιδιά πάντα κοντά μου, ψαλτήρια, διακονίες της εκκλησίας, σαν να είμαστε ένα μικρό μοναστήρι. Θέλησα να μείνω και παρακάλεσα λοιπόν τον νέο τον [...] (δεύτερο θύμα) και με έτριψε. Παιδάκι 14 χρονών, αλλά ένα παιδάκι 14 χρονών είναι 2 μέτρα παιδάκι! Τα παιδιά ερχόντουσαν κοντά μου,

τώρα τι έλεγαν οι γονείς. Αγράμματοι άνθρωποι. Όταν είδαν ότι την άλλη την έδιωξα από τον ναό έρχεται προ ενός μηνός και μου λέει ‘γιατί δεν έρχεσαι στο σπίτι, ο [...] (πρώτο θύμα) στενοχωριέται’. ‘Κυρία [...]μου (η μητέρα του πρώτου θύματος) εδώ είμαι, βλέπετε τρέχω...’.

Καταρχάς είχα συσσίτιο μέσα στο ναό. Ο ναός ήταν μια παράγκα. ‘Εσείς κόψατε από την εκκλησία, είδατε ότι εγώ φέρθηκα πολύ ωραία’. ‘Ε,... κι ο [...] (πρώτο θύμα)...». Σε ένα μήνα μου έκανε την καταγγελία. Κύριε ελέησον. Τρελάθηκα. Ζήλεια». [...] «...Ήμουν και νέο παιδί, 24 ετών. Δεν ξέρω τι σκεφτόταν ο καθένας, δε μου άρεσε η συμπεριφορά αυτή. Έχω αντιμετωπίσει πολλά. Πολλές προκλήσεις! Όταν πήγα εκεί μπροστά: (ενν. στην αίθουσα του δικαστηρίου) ‘Στοματικό έρωτα’. Οι γονείς κατέθεσαν. Η ατυχία μου ήταν αυτά μου συνέβησαν με τους γονείς. Δεν μπορεί ένα παιδάκι 13 χρονών.. ότι του πει ο πατέρας του θα κάνει. Εμένα θα ακούσει; Γιατί του λέγανε ‘εμείς ξέρουμε, αυτά που σου έκανε δε στα έκανε για καλό..’. Λένε ότι του έκανα στοματικό έρωτα. Εν τω μεταξύ σας παρέλειψα να σας πω κάτι. Ένα στούντιο, ένα δωμάτιο, η μαμά και ο μπαμπάς και τα παιδιά. Εγώ κοιμόμουν σε άλλο δωμάτιο. Τι έγινε τους έριξα υπνωτικό; Πηγαίνετε λέω να ελέγξετε το σπίτι. Που έγινε; Και μια φορά; Και γιατί δεν εξακολούθησα να το κάνω αυτό; Είναι εύλογα ερωτήματα. Εγώ τους μιλούσα τόσο απλά, τόσο ανθρώπινα. Ούτε από τερτίπια ήξερα εγώ, αυτό που έγινε τους το έλεγα. Τίποτα». [...] «Ο δε [...] (ενν. το συνεργάτη του), απ’ ότι απεδείχθη εκ των υστέρων –και εκεί το πάγωσα απονενοημένα και σπασμωδικά- είχε σχέση με το μικρό-πλατωνικές ή άλλο-με το [...] (δεύτερο θύμα). Όταν έκοψα κινήσεις έπρεπε να τους απομονώσω. Δεν μπορούσα να το χειριστώ το θέμα, δεν ήξερα τι να κάνω. Να το πω στον αρχιεπίσκοπο; Δεν μπορούσα να το πω πουθενά. Είχα δει κινήσεις από εδώ και από εκεί. Τους καλώ μια μέρα και λέω να σας πω κάτι: εγώ βλέπω πράγματα που δε μου αρέσουν ή χωρίστε ή θα πάω να το αναφέρω. Ο [...] (πρώτο θύμα), αυτός που είχα στα πόδια μου... Α! Εγώ δεν ξέρω από ίντερνετ, δεν ξέρω από τεχνολογία. Ο μικρός

ήξερε τα πάντα. Εγώ δεν καταλάβαινα. Πως μπορώ εγώ να τον εμπιστευτώ και να τον πάρω πάνω μου να πω ναι η όχι; Υπάρχει αυτό το φαινόμενο σήμερα. Και να σας πω και κάτι. Παιδεραστές δεν είναι οι 100, 200 που είναι εδώ πέρα σε όλη την Ελλάδα. Θα σας πω τι έζησα εγώ σαν παιδί σε μια εμπειρία. Όταν ο μπαμπάς μου δούλευε στην [...] (ενν. περιοχή εκτός Αθηνών), είχαμε ένα ξυλουργείο και μαζευόμασταν εκεί με τα παιδιά, παίρναμε ξύλα, παίζαμε κι ήταν ένας κύριος 65-70 χρονών. Ερχόταν από πίσω μας αυτός ο γεροντάκος και αισθανόμασταν... ε πηδάγαμε εμείς και τραβιόμασταν. Δεν ήταν τα πράγματα τόσο ήρεμα. Πάντα υπήρχαν αυτά. Βέβαια στην εποχή τη δική μας υπάρχει μια έξαρση. Και λόγω της τεχνολογίας». [...] «Ο [...] (πρώτο θύμα) ήταν 10 και ο [...] (δεύτερο θύμα) 14. Η μητέρα του [...] (δεύτερο θύμα) είχε έρθει από [...] (ενν. μια άλλη χώρα), είχε πάρει ένα γιατρό το 19** και έκλαιγε γιατί χωρίσανε με δύο μεγάλα παιδιά. Ο πατέρας τους ήταν ορθόδοξος [...] (ενν. αλλοδαπός). Μετά τους παρουσιάστηκαν τα οικογενειακά. Είχε βρει κάποιον και είχαν σκοτωθεί εκεί πέρα. Αυτά μου τα έλεγαν τα παιδιά. Εγώ δεν τους έλεγα να μου πουν τίποτα, έβλεπα τι γινόταν μέσα και μου έλεγαν: 'Η μαμά, η μαμά έχει κάνει αυτό, έχει κάνει το άλλο..'. Μου μιλούσαν τα παιδιά μου έβγαζαν τον εσωτερικό τους κόσμο». Το ρώτησα: «Πόσο συχνά βλέπατε τα παιδιά;». Απάντησε: «Την Κυριακή στη θεία λειτουργία και όταν ερχόντουσαν στο ναό. Από πάνω εκεί που νοικιάζανε έμενε μια συμπατριώτισσά μου που ήταν μοδίστρα και έμπαινα εγώ στην πολυκατοικία, με βλέπανε «καλημέρα, τι κάνετε;», κατέβαινα κάτω.. ε και στην εκκλησία. Και μου χρεώνουν τώρα ότι μου είχαν αναθέσει τα παιδιά. Που μου τα είχαν αναθέσει; Την Κυριακή στην εκκλησία. Έμεναν με τους γονείς τους και πήγαινα εγώ στο σπίτι πώς κάνουμε μια επίσκεψη; Στο δε [...] (πρώτο θύμα) δεν κοιμόμουνα, γιατί άμα έμπαινε το υγειονομικό εκεί μέσα.. άστο, άστο, άστο. Δεν κάνει να λέω». Τον ρώτησα πόσες φορές τον είχαν φιλοξενήσει στο σπίτι του [...] (δεύτερο θύμα). «Μία δύο. Μία φορά μεσημέρι. Έπεσα

κατέρρευσα και με πήγανε στο ιατρικό κέντρο και δεν μπορούσα να οδηγήσω. Κι όλα αυτά και ο στοματικός έρωτας γίνανε όλα μέσα (γελάει) και τα παιδιά κοιμόντουσαν με τους γονείς. Τα παιδιά τα βοηθούσα κι αν μπορούσαν να γίνουν και κληρικοί και μάλιστα και άγαμοι, αυτό το εξομολογούμαι, το είχα μέσα μου. Ούτε εγώ μέσα στο σπίτι τους έβαζα κανόνες. Μεσημέρι στον καναπέ και όπως ήμουν εκεί κοιμήθηκα. Βράδυ μία φορά που σας είπα ότι είχα πάθει αυτό. Με πήρανε, δεν μπορούσα ούτε να μιλήσω, και μάλιστα με πήρανε όλοι μαζί. Και οι δύο φτωχές οικογένειες. Εν τω μεταξύ [...] (δεύτερο θύμα)- εγώ τους βοηθούσα κατά καιρούς, όχι τα παιδιά, την οικογένεια- στο σχολείο ‘δανειζότανε’. Τον κάλεσα μια μέρα ‘χρυσό μου παιδί αυτό που κάνεις δεν είναι σωστό κι αύριο το πρωί θα έχεις αυτές τις επιπτώσεις’. Μου λέει, ‘είστε υπερβολικός’. Μου λέει η μάνα του τώρα ‘έχει αυτό το πρόβλημα’. ‘Ακούστε’, της λέω, ‘κυρία [...] (μητέρα δευτέρου θύματος). Όταν θέλετε να μου πείτε κάτι μπορείτε να μου το πείτε ευθέως δεν είμαι χαζός. Μπορώ να σας βοηθάω. Αυτό το πράγμα θα κάνει κακό στο παιδί’. Μια γυναίκα όλη μέρα σε έναν υπολογιστή και με ένα τσιγάρο στο χέρι. Ο μικρούλης ο [...] (αδελφός του δευτέρου θύματος) ήταν ένα καλόγνωμο παιδάκι. Και ερχόταν και μου έλεγε τα οικογενειακά ‘χτες η μαμά έβαλε οινόπνευμα να καεί’. Έβλεπα εγώ τι γινόταν μέσα αλλά άμα δεν μου ανοίγεις την κουβέντα δεν μπορώ να σου πω ‘μου είπε το παιδί αυτό’ τι θα κάνω; Κουτσομπολιά; Ο [...] (αδελφός του δευτέρου θύματος να ήταν 11, 12 χρόνων). Κάποια στιγμή ο πατέρας μου άνοιξε την καρδιά του, βλέποντας αυτά που του προσφέρω. Όταν έγιναν αυτά και τον πήρα τηλέφωνο ‘δεν έχω πρόβλημα εγώ με εσάς. Η [...] (σύζυγός του και μητέρα του δευτέρου θύματος)’. ‘Κύριε τάδε, τι είναι όλα αυτά; Τι γίνεται εδώ που φτάσαμε;’. ‘συγχωρέστε με’, μου λέει, ‘εγώ σας αγαπώ’. [...] «Κι αυτά έγιναν μετά από ένα ενάμιση χρόνο. Καλά τώρα τι σε πείραζε παιδάκι μου; Και δεν ήθελες. Γιατί δεν το είπες εκείνη την ώρα και το είπες μετά από ενάμιση χρόνο; Και αφού λοιπόν είμαστε καλά και σας τάζω, σας πότιζα, δε σε πείραζε αν

σου έβαζα χέρι και κάναμε ο, τι κάναμε. Μετά πως το θυμήθηκαν μετά από έναν χρόνο;». [...] «Πάσχω από σάκχαρο. Από 35 χρονών δεν έχω τίποτα. Έχω πρόβλημα. Δεν έχω τίποτα. Δεν έχω καν σεξουαλική διέγερση. Αν δεν υπάρχει επιθυμία.. και να σας πω και κάτι άλλο. Πέφτεις σηκώνεσαι. Όταν όμως προχωράς μέσα σε ένα χώρο για χρόνια, εντάξει όχι νεκρώνεσαι αλλά φεύγουν αυτά από το μυαλό σου. Πάνε τα νιάτα. Δεν είμαι 20 χρονών παιδί. Σε αυτό το περιβάλλον που ζούμε τι σεξουαλική ζωή να έχεις εκεί μέσα; Αν δεν υπάρχει θέληση δεν μπορείς να κάνεις σεξ. Το μεν πνεύμα πρώτο.. και πείτε ότι εγώ σας λέω ψέματα αυτήν την ώρα και σας παραμυθιάζω. Ενοχοποιούμε τον έρωτα; Ενοχοποιούμε το σεξ; Τώρα μιλάω σαν άνθρωπος». Τον ρωτάω: «Ο έρωτας δεν έχει όρια δηλαδή;». «Για τους κοσμικούς όχι, για μας που ασχολούμαστε με την εκκλησία πολλά!».

Πρόκειται για μια περίπτωση όπου το Υποκείμενο 5 έχει έρθει αντιμέτωπο με δύο οικογένειες και κατηγορείται ότι χρησιμοποίησε τα δύο παιδιά- θύματα για να ικανοποιήσει τις σεξουαλικές του επιθυμίες. Εντύπωση μας κάνουν οι συνθήκες και ευκαιρίες διάπραξης των εγκληματικών πράξεων. Πρόκειται για δύο οικογένειες φτωχές, με πολλά προβλήματα επιβίωσης, αλλά και ενδοοικογενειακά. Το Υποκείμενο 5 με αυτόν τον τρόπο προσεγγίζει τις οικογένειες για να τις βοηθήσει οικονομικά και ηθικά, με απώτερο σκοπό να έχει πρόσβασή στο σπίτι του, άρα και στα θύματα. Είχε επισκεφτεί και τα δύο σπίτια και μάλιστα στο ένα τον είχαν φιλοξενήσει 2 φορές και είχε διανυκτερεύσει εκεί, ισχυριζόμενος ότι ήταν πολύ κουρασμένος και δεν μπορούσε να οδηγήσει μέχρι το σπίτι του. Σε αυτό το σπίτι στο οποίο φιλοξενήθηκε, σύμφωνα με τις κατηγορίες, έβαλε το παιδί -θύμα να κάνει του κάνει μασάζ λόγω της κούρασής του και εξανάγκασε το παιδί να δεχτεί να του κάνει στοματικό έρωτα. Κατηγορεί τους πάντες εκτός από τον εαυτό του και σαφώς τις ίδιες τις οικογένειες των παιδιών-θυμάτων, εκτός από τον πατέρα της μιας οικογένειας που δεν συμμετείχε στις κατηγορίες. Τη μητέρα την κατακρίνει για

διάφορα πράγματα, γιατί προχώρησε την ιστορία με την καταγγελία, ενώ τον πατέρα όχι. Σε αυτό το οποίο καταλήγουμε, είναι το Υποκείμενο 5 γνώριζε τα θύματα για αρκετό καιρό πριν οδηγηθεί στο αδίκημα της παιδεραστίας και τα προσέγγιζε σίγα -σίγα μέχρι να φτάσει στον τελικό του στόχο.

Το Υποκείμενο 6 απάντησε σχετικά: «Ήταν 14 χρονών όταν με κατηγορήσαν. Με κατηγορήσε η κόρη μου. Όταν έγινε η καταγγελία έμενε με τη μητέρα της. Κατ' εξακολούθηση και με μαχαίρι, πέντε φορές το έκανα με μαχαίρι και δεν πήγε να καταγγείλει το θύμα, πήγε μετά από τις 5 φορές. Και εκείνο τον καιρό εγώ βρισκόμουν με γυναίκα στο σπίτι και με την μεγάλη την κόρη μου. Και με τον αδερφό μου μας χωρίζει ένας τείχος και το παραμικρό ακούγεται. Μέσα σε 10-15 μέρες λέει έγιναν οι 5 φορές». Τον ρώτησα για ποιο λόγο πιστεύει ότι τον κατηγορήσε η κόρη του. «Δεν γνωρίζω γιατί. Πριν γίνει το περιστατικό εγώ την είχα στο σπίτι μου, με την καινούρια σύζυγό μου, να της ψωνίσω τα πάντα. Αφού το έκανα σε αυτήν την κόρη μου δεν μπορούσα να το κάνω και στη μεγαλύτερη; Στα παιδιά με αυτά που συζώ – έχει ένα αγόρι και ένα κορίτσι πιο μικρό από την κόρη μου- δεν μπορούσα να το κάνω; Για ποιο λόγο να το κάνω; Δεν είχα προβλήματα οικογενειακά, δεν είχα πρόβλημα από σεξ. Ανωμαλία δεν έχω πάνω μου, ούτε χάπια έχω πάρει στη ζωή μου ποτέ, ούτε σε ψυχιατρική κλινική έχω πάει, πουθενά. Άνθρωπος της δουλειάς είμαι και της εκκλησίας, τίποτα άλλο. Και απλά με τυλίξανε και με βάλανε μέσα και έφαγα 25 χρόνια. Αν θα βγω τι θα κάνω εγώ μετά;». Είναι εμφανής η σχέση που έχει το Υποκείμενο 6 με το θύμα, εφόσον πρόκειται για πατέρα και κόρη, άρα για αιμομικτική σχέση. Από την ομολογία της κόρης του στο δικαστήριο, κρίθηκε ένοχος ενώ δεν πιστεύει τίποτα από όσα λένε και αρνείται τις κατηγορίες. Παρατηρούμε ότι υπήρχε βία και ο πατέρας προσέγγισε την κόρη απειλητικά και με τη χρήση αιχμηρού αντικειμένου «5 φορές το έκανα με μαχαίρι». Δεν έχει κατηγορηθεί για άλλο θύμα.

Το Υποκείμενο 7 απάντησε: «Δεν είχε κλείσει τα 12 το κορίτσι. Δόξα το Θεό με πήρε ο ύπνος και δεν έπαθε τίποτα το κορίτσι ούτε είχε τίποτα, είχα πει τρεις μύρες και πήγα το πρωί να πω έναν καφέ με ένα φίλο μου και το είχα δει μια φορά μόνο του, δεν το ήξερα καθόλου το κορίτσι αυτό». [...] «Το κορίτσι με ξύπνησε. Με ξέρουνε στ [...] και εγώ περίμενα στο σπίτι μου ότι θα έρθουν σίγουρα να με πιάσουν. Λέω ‘τι έκανες;’, βγήκα έξω και φώναζα ‘είμαι ελεύθερος’.

Πήγα και εξομολογήθηκα και εδώ στη φυλακή πάω κάθε Κυριακή στην εκκλησία. Είναι πολύ καλό και σε κάνει να μην κάνεις βλακείες στη συνέχεια της ζωής σου. Εγώ δε το έχω κάνει σίγουρα. Εγώ με το που έκατσα στο μηχανάκι να φύγω από το καφενείο δεν ξέρω τι έγινε και λέω θα πάω προς τα εκεί. Μου λέει ο πρόεδρος να πω καθαρά την αλήθεια και να πω τι θυμάμαι ακριβώς και του είπα ακριβώς όλες τις λεπτομέρειες». [...] «Και είχε και μια μάρτυρα το παιδάκι. Εντάξει δεν είχαν να πουν κάτι για μένα. Απλά μου έλεγε συνέχεια ότι θέλει να μάθει μηχανάκι. Και εγώ της έλεγα ‘δεν μπορώ κοπελιά, έχω δουλειά’. Δεν ξέρω το όνομά της. Είχε φίλες από εκεί την ήξερα, αλλά δεν έκανε πολύ παρέα με αυτές, έμενε μόνη της. Απλά ήξερα ότι υπάρχουν αυτές οι κοπέλες, ούτε με ενδιέφερε. Εγώ σπίτι μου πήγαινα, δούλευα. Δεν τις ήξερα εγώ αυτές τις κοπέλες απλά μαζεούντουσαν στο σπίτι όλες μαζί και περνούσα εγώ από εκεί με το μηχανάκι και τις έβλεπα. Μια φορά είχα σταματήσει, αλλά δεν είπα τίποτα, ούτε για καφέ να πάμε, ούτε τίποτα. Και το κορίτσι είπε ότι την απείλησα κάποια στιγμή και ότι πήγα σπίτι της. Λέω ‘κοπελιά εγώ δεν ξέρω που είναι το σπίτι σου’. Αφού λέει ψέματα, δεν την ενόχλησα εγώ καθόλου». [...] «Ήρθαν από το σπίτι μου με τον εισαγγελέα. Εγώ ακούω το όνομά μου. Ήταν από πάνω μου. Ήταν το κλειδί στην πόρτα. Εγώ σηκώνομαι παίρνω το μηχανάκι και πάω σπίτι μου. Η αδελφή της ήρθε, χτυπούσε μισή ώρα, εγώ δεν άκουγα. Μετά από μισή ώρα ήρθε η αδελφή της και άνοιξε και τότε εγώ σηκώθηκα. Από το καφενείο πήγα κατευθείαν εκεί. Δηλαδή αν δεν είχα δει την κοπέλα ή αν το σπίτι ήταν κλειδωμένο δε θα πήγαινα. Δεν είχα σκοπό να

κάνω κάτι συγκεκριμένα. Έτσι μου ήρθε, μπορεί να ήθελα να πω ένα ‘γεια’. Δε σας λέω ψέματα. Ποτέ δε σκέφτηκα το κορίτσι αυτό. Είχα πει τα φάρμακά μου και δεν ήμουν καλά και είχα πει και τις μύρες. Με έπιασε κάτι, δεν ξέρω τι. Με είχαν δει με το μηχανάκι και η αδερφή της με κατηγορήσε». [...] «Κολλητά μέναμε και ήμουνα φίλος με τους γονείς τους, πηγαίναμε για φαγητό και πρόσεχα τα πάντα. Και καμιά φορά τους έπαιρνα κανένα σουβλάκι στα κορίτσια που μου λέγανε. Μετά ξενοίκιασαν, πήγαν αλλού. Δεν ήμουν άνθρωπος που θα πάει να κάνει κακό, δε σας κρύβω κάτι, αλήθεια! Απλά έχω κουραστεί τόσο πολύ, που σου λέω πρέπει και εγώ να ζήσω λίγο. Η μάνα μου αυτοκτόνησε, δεν πέθανε. Ήπια κάτι φάρμακα και δεν άντεξε και εγώ ήμουν μέσα στη φυλακή. Δε μιλάμε με τον πατριό μου, δε θέλω πλέον με τίποτα. Εγώ θέλω να βγω να πηγαίνω στην εκκλησία, με λίγα πράγματα». Τον επαναφέρω στο θέμα και τον ρωτάω εάν ήταν μόνοι τους στο σπίτι με αυτό το κορίτσι. «Ναι», μου λέει. «Εγώ αρνούμαι την κατηγορία, γιατί δεν είναι κάτι, δεν είναι σέξι. Ήμασταν στο ίδιο κρεβάτι αλλά εγώ χάθηκα, ξαπλωμένος ήμουνα. Άνοιξα τα μάτια μου με το θόρυβο, θα μπορούσε να είχε φύγει. Μετά ήρθε η αδερφή της, ανοίγει και φώναζε λίγο. Πήγα σπίτι, κάθομαι σπίτι, ‘τι να κάνουμε τώρα;’, ξαναπίνω τα φάρμακα και περίμενα... Αυτή καθόταν δίπλα μου. Και κοιμήθηκα». Τον ρωτάω μήπως καταφέρει και γίνει λίγο πιο σαφής. «Όταν μπήκε η αδελφή της μέσα, τι είδε;». μου απαντάει: «Εμένα! Τώρα αν με είδε με το παντελόνι κάτω ή πιο πάνω δε θυμάμαι καλά. Και με το που σηκώνομαι εγώ παίρνω το μηχανάκι και φεύγω. Δεν αισθάνθηκα κάτι παράξενο να είχε γίνει. Δεν ήταν στο δικαστήριο το κορίτσι, λόγω κρίσης είχαν πάει στη [...] (αναφέρει πόλη της Ευρώπης). Στο δικαστήριο ήταν αυτή η κοπέλα που ήθελε να αγοράσει το μηχανάκι που της είχε πει ο πατέρα της. Ήταν μάλλον φίλη της. Δε σκέφτηκα ποτέ να κάνω σχέση μαζί της, αφού βλέπω και λέω: άμυνα! Αποκλείεται να το έκανα, αλήθεια λέω. Και μη χειρότερα! Ξαναδεί; Μια φορά την είχα δει που καθόμουν με το φίλο μου. Αλλά δεν έδωσα σημασία. Τι να την κάνω την

κοπέλα; Εγώ στενοχωριέμαι, καλύτερα να μην την είχα δει καθόλου, τίποτα. Αυτό θα ήταν πολύ καλύτερο. Θα θυμάται στη ζωή της ότι κάποιος πήγε να την πειράξει, ίσως μόνο αυτό. Είναι πολύ άσχημο, έχω πληγωθεί. Μα δεν ήμουν τέτοιος άνθρωπος, πώς μου έτυχε εμένα, δεν μπορώ να καταλάβω».

Το Υποκείμενο 7, όπως είδαμε, προσπαθεί να καλύψει τις πράξεις του, αφενός γιατί ντρέπεται να μου μιλήσει γι' αυτές κι αφετέρου γιατί αισθάνεται ενοχές. Καθ' όλη τη διάρκεια της συζήτησης, η οποία όπως έχει αναφερθεί και παραπάνω, πραγματοποιήθηκε πολύ δύσκολα λόγω της καταθλιπτικής του κατάστασης, πηγαινοερχόταν στο θέμα και δεν απαντούσε ποτέ ακριβώς σε αυτό που τον ρωτούσα. Μόνο κάποια στιγμή μου αποκάλυψε ότι, όταν μπήκε η αδελφή του θύματος στο σπίτι, τον έπιασε γυμνό. Άλλωστε γνωρίζουμε και από την κατηγορία του ότι καταδικάστηκε για βιασμό και αποπλάνηση ανηλίκου που δεν είχε συμπληρώσει τα 12 έτη. Δέον να τονιστεί ότι το Υποκείμενο 7 γνώριζε το θύμα πριν διαπράξει το αδίκημα: «Μια φορά την είχα δει που καθόμουν με το φίλο μου», «Είχε φίλες από εκεί την ήξερα, αλλά δεν έκανε πολύ παρέα με αυτές, έμενε μόνη της», «και το είχα δει μια φορά μόνο του», «Κολλητά μέναμε και ήμουν φίλος με τους γονείς τους, πηγαίναμε για φαγητό και πρόσεχα τα πάντα. Και καμιά φορά τους έπαιρνα κανένα σουβλάκι στα κορίτσια που μου λέγανε». Ενώ λοιπόν γνώριζε τους γονείς του θύματος, ήταν γείτονες και έμενα σε διπλανά σπίτια, κατάφερε να την προσεγγίσει και να περάσει στην πράξη. Την είχε παρατηρήσει να κάθεται με τις φίλες της, αλλά την παρουσιάζει εσωστρεφή και όχι τόσο κοινωνική και πάντα αναφέρει ότι ήταν «μόνη της». Όλο αυτό το διάστημα, φαίνεται να παρακολουθεί το θύμα του, με ποιον κάνει παρέα, που συχιάζει, έκανε παρέα με τους γονείς της, της αγόραζε να φάει -ασχέτως αν λέει ότι την είχε δει «μια φορά»- με αποτέλεσμα να έρχεται όλο και πιο κοντά στο στόχο του. Η «σχέση» που δημιούργησε ανάμεσα

στον ίδιο και στο θύμα του στάθηκε δυνατή για να μπορέσει στην αποπλάνηση και στο βιασμό του.

Το Υποκείμενο 8 μας αναφέρει σχετικά με το θύμα: «12 χρονών. Την ημέρα που έμαθα κάτι πράγματα τρελάθηκα. Για το παιδί που είναι έγκυος. Δεν ξέρω αν είχε γίνει εξέταση, δικηγόρο είχα από την υπηρεσία. Αν το είχα κάνει θα το είχα πει. Ξέρω τον εαυτό μου πως είναι. Δούλευα από το πρωί μέχρι το βράδυ». Το Υποκείμενο 8 καταδικάστηκε για βιασμό και αιμομιξία κατ' εξακολούθηση. Το θύμα ήταν η δεύτερη κόρη του, σε ηλικία 12 ετών, όταν συνέβη το περιστατικό. Το Υποκείμενο 8 ισχυρίζεται ότι δεν ήξερε τίποτα και έμαθε για την κατηγορία του, όπως και για την εγκυμοσύνη της κόρης του από τον ίδιο, στο δικαστήριο. Δεν κατηγορήθηκε για άλλα θύματα.

Το Υποκείμενο 9 απαντάει: «Ο βιασμός ανηλίκου ήταν με την τελευταία γυναίκα που είχα, είχαμε έρθει εδώ το 20** για πάντα στην Ελλάδα, μέναμε στο χωριό. Από τη [...] (ενν. τη χώρα που διέμεναν στο εξωτερικό) μου είχε πει ότι ήθελε να αγοράσει ένα σπίτι στην [...] (ενν. τη χώρα καταγωγής της συζύγου του). Εγώ είχα τα λεφτά να το πάρω, 25.000, δεν ήθελα όμως γιατί δεν είχα σκοπό ποτέ να πάω εκεί. Το μόνο λάθος που έκανα ήταν που δεν της το είχα πει ξεκάθαρα, με πίεζε πολλές φορές. Δεν το πήρα το σπίτι. Κάποια στιγμή μαλώσαμε. Αυτό. Μέρα με τη μέρα αυξήθηκαν οι τσακωμοί γι' αυτό το λόγο, γιατί οι γονείς της έμεναν σε αυτό το σπίτι, αλλά δεν είχαν λεφτά να το πάρουν, δεν είχαν πόρους. Μετά είχαμε ένα πρόβλημα με την κόρη της. Αυτή είχε μια κόρη με τον πρώην σύζυγό της, την είχαν εδώ στο ελληνικό σχολείο, αλλά δεν έπαιρνε τα γράμματα και την έστειλα [...] (ενν. πίσω στη χώρα καταγωγής της) τελικά για να συνεχίσει εκεί το σχολείο της. Μετά από 8 μήνες έφυγε και η γυναίκα, χωρίς να ξέρω εγώ τίποτα πήρε και το γιο μου μαζί. Εγώ ήμουν στη δουλειά. Όταν γύρισα από τη δουλειά είχε φύγει. Το πρώτο τηλεφώνημα ήτανε ότι άμα θα δώσω εγώ εκείνα τα 25 χιλιάρικά θα γυρίσει

πάλι πίσω. Εγώ είπα ‘και δεν κάθεται εκεί; Δεν τα δίνω τα λεφτά’. Ε μετά από 2,5 χρόνια περίπου μου κάνανε μήνυση ότι πείραξα εγώ την κόρη της. Η κόρη της το 20** ήταν 11 χρονών. Η καταγγελία έγινε το 20** (ενν. 3 χρόνια μετά). Μου στείλανε χαρτί στο σπίτι να παρουσιαστώ στον ανακριτή. Πήγα ανακριτή και αυτό ήτανε. Με έβαλε μέσα. Η κόρη της δεν είχε καταθέσει κάτι, η μάνα της είπε ότι βίασα εγώ την κόρη της. Γιατί δεν της έκανα αυτό που ήθελε, πρώτον αυτό και δεύτερον δεν ήταν η πρώτη φορά αυτή, το έχει ξανακάνει. Είχε καταγγείλει ξανά κάποιον ότι πείραξε την κόρη της. Είχε καταγγείλει τον πρώην άντρα της, γι’ αυτό και χωρίσανε. Εκείνος έφυγε, εξαφανίστηκε, δεν ξέρω αν έχει γίνει δικαστήριο». [...] «Δεν υπάρχουν αποδείξεις ότι το έχω κάνει, ούτε ιατροδικαστικές, ούτε τίποτα». [...] «Κατ’ εξακολούθηση. Είπε ότι από τότε που είχαμε έρθει στην Ελλάδα βίασα εγώ τη μικρή. Ο εισαγγελέας έγραψε ότι για ένα χρόνο βίασα την κόρη της. Εγώ είπα ότι δεν το έχω κάνει, είπα ότι το έχει ξανακάνει, αλλά δεν το έλαβαν υπόψη τους. Είπα ότι δεν υπάρχει ιατροδικαστική εξέταση, αλλά τίποτα. Στην αρχή μου έδωσαν 19 χρόνια, μετά βγήκαν πάλι και μου είπαν 33 χρόνια αλλά κατά συγχώνευση έγιναν 25. Δε με κατηγορήσαν για άλλα θύματα. Μόνο η καταγγελία της γυναίκας μου ήταν και η κόρη της δεν έχει καταθέσει πουθενά ποτέ». Τον ρώτησα αν είχε καλές σχέσεις με την κόρη της συζύγου του. «Πολύ καλές», μου είπε. Μια άλλη ερώτηση που του έκανα ήταν: «Πιστεύετε ότι η ψυχική ηρεμία ενός παιδιού, μπορεί να επανέλθει μετά από ένα τέτοιο περιστατικό;». Μου απάντησε: «Δύσκολα. Με την ανάλογη υποστήριξη από ψυχολόγους, πιστεύω μπορεί».

Στο Υποκείμενο 9 έκανα επιπλέον ερωτήσεις, εκτός από αυτές που έκανα στα άλλα Υποκείμενα, γιατί δεν μιλούσε σχεδόν καθόλου, απαντούσε συνήθως μονολεκτικά, ήταν εντελώς ουδέτερος συναισθηματικά και ανέκφραστος. Στην προσπάθεια λοιπόν να εκμαιεύσω περισσότερα στοιχεία για την περίπτωσή του, έκανα ορισμένες ερωτήσεις παραπάνω. Συνοπτικά, το Υποκείμενο 9 είχε

παντρευτεί μια γυναίκα, η οποία είχε αποκτήσει μια κόρη σε προηγούμενο γάμο. Οι δυο τους απέκτησαν κι ένα γιο. Η σύζυγος του Υποκειμένου 9, τον κατηγορήσε ότι βίαζε την κόρη της. Επομένως, είναι εμφανής η σχέση που υπήρχε ανάμεσα στο δράστη και το θύμα, όπου το Υποκείμενο 9 βρισκόταν στο ρόλο του πατριού και το θύμα ήταν κόρη της συζύγου του. Αυτό που μας κάνει εντύπωση, είναι η απάντηση που δίνει στην τελευταία ερώτηση που του έκανα. Ισχυρίζεται ότι ένα παιδί, το οποίο έχει πέσει θύμα παιδεραστίας στην πιο ακραία μορφή της, δηλαδή το βιασμό, από τη μία πλευρά δύσκολα επανέρχεται ψυχικά, αλλά «με την ανάλογη υποστήριξη από ψυχολόγους, μπορεί» και να επανέλθει. Γίνεται αντιληπτό, ότι το Υποκείμενο 9 δεν κατανοεί το μέγεθος μιας τέτοιας πράξης και τα τραύματα που προξενούνται σε ένα παιδί που κακοποιείται σεξουαλικά. Τον διακατέχει η αδιαφορία και η απάθεια καθώς μου απαντάει, δεν εκδηλώνει τα συναισθήματα του, ούτε καν με μορφασμούς ή κινήσεις των χεριών και του σώματος. Είναι τόσο σίγουρος για τον εαυτό του ή περιβάλλεται από ένα τείχος, με το οποίο αμύνεται μπροστά στον ερευνητή για να δώσει τις «σωστές» απαντήσεις;

Το Υποκείμενο 10 να υπενθυμίσουμε ότι έχει καταδικαστεί για «σωματεμπορία σε βάρος ανηλικού κατ' επάγγελμα», για να κατανοήσουμε καλύτερα τις απαντήσεις που μας έδωσε αναφορικά με το θύμα. Συνεπώς, απαντάει: «Ιατροδικαστή πήγαν την κοπέλα και είχε να κάνει έρωτα εδώ και 6-7 μήνες, γιατί δεν έκανα ούτε εγώ έρωτα μαζί της. Γιατί είχε γίνει πολύ χάλια τελευταία από την πρέζα. Ιατροδικαστής την εξέτασε και λέει ότι δεν έχει κάνει έρωτα ούτε με το καλό ούτε με το ζόρι». [...] «Το κορίτσι ήταν 16-17. Ήταν παντρεμένο, συζούσε με έναν άντρα και είχε και παιδί. Το ήξεραν και η μάνα της και ο πατέρας της και παππούς της και η γιαγιά της. Είχαμε παράλληλη σχέση. Οι γονείς της δεν είπαν τίποτα. Όταν ήμουν στη Λάρισα (ενν. στο Κ.Κ.) μου έστειλαν λεφτά να πάρω τσιγάρα. Μόνο η αστυνομία το έκανε κανένας άλλος, η αστυνομία. Εγώ δε το έκανα ποτέ αυτό και ούτε κοπέλα το λέει». [...] «Αυτή το έκανε,

ήταν το επάγγελμά της. Έβγαζε λεφτά, ταΐζε το παιδί της, τάιζε τον άντρα της, έπινε την πρέζα της. Και λέει ‘και πριν γνωρίσω το [...] αυτή τη δουλειά έκανα’. Το λέει η κοπέλα κανονικά». Τον ρώτησα τι γνώμη είχε για το «επάγγελμα» της κοπέλας, εφόσον υποστηρίζει ότι είχαν δεσμό. Απαντάει: «Το ήξερα εγώ; Με ρωτάς αν το ήξερα; Στο δικαστήριο το έμαθα, είπε την αλήθεια η κοπέλα. Και τώρα που της μιλάω μου λέει ‘ε τι να σου έλεγα; Ότι πήγαινα για τέτοια πράγματα;’». Συνέχισα με την ερώτηση: «Είχατε ξανακάνει σχέση με ανήλικη;». «Όχι, όχι’, μου απάντησε. «Η μοναδική. Από τον άντρα της την γνώρισα, είμασταν πολύ φίλοι. Πήγε φυλακή ο άντρας της για κλοπές και μετά τα φτιάξαμε, πίναμε μαζί. Και τώρα πάλι μαζί είναι». [...] «Ο πατέρας της κοπέλας της είπε ‘ο άνθρωπος τσάμπα φυλακή βγάζει, εσύ φταις’. Η μάνα της τα ίδια. Δε με κατηγορήσαν οι άνθρωποι. Εγώ δεν είχα καταλάβει τίποτα, γιατί έμενα στο σπίτι με τη γυναίκα μου και τα παιδιά μου».

Συνοπτικά, το Υποκείμενο 10, παρόλο που είναι παντρεμένος με παιδιά, διατηρεί παράλληλη σχέση με ένα ανήλικο κορίτσι. Το κορίτσι αυτό υποστηρίζει ότι εκδιδόταν και με τα χρήματα που έβγαζε συντηρούσε τον εαυτό της και το παιδί της και εξασφάλιζε τη δόση της, εφόσον ήταν τοξικοεξαρτημένη. Χρήση ναρκωτικών έκανε και το Υποκείμενο 10, το οποίο ισχυρίζεται ότι δε γνώριζε πως η κοπέλα εκδιδόταν, άρα δεν μπορούσε να την προωθεί και να έχει κερδοσκοπικό συμφέρον. Τα στοιχεία όμως που συλλέγουμε είναι: 1. Η παράλληλη σχέση, καθώς είναι και οι δύο παντρεμένοι με παιδιά, 2. Η χρήση ναρκωτικών ουσιών που έκαναν μαζί, 3. Η παραδοχή του Υποκειμένου 10 ότι η κοπέλα πράγματι εκδιδόταν για προσωπικό οικονομικό όφελος.

Το Υποκείμενο 11 καταδικάστηκε για σωματεμπορία κατά ανηλίκου και κατοχή και διάθεση υλικού πορνογραφίας ανηλίκου. Απαντάει σχετικά με το θύμα: «...βρίσκω ένα σπίτι μικρό,

γκαρσονιέρα να το νοικιάσω¹³⁶. Στο ισόγειο ήταν, το νοικιάζω επιπλωμένο για να μπορώ να φεύγω Παρασκευή βράδυ και να γυρίζω Δευτέρα πρωί. Λίγο πιο κάτω ήταν μια πολυκατοικία και έμενε ένας φοιτητής αρχιτεκτονικής -απ' ό τι μου είχε πει. Τέλος πάντων με είδε μια μέρα και μου ζήτησε να του δώσω -με είδε που κυκλοφορούσα στη γειτονιά με το μηχανάκι ή με το αυτοκίνητο - αν είχα μια παλιά συσκευή κινητού να του δώσω, επειδή είχε σπάσει η δικιά του. Και λέω 'κάτσε δυο λεπτά να ψάξω στο σπίτι'. Ψάχνω, τη βρίσκω, του τη δίνω. Έτσι έγινε η γνωριμία. Μετά από κάνα μήνα περίπου ήρθε στο σπίτι με ευχαρίστησε, μου είπε ότι θέλει να με κεράσει έναν καφέ και βγήκαμε». [...] «Δεν είχε internet στο σπίτι, έμπαινε από το τηλέφωνο. Και εφόσον είχε έρθει σπίτι και είχε φάει, είχα φάει και εγώ στο δικό του σπίτι, μου είπε αν μπορεί να έρχεται στο σπίτι μου για να μπαίνει στο internet. Και του είπα 'ναι μπορείς'. Και από εκεί άρχισαν όλα». Βλέπουμε ότι ένα ανήλικο αγόρι ζητά διάφορα πράγματα από το Υποκείμενο 11 και το τελευταίο του τα προσφέρει παρόλη τη διαφορά ηλικίας και την πολλή πρόσφατη γνωριμία τους.

«Ήταν γόνος μεγάλης οικογένειας, χωρισμένοι οι γονείς του με πολλά προβλήματα. Καθημερινά τους έβριζε στο τηλέφωνο. Προσπαθούσα να τον νουθετήσω και του έλεγα ότι τους γονείς μας δεν τους βρίζουμε. Μου είχε πει ότι τον είχαν αφήσει από 12 χρονών στη γιαγιά, η γιαγιά ξαναπαντρεύτηκε, πολλά οικογενειακά προβλήματα. Η μητέρα του παντρεμένη τρεις φορές και έμενε σε άλλη πόλη. Του λέω 'γιατί δεν δουλεύεις στην επιχείρηση του πατέρα σου' και μου λέει γιατί τον βάζει να δουλεύει κάτω στην αποθήκη. Και του λέω 'όλοι από εκεί ξεκινάμε'. Ήθελα να τον βοηθήσω. Του έλεγα δεν μπορεί να είσαι από μία τέτοια οικογένεια και να ζεις σε μια γκαρσονιέρα». [...] «Βγαίναμε, πηγαίναμε σινεμά, για ποτό, για καφέ. Κάποια στιγμή επικοινωνεί με τη μητέρα του και τη βρίζει πολύ αισχρά στο τηλέφωνο και το ακούω. Του λέω

¹³⁶ Είχε βρει εργασία για το Σαββατοκύριακο σε κοντινή πόλη από αυτή που διέμενε.

‘αύριο θα πάμε να βρούμε τη μητέρα σου’. Διαφώνησε αλλά τελικά τον έπεισα. Πήραμε το τρένο και βρήκαμε τη μητέρα του, συζητήσαμε και μου λέει ‘εσύ τι δουλειά έχεις με το Ν.?’.

Λέω ‘είναι γείτονας, έχουμε βγει για ποτό, για καφέ, τον έχω γνωρίσει σε φίλους μου, δεν υπάρχει πρόβλημα’. Μου λέει ‘εσύ είσαι 40 χρονών, ο [...] (το θύμα) δεν έχει κλείσει ακόμα τα 18’. Εκεί το ακούω πρώτη φορά. Λέω ‘τι μου είπατε τώρα; Ο [...] (το θύμα) κάθε πρωί πηγαίνει στο Πανεπιστήμιο, μου λέει ‘ποιος σου το είπε αυτό;’, λέω ‘ο ίδιος. Σε όποιον γνωρίζουμε ζητάμε ταυτότητα;’. Μου λέει ‘Τρίτη Λυκείου πηγαίνει’. Και μετά από αυτό άρχισε το πρόβλημα. Πηγαίνει η μητέρα του και έκανε αναφορά και μήνυση στην αστυνομία ότι πρέπει να με παρακολουθήσουν γιατί εγώ είμαι ενήλικος κι αυτός είναι ανήλικος. Κι όταν έδινε καταθέσεις τον ρώτησαν αν είχε σεξουαλικές σχέσεις μαζί μου είπε ‘όχι δεν είχα, δε με είχε πειράξει, βγαίναμε για καφέ, για ποτό, με είχε γνωρίσει σε φίλους του, αλλά μου έδωσε και φίλες του’. Λέγοντας έτσι ο [...] (το θύμα) , πήγαινε αμέσως μαστροπεία. Χωρίς να έρθει στο δικαστήριο καμία κοπέλα να καταθέσει, διότι εγώ και ο δικηγόρος μου είπαμε ποια κοπέλα ήταν αυτή; Που έμενε; Να έρθουν εδώ να καταθέσουν. Δεν είπαν ούτε στοιχεία, ούτε ονόματα, ούτε διευθύνσεις, τίποτα. Πηγαίνω λοιπόν με την κατηγορία μαστροπείας κατά ανηλίκου κι όταν αυτός είχε μπει στο internet και είχε βάλει φωτογραφίες δικές του, της πρώην κοπελιάς του, φίλων του από το Γυμνάσιο, βρέθηκαν αυτές στον υπολογιστή μου και μάλιστα σε κρυφό φάκελο. Τι είναι αυτά; Δεν γνώριζα ότι υπάρχουν. Τα έχει μεταφέρει προφανώς από το κινητό του στον υπολογιστή για να μπορεί να επικοινωνεί στο internet. ‘Όχι, είναι πορνογραφικό υλικό’. Αυτή ήταν η κατηγορία». Τον ρώτησα αν οι φωτογραφίες ήταν ερωτικού περιεχομένου και μου είπε: «Οι περισσότερες ναι. Όχι με μένα όμως. Αυτή είναι η διαφορά. Φίλες του, φίλους του κλπ. Μου έχει εκμυστηρευτεί ότι πηγαίνει κανονικά και με αγόρια, το είχαμε συζητήσει. Και στο δικαστήριο το ανέφερα ότι πήγαινε και με άντρες και με γυναίκες και ότι έχει πληρωθεί από

άντρες, γι' αυτό που έκανε άλλα δεν έδωσε βάση. Γιατί είχε λεφτά και μου έλεγε 'πάμε να σε κεράσω' και το ρωτούσα αν τα πήρε από τον πατέρα του ή τη μητέρα του και μου εξήγησε τι είχε κάνει. Εμένα σε αυτό δε μου έπεφτε λόγος. Η σεξουαλική ζωή του καθενός είναι ξεχωριστή. Πέρα από κάποιες συμβουλές που του είχα πει για τις αρρώστιες ή να μην μπλέξει σε κανένα κύκλωμα ή με ναρκωτικά με τους πλούσιους που πηγαίνουν αυτοί οι νέοι, όντως του τα είχα πει. Τα ήξερε μου είπε και ότι είναι σε ηλικία να γνωρίζει».

Συνέχισα με την εξής ερώτηση: «Ο [...] (το θύμα) εμφανίστηκε στο δικαστήριο;» και μου απάντησε: «Ναι και κατέθεσε μαζί με τον πατέρα του και τη μητέρα του. Ενώ στο εφετείο η μητέρα του δεν ήρθε. Που ήταν η βασική μηνύτρια και ξεκίνησε όλη τη διαδικασία κι αυτό μου έκανε εντύπωση. Ο άντρας της δεν γνώρισε γιατί έμεναν και σε άλλη πόλη. Και ήρθε μαζί με τον πατέρα του. Είπε ότι είχε πει και στο πρώτο δικαστήριο ότι: 'τον γνώρισα εδώ, ήταν γείτονάς μου, πηγαίναμε για καφέ, για φαγητό κλπ, μου γνώρισε τις φίλες του έκανα σεξ μαζί τους. Το πορνογραφικό υλικό που βρέθηκε στον υπολογιστή του, εγώ δεν ήξερα ότι υπήρχε. Προφανώς αυτός το είχε για δική του ευχαρίστηση ή για να το πουλήσει κάπου. Αυτά ακριβώς είπε».

Τον ρώτησα επιπλέον: «Είχατε ποτέ συνάψει ερωτικές σχέσεις μεταξύ σας;» και απάντησε: «Όχι, ποτέ». Συνεχίζω: «Εκείνος ήθελε;» και μου απάντησε: «Δε θα έλεγα ότι το επιδίωξε. Είτε γιατί δε θα του άρεσα είτε γιατί ήξερε ότι δε θα το κάνω γιατί είχαμε κάνει συζητήσεις είτε γιατί ήξερε ότι δε θα του δώσω χρήματα. Προτιμούσα να τον κεράσω όπως πολλές φορές το έκανα, παρά να δώσω χρήματα για να κάνουμε κάτι άλλο. Αυτό το γνώριζε. Μου είχε κάνει και νύξη να τον γνωρίσω σε κανέναν φίλο μου πλούσιο κλπ. Μετά όμως από κανένα τρίμηνο που είμασταν μαζί και μου είχε εξηγήσει κάποια πράγματα για την οικογένειά του, κατάλαβα ότι υπάρχει

πρόβλημα, γι' αυτό και επεδίωκα τις περισσότερες φορές να πηγαίνουμε μαζί κάπου μήπως τυχόν και γίνει κάτι γιατί το πρόβλημα μετά θα ήταν με μένα». [...]

«Είχε κοιμηθεί ποτέ στο σπίτι σας;», τον ρώτησα. «Ναι είχε κοιμηθεί. Μα καταρχάς του είχα δώσει το κλειδί, γιατί έμπαινε στο internet. Εγώ έλειπα τις 5 μέρες, αυτός είχε το κλειδί του σπιτιού και θεωρούσα ότι δε θα δημιουργηθεί πρόβλημα. Και δίπλα έμενε και αστυνομικός και τον ήξερε και η γειτονιά».

[...] «Τώρα αν εγώ βιάσω ένα παιδάκι 7-8 χρονών, εννοείται ότι θα είναι ανεπανόρθωτο. Αν κάποιος βιάσει μια κοπέλα 25-30 χρονών, πιστεύω θα φτιάξει τη ζωή της, θα κάνει οικογένεια και δε θα είναι τόσο ανεπανόρθωτο». Ρωτάω: «Αν είναι γύρω στα 16-17;» Επικρατεί σιωπή για λίγο. «Εκεί παίζονται τα πράγματα. Γιατί δεν μπορούμε να λέμε ότι στα 16 έχεις δικαίωμα ψήφου, αλλά το θύμα είναι ανήλικο και δεν μπορεί να έρθει στο δικαστήριο να εκφέρει γνώμη ή να μην έχει σεξουαλικές σχέσεις μέχρι τότε. Γιατί και σε μένα έχει τύχει όπως και σε όλους τους φίλους μου να έρθουν στην καφετέρια ανήλικες 14, 15, 16 χρονών και μας έχουν ζητήσει να τις κεράσουμε ή να πάμε για ένα ποτό μαζί τους».

Το τελευταίο απόσπασμα της συνέντευξης το αναφέρω, διότι κατανοούμε ακόμα περισσότερο:

1. Ότι το Υποκείμενο 11 είναι ιδιαίτερα κοινωνικό με ανήλικα παιδιά, 2. Ένα ανήλικο παιδί 16-17 ετών δεν το θεωρεί και τόσο ανήλικο, με αποτέλεσμα να μπορεί να έχει σεξουαλικές επαφές. Παραπάνω γίνεται αντιληπτό, ότι ο ίδιος δεν ήθελε να έρθει σε σεξουαλική επαφή με το θύμα, ωστόσο αναφέρει ότι δε θα το έκανε αυτό, γιατί όπως λέει «ήξερε ότι δε θα του δώσω χρήματα». Παρόλα αυτά η ερώτησή μου ήταν πιο συγκεκριμένη: «Είχατε ποτέ συνάψει ερωτικές σχέσεις μεταξύ σας;». Δεν ανέφερα ούτε χρηματική ανταμοιβή, ούτε τίποτα που να θεωρηθεί αντάλλαγμα για την σεξουαλική πράξη. Η επαφή και η σχέση οικειότητας που είχε

δημιουργήσει το Υποκείμενο 11 με το θύμα, είναι επίσης εμφανής, γεγονός που οδήγησε τα πράγματα σε άλλες περίπλοκες καταστάσεις.

Ας θυμηθούμε το Υποκείμενο 12, ο οποίος ως πατέρας καταδικάστηκε επειδή βίαζε τις δυο κόρες του. Να δούμε τι λέει ο ίδιος για τη σχέση που είχε με τα θύματα: «Αυτές ήθελαν να πάνε μαζί μου με τη θέλησή τους» [...] «Έχω 6 παιδιά με τη γυναίκα μου και με την κόρη μου (ενν. συνολικά) –την πιο μεγάλη, τη [...] (πρώτη κόρη-θύμα).- είναι ένα στη ζωή που είναι υιοθετημένο (ενν. το έχουν δώσει για υιοθεσία) και είναι πάνω από 20 ετών τώρα. Είχα σχέσεις μαζί της και κάναμε το παιδί αυτό. Και επειδή εγώ ήθελα να παντρευτεί -αλλά αυτή δεν ήθελε να παντρευτεί, αλλά ήθελε να μείνει μαζί μου, γιατί με αγαπούσε και σαν πατέρα και ερωτικά- και επέμενα να παντρευτεί κι αυτή νευρίασε. Και τη ρώτησα να δώσουμε το παιδάκι και με τη δική της συγκατάθεση, αφού δεν μπορούμε να πούμε στους συγγενείς μας ότι κάνουμε αυτό το πράγμα μαζί και είναι δικό μας- να το δώσουμε για υιοθεσία. Της λέω ‘μπορείς να το πεις ότι εγώ πήγαινα με τον πατέρα μου με τη θέλησή μου και έχουμε αυτό το παιδί; Και θα το κρατήσουμε αλλιώς πως θα το κρατήσουμε;’. Το γέννησε στην κλινική του [...] (αναφέρει το όνομα της κλινικής) και είχαμε πάει σε αυτόν το γυναικολόγο για πολλές εκτρώσεις. Και με τη γυναίκα μου και με τις κόρες μου». [...] «Όλα τα παιδιά που έχω κάνει με τις κόρες μου είναι καλά στην υγεία τους. Με την [...], τη δεύτερη κόρη, επειδή πήγαινα εγώ με τη μεγάλη ζήλευε και ήθελε κι αυτή. Ήταν μικρές τότε, από 7 χρονών η μεγάλη και από 6 χρονών ήθελε η δεύτερη επειδή μας έβλεπε. Ντρέπομαι που τα λέω, αλλά πρέπει να τα πω και θέλω να τιμωρηθώ. Έχω τιμωρηθεί αρκετά, αλλά δε θέλω να βγω ποτέ. Με την [...] (δεύτερη κόρη-θύμα) έχω στη ζωή τα δύο κοριτσάκια και το άλλο το αγοράκι πέθανε. Γιατί γέννησε στην τουαλέτα – γιατί φοβόντουσαν τη γιαγιά (ενν. τη μητέρα του) που μέναμε όλοι μαζί στο πατρικό μου σπίτι και νομίζαμε ότι δεν είχε καταλάβει αλλά τα ήξερε και δε μίλαγε. Τα ήξερε πριν γεννηθεί το παιδί,

τα ήξερε όλα από την αρχή. Και δεν είπε τίποτα από την αγάπη της σε μένα και τα εγγόνια της. Τα άκουγε τα βράδια στο δωμάτιό μας, γιατί μας χώριζε μια πόρτα και άκουγε τι λέγαμε, τι κάναμε. Με τη γυναίκα και με την κόρη μου μαζί κάναμε και οι τρείς. Αυτές οι δύο μεταξύ τους και εγώ με την κόρη μου. Αλλά εγώ τι έπρεπε να πω στο δικαστήριο; Έπρεπε να πω ότι δε φταίνε και τα πήρα όλα επάνω μου. Και μου λένε ‘τις βιάζεις;’ και λέω ναι. Αυτές είπανε ότι τις βιάζα 10 χρόνια και λέω ‘όχι, 20 χρόνια!’ (ενν. ότι έλεγε περισσότερα χρόνια, διότι ήθελε να τιμωρηθεί ακόμα περισσότερο). Και μου λέει ο κύριος εισαγγελέας ‘πέφτω από τα σύννεφα’ Εγώ είχα πει ότι αν κάτι πάει στραβά –που ήθελε η μεγάλη μου κόρη να με κλείσει φυλακή, γιατί μετά από χρόνια της έλειπε το παιδί (ενν. αυτό που έδωσαν για υιοθεσία) και όλο έκλαιγε και εγώ τη λυπόμουν και καιγόμουν μέσα μου, γιατί και εγώ την αγαπώ υπερβολικά και καλά έκαναν που με έκλεισαν μέσα και δε τις μισώ καθόλου γι’ αυτό. Όπως λένε άλλοι που ‘με έκλεισαν τσάμπα φυλακή’. Κανένας δεν μπαίνει φυλακή τσάμπα. Όλοι φταίμε και πρέπει να πληρώσουμε. Κι αν δε φταίμε σε αυτό φταίμε σε κάποιο άλλο». [...] «Με τις δύο κόρες έχω πάει κι αν ήμουν πραγματικός βιαστής θα είχα πάει με όλες τις κόρες, ενώ θα μπορούσα γιατί μου ήταν πανεύκολο. Κι αυτό μπορείτε να δείτε που λέω αλήθεια». [...] «Αυτές μου λέγανε ότι ήταν ερωτευμένες μαζί μου και δεν το παραδέχονται. Ποια κοπέλα θα έλεγε ότι πήγε με τη θέλησή της με τον πατέρα της;».

Τον ρώτησα πως ξεκίνησε αυτή η ιστορία. Μου απάντησε: «Ήταν όταν με είδε με την 10χρονη ανιψιά μου, την κόρη της αδελφής μου. Μας είδε να κάνουμε έρωτα κάτω στο δάπεδο. Ήταν 7 χρονών η κόρη μου τότε. Όταν μας είδε φώναζε ‘είναι δικός μου ο μπαμπάς’ την έπιασε από τα μαλλιά. Και μετά άρχισε να μου ζητάει και αυτή από ζήλεια και ανταγωνισμό, επειδή με είδε με μικρή. Και της έλεγα ‘εσύ είσαι κόρη μου’. Κι αυτή έλεγε συνέχεια ‘θέλω και εγώ, θέλω και εγώ!’. Και η ξαδέρφη της την ξεμυάλιζε, της έλεγε ότι είναι ωραίο το σεξ και να βρει κάνα αγόρι

να το κάνει. Και εγώ από υπερβολική αγάπη και για να μη στενοχωριέται και να μην κλαίει, το έκανα. Της έλεγα ‘είσαι κόρη μου δεν πρέπει’ κι όμως αυτή επέμενε. Όμως εγώ τι έπρεπε να πω στο δικαστήριο; Αυτά που λέω σε σας; Δεν έπρεπε να τις καλύψω; Και τις κάλυψα. Και την γυναίκα μου. Γιατί και η γυναίκα μου είχε την ανωμαλία και την τάση να με βλέπει με άλλες γυναίκες. Ας ήταν οι κόρες μου, ας ήταν η μάνα μου, ας ήταν οι αδερφές μου, ας ήταν άλλες γυναίκες. Δεν την ένοιαζε. Συμμετείχε. Έκανε έρωτα μαζί μας. Και οι τρεις στο κρεβάτι μαζί και μου το ζητούσε και η γυναίκα μου. Της άρεσε να με βλέπει πρώτα με τις κόρες μου, να ερεθίζεται και μετά να κάνω και με αυτή. Έτσι ακριβώς έγιναν, αλλά δε θέλω εγώ να δικαστούν ποτέ. Γιατί η αιτία είμαι εγώ. Τι σας είπα στην αρχή; Ζήλεψαν που με έβλεπαν και ήταν μικρές. Δεν ήταν 15-16 χρονών για να έχουν μυαλό. Και ζήλευαν και ήθελαν να κάνουν κι αυτές τα ίδια. Και έτσι ξεκίνησε. Γι’ αυτό εγώ θέλω να τιμωρηθώ, γιατί αν δεν με είχαν δει εμένα δε θα γινόταν τίποτα. Κι αυτές νομίζουν ότι τις μισώ. Και μιλούσα και μαζί τους. Τώρα δε μιλάω με τη γυναίκα μου και με τις 4 κόρες μου γιατί δεν παραδέχονται -όχι στο δικαστήριο, μεταξύ τους- ότι δεν τις βίαζα. Μόνο η [...] που είναι ίδια με μένα και τα λέει έτσι όπως είναι και είναι δίκαιη, ήξερε τα πάντα. Είναι η τέταρτη κατά σειρά. Είναι η [...] (πρώτη κόρη-θύμα), η [...] (δεύτερη κόρη-θύμα), η [...] (τρίτη κόρη), η [...] (τέταρτη κόρη), η [...] (πέμπτη κόρη) και η [...] (έκτη κόρη)- (ενν. τις κόρες που έχει αποκτήσει με τη σύζυγό του). Και τα υπόλοιπα είναι από την κόρη μου την [...] (δεύτερη κόρη- θύμα): η [...] και η [...]. Τα υπεραγαπώ όλα μου τα παιδιά. Δε θέλω να ξαναβγώ έξω, γιατί δε θέλω να ξαναπάω κοντά τους. Επειδή έγιναν όλα αυτά και δεν μπορούν να παραδεχτούν στα υπόλοιπα παιδιά ότι το έκαναν με τη θέλησή τους. Αν εγώ ήμουνα βιαστής δε θα μου μιλούσε η [...] (τέταρτη κόρη) και η [...] (πέμπτη κόρη) που έρχονται και με επισκέπτονται. Και η μεγάλη μου κόρη μου είπε ‘να έρθω;’ και της είπα δε θα έρθω στο επισκεπτήριο και δε θέλω, γιατί θα της λέω ‘γιατί δεν το παραδέχεσαι στην [...] (τέταρτη κόρη)

που σ' αγαπάει ότι το ήθελες και την κοροϊδεύεις, ενώ μας είχε πιάσει πολλές φορές που ήταν και μεγάλη σε ηλικία;'. Απαντάει ότι με φοβότανε και ότι ήταν υποκριτικό αυτό που φώναζε από ευχαρίστηση και έλεγε 'θέλω κι άλλο κι άλλο' και όλα αυτά τα άκουγε η [...] (τέταρτη κόρη)». [...] «Δικάστηκα μία ισόβια για το μωρό που πέθανε μέσα στην τουαλέτα επειδή άργησα εγώ. Έπινε η μητέρα μου τον καφέ της έξω και η τουαλέτα ήταν έξω και έβλεπε. Πώς θα πήγαινα να το πάρω εγώ; Και δεν είχε πεθάνει, δε μ' αρέσει να λέω ψέματα. Είχε παγώσει. Αυτή (ενν. τη δεύτερη κόρη του) νόμιζε ότι πήγε να κάνει το νερό της –ήταν 16 ετών- και αυτό βγήκε. Και έρχεται η μεγάλη κόρη μου και μου λέει 'μπαμπά γέννησε η αδερφή μου. Η γιαγιά είναι εκεί. Πώς θα το πάρουμε; Τι θα κάνουμε;'. Για να μη το δει η γιαγιά. Εμείς νομίζαμε ότι δεν ήξερε τίποτα κι αυτή τα ήξερε όλα. Κατόπιν που μπήκα στην Τρίπολη, στη φυλακή, μου τα έλεγε στο τηλέφωνο. 'Από την πρώτη μέρα που ξεκινήσατε τα ξέρω όλα, σας παρακολουθούσα. Αλλά δε μπορούσα να πω τίποτα αφού και εσύ είσαι παιδί μου, παιδιά και τα εγγόνια μου. Και αφού άκουγα ότι το ήθελαν, δεν μπορούσα'. Τις άκουγε που το ζητούσαν, έστηνε αυτί και τα άκουγε όλα». [...] Τον ρώτησα επίσης: «Είχατε πιέσει ποτέ τις κόρες σας για να συνευρεθείτε ερωτικά;». «Όχι, από ότι θυμάμαι. Εκείνη λέει ότι το έκανε με το ζόρι. Η ίδια όμως ερχόταν και με ρωτούσε 'τι θα κάνουμε;'. Για 20 χρόνια γινόταν αυτό». «Ποιος πιστεύετε ότι ήταν ο λόγος που σας οδήγησε σε αυτό;», συνέχισα. «Ότι ζήλεψαν τα κορίτσια και το ήθελαν. Εγώ δε το ήθελα. Δεν είχα έλλειψη από γυναίκες. Είχα και τη γυναίκα μου και άλλες πολλές άλλες γυναίκες», μου απάντησε. «Εσείς βρίσκατε ευχαρίστηση σε αυτό που κάνατε με τις κόρες σας;», ξαναρωτάω. «Ναι, αφού μου έδιναν αγάπη και αφού το κάναμε που το κάναμε, και μου έλεγαν ότι μ' αγαπούν, ναι. Το κάναμε πολλές φορές τη μέρα και ερχόντουσαν και κοντά μου στη δουλειά μου, γιατί ήθελαν να είναι κοντά μου. Και πολλές φορές σταματούσα το κόψιμο των ξύλων στις ερημιές και μας είχαν δει κιάλας κι άλλοι από κτήματα με σταφύλια. Εμείς δεν τους

βλέπαμε και κάναμε εκεί και ερχόντουσαν και μας κοιτούσαν και μας πιάνανε. Και μάλιστα μας είχαν πιάσει και άντρες και γυναίκες. Ρωτήστε τες αν θέλετε ακόμα και τη μεγάλη που με έκλεισε μέσα, επειδή με έχει μανία που δεν κράτησα το γιο μας (ενν. το παιδί που απέκτησαν μαζί και το έδωσαν για υιοθεσία). Έκλαιγε και έλεγε ‘να τον κρατήσουμε μπαμπά’ και της έλεγα ‘πες το στη γιαγιά, πες το σε όλους- ο παππούς είχε πεθάνει- πες το εσύ στη γιαγιά ότι το κάνεις με τη θέλησή σου και ότι είσαι έγκυος και μετά θα πάω πίσω να πω ότι λες αλήθεια’. Να σας πω τι έγινε τότε με το μωρό γιατί δε σας ολοκλήρωσα. Το μωρό επειδή είχε παγώσει και είχαν μελανιάσει τα χείλη του και είχε μείνει σα πεθαμένο. Πάγωσε από το δάπεδο και είχε και νερά. Κι όταν το είδα έτσι εγώ νόμιζα πως είχε πεθάνει. Και το βάζω σε μια σακούλα μπλε για να μην το δει η μητέρα μου- έτσι τα έχω καταθέσει ακριβώς γιατί δεν είμαι ψεύτης, αλλά σε ένα πράγμα είπα ψέματα: ότι τις βιάζα- την έδεσα τη σακούλα και ζεστάθηκε μες στη σακούλα και ζωντάνεψε, επανήλθε. Δεν ήταν πεθαμένο, είχε λιποθυμήσει από το κρύο. Ανάπνεε μες στη σακούλα και είχε ιδρώσει η σακούλα και μόλις τελείωσε το οξυγόνο, πέθανε. Αλλά δέχομαι ότι είμαι εγκληματίας χωρίς να το καταλάβω το πήρα μαζί με τις δύο κόρες μου και τη γυναίκα μου και το παίρνουμε με τη συγκατάθεση μας και οι τέσσερις και το πάμε να το θάψουμε σε ένα ποτάμι, στην άκρη. Και μετά από χρόνια έκανε πλημμύρα και χάθηκε. Πήγα και με την αστυνομία και τους λέω «εδώ το είχα βάλει», γιατί είχα βάλει και σημάδι γιατί πήγαινα και έκλαιγα εγώ συνέχεια εκεί που το είχα θάψει και του ζητούσα συγνώμη και το ξέρει και η γυναίκα μου»

Στη συνέχεια ρώτησα εάν θεωρεί ότι οι κόρες του έχουν τραυματιστεί ψυχικά. «Έτσι λέει (ενν. η πρώτη κόρη), αλλά η [...] (τέταρτη κόρη) και όλοι εκεί πέρα μου λένε ότι με έκλεισε μέσα από εκδίκηση, γιατί δεν κρατούσα τα δικά της παιδιά και έκανε εκτρώσεις. Αυτό που γεννήθηκε ήταν επειδή μου ξέφυγε και είχαν περάσει 2 μήνες και είπε ο γιατρός ‘εγώ δεν γίνομαι φονιάς’

και το δώσαμε για υιοθεσία. Το αγοράκι που γέννησε η δεύτερη κόρη μου ήταν αυτό που πέθανε. Το κορίτσι της [...] (δεύτερης κόρης-θύματος) μπορέσαμε και το κρατήσαμε, επειδή η γυναίκα μου ήταν έγκυος ταυτόχρονα και είπαμε είναι ότι και τα δύο δικά της». Ρώτησα επίσης εάν θεωρεί ότι ήταν κακό αυτό που έκανε στις κόρες του. «Ναι είναι κακό για μένα, πως νιώθω εγώ. Δεν έπρεπε να γίνουν όλα αυτά γιατί δεν έπρεπε να πάω με τα παιδιά μου και που πήγαινα δεν έπρεπε να κάνουμε παιδιά. Τι φταίνει; Τότε είμασταν πάνω στις γλύκες, τα βλέπαμε ότι είναι λάθος κι όμως συνεχίζαμε. Με τις κόρες μου δεν υπήρχε τίποτα άλλο γιατί δεν τα μπορώ καθόλου αυτά, τα σιχαίνομαι. Ρωτήστε τες αυτές αν έκανα ανωμαλίες. Εγώ έκανα έρωτα αγάπης. Γιατί μου λέγανε ‘δε σε θέλουμε για πατέρα μας αλλά για άντρα μας’. Γι’ αυτό και ήθελαν να μένουν έγκυες».

Το Υποκείμενο 12 διατηρούσε για 20 ολόκληρα χρόνια αιμομικτικές σχέσεις με τις δύο κόρες του, οι οποίες ξεκίνησαν όταν αυτές ήταν 7 και 6 ετών αντίστοιχα. Είναι από τις μοναδικές περιπτώσεις που ήθελε να τα πει και να τα βγάλει από μέσα του. Αυτό όμως που παρατηρούμε σε αυτό το σημείο είναι, ότι παρόλο που παραδέχεται ότι οι πράξεις που έκανε δημιούργησαν ψυχικά τραύματα στα θύματα και έχει μετανιώσει γι’ αυτό, πιστεύει ότι οι κόρες του δέχονταν τη σεξουαλική κακοποίηση με τη θέλησή τους. Ακόμα κι αν δεχτούμε την εξάρτηση αυτή του θύματος από το δράστη, δεν μπορούμε να δεχτούμε την ευχαρίστηση και την επιθυμία που ένιωθαν. Όπως και να έχει, όταν ενηλικιώθηκαν τα θύματα και αντιλήφθηκαν την πραγματικότητα της κατάστασης κινήθηκαν νομικά και θέλησαν να τιωρήσουν τον πατέρα τους. Παρατηρήσαμε επίσης, ότι υπήρξαν κι άλλα θύματα βιασμού από το Υποκείμενο 12 εκτός από τις κόρες του. Τέλος, η συμμετοχή της μητέρας στις αιμομικτικές σχέσεις είναι επίσης αξιοσημείωτη. Όχι μόνο γιατί αποδεχόταν το γεγονός αυτό, όχι μόνο γιατί δεν το κατήγγειλε,

αλλά γιατί συμμετείχε στις σεξουαλικές πράξεις και συνέβαλε στον ψυχικό κατακερματισμό των παιδιών.

Το Υποκείμενο 13 μας απάντησε για το θύμα: «Πήγα να κλέψω την κοπέλα και την έσπρωξα και έπεσε. Χτύπησε το κεφάλι της. Μου είπαν ότι υπάρχει βιασμός εγώ δεν το έχω κάνει. Αυτοί έτσι λένε, εγώ όσα έχω κάνει τα έχω πει. Τράβηξα (τα) ρούχα (της), έτρεξα από πίσω (της) και μετά το μυαλό.... Έβαλα δάχτυλο. Αυτό μου είπανε ότι μετράει σαν βιασμός. Δεν την είχα ξαναδεί». Τον ρώτησα αν ήξερε ότι ήταν ανήλικη και μου απάντησε: «Που να ήξερα; Έτσι λένε». «Το έχεις κάνει αυτό σε άλλα άτομα;». «Όχι», μου απάντησε.

Συνοπτικά, παρατηρήσαμε ότι τα περισσότερα από τα Υποκείμενα είχαν σχέση με το παιδί-θύμα πριν τη διάπραξη του εγκλήματος. Εάν εξαιρέσουμε τις αιμομικτικές σχέσεις, όπου εκεί υπάρχει εκ των πραγμάτων η σχέση μεταξύ δράστη και θύματος λόγω της συγγένειας, στις υπόλοιπες περιπτώσεις οι δράστες διατηρούσαν φιλική σχέση με τα θύματά τους ή ακόμα και με τις οικογένειες των θυμάτων. Στην περίπτωση ηλεκτρονικού εγκλήματος, είναι πιθανή η αποπλάνηση ανηλίκου μέσω Η/Υ. Μόνο το Υποκείμενο 2 ισχυρίστηκε ότι δε γνώριζε από πριν το παιδί –θύμα κι ότι πρώτη φορά το είδε στο αστυνομικό τμήμα.

Πδ. Η δυσκολία αναγνώρισης της παραβατικής συμπεριφοράς από το δράστη

Στην τέταρτη ενότητα θα παρουσιάσουμε τα στοιχεία που συλλέξαμε βάσει των απαντήσεων των Υποκειμένων της έρευνας, σχετικά με το αν έχουν μετανιώσει για το αδίκημα που διέπραξαν. Θα προσπαθήσουμε επιπλέον να δούμε αν οι δράστες παιδεραστίας αντιλαμβάνονται τη σοβαρότητα του προβλήματός τους και του κακού που έχουν προξενήσει στο θύμα, αν αναγνωρίζουν ήτοι την παραβατική τους συμπεριφορά. Επιδιώξαμε, λοιπόν, τη σύγκριση δύο εγκλημάτων, της ανθρωποκτονίας και της παιδεραστίας, μέσα από τα λεγόμενα των

Υποκειμένων. Ο τρόπος που αντιλαμβάνονται αυτά τα δύο εγκλήματα μας βοήθησε να κατανοήσουμε καλύτερα τη γνώμη τους για το αδίκημα της παιδεραστίας κι αν πράγματι προσπαθούν να δικαιολογήσουν τις πράξεις τους, τις οποίες πιθανά δεν παραδέχονται ή έχουν μετανιώσει για τις πράξεις τους, αποδέχονται το πρόβλημά τους και επιζητούν θεραπεία. Όλα τα παραπάνω θα απαντήσουν στο ερώτημα που θέσαμε αρχικά, για το αν οι δράστες παιδεραστίας υποτροπιάζουν.

Το Υποκείμενο 1 σχετικά με την ενότητα αυτή απαντάει: «Παρεξηγήθηκαν οι κινήσεις μου κι αυτό ήταν όλο». [...] «Μέχρι και προχθές και σήμερα κατακρίνω την παιδεραστία, δεν έχω ακούσει εμπειρίες από άλλους κρατούμενους και γενικότερα δε συζητώ για αυτά τα θέματα. Οποιοδήποτε βαρύ αδίκημα το κατακρίνω». [...] «Αν γύριζα το χρόνο πίσω, θα είχα βάλει ένα τείχος μπροστά και από εκεί και μετά θα ήμασταν δύο απέναντι πλευρές (ενν. ανάμεσα στο άτομο που παραδίδει μαθήματα και τους μαθητές). «Το ίδιο θα έκανα αν έβγαινα αύριο, γιατί βλέπω ότι πλέον σα δάσκαλοι¹³⁷ είμαστε έρμια στον καθένα, ο οποίος μπορεί να παρεξηγήσει. Έχουν αλλάξει πάρα πολύ τα δεδομένα από τη δική μου παιδική ηλικία μέχρι και σήμερα έχουμε μπει στην άλλη πλευρά και μας κατακεραυνώνουν ανά πάσα στιγμή, δηλαδή οποιαδήποτε κίνηση γιατί μιλάμε για παιδιά. Μου άρεσε το επάγγελμά μου, αυτό πλέον έχει μηδενιστεί, δεν υπάρχει δεν υφίσταται, γιατί το παιδί πρέπει να το προσεγγίσεις πρέπει να γίνεις ψυχολόγος, γιατί είναι διαφορετικοί χαρακτήρες. Τη στιγμή που κλαίει δεν μπορείς να πεις φύγε, θα πρέπει να το αγκαλιάσεις, να το ενισχύσεις. Ε αυτό πλέον στο επάγγελμά μας είναι παρεξηγήσιμο».

Το Υποκείμενο 2 αναφέρει: «Κοιτάζτε απλώς τυχαία εγώ μπήκα σε ένα site μία φορά τέτοιο και είδα το περιεχόμενο και τον ψυχισμό από πίσω και είπα να ακολουθήσω, γι' αυτό και μπήκα σε

¹³⁷ Δεν αναφέρουμε τι είδους μαθήματα παρέδιδε ή την ειδικότητά του ως δάσκαλου. Δε χρειάζεται αυτή η πληροφορία για την έρευνα και δε θέλουμε να παραπέμψουμε σε κάποιο συγκεκριμένο πρόσωπο. Σημασία έχει η σχέση δάσκαλου και μαθητών με την παιδοφιλία.

μια σειρά από site που δεν τα ήξερε καν η αστυνομία ενώ εγώ τα ήξερα. Ήταν δεκαετίες πριν που είχα κάνει μια τυχαία πρόσβαση στο χώρο αυτό των παιδόφιλων μέσα από ένα γνωστό από τη δουλειά, ο οποίος μου ανέφερε τέτοια πράγματα και πιθανά ήταν παιδόφιλος. Και μετά λέω κάτσε να ψάξω τι κάνουν αυτοί και σε κάποιο σημείο». Στο αν θα επαναλάμβανε την ίδια πράξη στο μέλλον απαντά: «Όχι ή τουλάχιστον αν ασχολιόμουν θα φρόντιζα να είναι καθαρές οι καταστάσεις, δηλαδή θα ασχολιόμουν σε κομμάτι της υγιούς κοινωνίας και όχι να ψάχνω χωρίς οκ από την αστυνομία. Αν ήταν θα το έκανα για να ψαρεύω παιδόφιλους». Τον ρώτησα εάν έχει μετανιώσει για την πράξη του. Απάντησε: «Ναι, σαφώς και έχω μετανιώσει. Τουλάχιστον αν γύρναγα το χρόνο πίσω, δε θα ξέχναγα το τετράδιο που είχα με τα site μέσα (γελάει) και θα τα είχα κόψει αυτά για να μην άρχιζε όλη αυτή η ιστορία ας πούμε (γελάει). Γιατί μπορείς να το ελέγξεις, μπορείς να ξεφύγεις εξαρτάται βέβαια κι από το ψυχισμό. Αν έχεις τον ψυχισμό του πραγματικού παιδόφилου, δεν ξέρω πέφτεις όλο και πιο βαθιά. Αν πας με το σκεπτικό ‘για να δούμε κι αυτό το πράγμα τι είναι’ ναι εκεί πρέπει πολύ γρήγορα να καταλάβεις και να φύγεις». Σχετικά με το αδίκημα της παιδεραστίας απαντάει: «Η παιδεραστία είναι κάτι που πρέπει να αντιμετωπίζεται πολύ πιο αυστηρά, αλλά όχι με φυλάκιση. Θέλουν ειδικό χειρισμό. Δηλαδή για να τους απομακρύνεις για 15, 20, 25 χρόνια που είναι ο ελληνικός νόμος για μένα δεν κάνεις τίποτα. Δηλαδή τους απομακρύνεις και μετά γίνεται το ίδιο ακόμα και χειρότερο. Σίγουρη η υποτροπή. Σε αυτήν την περίπτωση η μακροχρόνια περίοδος εγκλεισμού σε ένα σωφρονιστικό κατάστημα ποινικού στυλ έστω κι αν είναι λίγο πιο ομαδοποιημένο με ανθρώπους ηθών δεν προσφέρει τίποτα, μάλλον χαλάει. Το αντίθετο πιστεύω μπορεί να προκαλέσει. Όταν βγει από εδώ θα αρχίσει να ψάχνει πιο πολύ ή θα ψάχνει την επανάληψη πιο πολύ. Θέλει πολύ ψυχολογική υποστήριξη και πολύ ειδικούς χειρισμούς. Ακόμα και κατά την περίοδο του εγκλεισμού θέλει και φαρμακευτικές θεραπείες και ψυχιατρικές θεραπείες πολύ ειδικές».

Το Υποκείμενο 3 απάντησε σχετικά με τα ερωτήματα που του θέσαμε: «Κάποτε αυτός ο Υπουργός είχε μιλήσει για το νόμο περί απολογίας ότι θα τον καταργήσει, που λέει για τους μάρτυρες που είδαν κάποιον να κάνει αυτό το πράγμα και σε συλλαμβάνουν. Κάποτε στην παραλία καθόμουν και έπινα τον καφέ μου. Καθόταν ένας παππούς με τα γυαλάκια του και διάβαζε εφημερίδα. Και περνάει μια κυρία με ένα κοριτσάκι που επαιτούσαν. Και στέλνει το κοριτσάκι στον παππού και του λέει «δώσε μου 2 ευρώ να πάρω κάτι που πεινάω» και της έδωσε 5 ευρώ. Και του λέει «τι καλός που είσαι παππού!» και τον αγκάλιασε και τον φίλησε στο μάγουλο. Και η μάνα της παίρνει τηλέφωνο την ασφάλεια και έρχεται και τσακώνει τον παππού. Λέει «γιατί;» Γιατί χαριέντιζε τη μικρή του είπαν. Λέει «για όνομα του Θεού, μου ζήτησε 2 ευρώ να φάει και της έδωσα 5. Πήγα στο τμήμα σαν μάρτυρας και είπα ότι ο άνθρωπος αυτός ούτε καν το άγγιξε απλά το βοήθησε και έδωσε λεφτά και τον άφησαν τον παππού και έφυγε. Κατάλαβες; Έτσι γίνεται!». Δεν παραδέχεται ότι έχει διαπράξει το αδίκημα και υποστηρίζει ότι η κατηγορία βασίζεται σε προβοκάτσια.

Το Υποκείμενο 4 λέει: «Έχω μετανιώσει ειλικρινά για ότι έχει προκύψει. Δεν έπρεπε να δεχτώ να καθίσει ένα νεαρό παιδί κοντά μου. Τι δουλειά έχω εγώ με το νεαρό το παιδί; Έπρεπε να του πω ‘άφησέ με ήσυχο, πήγαινε στη δουλειά σου κλπ’, έτσι είναι το σωστό».

Το Υποκείμενο 5 απάντησε στην ερώτηση για το αν έχει μετανιώσει για τις πράξεις του: «Όχι, όχι, όχι, στο δρόμο να πεθάνω, αυτό που είμαι δεν το αλλάζω. Αυτό που εγώ έπαθα, αν ανατρέξεις στην ιστορία της εκκλησίας, υπήρχαν και χειρότερα. Ε βέβαια τότε δεν ήταν οι δικαστές που θα σε έχωναν φυλακή. Και με συγχωρείτε, επειδή ο διάβολος έβαλε το χέρι του μέσα στους ανθρώπους, θα κιοτέψω; Όχι. Μέχρι το θάνατο εγώ αύριο το πρωί ότι και να γίνει θα μπω στο χορό». Σχετικά με τα αδικήματα της ανθρωποκτονίας και της παιδεραστίας: «Έρχεται το Υπουργείο με τη πρόσφατη νομοθεσία του και βγάζει τους εγκληματίες έξω. Αυτούς που

στέρησαν ανθρώπινες ζωές. Και όλους αυτούς των ηθών με ένα A39 τους κλείνουν μέσα τόσα χρόνια. Αυτός θα βγει στην κοινωνία (γελάει) που αφαίρεσε ζωές και εγώ είμαι χαμένο κορμί που πήγε να σηκωθεί κι έπιασε ένα μπουτί και τον έπιασε τρέλα. Να το πάρουμε με τη λογική. Η ζωή μας ανήκει στον Θεό. Να σας πω κάτι άλλο. Μη κρίνετε να μην κριθείτε. Εγώ δεν έκρινα ποτέ σεξουαλικά κανέναν. Στα θέματα τα σεξουαλικά εγώ δεν επενέβαινα. Ούτε σε ανδρόγυνα έμπαινα ανάμεσα γιατί δεν μπορώ εγώ να γνωρίζω κάποια πράγματα. Δε συζήτησα ποτέ με κανέναν θέματα σεξουαλικά. Δεν μπορούσα να το χειριστώ το θέμα. Εκείνο που μπορούσα εγώ σαν άνθρωπος να κάνω τι είναι; Να σου κρούσω τον κώδωνα του κινδύνου. Πρόσεξε εκείνο, πρόσεξε το άλλο. Γιατί δεν ξέρω από εκεί και πέρα τι γίνεται». [...] «Παιδευαστές δεν είναι οι 100, 200 που είναι εδώ πέρα σε όλη την Ελλάδα. Θα σας πω τι έζησα εγώ σαν παιδί σε μια εμπειρία. Όταν ο μπαμπάς μου είχε ένα ξυλουργείο και μαζευόμασταν εκεί με τα παιδιά, παίρναμε ξύλα, παίζαμε. Κι ήταν ένας κύριος 65-70 χρονών. Ερχόταν από πίσω μας αυτός ο γεροντάκος και αισθανόμασταν... (ενν. τα γεννητικά του όργανα) ε πηδάγαμε εμείς και τραβιόμασταν. Δεν ήταν τα πράγματα τόσο ήρεμα. Πάντα υπήρχαν αυτά. Βέβαια στην εποχή τη δική μας υπάρχει μια έξαρση. Και λόγω της τεχνολογίας».

Το Υποκείμενο 6 δε δέχεται τις κατηγορίες και απαντάει στο ερώτημα για το ποια είναι η γνώμη του για τα αδικήματα της παιδευαστίας και της ανθρωποκτονίας. «Ναι, ένας φονιάς εδώ μέσα έχει πιο πολλή αξία παρά εμείς. Γιατί είμαστε σε ξεχωριστές πτέρυγες, καταλάβατε; Δεν μπορούμε να περπατήσουμε εδώ μέσα, γενικώς και στα κρατητήρια και παντού. Έχουν πιο πολλή αξία. Όσα χρόνια θα βγάλει αυτός ο ισοβίτης, θα βγάλω και εγώ. Είναι χειρότερο έγκλημα η ανθρωποκτονία. Πες ότι το έκανα, που δεν το έκανα, ποιο μεγάλο έγκλημα είναι να σκοτώσω ή να βιάσω; Ανθρώπινα, έτσι απλά. Εντάξει κανένα από τα δύο δεν είναι σωστά. Αλλά ποιο έρχεται πρώτο; Ο φόνος δεν έρχεται; Φυσιολογικά;». Στη συνέχεια του έκανα την εξής

εύλογη ερώτηση: «Ένα παιδί μετά από βιασμό, πιστεύετε μπορεί να επανέλθει ψυχικά;». Μου απάντησε: «Όχι και είμαι κατά σε αυτό κι όποιος το κάνει όχι 25 χρόνια, να τον σκοτώνουνε με θανατική ποινή. Γιατί έχει πολλούς ανώμαλους εδώ μέσα. Είναι άρρωστοι. Έχουν μπει στη φυλακή και 2 και 3 και 4 φορές».

Στο σημείο λοιπόν που θεωρεί το χειρότερο έγκλημα την ανθρωποκτονία, αναφέρει λίγο παρακάτω τη θανατική ποινή για τους παιδεραστές. Ακόμα παρακάτω προσθέτει ότι όταν βγει από τη φυλακή θα απειλήσει με τη χρήση όπλου την κόρη του για να ομολογήσει γιατί τον κατηγορήσε άδικα και θα φτάσει στο σημείο της ανθρωποκτονίας αν χρειαστεί: «Δεν μπορώ να το λύσω αυτό με τίποτα, γιατί το έκανε. Όταν πάω με το πιστόλι θα τα πουν όλα, θα το κάνουν, δεν υπάρχει θέμα να μην το κάνουν γιατί βγάζω τσάμπα φυλακή, εντελώς τσάμπα. Τουλάχιστον μετά θα μπω δίκαια. Θα πω το έκανα. Να μπω φυλακή και να μην το έχω κάνει, όχι».

Το Υποκείμενο 7 απάντησε: «Αν δεν είχα δει την κοπέλα ή αν το σπίτι ήταν κλειδωμένο δε θα πήγαινα. Δεν είχα σκοπό να κάνω κάτι συγκεκριμένα. Έτσι μου ήρθε, μπορεί να ήθελα να πω ένα γεια. Δε σας λέω ψέματα. Ποτέ δε σκέφτηκα το κορίτσι αυτό. Είχα πει τα φάρμακά μου και δεν ήμουν καλά και είχα πει και τις μπύρες. Με έπιασε κάτι, δεν ξέρω τι. Με είχαν δει με το μηχανάκι και η αδερφή της με κατηγορήσε». [...] «(Έχω μετανιώσει) για τη ζωή μου, θέλω να αλλάξω τα πάντα. Εγώ ποτέ δεν ήμουν να ασχοληθώ με κοπέλες σεξουαλικά, εγώ είχα άλλα στο μυαλό μου». Σχετικά με την ανθρωποκτονία και την παιδεραστία απάντησε: «Δεν μπορώ να το κάνω αυτό σε άνθρωπο (ενν. να σκοτώσει κάποιον άνθρωπο)». Για την παιδεραστία απαντάει: «Καμία σχέση. Δεν μπορώ να το βιώσω αυτό. Και τα δύο αυτά για μένα είναι μεγάλα πράγματα. Όχι. Δεν υπάρχουν αυτά, Παναγιά μου! Να σκοτώσω κάποιον; Όχι, όχι!». Φαίνεται να επιστρέφει στην ερώτηση για την ανθρωποκτονία, όταν τον ρωτάω για την παιδεραστία. Είναι σαφές ότι δίνει μεγαλύτερη βαρύτητα στο πρώτο.

Το Υποκείμενο 8 αναφέρει: «Τα έχω αφήσει στο Θεό αυτά τα πράγματα. Ποτέ στη ζωή μου δεν το έκανα αυτό». Το Υποκείμενο 8 δεν δέχεται τις κατηγορίες και επαναπαύεται στο τι θα αποφασίσει ο Θεός για τον ίδιο. Για την ανθρωποκτονία εκφράζει: «Πολύ κακό να σκοτώσεις κάποιον και εγώ στη ζωή μου ούτε ποντίκι δεν είχα σκοτώσει, που το είχα στο σπίτι όχι έξω. Πιστεύω πολύ στο Θεό με όλη την καρδιά μου». Για την παιδεραστία: «Αφού το λένε έτσι, δικό τους θέμα και το είπα και στο δικαστήριο. Το έχω αφήσει στο Θεό. Την ημέρα που το έμαθα στο δικαστήριο –αν δε με πιστεύετε ρωτήστε το δικηγόρο μου που είχε έρθει και ούτε ξέρω ποιος ήταν- έπεσα κάτω, τρελάθηκα και μετά μου έδωσαν την ποινή και με δικάσανε. Την ημέρα που έμαθα κάτι πράγματα τρελάθηκα. Για το παιδί που είναι έγκυος. Τρελάθηκα σου λέω. Όταν σου λέω τρελάθηκα, τρελάθηκα. Μόλις το άκουσα αυτό δεν μπορούσα γιατί είχα και άσθμα και πίεση. Και τώρα είμαι δύσκολα έχω πρόβλημα με τα πνευμόνια μου».

Το Υποκείμενο 9 απάντησε στις ερωτήσεις της συγκεκριμένης ενότητας: «Δε θα ερχόμουνα καθόλου Ελλάδα (ενν. μόνο γι' αυτό έχει μετανιώσει). Δεν μπορούσαν να συνηθίσουν εδώ, ήθελαν οπωσδήποτε να φύγουνε (ενν. η σύζυγος του και η κόρη της από προηγούμενο γάμο). Αυτό ήταν το βασικό». [...] «Προτού μπω στη φυλακή θα έλεγα ότι δεν είναι σωστό (ενν. το έγκλημα της ανθρωποκτονίας). Τώρα που μπήκα φυλακή έχω δει τόσα πράγματα εδώ που μερικές φορές που έχω ακούσει περιπτώσεις λέω 'καλά του έκανε'! Για την παιδεραστία, όσο ήμουνα έξω, έλεγα καλά είναι να τον κλείσουν μέσα, τώρα που είμαι με αυτά τα άτομα λέω 'μπορεί και να μην το έκαναν'. Έχουν αποδειχτεί περιπτώσεις που έχουν πάει στο δικαστήριο και έχουν αθωωθεί παμψηφεί κιόλας. Ένας πήγε πρωτόδικο και έφαγε πολλά χρόνια. Πήγε εφετείο και αθώθηκε παμψηφεί. Τον είχαμε εδώ κιόλας».

Το Υποκείμενο 10 απάντησε: «Έχω βγάλει μια φυλακή που άμα βγω έξω είναι να πάρω ένα αυτόματο στα χέρια και να λέω: 'εσείς είστε;' και μετά να σκοτωθώ και εγώ να τελειώνω». [...]

«Δεν υπήρχε κανένας λόγος (ενν. λόγος που τον οδήγησε στη σωματεμπορία, για την οποία καταδικάστηκε). Αυτοί με κατηγορήσαν ότι κάνω σωματεμπορία εγώ και η κοπέλα (υψώνει τον τόνο και ξεφυσάει). Στο δικαστήριο δεν πήγε κανένας. Η μάνα της κοπέλας είπε ότι δε φταίω. Η μάνα της κοπέλας. Δεσμό είχαμε με την κοπέλα. Δεν ξέρω ποιος έκανε καταγγελία. Αυτό όταν βγω έξω θα το μάθω. Δεν μπορούσα να μάθω τίποτα. Μας πήγαν στην αστυνομία και μας έκαναν τα χαρτιά. Η κοπέλα μπήκε για 6 μήνες και βγήκε. Μέχρι που να πεθάνω το αρνούμαι, την αλήθεια λέω. Αλλά εγώ θα μάθω ποιος με κατηγορήσε. Δεν υπάρχει περίπτωση και θα του βάλω το κεφάλι κάτω στο φορτηγό και θα του το σαπίσω. Με την αστυνομία δεν τα πήγαινα καλά. Με όλη την αστυνομία δεν τα πήγαινα καλά. Δεν τους θέλω καθόλου. Γιατί τα παίρνουν κρυφά κι τρώνε το μικρό το ψάρι και το μεγάλο το αφήνουν να προχωρήσει. Και εκεί μου τη δίνει, τα ξέρω».

Το Υποκείμενο 11 απαντάει αναφορικά με το αν έχει μετανιώσει για την πράξη του: «Το μόνο που θα ήθελα να μου εξηγήσει κι αυτός και η μητέρα του, αφού ήθελα να τους βοηθήσω οικογενειακά, για ποιο λόγο το έκαναν αυτό και βρίσκομαι εγώ τώρα στη φυλακή. Να σας πω τι νόμιζε η μητέρα του; Και ίσως είχε δίκιο σε αυτό το θέμα, αλλά θα έπρεπε να το δει πιο σοβαρά. Η μητέρα του προφανώς μας είδε μαζί, τότε που πήγαμε και φάγαμε και έμαθα και πόσο χρονών είναι, νόμιζε ότι εγώ έχω έρθει από [...] και εργάζομαι κάπου [...] και ότι μένω στο σπίτι που αυτή πληρώνει. Πλήρωνε το φως το νερό το νοίκι και το φαγητό του. Σου λέει αυτός ο άνθρωπος μπήκε μες στο σπίτι μας και μένει με το γιο μου. Δεν γνώριζαν ότι αυτός ερχόταν στο σπίτι μου κι ότι εγώ είχα δικό μου σπίτι νοικιασμένο. Δεν θα επαναληφθεί ποτέ και θα προσέχω πάρα πολύ τις σχέσεις μου, γιατί εγώ είχα μάθει αλλιώς στην πόλη μου. Ακόμα και όταν σπούδαζα δε μου είχε συμβεί τέτοιο πράγμα. Δηλαδή με τους φίλους μου από τη σχολή ή με τους γείτονες είχα πάρα πολύ καλές σχέσεις. Το προφανές είναι ότι δεν πρόσεξα την ηλικία,

αλλά σε κανέναν που γνωρίζουμε δε ζητάμε ταυτότητα. Αν γνώριζα την ηλικία ίσως να το είχα αντιμετωπίσει διαφορετικά. Να μην του έδινα τα κλειδιά του σπιτιού για να μπαίνει στο internet».

Τον ρώτησε ποια είναι η άποψή του για την ανθρωποκτονία. «Αυτό έγκειται στην ψυχολογική σύνθεση του κάθε ανθρώπου ανάλογα τα βιώματά του, το οικογενειακό του περιβάλλον, την εκπαίδευσή του και την κοινωνική του συμπεριφορά στο κοινωνικό σύνολο, φίλες φίλους κλπ. Για να φτάσει κάποιος στο έγκλημα είναι πάρα πολύ δύσκολο και σίγουρα μπορείς με πολλούς τρόπους να διαπράξεις κάποιο έγκλημα. Εγώ θεωρώ ότι είναι το χειρότερο, γιατί αν αφαιρέσεις τη ζωή κάποιου δεν μπορείς να την πάρεις πίσω». Έπειτα για την παιδεραστία: «Πιστεύω ότι αυτοί οι άνθρωποι δε θα έπρεπε να κλείνονται φυλακή και το έχω συζητήσει με πάρα πολλούς, έχω κάνει την έρευνά μου. Θα έπρεπε να έχουν ψυχολόγο, κοινωνιολόγο, ιατρική παρακολούθηση και να είναι σε ένα εντελώς διαφορετικό περιβάλλον από τη φυλακή. Γιατί η φυλακή τους κάνει πολύ χειρότερους. Τους κάνει πραγματικά εγκληματίες η φυλακή. Εάν δεν έχεις κάποια σταθερά στο χαρακτήρα σου τότε μες στη φυλακή αλλάζεις. Είτε είσαι με άτομα που έχουν διαπράξει κλοπή είτε είσαι με άτομα που είναι μέσα για ναρκωτικά είτε είσαι με τα ίδια ακριβώς άτομα που έχουν διαπράξει σεξουαλικά εγκλήματα. Με αυτούς που έχω συζητήσει, αυτοί που είναι μέσα για πορνογραφικό υλικό, αυτοί που έχουν κάνει κάποια μαστροπεία, με μικρότερα δηλαδή αδικήματα στα ηθών, βλέπω ότι δε θέλουν να το συνεχίσουν. Άτομα όμως που έχουν εθιστεί στο περιβάλλον με μικρά παιδιά, είτε φταίει η οικογένεια τους σε αυτό είτε το έκανα αργότερα θα το ξανακάνουν. Έχω ρωτήσει παππού που τον σέβομαι είναι 70 χρονών και μου είπε ‘ξέρεις η φοράδα τρίβεται επάνω στο άλογο!’. Άρα τι θα γίνει; Δε θα το ξανακάνει; Εκεί θα έπρεπε να έχουν κάποια στήριξη από την πολιτεία. Να είναι σε κάποιο ίδρυμα με

καλύτερες συνθήκες διαβίωσης, να παρακολουθούνται από γιατρούς και να ασχολούνται και με κάτι».

Το Υποκείμενο 12 αναφέρει: «Με οδήγησε σε αυτό ότι ζήλεψαν τα κορίτσια και το ήθελαν. Εγώ δε το ήθελα. Δεν είχα έλλειψη από γυναίκες. Είχα και τη γυναίκα μου και άλλες πολλές άλλες γυναίκες». [...] «Ναι είναι κακό για μένα, πως νιώθω εγώ. Δεν έπρεπε να γίνουν όλα αυτά γιατί δεν έπρεπε να πάω με τα παιδιά μου και που πήγαινα δεν έπρεπε να κάνουμε παιδιά. Τι φταίνει; Δε θέλω να το ξανακάνω και γι' αυτό δε θέλω και να βγω, να πάω κοντά τους. Δεν έχω εμπιστοσύνη εγώ στον εαυτό μου. Δεν είμαι σίγουρος. Αλλά δε θέλω να το ξανακάνω με τίποτα. Αλλά φοβάμαι τον εαυτό μου, επειδή είχα συνηθίσει με αυτές και αυτές με μένα, αν βγω έτσι γερός μπορεί να ξαναγίνει. Αν βγω γερασμένος δε θα υπάρχουν δυνάμεις. Και κανένας δεν πρέπει να έχει εμπιστοσύνη στον εαυτό του». Σχετικά με την ανθρωποκτονία απαντάει: «Δεν υπάρχει πιο χυδαίο, ακραίο και κακό πράγμα από το να αφαιρέσεις ζωή». Για την παιδεραστία: «Όλα τα βλέπω το ίδιο. Είναι θέμα εγκεφάλου και παρανοϊκό και ανωμαλία του εγκεφάλου. Δεν πιστεύω ότι το έχω αυτό γιατί δεν είμαι ανώμαλος, δε μου αρέσουν οι ανωμαλίες. Μου αρέσουν όλα φυσιολογικά. Ούτε με άντρες, ούτε πρωκτικό σεξ, τα σιχαίνομαι αυτά, δε τα θέλω. Το να πηγαίνεις με ένα παιδί βέβαια δεν είναι φυσιολογικό. Ακόμα και γι' αυτό θέλω να μη βγω».

Το Υποκείμενο 13 απάντησε: «Έχω μετανιώσει, γιατί κατάλαβα ότι ήταν λάθος». Ρώτησα: «Θα το ξανάκανες;» και μου απάντησε: «Όχι ποτέ». Για την ανθρωποκτονία αναφέρει: «Κακό. Γιατί έχω βγάλει 4 χρόνια και έχω μάθει πάρα πολλά. Πριν ήταν άλλο. Κανείς δεν ξέρει πριν το πάθει, μετά τα καταλαβαίνει όλα». Για την παιδεραστία: «Εγώ είπα τι έκανα, αλλά αυτοί λένε ότι είναι βιασμός». Να θυμίσουμε, ότι το Υποκείμενο 13 έχει καταδικαστεί και για βιασμό ανηλικού, αλλά και για απόπειρα ανθρωποκτονίας. Επομένως, έχει άποψη από τη δική του εμπειρία και για τα δύο αδικήματα.

Συνοπτικά, αφού είδαμε όλα τα δεδομένα που συλλέξαμε από τις απαντήσεις των Υποκειμένων που μελετάμε, παρατηρήσαμε αρκετές και διαφορετικές απόψεις. Σκοπός μας είναι να δούμε εάν οι πιθανότητες υποτροπής αυξάνονται στην περίπτωση που οι δράστες παιδεραστίας δεν μετανοούν ουσιαστικά για το αδίκημα που διέπραξαν. Άλλοι δεν δέχονται τις κατηγορίες και άλλοι υποστηρίζουν ότι έχουν μετανιώσει. Στη μία ή στην άλλη περίπτωση, με τις ερωτήσεις «κλειδιά», όπως είναι η άποψή τους για την παιδεραστία και την ανθρωποκτονία, αντιληφθήκαμε ως επί το πλείστον για τα Υποκείμενα, ότι δικαιολογούν το έγκλημα της παιδεραστίας και με αυτόν τον τρόπο δίνουν άλλοθι και στις δικές τους πράξεις.

Πε. Στιγματισμός και δυσκολίες επανένταξης

Στην τελευταία και πέμπτη ενότητα, θέσαμε μια ερώτηση στα Υποκείμενα για το πώς φαντάζονται τη ζωή τους μετά την αποφυλάκισή τους, με αποτέλεσμα να δούμε την άποψη που έχουν για την επανένταξη τους, οικονομική και κοινωνική και αν θεωρούν πως έχουν στιγματιστεί.

Το Υποκείμενο 1 αναφέρει: «Όταν βγω δε θα ήθελα να με παρακολουθεί κάποιος ψυχοθεραπευτής μέχρι στιγμής δεν νομίζω ότι το έχω ανάγκη, βέβαια δεν είναι και οι κατάλληλες συνθήκες μέσα στη φυλακή, δεν ξέρω μετά από χρόνια και εάν δεν καταπέσει το κατηγορητήριο στο εφετείο πως θα είμαι, αλλά σήμερα δεν νομίζω ότι χρειάζομαι ψυχολογική υποστήριξη. Εδώ δουλεύω στο λογιστήριο και περνάει ο χρόνος μου παραγωγικά και δεν σκέφτομαι και πριν αρχίσω να εργάζομαι στη φυλακή η διέξοδος μου ήταν το βιβλίο. Ο εγκλεισμός είναι εγκλεισμός και δεν είσαι στην καλύτερη κατάσταση που θα μπορούσες να είσαι έξω, αλλά προσπαθείς μέσα σε αυτήν εδώ την κατάσταση να μπορέσεις να βρεις τις ισορροπίες».

Το Υποκείμενο 2 απάντησε για το πώς φαντάζεται το μέλλον του: «Όταν αποφυλακιστείτε, θα θέλατε να παρακολουθήσετε κάποιο είδος ψυχοθεραπείας;», τον ρώτησα. «Ναι, αν υπάρχει κάτι τέτοιο ναι! Αλλά εξωτερικό. Μακάρι να μπορούσα στην Ελλάδα αλλά δυστυχώς είναι πολύ πίσω. Και οι ποινές και η οργάνωση των χώρων υποδοχής των συγκεκριμένων κρατουμένων καθώς επίσης και το επίπεδο των ανθρώπων που είναι δίπλα τους είναι πάρα πολύ πίσω. Στο εξωτερικό υπάρχει ειδική φυλακή. Όχι σε όλο το εξωτερικό, γιατί υπάρχουν και κάποιες χώρες που είναι ακόμα πίσω, όπως και η Ιταλία πίσω είναι σε αυτό το θέμα, όπως και η Ισπανία το ίδιο. Υπάρχουν όμως κάποιες χώρες όπως η Γερμανία, όπως η Ολλανδία, όπως τα σκανδιναβικά κράτη, η Αμερική και ο Καναδάς που δεν έχουν καμία σχέση, είναι η μέρα με τη νύχτα».

Συνέχισα: «Γιατί πιστεύετε πως εσείς θα χρειάζόσασταν μια τέτοια θεραπεία;». Μου απάντησε: «Κυρίως πιστεύω ότι σε αυτή την περίπτωση ο ειδικός ψυχολόγος θα καταλάβαινε ότι δεν είσαι η ίδια περίπτωση με τον παιδόφιλο. Είναι πολύ εύκολο να το καταλάβει αυτό και να πει αφήστε τον ή ακόμα και να πει χρησιμοποιήστε τον αν θέλει να σας βοηθήσει». Τον ρώτησα επιπλέον: «Θα σας απέτρεπε από το να κάνετε πάλι το ίδιο;» και μου απάντησε: «Ναι σαφώς με ένα σωστό πρόγραμμα.. Δε μηδενίζει, αλλά κόβει ένα πολύ μεγάλο ποσοστό, ένα κομμάτι από την περίπτωση επανάληψης». [...] «Μετά από έναν εγκλεισμό μακροχρόνιο πρέπει πρώτα να φτιάξεις τη ζωή σου και μετά να σκέφτεσαι οτιδήποτε άλλο. Πάλι να ξαναγυρίσω στη δουλειά μου είναι πολύ δύσκολο εκτός εάν πήγαινα εξωτερικό. Θα επιθυμούσα να γυρίσω πίσω στον τομέα που ήμουνα, αλλά αυτό σημαίνει εξωτερικό τώρα πλέον. Θα προτιμούσα να μείνω εδώ, αλλά για να είμαι στον ίδιο τομέα το θεωρώ λίγο απίθανο, οι δουλειές είναι μηδενικές αυτή τη στιγμή».

Το Υποκείμενο 3 αναφέρει τη σύζυγό του μόνο σχετικά με την αποφυλάκισή του, γιατί δεν έχει κάτι άλλο να τον απασχολεί εφόσον η ποινή του μειώθηκε τόσο που σε λίγο καιρό θα

αποφυλακιζόταν. Συνεπώς απάντησε: «Τώρα έχει μετανιώσει, παίρνει την αδελφή μου τηλέφωνο και της λέει ότι είχε νεύρα και ξέσπασε σε μένα. Θα δω τι θα κάνω μόλις βγω». Τον απασχολεί το θέμα του διαζυγίου.

Το Υποκείμενο 4 αναφέρει για την επανένταξή του: «Κοίταξε άμα βγω από εδώ θα πάω στο χωριό, θα ασχοληθώ όσο μπορώ με διάφορες γεωργικές εργασίες, ελαιοχρωματισμούς, μερεμέτια, ό, τι μπορώ να προσφέρω. Γιατί δεν μπορώ να γυρίσω στο ίδιο μέρος, στο συμβάν, ποτέ, μακριά. Δεν είναι σωστό. Οι σχέσεις με τα παιδιά μου είναι καλές, αλλά δεν ξέρουν ότι είμαι φυλακή. Δεν τους έχω πει τίποτα παραπάνω. Μιλάμε πολύ αραιά κι όταν λέω αραιά, εννοώ πριν ένα χρόνο. Και είπαμε ένα γεια, γιατί ντρέπομαι ειλικρινά, λίγο το έχεις αυτό το πράγμα»

Το Υποκείμενο 5 μας είπε: «Τι επίσητό; Το τέλος. Λίγο χώμα, λίγο λάδι, λίγο νερό και ένα κυκλάμινο. Είπα στην αδερφή μου αν συμβεί κάτι να με πάτε στη [...] (κλαίει). Η αδερφή μου ξέρει ότι είμαι εδώ. Αλλά δεν μπορεί να έρχεται, γιατί είμαι μακριά, ενώ στην Τρίπολη έρχονταν οι δικοί μου άνθρωποι. Εδώ απλά βασιζόμαστε στα μεροκάματα (ενν. στα Γρεβενά).

Το Υποκείμενο 6 αναφέρει σχετικά με το μέλλον του: «Ο Θεός να βάλει το χέρι του να πάω καλά στο εφετείο για να πάω στο σπίτι μου, να φύγω από εδώ μέσα. Δεν μπορώ άλλο. Να μην αξιώσει ο Θεός να κατηγορηθεί κανένας έτσι τσάμπα».

Το Υποκείμενο 7 απάντησε: «Θα πάω στην ψυχιατρική κλινική, θα κοιτάζω να πάρω το επίδομα και θα πηγαίνω κάθε μήνα στην ψυχολόγο που πήγαινα. Δουλειά θα ψάξω». Τον ρώτησα: «Θέλετε να κάνετε οικογένεια όταν αποφυλακιστείτε;». Μου απάντησε: «Αυτό σκεφτόμουν πριν μπω, αλλά ήταν δύσκολο γιατί έπαιρνα τα φάρμακα. Άμα είναι μια κοπέλα που μπορεί να καταλάβει τον πόνο μου και ότι θέλω χρόνο τότε εντάξει».

Το Υποκείμενο 8 αναφέρει σχετικά με την ερώτηση: «Πρέπει να κοιτάζω τον εαυτό μου.

Προσεύχομαι συνέχεια για τα παιδιά να είναι καλά, γιατί αυτό δεν έγινε από τα παιδιά μου έγινε από τη γυναίκα μου το ξέρω. Να βρω μια δουλίτσα να βγάλω κάνα φράγκο. Δεν μπορώ να κάνω τίποτα άλλο. Αυτά τα πράγματα τα έχω αφήσει στο Θεό. Και δεν έχω μίσος, δεν είμαι τέτοιος άνθρωπος. Μια μέρα θα βγω ή καλύτερα να πεθάνω δεν έχω πρόβλημα αν έχω κάνει κάτι να με τιμωρήσει εμένα ο Θεός. Ποτέ στη ζωή μου δεν μπορούσα να κάνω τέτοια πράγματα».

Το Υποκείμενο 9 απάντησε: «Να φύγω από την Ελλάδα και να μην ξαναπατήσω». «Θα θέλατε να ξαναδείτε τη σύζυγό σας;», τον ρώτησα. «Για το παιδί θα την ξανασυναντούσα (ενν. το γιο του). Κι αν γινόταν να δω μόνο το παιδί χωρίς να την δω. Δε θέλω καμία σχέση». Συνέχισα με την ερώτηση: «Πιστεύετε ότι μετά την αποφυλάκισή σας θα χρειαζόσασταν κάποιου είδους ψυχολογική υποστήριξη;». Μου απάντησε: «Όχι, μέχρι τώρα δεν έχω κανένα πρόβλημα. Δεν ξέρω πόσο θα μείνω ακόμα και τι μπορεί να προκύψει αργότερα, αλλά τώρα δεν νιώθω κανένα πρόβλημα αλλιώς θα χρειαζόμουν και τώρα βοήθεια. Μέχρι τώρα νιώθω καλά. Έχω δει εδώ μέσα πράγματα που από τη μια μέρα στην άλλη αλλάζουν οι άνθρωποι».

Το Υποκείμενο 10 είπε σχετικά: «Να βρω μια δουλειά να δουλέψω. Άμα δε βρω δουλειά θα πεινάσω και εγώ και η οικογένειά μου. Να μας δώσει ο κόσμος δουλειά. Βγάλτε αίτηση να μας δώσουν μια δουλειά. Στην ΕΟΚ είμαστε. Θα μου δώσουν ένα χαρτί από τη φυλακή: [...], αποφυλακίστηκε. Βγαίνω από τη φυλακή, ούτε εισιτήρια, ούτε αστικό έχει. Και πρέπει να προχωρήσεις 3 χιλιόμετρα να πας μέχρι πάνω. Πήρα δεύτερη άδεια και μου βγήκε η ψυχή μου μέχρι να ξανάρθω πίσω. Πήγα να δω την οικογένεια μου αλλά με βγήκε το λάδι να κάνω οτοστόπ, 20 ευρώ θέλει ένα ταξί μέχρι εδώ».

Το Υποκείμενο 11 μας είπε: «Έχω επικοινωνήσει με συναδέλφους μου και επαγγελματικά θα συνεχίσω ακριβώς το ίδιο». «Θα χρειαστείτε κάποια ψυχολογική υποστήριξη;», τον ρώτησα. «Δεν νομίζω ότι το χρειάζομαι, γιατί έχω την οικογένειά μου και τους δικούς μου ανθρώπους που με στηρίζουν». «Οικογένεια θέλετε να κάνετε με τη σύντροφο σας;», συνέχισα. «Βέβαια θέλω να κάνω, αλλά το πρόβλημα είναι ότι πρέπει να εγκατασταθώ μόνιμα ή [...] (ενν. στην πόλη που μένει η σύντροφός του) ή [...] (ενν. στην πόλη που μένει το Υποκείμενο11). Σε αυτό διαφωνούσαμε πάντα και με τους γονείς της. Κάποιος δε φεύγει και εύκολα από τον τόπο καταγωγής του και να αφήσει τους γονείς του. Θέλουν συνήθως τα αγόρια να είναι με τη μητέρα τους για να τη βοηθάνε. Παιδιά θα κάνουμε εφόσον παντρευτούμε. Ο καθένας θέλει να αφήσει έναν απόγονο. Όταν πρέπει να έρθει θα έρθει».

Το Υποκείμενο 12 απάντησε: «Εγώ δε θέλω όταν βγω να πάω κοντά τους. Αυτές με θέλουνε ακόμα κι αυτή που με έκλεισε μέσα με θέλει. Μου το έχει ζητήσει γι' αυτό σταμάτησα να την παίρνω τηλέφωνο. Δε θέλω να βγω, αλλά αν βγω, επειδή δεν μπορώ να αφαιρέσω μόνος μου τη ζωή μου γιατί διαβάζω τη Βίβλο, θα πάω σε μια σπηλιά να μείνω μόνος μου. Όχι ότι έχω μίσος για τους ανθρώπους, παρόλο που με πρόδωσαν και φίλοι και παιδιά, αλλά καλά μου έκαναν. Γιατί παραδέχομαι τα πάντα. Είχα πει σε κάτι φύλακες ότι δε θέλω να εργάζομαι (ενν. μέσα στη φυλακή¹³⁸) γιατί δε θέλω να βγω γρήγορα. Γιατί να εργάζομαι αφού δε θέλω να βγω; Για ποιο λόγο; Τους είπα όταν θα με βάλετε φυλακή δε θέλω να ξαναβγώ. Το είπα στα παιδιά μου. Για όλα στενοχωριέμαι, είμαι άτομο που δεν είχα κακή καρδιά γι' αυτό μπορώ και τα παραδέχομαι. Ο άνθρωπος που έχει καλή καρδιά μπορεί και συγχωρεί και παραδέχεται».

¹³⁸ Στο Κ.Κ. Γρεβενών, οι κρατούμενοι μπορούν να κάνουν ορισμένες εργασίες κάτω από κάποιες προϋποθέσεις. Με αυτές τις εργασίες μειώνεται η ποινή τους ανάλογα με τις ημέρες εργασίας τους.

Το Υποκείμενο 13 απάντησε: «Μια ζωή από την αρχή. Να βρω δουλειά. Δεν ξέρω αν θα κάνω οικογένεια αλλά πρώτα θα βρω δουλειά για να γυρίσω πίσω (ενν. ότι θέλει να φύγει από την Ελλάδα και να γυρίσει πίσω στη χώρα του). Η επικοινωνία ήταν δύσκολη καθώς δεν γνώριζε πολύ καλά την ελληνική γλώσσα λόγω της καταγωγής του, και δυσκολευόταν αφενός στην ομιλία και αφετέρου στην κατανόηση των ερωτήσεων. Γι' αυτό η συνέντευξη έγινε με περισσότερες διευκρινίσεις και σε μικρό χρονικό διάστημα, όχι μόνο γιατί η επικοινωνία ήταν δύσκολη, αλλά και γιατί είχε περάσει φυματίωση πριν κάποιο διάστημα και ήρθε στο χώρο που βρισκόμουν για τη συνέντευξη με μάσκα για προληπτικούς λόγους. Για τους παραπάνω λόγους δεν τον κούρασα πολύ. Τον ευχαρίστησα κι αποχώρησε. Φαινόταν αρκετά φοβισμένος και ταλαιπωρημένος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ III: Συμπεράσματα

Μέτα το πέρας του Γ' Μέρους της ανά χείρας εργασίας, ολοκληρώσαμε την περιγραφή και την ανάλυση των ευρημάτων που συλλέξαμε από τις ημιδομημένες συνεντεύξεις των κρατουμένων στο Κ.Κ. Γρεβενών. Όπως και στο πρώτο τμήμα της έρευνας και τις περιπτώσεις του Κ.Κ. Τρίπολης, με τον ίδιο τρόπο και εδώ, δεν θα προβούμε στη διαμόρφωση γενικών κανόνων, αλλά θα προσπαθήσουμε να απαντήσουμε στα ερωτήματά μας, αφού έχουμε προβεί στη διατύπωση των υποθέσεων εργασίας, οι οποίες αποτέλεσαν και το σκοπό της εμπειρικής έρευνας. Άλλωστε «τα στοιχεία που διαφοροποιούν την ποιοτική από την ποσοτική έρευνα από την ποσοτική έρευνα είναι ακριβώς αυτά που δεν επιτρέπουν τη γενίκευση των αποτελεσμάτων όπως αυτή ορίζεται από το ποσοτικό μοντέλο¹³⁹».

¹³⁹ Κυριαζή Ν., όπως παραπάνω, σελ.:281.

Διαπιστώσαμε λοιπόν, ύστερα από τη μελέτη των δεκατριών (13) περιπτώσεων του Κ.Κ. Γρεβενών, ότι οι ηλικίες των Υποκειμένων κυμαίνονται από 20 έως 90 ετών, όμως υπάρχει μια μεγαλύτερη συγκέντρωση στις ηλικίες ανάμεσα από 40 έως 60 ετών. Αναφορικά με την μόρφωσή τους, οι έξι (6) έχουν αποφοιτήσει από Λύκειο ή Πανεπιστήμιο, οι υπόλοιποι έξι (6) έχουν φοιτήσει όλες ή κάποιες τάξεις του Δημοτικού και μια από τις περιπτώσεις δεν έχει πάει καθόλου σχολείο. Επομένως, δεν βλέπουμε ιδιαίτερη συγκέντρωση περιπτώσεων σε κάποιο στάδιο μόρφωσης των Υποκειμένων. Σχετικά με τον τόπο γέννησης και κατοικίας, οι περισσότεροι έχουν σχέση με την επαρχία. Τέλος, οι έγγαμοι είναι οι λιγότεροι σε σχέση με τους άγαμους. Σε αυτό το σημείο παρατηρούμε αφενός την επιλογή ορισμένων να μείνουν άγαμοι κι αφετέρου την διάλυση της πυρηνικής οικογένειας με τη διάσταση συζύγων ή λόγω διαζυγίου και τη χηρεία λόγω της θανάτου συζύγου.

Εν συνεχεία, ζητήθηκε από τα Υποκείμενα να αναφέρουν την κατηγορία και την ποινή τους. Έχουμε αναφέρει στην εισαγωγή του Γ' Μέρους της εργασίας, τον τρόπο που επιλέξαμε τις περιπτώσεις που μελετήσαμε και τις κατηγορίες βάσει των οποίων καταδικάστηκαν. Βασικό σημείο είναι ότι ενώ τους ζητήθηκε μια απλή αναφορά στην κατηγορία και την ποινή που εκτίουν, ήδη από την αρχή ξεκινούν με άρνηση και μη παραδοχή της εγκληματικής πράξης. Εκδηλώνουν εξ αρχής της συνέντευξης τα αρνητικά τους συναισθήματα, αναφορικά με την ποινή που τους έχει επιβληθεί και ως επί το πλείστον δε δέχονται τις κατηγορίες.

Επιπλέον, τα περισσότερα Υποκείμενα θεωρούν την ποινή τους ακατάλληλη, είτε γιατί είναι πολύ μεγάλη είτε γιατί έχουν μπει φυλακή ενώ είναι αθώοι και εκτίουν την ποινή χωρίς να έχουν διαπράξει το έγκλημα. Ωστόσο, προτείνουν διαφορετικά εναλλακτικά μέτρα ο καθένας, αλλά οι περισσότεροι εστιάζουν στην ψυχολογική υποστήριξη. Είδαμε όμως ότι ανέφεραν κι άλλα μέτρα, όπως ηλεκτρονικό βραχιολάκι, χρηματική ποινή ή γενικότερα προτείνουν κάποιο άλλο

μέτρο αντί της φυλακής. Τρεις μόνο περιπτώσεις επιθυμούν την ποινή του εγκλεισμού, είτε γιατί αισθάνονται ότι έσφαλαν, είτε γιατί επιθυμούν να τιμωρηθούν με τον εγκλεισμό, είτε γιατί αν βγουν από τη φυλακή δεν έχουν που να μείνουν. Είδαμε πολλές και διαφορετικές απόψεις, αλλά σε αυτό που μπορούμε να καταλήξουμε με σιγουριά είναι ότι τα περισσότερα Υποκείμενα θεωρούν ότι η ποινή τους είναι υπερβολικά μεγάλη και συνεπώς ακατάλληλη για τη δική τους περίπτωση.

Αναφορικά με την ενότητα που εξετάζεται το θέμα της παιδικής πορνογραφίας, τρία είναι τα Υποκείμενα που έχουν κατηγορηθεί για κατοχή παιδικού πορνογραφικού υλικού. Παρόλα αυτά μόνο το ένα παραδέχεται ότι ασχολούταν με την πορνογραφία ανηλίκων, ενώ τα άλλα δύο δεν αποδέχονται αυτή την κατηγορία. Η βασική διαφορά στην παραδοχή του ενός και την άρνηση των άλλων δύο, είναι ότι ο πρώτος κατηγορείται μόνο γι' αυτό, ενώ τους άλλους δύο τους βαραίνουν κι άλλες κατηγορίες. Επομένως είναι πολύ δύσκολο γι' αυτούς να αντιμετωπίσουν όλα αυτά τα στοιχεία βάσει των οποίων καταδικάστηκαν. Ωστόσο, ακόμα και για το Υποκείμενο που παραδέχτηκε ότι έκανε χρήση παιδικού πορνογραφικού υλικού, ασκεί προσπάθειες να δώσει και κάποιο άλλοθι στον εαυτό του. γι' αυτό χρησιμοποιεί για παράδειγμα τις φράσεις: «ως και εγώ το είχα καταγγείλει στην αστυνομία» ή «κυρίως για να μπορέσω να δω που υπάρχει τέτοιο υλικό» και «περισσότερο για προστασία». Το «ως και εγώ» δηλώνει την υποσυνείδητη παραδοχή και αποδοχή της διαταραχής του. Οι λέξεις «κυρίως» και «περισσότερο» δείχνουν ότι από τη μία πλευρά έψαχνε να βρει παιδοφιλικές ιστοσελίδες για να τις «κατεβάσει» από το διαδίκτυο, αλλά από την άλλη πλευρά υπήρχε και κάτι ακόμα: η προσωπική του ευχαρίστηση. Όσο για τα υπόλοιπα Υποκείμενα, ούτε έχουν κατηγορηθεί για παιδική πορνογραφία ούτε όμως απάντησαν θετικά στο αν έχουν κάνει ποτέ χρήση παιδικού πορνογραφικού υλικού. Επομένως, δεν μπορούμε να συνδέσουμε την έκθεση σε παιδική πορνογραφία, η οποία δηλώνει τις

παιδοφιλικές τάσεις και φαντασιώσεις του ατόμου, με την παιδεραστία και τη σεξουαλική κακοποίηση παιδιών. Από τα στοιχεία που έχουμε συλλέξει, λοιπόν, τίποτα δεν αποδεικνύει ότι όποιος ασχολείται με την πορνογραφία ανηλίκων, οδηγείται εν τέλει στη διάπραξη του εγκλήματος της παιδεραστίας. Δεν το είδαμε ούτε στις περιπτώσεις των παιδεραστών, ούτε στην περίπτωση του ατόμου με παιδοφιλική διαταραχή, το οποίο εκτίθεντο σε παιδικό πορνογραφικό υλικό για δέκα ολόκληρα χρόνια και δεν κατέληξε στην ασέλγεια ή το βιασμό ανηλίκου.

Επιπροσθέτως, καταλήξαμε στα εξής συμπεράσματα για την παιδική ηλικία των δραστήων παιδεραστίας: τα περισσότερα Υποκείμενα, δήλωσαν ότι είχαν πολύ καλές σχέσεις με τους γονείς τους και ότι δεν είχαν βιώσει κανένα βίαιο περιστατικό ή κάποιο είδος κακοποίησης. Τα δύο (2) μόνο είχαν μέτριες σχέσεις με τους γονείς τους, χωρίς όμως να αναφέρουν κάποιο ιδιαίτερα βίαιο περιστατικό, εκτός από λογομαχίες και τσακωμούς της καθημερινότητας. Τα τελευταία τρία (3) Υποκείμενα, αναφέρουν κακές σχέσεις με τους γονείς τους, ότι είχαν πέσει θύματα μεγάλων ξυλοδαρμών και βίαιων καταστάσεων και κατά κύριο λόγο από τον πατέρα τους. Οι τοξικοεξαρτήσεις γονέων υφίστανται στη μία περίπτωση και συνέχιση της κατάστασης εξάρτησης από ναρκωτικές ουσίες από το ίδιο το Υποκείμενο. Τέλος, σε δύο περιπτώσεις όπου δεν αναφέρθηκε κάτι σχετικό με παιδική κακοποίηση, τα δύο Υποκείμενα ισχυρίστηκαν ότι είχαν μία πολύ αυστηρή μητέρα. Καταλήγουμε, λοιπόν, ότι καμία από όλες τις περιπτώσεις που μελετήσαμε από το Κ.Κ. Γρεβενών δεν σχετίζεται με παιδική σεξουαλική κακοποίηση, επομένως δεν μπορούμε να επιβεβαιώσουμε τη θεωρία ότι ο δράστης παιδεραστίας είχε πέσει θύμα σεξουαλικής κακοποίησης κατά την παιδική του ηλικία.

Επίσης συμπερασματικά, εξίσου ένα από τα αρχικά μας ερωτήματα έχουν απαντηθεί, αναφορικά με τον αν υπάρχει σχέση μεταξύ δράστη και θύματος πριν τη διάπραξη της εγκληματικής πράξης. Στις περισσότερες περιπτώσεις από τις οποίες μελετήσαμε, υπήρχε κάποιου είδους

σχέση μεταξύ δράστη και παιδιού- θύματος, είτε συγγενική, είτε φιλική. Όταν ο δράστης γνωρίζει λίγο καλύτερα το θύμα του και αισθάνεται πιο ασφαλής, το προσεγγίζει με τον τρόπο που επιλέγει για να εκπληρώσει το σκοπό του. Πρόκειται λοιπόν για ένα έγκλημα, το οποίο διαπράττεται από έναν συνήθως δράστη προς ένα συνήθως θύμα, υπάρχει διαπροσωπική σχέση πριν ο δράστης έρθει σε επαφή με το θύμα του και όταν οι ευκαιρίες διάπραξης θεωρεί ότι είναι κατάλληλες πράττει αναλόγως. Ακόμα και στην περίπτωση που υπάρχουν περισσότερα θύματα, βρίσκονται όλα στο ίδιο περιβάλλον (π. χ. αίθουσα διδασκαλίας, οικογενειακό περιβάλλον), με αποτέλεσμα να μειώνονται οι κίνδυνοι της αποκάλυψης του εγκλήματος. Σε μία περίπτωση το θύμα ήταν άγνωστο και άρα τυχαίο και σε άλλη μία περίπτωση δεν υπήρχε φυσικό πρόσωπο στο ρόλο του θύματος, γιατί πρόκειται για διαδικτυακό έγκλημα. Ωστόσο ακόμα και στην τελευταία περίπτωση, η κατηγορία του δράστη περιλαμβάνει την αποπλάνηση ανηλίκων, η οποία αναμφίβολα μπορεί να επέλθει ακόμα και εξ αποστάσεως δια συστήματος ηλεκτρονικού υπολογιστή. Απλώς, σε αυτήν την περίπτωση δεν γνωρίζουμε το βαθμό γνωριμίας δράστη - θύματος, διότι η σχέση μπορεί να είναι πραγματική, αλλά είναι εικονική και όχι φυσική.

Τα περισσότερα Υποκείμενα δεν παραδέχονται ότι διέπραξαν το έγκλημα για το οποίο κατηγορήθηκαν, με αποτέλεσμα να μην έχουν μετανιώσει για κάποιο γεγονός. Ισχυρίζονται ότι αν γύριζαν το χρόνο πίσω θα άλλαζαν ορισμένες κινήσεις τους ώστε να μην παρεξηγηθούν, αλλά στην πραγματικότητα εφόσον δηλώνουν αθώοι δεν αισθάνονται μετάνοια για ό, τι καταδικάστηκαν σε φυλάκιση. Ένα Υποκείμενο τα έχει αφήσει όλα στην κρίση του Θεού. Επιπλέον, τα περισσότερα Υποκείμενα έχουν αρνητική άποψη για την παιδεραστία με τη μόνη και ουσιαστική διαφορά ότι δεν είναι ένα τόσο ειδεχθές έγκλημα όσο είναι η ανθρωποκτονία. Οι περισσότεροι, λοιπό, δίνουν μεγαλύτερη βαρύτητα στο έγκλημα της ανθρωποκτονίας και με κάποιον τρόπο προσπαθούν να δικαιολογήσουν την παιδεραστία. Ένα τελευταίο Υποκείμενο,

παραδέχεται όλες τις πράξεις για τις οποίες καταδικάστηκε και έχει μετανιώσει γι' αυτές. Παρόλα αυτά, αξίζει να σημειωθεί ότι δήλωσε πως αν ξαναβγεί από τη φυλακή θα επαναλάβει το έγκλημα, γιατί δεν εμπιστεύεται τον εαυτό του. Σε γενικές γραμμές, δεν στεκόμαστε στο πρόβλημα της μη παραδοχής των Υποκειμένων για το αδίκημα που διέπραξαν, αλλά στο γεγονός ότι είτε με το να δηλώνουν μετάνοια είτε όχι, αποδεικνύεται για ακόμη μια φορά ότι δεν αντιλαμβάνονται το μέγεθος του προβλήματός τους, ούτε τις συνέπειες της πράξης τους στο παιδί -θύμα. Επομένως, δεν μετανιώνουν ουσιαστικά για τις πράξεις τους, με αποτέλεσμα η επικινδυνότητα να υποτροπιάσουν στο μέλλον να αυξάνεται.

Όσον αφορά την οικονομική και την κοινωνική επανένταξη μετά την αποφυλάκιση των Υποκειμένων, μπορούμε να πούμε ότι αρκετά από αυτά, επιθυμούν την εύρεση εργασίας και της απασχόλησής τους με σκοπό να αποκατασταθούν τουλάχιστον επαγγελματικά και οικονομικά. Εντύπωση μας έκανε το γεγονός ότι ορισμένοι από τους κρατούμενους ζήτησαν την ψυχολογική τους υποστήριξη από ειδικό θεραπευτή για τα προβλήματά τους, ενώ κάποιοι άλλοι το μόνο που επιθυμούν είναι είτε να περάσει γρήγορα ο χρόνος μέχρι να βγουν από τη φυλακή είτε να φύγουν από τη χώρα. Πρέπει να σημειωθεί, ότι κάποια Υποκείμενα δεν έχουν αποκαλύψει στην οικογένειά τους, ότι είναι στη φυλακή, γεγονός που δείχνει ντροπή για την κατάσταση την οποία βιώνουν. Ωστόσο, εάν πραγματικά ήτο αθώοι, γιατί να κρατούν επτασφράγιστο μυστικό τον εγκλεισμό τους στο Κ.Κ;

Σε κάθε περίπτωση, ο στιγματισμός αυτής της κατηγορίας των εγκληματιών είναι πολύ μεγάλος, διότι στοχοποιούνται από τα Μ.Μ.Ε. και το κοινό εκδηλώνει αρνητική στάση απέναντι στους δράστες παιδεραστίας. Αυτό δυσκολεύει κατά πολύ την οικονομική και την κοινωνική του επανένταξη αφότου αποφυλακιστεί. Στις περιπτώσεις που μελετήσαμε, δεν είδαμε κάποιο Υποκείμενο να κάνει όνειρα ή να ελπίζει σε μια αλλαγή της κατεύθυνσης που έχει πάρει. Δεν

είδαμε καμία δήλωση σχετικά με το πώς βλέπουν το μέλλον τους μακροπρόθεσμα όσον αφορά τον εαυτό τους και το πρόβλημα που αντιμετωπίζουν. Τα περισσότερα Υποκείμενα αρνούνται τις κατηγορίες τους, με αποτέλεσμα να μην επιδεικνύουν μετάνοια ούτε την επιθυμία να θεραπευτούν, εκτός από ελάχιστες περιπτώσεις.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΑΝΤΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Η σημασία αυτής της προσπάθειας να απαντήσουμε σε ορισμένα ερωτήματα σχετικά με το φαινόμενο της παιδεραστίας είναι μεγάλη. Βασικός σκοπός μας, λοιπόν, είναι να προσφέρουμε τη δική μας ερευνητική εμπειρία και να παραθέσουμε τα συμπεράσματα και τις διαπιστώσεις μας από τα στοιχεία που μελετήσαμε. Η αφορμή αυτού του εγχειρήματος είναι να προτείνουμε καταλληλότερα μέτρα αντεγκληματικής πολιτικής αναφορικά με τους δράστες παιδεραστίας.

Όπως είχε υπογραμμίσει και ο Ferri, στο χώρο της αντεγκληματικής πολιτικής, η ποινή δε θα πρέπει να έχει ανταποδοτικό χαρακτήρα. Αντιθέτως, πρέπει να προσδιορίζεται βάσει ειδικών κριτηρίων, ανάλογα με την κάθε περίπτωση δράστη. Υποστηρίζει ότι ο δικαστής οφείλει να έχει τις απαραίτητες γνώσεις, ώστε να επιβάλλει την κατάλληλη μεταχείριση σε κάθε τύπο εγκληματία. Επιπλέον, το Κράτος οφείλει να φροντίσει εν γένει το σωφρονισμό του δράστη, πόσο μάλλον τη μετασωφρονιστική μέριμνα και επιτήρησή του¹⁴⁰. Το τελευταίο, διαδραματίζει μεγίστης σημασίας ρόλο στην ανά χειρας εργασία, διότι εφόσον οι δράστες παιδεραστίας πάσχουν από παιδοφιλική διαταραχή, το Κράτος οφείλει τη συνεχή επιτήρησή τους, ανεξάρτητα από τον εγκλεισμό τους σε Κατάστημα Κράτησης, με σκοπό την προστασία των ανηλίκων.

Επιπλέον, βασικό σημείο αναφοράς αποτελούν οι γνώσεις που οφείλει να έχει ο ποινικός δικαστής. Βασικές γνώσεις ψυχολογίας, εγκληματολογίας, κοινωνιολογίας, εγκληματολογικής ανθρωπολογίας, εγκληματικής βιολογίας ακόμα και ψυχιατρικής¹⁴¹, συμβάλλουν στην πλέον κατάλληλη αντιμετώπιση και μεταχείριση του εκάστοτε εγκληματία. Για τους δράστες παιδεραστίας ειδικότερα, οι γνώσεις όλων των παραπάνω επιστημών είναι απαραίτητες, πόσο

¹⁴⁰ Βλάχου Β., Ιστορική επισκόπηση των εγκληματολογικών θεωριών κατά τον 19^ο αιώνα- Η γένεση της εγκληματολογίας, Νομική Βιβλιοθήκη, Αθήνα, 2012, σελ:130.

¹⁴¹ Βλάχου Β., Η αντιμετώπιση της σωματικής βίας κατά των Γυναικών από το Σύστημα Απονομής της Ποινικής Δικαιοσύνης, Εκδόσεις Έλλην, Αθήνα, 2005, σελ:173.

μάλλον της εγκληματικής βιολογίας, η οποία μελετά τους ανθρώπους με προδιάθεση στην εγκληματική δράση, της εγκληματολογίας και της ψυχιατρικής¹⁴².

Ας μην ξεχνάμε ότι καθ' όλη τη διάρκεια της ανάλυσης, υπογραμμίσαμε την έννοια της παιδοφιλίας- παιδεραστίας και καταλήξαμε στο κομβικό σημείο, στο οποίο ουσιαστικά βασίζεται η διπλωματική εργασία και είναι ότι το φαινόμενο που μελετήσαμε αποτελεί αφενός ψυχική διαταραχή και αφετέρου αξιόποινη πράξη. Εκ των πραγμάτων, πρόκειται για μία πολύ δύσκολη, ως προς την προσέγγιση, κατηγορία εγκλήματος και θεωρητική και πρακτική.

Πέρα όμως από τη θεωρητική προσέγγιση του φαινομένου, σε πρακτικό επίπεδο όπως διαπιστώσαμε από τα συμπεράσματα της έρευνας, το θέμα του εγκλεισμού κρύβει πολλές πρακτικές, οι οποίες δεν είναι εφαρμόσιμες σε κάθε περίπτωση. Το ποσοστό υποτροπής των παιδεραστών είναι αρκετά μεγάλο και αναρωτιόμαστε εάν ο εγκλεισμός σε ένα σωφρονιστικό κατάστημα είναι το καταλληλότερο μέτρο για ένα δράστη παιδεραστίας. Θεωρούμε ότι δεν αποτελεί την καλύτερη λύση, δεδομένου ότι πρόκειται για μια ψυχική και συγκεκριμένα σεξουαλική διαταραχή, η οποία υπάρχουν πιθανότητες να θεραπευτεί μόνο με ορισμένες διαδικασίες που ορίζονται από ειδικούς προγραμμάτων που πρέπει να παρακολουθούν οι παιδόφιλοι.

Η φαρμακοθεραπεία και η ειδική ψυχολογική υποστήριξη από θεραπευτές ειδικά καταρτισμένους και εξειδικευμένους στο θέμα της παιδοφιλίας και της αντιμετώπισής της, ως ψυχικής διαταραχής, θεωρούμε πως αποτελεί μια ιδιαίτερης σημασίας και βαρύτητας λύση. Σε αυτήν την περίπτωση, τα άτομα που διαπιστώνουν ότι πάσχουν από παιδοφιλική διαταραχή, θα πρέπει να μπορούν να ανατρέξουν σε κάποιον οργανισμό με τις απαραίτητες και αναγκαίες

¹⁴² Βλάχου Β., 2005, σελ:173 .

υποδομές και κάτω από ορισμένες διαδικασίες και προϋποθέσεις να μπορούν να παρακολουθήσουν ειδικά προγράμματα θεραπείας. Έπειτα από μια τέτοια διαδικασία, ο παιδόφιλος αναμφίβολα θα είναι πιο συνειδητοποιημένος ως προς τα χαρακτηριστικά της διαταραχής του, ως προς τις αρνητικές συνέπειες της παιδικής σεξουαλικής κακοποίησης και ως προς την αναγνώριση και εν τέλει την αντιμετώπιση αυτού του προβλήματος, το οποίο δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι πρόκειται για έγκλημα και διώκεται ποινικά από το ελληνικό σύστημα απονομής ποινικής δικαιοσύνης, όταν αυτό εκδηλώνεται.

Στην περίπτωση, που το έγκλημα έχει ήδη διαπραχθεί και ο δράστης καταδικαστεί σε φυλάκιση, στο εσωτερικό ενός σωφρονιστικού καταστήματος -όπως είναι της Τρίπολης και των Γρεβενών- καθίσταται επιτακτική ανάγκη να υπάρχει ειδική ψυχολογική υποστήριξη καθώς και φαρμακευτική θεραπεία. Η διαδικασία αυτή θα πρέπει να επιβάλλεται στους δράστες, προκειμένου να αποφυλακιστούν μελλοντικά. Θα αντιληφθούν ότι με αυτόν τον τρόπο, κανένας δεν έχει τη διάθεση να τους ενοχλήσει, να τους κατηγορήσει ή να τους απομονώσει από την υπόλοιπη κοινωνία, αλλά ότι πρέπει να βοηθήσουν οι ίδιοι τον εαυτό τους και να αλλάξουν τρόπο σκέψης. Σκοπός, επίσης, δεν είναι να αποφυλακιστούν, επειδή εξέτισαν την ποινή τους. Σκοπός είναι να αποφυλακιστούν, επειδή κατάφεραν να θεραπευτούν καθοδηγούμενοι από τους ειδικούς θεραπευτές. Επειδή κατανόησαν το πρόβλημά τους και επειδή προσπάθησαν να απεγκλωβιστούν από αυτές τις σεξουαλικές φαντασιώσεις και παρορμήσεις και μπορούν πια να ζήσουν μια φυσιολογική ζωή.

Οι παραπάνω αποτελούν προτάσεις αντεγκληματικής πολιτικής για το έγκλημα της παιδεραστίας, οι οποίες προέκυψαν από μια εκτενή ανάλυση και περιγραφή των υπό μελέτη περιπτώσεων. Παραθέσαμε τα συμπεράσματά μας, πρώτα για το Κ.Κ. Τρίπολης και έπειτα για το Κ.Κ. Γρεβενών. Καταλήξαμε ωστόσο, ότι ορισμένα συμπεράσματα από το πρώτο και από το

δεύτερο τμήμα της έρευνας ήταν κοινά, παρόλο που χρησιμοποιήσαμε εν μέρει διαφορετική τεχνική. Ο τελευταίος είναι ένας επιπλέον λόγος που μας επιτρέπει να προβούμε στη διασταύρωση των αποτελεσμάτων μας.

Πιο αναλυτικά, παρατηρήσαμε ότι και στα δύο τμήματα της έρευνας, είδαμε ότι τα περισσότερα Υποκείμενα που διέπραξαν το έγκλημα της παιδεραστίας, δεν κατηγορήθηκαν για κατοχή ή διάθεση παιδικής πορνογραφίας. Επομένως, δεν μπορούμε να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι η έκθεση σε παιδικό πορνογραφικό υλικό είναι ικανή να επηρεάσει το άτομο με παιδοφιλία ώστε να κακοποιήσει σεξουαλικά ένα παιδί. Δεύτερον, τα περισσότερα Υποκείμενα δεν έχουν πέσει θύματα σεξουαλικής κακοποίησης κατά την παιδική τους ηλικία. Συνεπώς, δεν φαίνεται να είναι αυτός ο λόγος που κακοποιούν σεξουαλικά ένα παιδί, αλλά φαίνεται να πάσχουν από μια διαταραχή, η οποία γι' αυτό το λόγο δύσκολα ελέγχεται. Τρίτον, συμπεράναμε και με τις δύο τεχνικές στα δύο αντίστοιχα τμήματα της έρευνας, ότι ο δράστης στις περισσότερες περιπτώσεις γνωρίζει το παιδί-θύμα. Συγκεκριμένα, πρόκειται είτε για συγγενικό είτε για φιλικό πρόσωπο, είτε για ένα παιδί των οποίων οι γονείς είναι οικογενειακοί φίλοι του δράστη. Τέταρτον, και στα δύο τμήματα της έρευνας, οι περισσότεροι δράστες προσπαθούν να δικαιολογήσουν το έγκλημα της παιδεραστίας δίνοντας μεγάλα ελαφρυντικά, γεγονός που δείχνει την έλλειψη ενσυναίσθησης και τις γνωσιακές διαστρεβλώσεις των Υποκειμένων, τα οποία επιρρίπτουν ευθύνες σε τρίτους και διστάζουν να αντιμετωπίσουν το πρόβλημά τους. Το τελευταίο, δείχνει μια τάση προς την υποτροπή και της επανάληψης της πράξης μελλοντικά, εάν δεν αναγνωρίσουν την παραβατική τους συμπεριφορά και εάν δεν ακολουθήσουν την κατάλληλη θεραπεία.

Πόσο δύσκολο καθίσταται, ωστόσο, να εφαρμοστεί μια τέτοια πρακτική στην Ελλάδα;

Θεωρούμε ότι πράγματι είναι πολύ δύσκολο, εάν σκεφτούμε από τη μία πλευρά την κατακραυγή του κόσμου για τη συγκεκριμένη κατηγορία εγκληματιών και από την άλλη πλευρά την έλλειψη

υποδομών και κατάλληλων συνθηκών που θα αφορούσαν στη θεραπεία των δραστών. Σαφώς, δεχόμαστε ότι η σεξουαλική κακοποίηση παιδιών αποτελεί ένα πολύ ευαίσθητο θέμα για ειδικούς και μη ειδικούς, διότι πρόκειται για άτομα μικρής ηλικίας, τα οποία δεν μπορούν να υπερασπιστούν τον εαυτό τους. Οι συνέπειες μιας τέτοιας πράξης στην ψυχική τους υγεία είναι τεράστιες και η παιδική τους ηλικία χάνει την αθωότητά της εξαιτίας κάποιου άλλου. Ένα, όμως, τόσο λεπτό ζήτημα, όπως αυτό, πως θα διευθετηθεί εάν δεν προσπαθήσουμε να το αντιμετωπίσουμε εντελώς αντικειμενικά ως πολιτεία βάσει των νόμων και των κανόνων, αλλά και ως κοινωνία υπό την έννοια του άτυπου κοινωνικού ελέγχου; Το ζητούμενο είναι να μειωθούν τα κρούσματα σεξουαλικής κακοποίησης παιδιών. Με το μίσος και την κακή μεταχείριση των εγκληματιών αυτών, αναμφίβολα δε βοηθάμε στη μείωση τέτοιων περιστατικών, αλλά στην άμβλυνση τους. Με το μένος της κοινωνίας και την ακατάλληλη αντιμετώπιση των δραστών στα σωφρονιστικά καταστήματα, το μόνο που πετυχαίνουμε είναι η επανάληψη και η διόγκωση του προβλήματος. Υπό το πρίσμα αυτό, η αναδόμηση των πρακτικών αντεγκληματικής πολιτικής αναφορικά με το έγκλημα της παιδεραστίας καθίσταται επιτακτική ανάγκη.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΛΛΗΝΟΓΛΩΣΣΗ

- Αρτινοπούλου Β., Αιμομιξία- Θεωρητικές προσεγγίσεις και ερευνητικά δεδομένα, Νομική Βιβλιοθήκη, Αθήνα, 2000.
- Βικιλεξικό, «Μετάνοια», όπως βρίσκεται στο:<https://el.wiktionary.org/wiki/μετάνοια>.
- Βλάχου Β., Ιστορική επισκόπηση των εγκληματολογικών θεωριών κατά τον 19ο αιώνα- Η γένεση της εγκληματολογίας, Νομική Βιβλιοθήκη, Αθήνα, 2012.
- Βλάχου Β., Η αντιμετώπιση της σωματικής βίας κατά των Γυναικών από το Σύστημα Απονομής της Ποινικής Δικαιοσύνης, εκδόσεις Έλλην, Αθήνα, 2005.
- Γιωτάκος Ο., Σεξουαλική επιθετικότητα και παραφιλίες, Αιτιολογία- εκτίμηση - Αντιμετώπιση, ΒΗΤΑ Ιατρικές Εκδόσεις ΜΕΠΕ, Αθήνα, 2004.
- Γιωτάκος Ο. και Τσιλιάκου Μ., Ο κύκλος της κακοποίησης, Εκδόσεις Αρχιπέλαγος, Αθήνα, 2008.
- Γιωτάκος Ο., Τσιλιάκου Μ., Τσίτσικα Α., Κακοποίηση παιδιού & εφήβου- Ανίχνευση, Αντιμετώπιση, Πρόληψη, εκδόσεις Πεδίο, Αθήνα, 2011.
- Δημάκης Π., Πρόσωπα και θεσμοί της Αρχαίας Ελλάδας, εκδόσεις Δημ. Ν. Παπαδήμα, Αθήνα, 1994.
- Δημόπουλος Χ., Εισηγήσεις Εγκληματολογίας, Ιστορική προσέγγιση-Σύγχρονη θεωρία- Κατευθύνσεις, εφαρμογές-Παγκοσμιοποίηση και έγκλημα, Εκδόσεις Νομική Βιβλιοθήκη, Αθήνα, 2008.

- Ελευθεριάδης Α., «Η αιμομιξία στην ηθική και το φυσικό δίκαιο των αρχαίων λαών», όπως βρίσκεται στο: <http://eleftheriadis.edu.gr/i-efimerida-mas/diafora/13-aimomixia-hthiki-fusiko-diakio-arghaiwn-laww>.
- Ίδρυμα Μαραγκοπούλου για τα δικαιώματα του ανθρώπου-Σειρά ομάδας νέων, επιστημονική εποπτεία Κιούπης Δ., Νομική Βιβλιοθήκη, Αθήνα, 2007.
- Ιωσηφίδης Θ., Ποιοτική κοινωνική έρευνα- Μεθοδολογικές προσεγγίσεις και ανάλυση δεδομένων, Χωριανόπουλος Ι., «Η ποιοτική έρευνα με ημιδομημένες συνεντεύξεις και το πρόβλημα της εισόδου στο πεδίο: η περίπτωση της αστικής πολιτικής στην Ευρωπαϊκή Ένωση», εκδόσεις Κριτική, Αθήνα, 2006.
- Καϊάφα- Γκμπάντι Μ., Συμεωνίδου –Καστανίδου Ε., Ποινικός Κώδικας & Ειδικοί Ποινικοί Νόμοι, Νομική Βιβλιοθήκη, Αθήνα, 2009.
- Καραγιάννης Δ., «Επιμέτρηση της ποινής- Εγκληματίες Υπότροποι και καθ' έξη», όπως βρίσκεται στο: <http://www.karagiannislawfirm.gr/poiniko-dikaio/733-eglimaties-ipotropoi-kai-kathexi>.
- Καρζής Θ., Η Παιδεία στην Αρχαιότητα. Προφορικοί πολιτισμοί-Σπάρτη/Οι παιδαγωγοί της Ευρώπης-Αθήνα/Τα φώτα της ελληνικής παιδείας-Ρώμη, εκδόσεις Φιλιππότη, Αθήνα, 1997.
- Καρζής Θ., Η γυναίκα στην αρχαιότητα: προϊστορία-ανατολικοί πολιτισμοί-Ελλάδα-Ρώμη, εκδόσεις Φιλιππότη, Αθήνα, 1987.
- Κυριαζή Ν., Η κοινωνιολογική έρευνα- κριτική επισκόπηση των μεθόδων και των τεχνικών, εκδόσεις ελληνικά γράμματα, Αθήνα, 2009.

- Λάζος Γ., «Η σεξουαλικότητα ως αξία στη σύγχρονη Ελλάδα», Διδακτορική Διατριβή, Πάντειο Πανεπιστήμιο, Τμήμα Κοινωνιολογίας, 1995, όπως βρίσκεται στον Πάνδημο: <http://pandemos.panteion.gr/>.
- Λάζος Γ., Πορνεία και διεθνική σωματεμπορία στη σύγχρονη Ελλάδα- 1. Η εκδιδόμενη, Εκδόσεις Καστανιώτη, 2001, Αθήνα.
- Μαγγανάς Α., Λάζος Γ., Ο Ποινικός Κώδικας για τον Πολίτη- Μια επιλογή παραδειγμάτων, εκδόσεις Παπαζήση, Αθήνα, 1992.
- Μαντζίβης Κ., Αιμομειξία: Η φρίκη στην οικογένεια, Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα, 2000.
- Μουρατίδης Ι., Ιστορία Φυσικής αγωγής και αθλητισμού του αρχαίου κόσμου, εκτύπωση copy city digital, Θεσσαλονίκη, 2010.
- Μήνυμα Ελλάς, Κόκκοτας Γ., «Περί Βιασμού και ασέλγειας-Νομική ανάλυση», όπως βρίσκεται στο: <http://mynima-hellas.com/2012/11/viasmos-aselgia-ψυχική-βία-γυναίκα/>.
- «Νόμος που κυρώνει τη σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού», όπως βρίσκεται στο: https://www.ucy.ac.cy/mhc/documents/Legislation/Convention_on_the_Rights_of_Children.pdf.
- Ποιοτική κοινωνική έρευνα- Μεθοδολογικές προσεγγίσεις και ανάλυση δεδομένων, Ιωσηφίδης Θ., εκδόσεις Κριτική, Αθήνα, 2006.
- Πολυζώιδου Β., «Η ποινικοποίηση των πορνογραφικών παραστάσεων- Άρθρο 348 Γ (ελληνικού) ΠΚ», όπως βρίσκεται στον τιμητικό τόμο για τον καθηγητή Νέστωρα

Κουράκη με τίτλο «Έγκλημα και ποινική καταστολή σε εποχή κρίσης», εκδόσεις Αντ. Ν. Σάκκουλα, Αθήνα, 2016.

- Π.Ν. Σάκκουλας, «Ποινικός Κώδικας», όπως βρίσκεται στο:
http://www.poinikachronika.gr/Epikaira_focus.asp?id=7.
- Προεδρική Δημοκρατία, «Χημικός ευνουχισμός για 100 παιδόφιλους στη Βρετανία», όπως βρίσκεται στο: <http://hassapis-peter.blogspot.gr/2012/03/100.html>.
- Τσιγκρής Ά., Η σεξουαλική βία κατά γυναικών και παιδιών- έκθεση για την Ελλάδα, Εκδ. Αντ. Ν. Σάκκουλα, Αθήνα-Κομοτηνή, 2002.
- Τσιγκρής Ά., Η σεξουαλική βία κατά γυναικών και παιδιών- έκθεση για την Ελλάδα, Εκδ. Αντ. Ν. Σάκκουλα, Αθήνα-Κομοτηνή, 2002.
- Φαρσεδάκης Ι., Στοιχεία Εγκληματολογίας, εκδόσεις Νομική Βιβλιοθήκη, Αθήνα, 2005.
- Χριστοπούλου Ά., Εισαγωγή στην Ψυχοπαθολογία του ενήλικα, εκδόσεις ΤΟΠΟΣ, Αθήνα, 2008.
- Χωριανόπουλος Ι., «*Η ποιοτική έρευνα με ημιδομημένες συνεντεύξεις και το πρόβλημα της εισόδου στο πεδίο: η περίπτωση της αστικής πολιτικής στην Ευρωπαϊκή Ένωση*», στο:

ΞΕΝΟΓΛΩΣΣΗ

- Giddens A., Κοινωνιολογία, Εκδόσεις Gutenberg, Αθήνα, 2002.
- i Paideia, «Δείτε τι προβλέπει η τροπολογία για τη δημοσιοποίηση φωτογραφιών σκληρών δραστών», όπως βρίσκεται στο: <http://www.ipaideia.gr/eidhseis/deite-ti-provlepei-i-tropologia-gia-ti-dimosiopoisi-fotografion-skliron-draston.htm>.

- Mark C. & Howells K., Adult sexual interest in children, Academic Press, London, 1981.
- Maruna S. & King A., «Once a criminal, always a criminal?: ‘Redeemability’ and the Psychology of Punitive Public Attitudes», European Journal on Criminal Policy and Research, Vol. 15, Issue 1-2, 2009, όπως βρίσκεται στο:
<http://link.springer.com/article/10.1007/s10610-008-9088-1>.
- Porter R., Child sexual abuse within the Family, Tavistock Publications, London, 1984.
- Reinsberg C., Γάμος, εταίρες και παιδεραστία στην Αρχαία Ελλάδα, Μτφ: Δ. Γ. Γεωργοβασίλης και Μ. Pfreimter, εκδόσεις Παπαδήμα, Αθήνα, 1999.
- Lexigram, «Παιδεραστία», όπως βρίσκεται στο:<http://www.lexigram.gr/lex/arch>.
- Lexigram, «Ρήμα αποπλανώ», όπως βρίσκεται στο:
<http://www.lexigram.gr/lex/eni/ασέλγησαν#Hist1>
- LOWSPOT, «Άρθρο 347- Ποινικός Κώδικας- Παρά φύση ασέλγεια», όπως βρίσκεται στο: <https://www.lawspot.gr/nomikes-plirofories/nomothesia/pk/arthro-347-poinikos-kodikas-aselgeia-para-fysi>.
- News247, «Σε μία συμβολική κίνηση, ο Παρασκευόπουλος καταργεί διάταξη για ασέλγεια παρά φύση μεταξύ αρρένων», όπως βρίσκεται στο:
<http://news247.gr/eidiseis/politiki/se-mia-symvolikh-kinsh-o-paraskeyoyoylos-katargei-diataksh-gia-aselgeia-para-fush-metaksu-arrenwn.3826636.html>.
- Ti- einai.gr, όπως βρίσκεται στο: <http://ti-einai.gr/chat/>.

ΟΙ ΑΠΟΜΑΓΝΗΤΟΦΩΝΗΜΕΝΕΣ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Υποκείμενο 1: αποπλάνηση παιδιών που δε συμπλήρωσαν τα 12 έτη κατ' εξακολούθηση και κατά συρροή, κατάχρηση ανηλίκων που δε συμπλήρωσαν τα 14 έτη σε ασέλγεια από εκπαιδευτικό κατ' εξακολούθηση και κατά συρροή

Πανεπιστημιακής μόρφωσης, οικονομικά ευκατάστατος, έγγαμος με 2 παιδιά (αγόρια).

Κατηγορία: αποπλάνηση και ασέλγεια, πρώτη φορά στη φυλακή. Ποινή: 25 έτη.

Μεγάλωσα και με τους 2 γονείς και έχω μια αδελφή ένα χρόνο μεγαλύτερη. Πάρα πολύ καλές σχέσεις με τους γονείς, ένα ήσυχο και ήρεμο περιβάλλον χωρίς εντάσεις. Ήρεμη παιδική ζωή, δεν υπήρξε κακοποίηση από το οικογενειακό περιβάλλον εκτός από το ότι ήμουν αριστερόχειρας και έτρωγα ξύλο για να γράφω με το δεξί. Δεν υπήρχε ξυλοδαρμός στο σπίτι ή εντάσεις, οι σχέσεις των γονιών μου ήταν πολύ καλές. Πάρα πολύ καλές σχέσεις με το σχολείο και τους φίλους, συμμετείχα στην παρέα, δεν ένιωσα ποτέ απόρριψη. Με τη γυναίκα μου είμαστε από τα 18 μαζί και είναι η πιο μακροχρόνια σχέση μου, γιατί γνωριστήκαμε πριν το Πανεπιστήμιο στο σχολείο. Οι ερωτικές σχέσεις με τη σύζυγό μου ήταν πάρα πολύ καλές, είμαστε 35 χρόνια μαζί οπότε ξέρουμε ο ένας τον άλλον τόσο πολύ καλά που έβλεπες μέσα από τα μάτια και την αντίδρασή του αν ήταν καλά ή όχι. Γενικότερα ήμασταν πάρα πολύ καλά και δεν υπήρχαν προβλήματα ούτε οικονομικά.

Εγώ κατηγορούμαι ότι ασέλγησα κατά των κοριτσιών και ότι έβαζα το χέρι μου πάνω από το παντελόνι στα γεννητικά τους όργανα κάτι το οποίο εγώ δεν το έκανα, δεν ήταν τέτοια η πρόθεσή μου, παρεξηγήθηκαν οι κινήσεις μου κι αυτό ήταν όλο. Δεν είχα ποτέ στο παρελθόν κάποια κατηγορία, δεν είχα κατηγορηθεί ποτέ εκτός από την περίπτωση αυτή. Οι κινήσεις μου

παρεξηγήθηκαν στην αρχή από ένα-δύο και μετά κάθε μου κίνηση ήταν αυτή που διογκώθηκε και παρεξηγήθηκε. Ξεκίνησε από τα παιδιά και στη συνέχεια από τους γονείς. Τα παιδιά ενημέρωσαν τους γονείς τους και χωρίς να μου γίνει καμία ειδοποίηση ή κάποια σύσταση για να μιλήσουμε έγινε καταγγελία και βρέθηκα εδώ. Τα παιδιά (κορίτσια) είναι 8. Δεν μπορώ να εξασκήσω το επάγγελμα, γι' αυτό θα προσπαθήσω να βρω κάποια δουλειά και να συνεισφέρω στην οικογένεια. Επικοινωνώ σε καθημερινή βάση με τη γυναίκα και τα παιδιά μου και έρχονται μία φορά στις 15 ημέρες επισκεπτήριο.

Μέχρι και προχθές και σήμερα κατακρίνω την παιδευαστία, δεν έχω ακούσει εμπειρίες από άλλους κρατούμενους και γενικότερα δε συζητώ για αυτά τα θέματα (υπάρχει εκνευρισμός), Οποιοδήποτε βαρύ αδίκημα «σας είπα» το κατακρίνω.

Θα μπορούσε να υπάρχει μια ψυχολογική υποστήριξη πριν τη φυλακή σε αυτούς που το έχουν συνειδητοποιήσει και γνωρίζουν το πάθος τους, θα μπορούσε να προβλεφθεί ή να αλλάξει. Αν μπορούσα να αλλάξω (την ποινή) θα προτιμούσα κατ' οίκον περιορισμό ή βραχιολάκι γιατί ποιος δε θα το 'θελε; Αν γύριζα το χρόνο πίσω δε θα σηκωνόμουν από την έδρα, θα είχα βάλει ένα τείχος μπροστά και από εκεί και μετά θα ήμασταν δύο απέναντι πλευρές. Το ίδιο θα έκανα αν έβγαινα αύριο, γιατί βλέπω ότι πλέον σα δάσκαλοι είμαστε έρμια στον καθένα ο οποίος μπορεί να παρεξηγήσει. Έχουν αλλάξει πάρα πολύ τα δεδομένα από τη δική μου παιδική ηλικία μέχρι και σήμερα, έχουμε μπει στην άλλη πλευρά και μας κατακεραυνώνουν ανά πάσα στιγμή, δηλαδή οποιαδήποτε κίνηση γιατί μιλάμε για παιδιά. Μου άρεσε το επάγγελμά μου. Αυτό πλέον έχει μηδενιστεί, δεν υπάρχει, δεν υφίσταται γιατί το παιδί πρέπει να το προσεγγίσεις πρέπει να γίνεις ψυχολόγος, γιατί είναι διαφορετικοί χαρακτήρες. Τη στιγμή που κλαίει δεν μπορεί να πεις 'φύγε', θα πρέπει να το αγκαλιάσεις να το ενισχύσεις. Ε αυτό πλέον στο επάγγελμά μας είναι παρεξηγήσιμο.

Αν αυτό συνέβαινε στα δικά μου παιδιά θα προσπαθούσα να μιλήσω με τον συνάδελφο αν αυτό όντως έχει γίνει και από εκεί και μετά θα έκανα οποιαδήποτε νόμιμη διαδικασία. Σε μένα δεν ήρθε κανένας να μου κάνει μια επίπληξη και να μου πει: «Ξέρετε τι; Μας είπαν αυτό», κατευθείαν καταγγελία και μέσα σε 2 μέρες ήμουν στη φυλακή. Προφυλακίστηκα και μετά έγινε το δικαστήριο στο οποίο ήρθαν οι γονείς. Η ποινή που μου επιβλήθηκε είναι υπερβολική, αρνούμαι τις κατηγορίες και θα αρνούμαι γιατί δεν ήταν η πρόθεσή μου αυτή, γιατί στο παρελθόν είχα μαθήτριες που ήρθαν και κατέθεσαν ως μάρτυρες υπεράσπισης γιατί πλέον ήταν ενήλικες αλλά δεν έχει ληφθεί υπόψιν αυτό. Με τα αγόρια δεν υπήρχε θέμα και οι γονείς τους δεν είδαν στο διάστημα αυτό καμία τέτοια κίνησή μου. Ήρθαν στο δικαστήριο και κάποιοι ως μάρτυρες και τα αγόρια δεν είδαν τίποτα, αλλά εγώ είμαι με 25 χρόνια μέσα.

Τα παιδιά ήταν 10 ετών. Την προηγούμενη χρονιά δεν συνέβη κάτι και το λένε και τα παιδιά. Αυτό συνέβη τους τελευταίους τρεις μήνες γιατί παρεξηγήθηκαν οι κινήσεις μου, διογκώθηκαν και μετά κάθε μου κίνηση ήταν παρεξηγήσιμη, κάθε άγγιγμά μου φαινόταν ότι είναι ερωτικό, ενώ δεν είχα τέτοια πρόθεση ούτε στο παρελθόν ούτε είχα ανάγκη για μια τέτοια κίνηση, κατηγορήθηκα για αγγίγματα και όχι για κάτι παραπάνω και «προσέξτε!» για πάνω από το παντελόνι. Δεν απομόνωσα ποτέ παιδί, δε γύμνωσα κάποιο παιδί, δε γύμνωσα κάποιο μέρος του σώματός μου, τίποτα από όλα αυτά, μέσα [στην αίθουσα των μαθημάτων] είναι οι κατηγορίες μου. Άριστες σχέσεις με τους συναδέλφους ήταν στο πλευρό μου και στο δικαστήριο σαν μάρτυρες υπεράσπισης και δεν υπήρχε κάποιος που ήταν εναντίον μου ούτε στο σχολείο αυτό ούτε σε προηγούμενα σχολεία που ήμουνα.

Δεν βρέθηκε πορνογραφικό υλικό στο σπίτι μου.

Όταν βγω δε θα ήθελα να με παρακολουθεί κάποιος ψυχοθεραπευτής μέχρι στιγμής δεν νομίζω ότι το έχω ανάγκη. Βέβαια δεν είναι και οι κατάλληλες συνθήκες μέσα στη φυλακή. Δεν ξέρω μετά από χρόνια και εάν δεν καταπέσει το κατηγορητήριο στο εφετείο πως θα είμαι αλλά σήμερα δεν νομίζω ότι χρειάζομαι ψυχολογική υποστήριξη. Εδώ δουλεύω στο λογιστήριο και περνάει ο χρόνος μου παραγωγικά και δεν σκέφτομαι και πριν αρχίσω να εργάζομαι στη φυλακή η διέξοδος μου ήταν το βιβλίο. Ο εγκλεισμός είναι εγκλεισμός και δεν είσαι στην καλύτερη κατάσταση που θα μπορούσες να είσαι έξω, αλλά προσπαθείς μέσα σε αυτήν εδώ την κατάσταση να μπορέσεις να βρεις τις ισορροπίες.

Υποκείμενο 2: πορνογραφία ανηλίκων κατ' εξακολούθηση, αποπλάνηση ανηλίκων κατά συρροή

Πανεπιστημιακή μόρφωση και μάστερ. Ήμουν οικονομικά ευκατάστατος και χαλάγαμε και πολλά λεφτά στο εξωτερικό γιατί η ζωή εκεί είναι ακριβή.

Πολύ καλές σχέσεις στον εργασιακό χώρο με τους συναδέλφους και με τους ανωτέρους.

Άγαμος, χωρίς παιδιά.

Κατοχή ή μάλλον εισαγωγή σε παιδική πορνογραφία μέσω διαδικτύου που ουσιαστικά είχα σημειώσει μια σειρά από sites για να τα μπλοκάρω και μπήκαν από τον υπολογιστή (της δουλειάς) κάτι ωραίοι τύποι ε και την πάτησα εγώ εντάξει, αυτός δηλαδή που ήταν χρεωμένοι ο υπολογιστής επάνω του. Το περίεργο ήταν ότι το βγάλανε το ένταλμα μετά από 5ετία, δηλαδή ήρθαν για ανάκριση και φύγανε. Βέβαια έγινε ολόκληρος ντόρος στη δουλειά, έγινε χαμός και αναγκάστηκα και έφυγα από εκεί παραιτήθηκα και συνέχισα αλλού.

Είχα σημειώσει μια σειρά από site παιδοφιλικά και site που είχαν εικόνες παιδικής πορνογραφίας για να τα μπλοκάρω από το διαδίκτυο, δηλαδή με το που προσπαθείς να μπεις στη σελίδα από τα windows μπορείς να σετάρεις τον server έτσι που να σου λέει ότι αυτή η σελίδα

απαγορεύεται γιατί περιέχει υλικό τάδε. Αν ήθελα να μπω εγώ- αυτό μου είπαν και οι αστυνομικοί όταν ήρθαν: απορούμε πως σε βρήκαμε με τις γνώσεις που έχεις- έκανα μια σύνδεση της crip με έναν server (άλλης χώρας) και έμπαινα από εκεί και όχι από υπολογιστή της δουλειάς μου, γιατί έτσι ήρθες κατευθείαν και με βρήκες. Είναι σαν να λέω είμαι εγώ και είμαι εδώ! (γελάει). Δηλαδή αν ήθελα να έχω πρόσβαση για να δω ο ίδιος δεν θα με βρίσκανε. Ουσιαστικά κάνει σύνδεση ενός server με έναν άλλον server, είναι 3-4 στον κόσμο που ξέρω εγώ. Και έτσι τι κάνεις; Μπαίνεις στο διαδίκτυο αλλά από ένα άλλο μηχάνημα που είναι δεκάδες χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά. Ο υπολογιστής που μπήκα ήταν ανιχνεύσιμος. Ήταν κοινός στο τμήμα αλλά ουσιαστικά έριξαν το φταίξιμο σε εμένα γιατί εγώ ήμουν ο υπεύθυνος. Τα είχα βρει αυτά τα site γιατί τα ήξερα από παλαιότερα και λέω κάτσε να τα κόψω που τα είχα σημειώσει και μπήκαν και είδαν οι άνθρωποι διάφορα κόλπα εκεί πέρα.

Σε μερικά site υπάρχει αντίτιμο αλλά γενικά όχι. Εδώ υπάρχουν τέτοια site στην Αμερική που τα φτιάχνει μέχρι και η αστυνομία που από εκεί ψαρεύει διευθύνσεις των παιδόφιλων «για να τον βάλουμε αυτόν στη λίστα να δούμε που μπαίνει».

Σε chat, forum, έμπαινα πολύ πιο παλιά όχι από συνήθεια ή οτιδήποτε άλλο, κυρίως για να μπορέσω να δω που υπάρχει τέτοιο υλικό για να μπορέσω να αποκρύπτω site από το διαδίκτυο «πες μου που είναι να πάω να δω» ας πούμε και μου έλεγαν site φωτογραφιών γεμάτο με το οποίο έπαθα πλάκα μόλις είδα την εικόνα. Το είδα και λέω «Παναγία μου!» καμία σχέση με κοινωνικού δικτύου, ένας τεράστιος server με φωτογραφίες παιδικής πορνογραφίας και ούτε καν μασκαρισμένες δεν ήταν εκείνη την εποχή. Μασκαρισμένες είναι ότι έπρεπε να σου πει κάποιος το ok και να σου δώσει password για να μεις. Password από αυτά τα εύκολα που σημαίνει 12345. Ένα πολύ γνωστό site είχε πολλές παρεμβάσεις, ως και εγώ το είχα καταγγείλει στην αστυνομία. Το συγκεκριμένο ενώ ήταν φωτογραφιών (site)—το οποίο είναι το πιο γνωστό τώρα,

μπαίνει με τη gmail διεύθυνσή σου και κάνεις ένα χώρο που μπορείς να ανεβάσεις φωτογραφίες όπου τις στέλνεις για δημόσιες ή ιδιωτικές. Κάτι παρόμοιο σε πολύ διαφορετική μορφή βέβαια ήταν και αυτό το οποίο είχε καταλήξει να έχει απίθανο περιεχόμενο, ούτε καν πορνογραφικό υλικό, ήταν μόνο παιδικής πορνογραφίας και το είχαν κλείσει για 2-3 χρόνια γιατί του είχε επιτεθεί η Eurropol για την ακρίβεια. Ασχολούμαι με αυτό το θέμα την τελευταία δεκαετία και περισσότερο για προστασία.

Δεν είχα συναντήσει ποτέ κάποιον από κοντά που να είχα γνωρίσει σε chat, το απέφυγα εντάξει. Θα μπορούσα, γιατί μάλιστα ήμουν πολύ κοντά του, αλλά το απέφυγα γιατί δεν ξέρεις τι μπορεί να βγάλει μια τέτοια συνάντηση. Θα είχε ενδιαφέρον μία τέτοια συνάντηση, γιατί μαθαίνεις όχι μόνο πως λειτουργεί το σύστημα αλλά και για την ψυχολογία τους. Μα είναι πιθανό να το απέφευγε και ο ίδιος δηλαδή πολύ σπάνια θα γίνει κάτι τέτοιο. Κι αυτός ο οποίος θα επιδιώξει μια τέτοια συνάντηση και κινδυνεύει και είναι μάλλον πρωτάρης και δε το έχει σκεφτεί, γιατί δεν ξέρεις τι μπορεί να σου βγάλει μια τέτοια συνάντηση. Έχω μιλήσει μόνο με εξωτερικό όχι με Έλληνες, γιατί εδώ τα συμβάντα δεν είναι τόσο πολύ κοινωνικής δικτύωσης των παιδόφιλων πιστεύω, αλλά είναι καταστάσεις όπως ακούμε αρπακτικού. Είναι ότι βρήκαμε ένα παιδί πρόχειρο εκείνη τη στιγμή και κάναμε κάτι που τιμωρείται με ισόβια ή με 25 χρόνια, το οποίο δε σημαίνει ούτε καν ασέλγεια σημαίνει βιασμό. Δεν υπάρχουν πολλές περιπτώσεις κατοχής.

-Πιστεύετε ότι η έκθεση σε τέτοιου είδους πορνογραφικού υλικού είναι ικανή να ωθήσει κάποιον στην ασέλγεια ή το βιασμό;

-Εγώ πιστεύω ότι το αντίθετο κάνει, σταματάει τις ορέξεις. Τουλάχιστον αν μπορείς να δεις (πορνογραφικό υλικό), δε χρειάζεται να δεις το πραγματικό, το αληθινό. Αρκείται κάποιος στο

να δει ένα βίντεο ή μια σειρά από φωτογραφίες που τον ενδιαφέρουν, οι οποίες βέβαια είναι απαίσιες, για να μη φτάσει να κυνηγήσει, να φτάσει στην ασέλγεια για να μπορέσει να ξεκουμπώσει το παντελόνι με το κουμπί για να δει τον κόλο του πχ. Γι' αυτό στην Αμερική για να μπορούν να τους ελέγξουν έχουν μασκάρει ας το πούμε, μοιάζουν με ελεγχόμενα site για το θέμα της παιδοφιλίας ή το boy loving όπως λέγεται εκεί όταν πρόκειται για αγόρια μόνο τα οποία ανοιχτά αλλά μέσα σε κάποιους κανόνες. Αυτά είναι τα περισσότερα οργανωμένα από την αστυνομία μόνο και μόνο για να παίρνει διευθύνσεις. Από εκεί ψαρεύει ποιοι μπορεί να θέλουν παραπάνω ή να κάνουν παραπάνω, γιατί μερικοί βλάκες μιλάνε και πολύ ας πούμε. Ο αστυνομικός είναι πολύ εύκολο να καταλάβει ποιος είναι αυτός ο οποίος φαντασιώνεται, αυτός που είναι predator (=κυνηγός). Είναι πολύ εύκολο να καταλάβεις γιατί ο κυνηγός δε μιλάει, ενώ ο άλλος έχει φαντασιώσεις και μπορεί να σου πει ότι θες.

Το ίδιο πράγμα είναι, αγόρια- κορίτσια, 50-50. Ειδικά 2,3 site που είχα βρει είχε ό, τι ήθελες εκεί μέσα, είχε απίθανα πράγματα. Το ρώσικο μου έκανε εντύπωση τι περιεχόμενο είχε και τι φωτογραφίες δεκαετιών παλιές κι ήταν από την περιοχή της Ρωσίας και οι φωτογραφίες ήταν στη φύση, δήθεν φυσιολατρικές, δηλαδή γυμνιστών, αλλά δεν ήταν γυμνιστών ήταν παιδικής πορνογραφίας. Είχε και οι εικόνες τις οποίες εφόσον συνεννοούσουν με τον κάτοχο σου έδινε password- το οποίο δεν ήταν εύκολο- για να δεις πιο σκληρό υλικό. Ήταν πραγματικά παιδιά, γιατί οι περισσότερες ήταν τραβηγμένες αναλογικά και όχι ψηφιακά. Μα στη Ρωσία δεκαετίες πριν-τώρα δεν υπάρχει γιατί το έχει κυνηγήσει η Αμερική κυρίως- υπήρχε κύκλωμα τεράστιο. Η Ρωσία και η Ασία –εντάξει στην Ασία καθώς επίσης και στην ηπειρωτική Ασία, ένας δεκαοχτάχρονος μπορεί να μοιάζει με δωδεκάχρονο γιατί είναι η φύση τους τέτοια, μικροδείχνουν. Η Ρωσία είχε πολύ υλικό παιδικής πορνογραφίας και επί πληρωμή παιδική πορνογραφία, όπως ήταν και η Τσεχία πριν το '90, την εποχή του κομμουνισμού. Η Τσεχία είχε

ολόκληρη πόλη η οποία πρόσφερε αγόρια ή κορίτσια ανάλογα με το χρώμα της κουρτίνας. Αυτό μου το έχει πει άνθρωπος από την Τσεχία και δεν τον πίστευα και του λέω ‘αποκλείεται’. Μου λέει πήγαινε στη συγκεκριμένη πόλη και μόλις δεις μπλε κουρτίνα μπες για αγοράκι, στη ροζ για κορίτσι. Του λέω δεν είναι δυνατόν (γελάει). Πήγα, όχι για να μπω μέσα, μόνο και μόνο να δω αν είναι όπως μου τα είπε. Και λέω «τι κάνουν όλες αυτές οι κουρτίνες ίδιων χρωμάτων;» Μου λέει «δεν καταλαβαίνεις; Ό, τι γίνεται και στη Ρωσία». Προσφορά με αμοιβή. Τότε επί κομμουνισμού μπορούσες να είχες ο, τι ήθελες, όχι παιδιά αλλά και γυναίκες, μόνο με μια κάλτσα ας πούμε, με ελάχιστο αντίτιμο.

Από ότι έχω ακούσει στα chat μπαίνουν και παιδιά, αλλά τις περισσότερες φορές δεν είναι παιδιά, είναι παιδόφιλοι που κάνουν τα παιδιά. Στα site αυτά με το πορνογραφικό υλικό που είναι κοινωνικής δικτύωσης πολύ σπάνια. Αλλά υπήρχαν κάποιοι παιδόφιλοι που ήταν ενεργοί και έβαζαν τα αγόρια ή τα κορίτσια που είχαν, όντως να συμμετέχουν, αλλά είναι σπάνια περίπτωση.

Οι φαντασιώσεις με παιδιά είναι κάτι που χρήζει θεραπείας, είναι αντικανονικό και ψυχολογικό και μάλιστα πολύ δύσκολα θεραπεύεται, αλλά θεραπεύεται. Σαφώς δε θεραπεύεται με εγκλεισμό, δηλαδή ο εγκλεισμός μερικές φορές σε κάνει ακόμα χειρότερο. Θέλει εγκλεισμό σε ειδικό ίδρυμα και με ειδικούς ψυχολόγους ή ψυχιάτρους για να μπορέσεις να φτάσεις σε κάποιο σημείο να το ελέγξεις και να είσαι ξανά στην κοινωνία και πάλι θες έλεγχο και επανέλεγχο κάθε τρεις και λίγο. Υπάρχουν κάποια προγράμματα στην Αμερική από ότι έχω ακούσει που είχαν πολλές περιπτώσεις, ένα μεγάλο ποσοστό. Νομίζω ένα από αυτά είχε αποτέλεσμα περίπου 60-70%. Ασχολούνταν ακόμα και με άτομα που είχαν περάσει σε ασέλγεια αλλά κυρίως δούλευαν με παιδόφιλους και όχι με παιδεραστές. Με αυτούς που βλέπουν και φαντασιώνονται μόνο, γιατί αυτοί μπορούν να θεραπευτούν πολύ πιο εύκολα. Όταν έχει φτάσει κάποιος στην πράξη δηλαδή

στο βιασμό είναι δύσκολο να επανέλθει μετά και είναι πολύ εύκολο να υπάρξει υποτροπή. Αλλά όσοι είναι πριν την ασέλγεια στο όριο της παιδοφιλίας είναι δύσκολο να επανέλθουν αλλά θέλουν πολύ ειδική ψυχιατρική παρακολούθηση και όχι εγκλεισμό. Οι φαντασιώσεις πιστεύω θα υπάρχουν πάντα αλλά θα είναι κατευνασμένες. Ο εγκλεισμός που υφίσταται στην Ελλάδα δεν είναι σωστός γιατί δεν υπάρχει και σωστή ψυχιατρική παρακολούθηση γιατί πρέπει να είναι συνεχόμενη και να γίνεται από πολύ εξειδικευμένους ανθρώπους.

Η ποινή μου είναι 10 χρόνια για κατοχή παιδικής πορνογραφίας πρωτόδικη και σε 9 μήνες είναι το εφετείο μου και ελπίζω να πέσει στα μισά, τουλάχιστον μόνο για την κατοχή που είναι γύρω στην 5ετία και όχι το κατά συνήθεια. Έχω εκτίσει 2 χρόνια.

Ήταν επιλογή μου να μην κάνω οικογένεια και βοήθησε και η δουλειά μου σε αυτό γιατί από τη δεκαετία του '80 ήμουν σε ένα αεροπλάνο μέσα όπου γης και πατρίς. Η μόνη τριετία που ήμουν εδώ ήταν αυτή που ήμουν σε μία ελληνική εταιρεία το '80 με '83.

Μεγάλωσα και με τους δύο γονείς, βέβαια ο πατέρας μου πέθανε όταν ήμουν στα μέσα της παιδικής ηλικίας, δηλαδή 10 χρονών από φυσικά αίτια. Πολύ καλές σχέσεις ειδικά τον πατέρα μου τον έκανα ότι ήθελα, ήμουν ό, τι χειρότερο γι' αυτόν (γελάει). Είμαι μοναχογιός. Η μητέρα μου πέθανε όταν ήμουν 38 χρονών και πιο πολύ είχε σχέση εξάρτησης η μητέρα μου από εμένα παρά εγώ. Δημιουργούσε θέματα όπως βέβαια και η κάθε μητέρα. Έχω φτάσει να γυρίσω από [...] (ενν. την πόλη που διέμενε στο εξωτερικό) τρεις μέρες πριν γίνω πολίτης αυτής της πόλης και με έπαιρνε η μάνα μου και μου έλεγε «γύρνα πίσω γιατί δε θέλω να μείνεις εκεί». Είχε τρελαθεί στην κυριολεξία, την είχα πάρει μια σειρά από τηλέφωνα αυτό το εξάμηνο γιατί είχα εξαφανιστεί. Στο αεροδρόμιο μου έλεγαν «αυτό είναι λάθος που κάνεις, φύγε μετά από 48 ώρες!». Όταν ήμουν παιδί ήταν σαν όλες τις μαμάδες, δεν είχε καμία ιδιαίτερη τρέλα ούτε τότε

ούτε μετά. Απλώς σε κάποιες περιπτώσεις που εξαφανιζόμουν πάθαινε πλάκα. Κανένα βίαιο περιστατικό, γιατί κι αυτή ήταν θύμα δικό μου απλά δεν ήταν εύκολο, ενώ ο πατέρας μου ήταν. Μάλλον ο πατέρας μου με ήξερε. Ήξερε τι θηρίο είμαι και πάντα ήταν θέμα χρημάτων ή χάρις και μου έλεγε «σκάσε και λέγε τι θέλεις!». Και στον πατέρα μου άρεσαν τα ταξίδια αλλά εγώ είχα τρελά ταξίδια στη ζωή μου. Ο πατέρας μου έκανε ταξίδια υπό την έννοια του τουρισμού.

Ήμουν καλός μαθητής και είχα βαθμούς μέτριους προς το καλούς. Καλά δεν προσπαθούσα να φτάσω στο 17 και στο 18, ήμουν στο 15-16. Δεν είχα φασαρίες και δεν κοίταγα να εμπλακώ κιόλας. Με τους φίλους μου είχα τέλειες σχέσεις και ακόμα έχω 2-3 που είναι οι μόνοι που με στηρίζουν σε αυτήν την ιστορία την τρέχουσα. Τους έχω από τη φοιτητική εποχή. Είχα εκτεταμένες παρέες, αλλά οι πραγματικοί φίλοι επιλέγονται. Ήμουν το πειραχτήρι της παρέας κι αυτός που οργάνωνε, που δημιουργούσε την ομάδα, αλλά όχι ο αρχηγός απαραίτητα. Είχα αρκετές ερωτικές συντρόφους και στην εφηβική και στη μετεφηβική ηλικία. Εντάξει υπήρχαν κάποιες που ήταν αρκετά μακροχρόνιες. Εντάξει δεν ήταν κάτι στέρεο, εάν ξέρεις ότι στο κάθε μέρος θα μείνεις 2,3,1 ή 5 χρόνια. Και για να το αρχίσεις θα πρέπει να είσαι πολύ σίγουρος. Δεν είχα σκεφτεί ποτέ το γάμο ή την οικογένεια. Η ποιότητα της σχέσης που είχα ήταν αρκετά καλή, αλλά όταν ξέρεις ότι σε 1,2 χρόνια θα υπάρχει ένας επόμενος προορισμός ή όταν πρόκειται για Ελληνίδα είναι πολύ δύσκολο όσο και να λέει η γυναίκα κάτι τέτοιο αλλά όταν φτάνει ο άντρας να εξαφανίζεται για 6μηνα και 8μηνα και για ολόκληρους χρόνους και να έρχεται μόνο για ένα Σαββατοκύριακο σπίτι ή για 3-4 μέρες δε θα πάει. Κι αν πάει δε θα είναι..(εννοεί καλό). Είχα (γενικά) ικανοποιητικές σεξουαλικές σχέσεις.

Κοιτάζτε απλώς τυχαία εγώ μπήκα σε ένα site μία φορά τέτοιο και είδα το περιεχόμενο και τον ψυχισμό από πίσω και είπα να ακολουθήσω, γι' αυτό και μπήκα σε μια σειρά από site που δεν τα ήξερε καν η αστυνομία ενώ εγώ τα ήξερα. Ήταν δεκαετίες πριν που είχα κάνει μια τυχαία

πρόσβαση στο χώρο αυτό των παιδόφιλων μέσα από ένα γνωστό από τη δουλειά ο οποίος μου ανέφερε τέτοια πράγματα και πιθανά ήταν παιδόφιλος γιατί ήξερε όλα αυτά που σας είπα πριν για την Τσεχία. Και μετά λέω κάτσε να ψάξω τι κάνουν αυτοί και σε κάποιο σημείο είπα ότι πρέπει να είσαι έως παλαβός για να επιμείνεις σε κάτι τέτοιο. Για να το δεις ή να φαντασιωθείς ίσως είναι θεραπεύσιμο αλλά όσοι φτάνουν σε επίπεδο παιδεραστίας δεν είναι και εύκολο να επανέλθουν. Και το θύμα πως θα επανενταχθεί είναι ένα πολύ δύσκολο θέμα νομίζω και δεν επανεντάσσεται ποτέ ουσιαστικά, μένει. Μάλιστα ίσως να έχουν και δίκιο κάποιοι ψυχίατροι κλασικοί παλιοί, οι οποίοι λένε ότι το θύμα παιδεραστίας ή θα γίνει παιδεραστής ή θα το επαναλάβει και ο ίδιος κάποια στιγμή.

-(Εγώ)Υπήρξε διέγερση στη θέαση παιδικού πορνογραφικού υλικού;

- Ναι, εντάξει μερικές φορές...

Δε θα το ξαναέκανα στο μέλλον ή τουλάχιστον αν ασχολιόμουν θα φρόντιζα να είναι καθαρές οι καταστάσεις, δηλαδή θα ασχολιόμουν σε κομμάτι της υγιούς κοινωνίας και όχι να ψάχνω χωρίς οκ από την αστυνομία. Αν ήταν θα το έκανα για να ψαρεύω παιδόφιλους. Ναι, σαφώς και έχω μετανιώσει. Τουλάχιστον δε θα ξέχναγα το τετράδιο που είχα με τα site μέσα (γελάει) και θα τα είχα κόψει αυτά για να μην άρχιζε όλη αυτή η ιστορία ας πούμε (γελάει). Γιατί μπορείς να το ελέγξεις, μπορείς να ξεφύγεις εξαρτάται βέβαια κι από το ψυχισμό. Αν έχεις τον ψυχισμό του πραγματικού παιδόφилου, δεν ξέρω πέφτεις όλο και πιο βαθιά. Αν πας με το σκεπτικό «για να δούμε κι αυτό το πράγμα τι είναι» ναι εκεί πρέπει πολύ γρήγορα να καταλάβεις και να φύγεις.

Είναι υπερβολικές οι ποινές. Εδώ οι ποινές είναι περιέργες. Γενικά των παιδόφилων οι ποινές είναι αρκετά μεγάλες στην Ελλάδα. Τα 10-15 χρόνια που είναι οι μέγιστες είναι αρκετά μεγάλες. Στην Αμερική για παράδειγμα είναι 2 έως 5 χρόνια αλλά σημαίνει πάρα πολλά πράγματα.

Σημαίνει είσοδος σε μία λίστα για ψυχοθεραπεία και ειδική παρακολούθηση. Σε αυτήν την περίπτωση η μακροχρόνια περίοδος εγκλεισμού σε ένα σωφρονιστικό κατάστημα ποινικού στυλ έστω κι αν είναι λίγο πιο ομαδοποιημένο με ανθρώπους ηθών δεν προσφέρει τίποτα, μάλλον χαλάει. Το αντίθετο πιστεύω μπορεί να προκαλέσει. Όταν βγει από εδώ θα αρχίσει να ψάχνει πιο πολύ ή θα ψάχνει την επανάληψη πιο πολύ. Θέλει πολύ ψυχολογική υποστήριξη και πολύ ειδικούς χειρισμούς. Ακόμα και κατά την περίοδο του εγκλεισμού θέλει και φαρμακευτικές θεραπείες και ψυχιατρικές θεραπείες πολύ ειδικές. Ο χημικός ευνουχισμός είναι σε περίπτωση επιθετικού τελείως παιδεραστή. Είμαι υπέρ γιατί μερικές περιπτώσεις δε λύνονται διαφορετικά. Με μαχητική ψυχανάλυση αλλάζει η φαντασίωση μέχρι να καταλάβεις ότι αυτό δεν ήταν τίποτα, όχι εύκολα αλλά αλλάζει. Κυρίως είναι να καταλάβεις ο ίδιος όχι μόνο ότι είναι αντικοινωνικό αλλά να καταλάβεις τη σοβαρότητα που έχει και πόσο λάθος είναι και από εκεί και μετά αρχίζεις και βοηθάς και εσύ μόνος στου τον εαυτός ου και τους άλλους να βγεις από αυτό το μποτιλιάρισμα των σκέψεων.

Η καθημερινότητα στη φυλακή εντάξει δεν είναι άσχημη, αλλά γενικά στη φυλακή το άσχημο είναι ότι δεν ξεφεύγει το μάτι. Η παιδεραστία είναι κάτι που πρέπει να αντιμετωπίζεται πολύ πιο αυστηρά αλλά όχι με φυλάκιση. Θέλουν ειδικό χειρισμό. Δηλαδή για να τους απομακρύνεις για 15, 20, 25 χρόνια που είναι ο ελληνικός νόμος για μένα δεν κάνεις τίποτα. Δηλαδή τους απομακρύνεις και μετά γίνεται το ίδιο ακόμα και χειρότερο. Σίγουρη η υποτροπή.

Ένας συνάδελφος πιστεύω είδε τις σημειώσεις μου και το πιο πιθανό είναι να μπήκε κι αυτός για να δει. Μπήκε αλλά η πρόσβαση ήταν αρκετά μεγάλη γι' αυτό και τη βρήκαν. Δεν ξέρω ποιο από τους 7,8 συναδέλφους που ήμασταν μέσα στους 5,6 υπολογιστές, απλώς ήταν 2,3 άτομα που

καθόντουσαν στον συγκεκριμένο υπολογιστή. Η αστυνομία ήρθε μόνη της από παρακολούθηση από τη Δίωξη Ηλεκτρονικού Εγκλήματος. Φαινόταν ποιος είσαι και που είσαι με τη μία.

Μόλις βγω θα ήθελα να παρακολουθήσω κάποιο είδος ψυχοθεραπείας, αν υπάρχει κάτι τέτοιο να! Αλλά εξωτερικό. Μακάρι να μπορούσα στην Ελλάδα, αλλά δυστυχώς είναι πολύ πίσω. Και οι ποινές και η οργάνωση των χώρων υποδοχής των συγκεκριμένων κρατουμένων καθώς επίσης και το επίπεδο των ανθρώπων που είναι δίπλα τους είναι πάρα πολύ πίσω. Στο εξωτερικό υπάρχει ειδική φυλακή. Όχι σε όλο το εξωτερικό, γιατί υπάρχουν και κάποιες χώρες που είναι ακόμα πίσω, όπως και η Ιταλία πίσω είναι σε αυτό το θέμα, όπως και η Ισπανία το ίδιο.

Υπάρχουν όμως κάποιες χώρες όπως η Γερμανία, όπως η Ολλανδία, όπως τα σκανδιναβικά κράτη, η Αμερική και ο Καναδάς που δεν έχουν καμία σχέση, είναι η μέρα με τη νύχτα. Κυρίως πιστεύω ότι σε αυτή την περίπτωση ο ειδικός ψυχολόγος θα καταλάβαινε ότι δεν είσαι η ίδια περίπτωση με τον παιδόφιλο. Είναι πολύ εύκολο να το καταλάβει αυτό και να πει αφήστε τον ή ακόμα και να πει χρησιμοποιήστε τον αν θέλει να σας βοηθήσει. Θα με απέτρεπε από το να κάνω πάλι το ίδιο με ένα σωστό πρόγραμμα... Δε μηδενίζει αλλά κόβει ένα πολύ μεγάλο ποσοστό, ένα κομμάτι από την περίπτωση επανάληψης.

Μετά από έναν εγκλεισμό μακροχρόνιο πρέπει πρώτα να φτιάξεις τη ζωή σου και μετά να σκέφτεσαι οτιδήποτε άλλο (οικογένεια). Πάλι να ξαναγυρίσω στη δουλειά είναι πολύ δύσκολο εκτός εάν πήγαινα εξωτερικό. Θα επιθυμούσα να γυρίσω πίσω στον τομέα που ήμουν, αλλά αυτό σημαίνει εξωτερικό τώρα πλέον να. Θα προτιμούσα να μείνω εδώ, αλλά για να είμαι στον ίδιο τομέα το θεωρώ λίγο απίθανο, οι δουλειές είναι μηδενικές αυτή τη στιγμή.

Υποκείμενο 3: αποπλάνηση παιδιού που δε συμπλήρωσε τα 12 έτη της ηλικίας του

Γυμνάσιο. Έχω δύο συντάξεις, δεν έχω πρόβλημα οικονομικό. Χήρος. Παντρεύτηκα μία με πολιτικό γάμο (αλλοδαπή), η οποία μου πέταξε την παντόφλα στα μούτρα και είμαι χωρισμένος και μόλις βγω θα πάω να κάνω αίτηση διαζυγίου. 10 χρόνια παντρεμένοι. Την είχα οικιακή βοηθό, αλλά ήταν τόσο πολύ γαλίφα- το 'χετε εσείς οι γυναίκες (γελάει)- «μαμάκα και μαμάκα» έλεγε στη συγχωρεμένη τη γυναίκα μου, η οποία ήταν επιληπτικά και έτσι είχα την οικιακή βοηθό. Και την αγάπησε η γυναίκα μου.

Κορίτσι δεν είχα, νυφάδες δεν είχα, γιατί και τα δύο μου αγόρια είναι ανάπηρα. Το ένα σε ψυχιατρείο και το άλλο το χέρι το δεξί του έχουν κόψει 12 πόντους κόκκαλο από γάγγραινα. Τα παιδιά αυτά τα έχω με τη γυναίκα μου που ήταν επιληπτικά, γι' αυτό και ο γιος μου είναι στο ψυχιατρείο. Γιατί η επιληψία με την ψυχοπάθεια είναι πρώτα ξαδέρφια. Και μου είχε πει ο γιατρός όταν της παρουσιάστηκε επιληψία: «Κύριε τάδε, παντρεμένος ή αρραβωνιασμένος;». Λέω «αρραβωνιασμένος». «Χώρισέ την» μου λέει γιατί θα είσαι δυστυχισμένος σε όλη σου τη ζωή. Η επιληψία δε θεραπεύεται. Την πήγα σε μια κλινική στην Αθήνα, ψυχονευρολογική κλινική, έκανε θεραπεία αλλά δεν έγινε τίποτα κι έτσι όταν αποφάσισα να την παντρευτώ έγινε οικογενειακό συμβούλιο με το συγχωρεμένο τον πατέρα μου και μου λέει: «αγόρι μου αν αυτό συνέβαινε σε σένα και σε χώριζε πως θα αισθανόσουν; Αντί αυτή η κοπέλα να γίνει καλά θα γίνει χειρότερα άμα τη χωρίσεις. Μια γυναίκα σου ανήκει παρ' την και εγώ θα σας βοηθήσω». Και την παντρεύτηκα επιληπτικά.

Ο ένας ο γιος πήρε της μάνας του τα ψυχολογικά προβλήματα και ο άλλος ντελαπάρισε το αυτοκίνητο γιατί έφτιαχναν το δρόμο και είχε χόμα και λάσπη και έπεσε σε ένα ρέμα και έσπασε το χέρι του. Του έβαλαν λάμα αλλά έπαθε γάγγραινα και του έκοψαν 12 πόντους

κόκκαλο. Αυτό που ξέρω είναι ότι συντηρώ δύο παιδιά εγώ τώρα. Κι αυτός που είναι στο ψυχιατρείο κι αυτός που δε δουλεύει με ένα χέρι. Εγώ τους στηρίζω οικονομικά και τώρα που είμαι φυλακή σχεδόν ένα χρόνο, μου στέλνει ο γιος μου για τα έξοδά μου – ένα πακέτο τσιγάρα στις τρεις μέρες- και μου αγόρασε σπίτι στο όνομά μου γιατί στον όνομά του δε θα μπορούσε να το αγόραζε γιατί θα είχε πρόβλημα με τα εφορία. «Τι να το κάνω εγώ το σπίτι;» του λέω, «το ένφια θα πληρώνω, θα νοίκιαζα μια γκαρσονιέρα και θα έμενα. Να το καρπωθεί το σπίτι η [αλλοδαπή] που δεν έχουμε χωρίσει ακόμα; Άμα φύγω από τη ζωή όλα δικά της θα είναι και οι συντάξεις και το περίπτερο-το έχω νοικιασμένο σε δυο αγόρια- και το σπίτι αυτή θα τα πάρει!» Μου λέει «όταν βγεις θα πάρεις το διαζύγιο». Αλλά μου είπε ο δικηγόρος «αν είσαι σε διάσταση μια πενταετία και έχεις δυο μάρτυρες παίρνεις το διαζύγιο χωρίς άλλη διαδικασία. Θέλει δε θέλει αυτή θα το πάρεις το διαζύγιο, είναι ο νόμος τέτοιος για τις αλλοδαπές».

Η συγχωρεμένη η γυναίκα μου, μου είχε πει «άμα φύγω από τη ζωή -αφού πέφτω στους δρόμους- άμα πέσω και χτυπήσω και φύγω από τη ζωή, θα παντρευτείς με την [αλλοδαπή]. Δεν έχουμε κορίτσια, δεν έχουμε νυφάδες, είναι καλή κοπέλα, την αγάπησα σα παιδί μου..» Λέω «θα δω τι θα κάνω». Όταν σχόλασα από το γραφείο να πάω σπίτι, ήταν ένας πρώτος ξάδερφός της δικηγόρος. Είχε φτιάξει το διαζύγιο (με εντολή της γυναίκας μου). Λέει «να σου συστήσω από εδώ τον ξάδερφό μου, είναι δικηγόρος. Σου δίνω το διαζύγιο να παντρευτείς την [αλλοδαπή]. «Χωρίς να με ρωτήσεις;» της λέω. Εν τω μεταξύ είχα ένα βαφτιστήρι και είχα πάει να το δω (σε επαρχιακή πόλη). Δεύτερη μέρα το δεκαπενταύγουστο επέστρεφα. Με κλείνει μια νταλικά και έπεσα πάνω στις μπάρες- κι αν δεν ήταν οι μπάρες θα έπεφτα κάτω στο ρέμα και θα σκοτωνόμουν ή θα έπιανε φωτιά το αυτοκίνητο- και το διαζύγιο το είχα ένα χρόνο στην τσέπη, δεν το αποφάσιζα. Και λέω άμα σκοτωνόμουνα πως θα ζούσε η γυναίκα μου, πώς θα συντηρούσε τα παιδιά; Θα χανόταν η σύνταξη, γιατί υπήρχε διαζύγιο. Πως θα πλήρωνε αυτή την

οικιακή βοηθό; Και γυρίζω και ξαναπαντρεύτηκα τη γυναίκα μου. Κάλεσα τον παππά στο σπίτι και μας έκανε μια ευχή για το γάμο και μας λέει «είστε εντάξει τώρα» και έστειλε στην επισκοπή την ευχή. Αυτή (ενν. την αλλοδαπή) είχε πάει στην [...] (ενν. τη χώρα της), είχε πάρει άδεια να κι όταν γύρισε είδε το γάμο πάνω στο τραπέζι. Και μου λέει: «Κύριε [...] ξαναπαντρεύτηκες;» και της λέω; «τι να έκανα; Πήγαινε έξω να δεις το αυτοκίνητο». Λέει «τι έπαθες;» Λέω «αυτό κι αυτό έπαθα. Γι' αυτό έκανα το γάμο για να μη χαθεί η σύνταξη». Γιατί σύνταξη έπαιρνα και παίρνω καλή. Ο γιος μου τώρα μου στέλνει 200, 300 ευρώ το μήνα για να παίρνω κάνα φρούτο, κάνα φαγητό που δε μου αρέσει εδώ και παίρνω απ' έξω και μου είπε ότι μου πήρε και το σπίτι. «Τι να το κάνω, του λέω το σπίτι;» Λέει «να έχεις ένα σπίτι ρε πατέρα», λέω «θα μας το πάρει η [αλλοδαπή]!» (γελάει) Αφού δεν έχω πάρει διαζύγιο, μόλις βγω πρέπει να άνω αίτηση, θα δω τι θα γίνει. Ή το διαζύγιο θα πάρω, ή θα την κοπανήσω να πάω σε καμία Ρουμανία σε καμία Βουλγαρία, γιατί με την σύνταξη που θα παίρνω θα είμαι μια χαρά.

Η ποινή μου ήταν σκέτη προβοκάτσια. Θα βγω με εγγύηση, ξέρω 'γω πως τα λένε; Με αναστολή! 12 χρόνια μου βάλανε και ξέρετε γιατί; 6 μου έβαλε ο εισαγγελέας αλλά δεν κράτησα τα νεύρα μου- η φυλακή με έκανε να είμαι νευρικός- και του λέω εσύ είσαι τσιγγανιστής. Πήγες στον καταυλισμό των τσιγγάνων, πήρες μια σπάθα και παίρνεις κεφάλια. «Άλλα 6!», μου λέει. «Βάλε όσα θέλεις!» του λέω. Αλλά του μίλησα έτσι γιατί αυτός ο δικηγόρος που είχα, αυτός έφτιαξε την προβοκάτσια με δύο μάρτυρες που τους είχε φίλους. Με κατηγορήσαν ότι έπαιζα με ένα τσιγγανάκι, 10 ετών. Εγώ είμαι ανίκανος από τότε που έχασα τα γυναίκα μου, σας μιλάω ειλικρινά θέλω να με πιστέψετε. Δεν είχα στύση στο πέος για να παίξω με μια κοπέλα και πολύ περισσότερο με ένα τσιγγανάκι που βρώμαγε από δέκα μέτρα μακριά. Και 10 ετών;! (απορεί). Δεν υπήρξε άλλο αδίκημα στο παρελθόν.

Εγώ είμαι Παναθηναϊκός και έπαιζε ο Παναθηναϊκός (με μια αντίπαλη ομάδα) και όταν έβαλε γκολ ο Παναθηναϊκός χάρηκα πολύ και πήγα μέσα στο σπίτι μου. Το σπίτι μου είχε μια τζαμαρία. Απέναντι ήταν η λέσχη (της αντίπαλης ομάδας). Πρόεδρος στη λέσχη ήταν ένας δικηγόρος και λέει 'αυτόν τον Παναθηναϊκό θέλω να τον εξοντώσεις να μην τον έχουμε εδώ' και βρήκε αυτόν τον τρόπο. Με τηλέφωνο, ανώνυμο τηλέφωνο, απόκρυψη στην ασφάλεια. Ένας παππούς παίζει με μία μικρή στο κρεβάτι. 20:00 η ώρα που με κατηγορούσανε εγώ έβλεπα το ποδόσφαιρο στη λέσχη κάτω στην καφετέρια με το γιο μου, με την κόρη της [αλλοδαπής] που μου πέταξε την παντόφλα στα μούτρα και ο καφετζής που είχε την καφετέρια. Οι τρεις καθόμασταν και βλέπαμε το ποδόσφαιρο. Ο μάρτυρας κατηγορίας που είχε κατασκευάσει ο δικηγόρος αυτός ήταν πρόεδρος της λέσχης. Λέει 20:00 η ώρα είχε το τσιγγανάκι. Λέω '20:00 η ώρα έβλεπα το ποδόσφαιρο που άρχιζε 19:30'. Κι ο εισαγγελέας το μάρτυρα κατηγορίας τον ψηλάφιζε μια ώρα να του πάρει την κατάθεση. Τους μάρτυρες τους δικούς μου τους τρεις- γι' αυτό τα πήρα στο κρανίο και τον είπα τσιγγανιστή.. Πάει ο γιος μου μάρτυρας. Του λέει «τι τον έχεις;» λέει «πατέρα». «Α! μάλιστα. Εντάξει πήγαινε- πήγαινε, αρκετά. Δεν τους άφηνε να μιλήσουνε. Ήταν προκατειλημμένος με λίγα λόγια. Πιστεύω ότι ο δικηγόρος αυτός ο οποίος μου πήρε 8.000 για να με απαλλάξει, με έχωσε μέσα 12 χρόνια. Τώρα στον έναν χρόνο θα με βγάλει με αναστολή, σε ένα μήνα.

Μεγάλωσα και με τους δύο γονείς, αδέρφια ήμασταν 6 και έχουνε πεθάνει τα 4 και είμαι εγώ και ο αδερφός μου, ο οποίος αυτός με έχει κλείσει μέσα! Αυτός έστρωσε την προβοκάτσια! Γιατί θέλει να μου φάει το κτήμα και τα σπίτια που έχω. Δεν έχω καλές σχέσεις μαζί του, δε μιλάμε κι έφτασα σε σημείο- ντρέπομαι να το πω- και πήρα το όπλο να τον σκοτώσω κι αυτόν και τη γυναίκα του. Είχε μια γυναίκα πρώτα που του έκανε περιουσία τεράστια, σκλάβα. Και τη χώρισε. Και ξέρετε που πέθανε; Σε μια καλύβα με χόρτα. Την είχε χωρίσει και είχε πάει σε ένα

βουνό με 5-6 προβατάκια κι εκεί πέθανε. Τα 2 παιδάκια που έκανε με την πρώτη γυναίκα τα έκανε απόπαιδα, γιατί αυτή που έχει τώρα είναι μια ύαινα, σκύλα, κακούργα. Και παντρεύτηκε την νουνά του γιου του. Αυτή η γυναίκα έριξε τη μάνα μου σε μια γούρνα με νερό για βοσκοτόπια, είχε πρόβατα η μάνα μου. Και της λέει «Σε παρακαλώ, έχω 30 προβατάκια, τα φέρνω εδώ γύρω-γύρω στο μαντρί. Μη φέρνεις τα πρόβατα εδώ, τόσος κάμπος δεν μπορείς να τα βοσκήσεις αλλού;» «Τι είπες μωρή παλιόγρια;» και την έσπρωξε σε μια γούρνα με νερό και τότε φοράγανε αυτά τα μάλλινα τα ρούχα και δεν ήξερε κολύμπι και φώναζε «Βοήθεια πνίγομαι, βοήθεια πνίγομαι!». Πέρναγε μια γυναίκα με το αγροτικό κατέβηκε κάτω γιατί άκουσε τις φωνές και τράβηξε τη συγχωρεμένη τη μάνα μου και την έβγαλε. Πάω να της κάνω μήνυση και πάω να βάλω μάρτυρα τη γυναίκα που την έσωσε. Πέφτει ο αδερφός μου πάνω μου και μου λέει «όχι μην το κάνεις εσύ είσαι καλός, να τη κλείσεις μέσα. Εντάξει γυναίκες είναι λογοφέρανε, την έσπρωξε, γλίστρησε, έπεσε μες στη γούρνα. Κι από τότε δεν είχα σχέσεις.

-(Εγώ)Ποια η σχέση του αδερφού σας με το δικηγόρο που σας κατηγορήσε;

-Θα σας πω. Είχε ένα γιο ο αδερφός μου, φοιτητή. Και ο γιος του τηλεφώνησε στην ασφάλεια και ήρθε η ασφάλεια 21:00 η ώρα. Εάν έπαιζα εγώ με το τσιγγανάκι στο κρεβάτι, δε θα χρονοτριβούσε η υπόθεση; Η ασφάλεια ήταν 500 μ από τη γκαρσονιέρα μου, με το τηλέφωνο θα ερχόντουσαν. Και είπε 20:00 η ώρα έπαιζε ο τάδε με το τσιγγανάκι κι ήρθαν 21:00 η ώρα αυτοί και δεν υπήρχε ούτε τσιγγανάκι ούτε τίποτα. Ήρθε η ασφάλεια 21:00 η ώρα και βλέπω από κάτω κόσμο. Λέω «κανένα τρακάρισμα θα έγινε». Και ήμουν αμέριμος. Άμα ήμουν κατηγορούμενος, το αμάξι το είχα παρκάρει 100 μ από τη γκαρσονιέρα μου θα πήγαινα στην αγροτική οικεία μου και θα την άραζα εκεί και θα απέφευγα το αυτόφωρο. Ήρθε η αστυνομία και με πήρε και το είδα το τσιγγανάκι στην ασφάλεια. Τώρα αυτό ήταν, άλλο ήταν; Δεν ξέρω. Το είχε πιάσει ο ασφαλίτης από το χέρι και το έφερε μέσα. Εμένα με είχε πιάσει υπογλυκαιμία γιατί πάσχω από

ζάχαρο, είμαι διαβητικός και είπα σε έναν ασφαλίτη λίγο ζάχαρη ή καμία πορτοκαλάδα. Κι όπως το περάσανε (το τσιγγανάκι) λέει ο ασφαλίτης της μικρής «αυτός είναι ο παππούς που έπαιζες στο κρεβάτι;» Κάνει μια έτσι το κοριτσάκι με βλέπει και λέει «αυτόν τον άνθρωπο πρώτη φορά τον βλέπω, δεν τον ξέρω, δεν τον έχω ξαναδεί αλλά ούτε και σε κανένα κρεβάτι έχω πάει μέχρι σήμερα. Εγώ είμαι μικρό κορίτσι δεν ξέρω από τέτοια πράγματα». Κι ο ασφαλίτης δε τα έγγραψε αυτά. Έγραψε ότι ήρθαν και με πήραν από την γκαρσονιέρα- κι έγγραψαν ότι στον πρώτο όροφο συνέβαιναν αυτά. Αν δείτε τη δικογραφία- εσείς που είστε και κοπελίτσα- θα πείτε τρελοί είναι αυτοί οι δικασταί και του έβαλαν 6 χρόνια φυλακή; Λένε στον πρώτο όροφο, 20:00 η ώρα ο τάδε έπαιζε με το τσιγγανάκι. Η γκαρσονιέρα μου ήταν στο δεύτερο όροφο. Στον πρώτο όροφο ήταν ένα κομμωτήριο. Το τσιγγανάκι ήταν χωρίς τους γονείς του στην ασφάλεια, είπαν ότι είναι από χωρισμένους γονείς. Ο πατέρας έμενε [...] (σε άλλη πόλη), η μάνα της έμενε [...] (σε άλλη πόλη) κι αυτό έμενε με μία θεία της. Και επαιτούσε, ζητιάνευε στην παραλία. Δεν ξέρω αν αυτό το κοριτσάκι είχε σχέσεις με το κομμωτήριο. Αυτός ο κομμωτής είχε κοριτσάκια που μάθαιναν την κόμμωση. Ξέρω 'γω αν κάποιος συγγενής του, ο πατέρας του, ο παππούς του είχε πάει, είχε κλειδί του κομμωτηρίου, δεν ξέρω. Μετά με κλείσανε μέσα, μετά περίμενα αφού το τσιγγανάκι είπε δεν το ξέρω, έπρεπε να φύγω. Με κράτησαν μέσα και με έβαλαν αυτόφωρο και 20.000 πρόστιμο εγγύηση και κάθε πρωί και απόγευμα να δίνω παρόν στην ασφάλεια. Και λέω στην εισαγγελέα κάντε μου μία χάρη να δίνω παρόν πρωί μεσημέρι βράδυ στην ασφάλεια αλλά τα 20.000 που να τα βρω τώρα; Λέει «ό, τι λέει ο νόμος. Εμείς χάρες δεν κάνουμε». Ήταν Τετάρτη και μου λέει ο δικηγόρος αυτός που είχε κατασκευάσει τους μάρτυρες «αν δεν καταθέσεις μέχρι την Παρασκευή 20.000, τη Δευτέρα θα βγει ένταλμα συλλήψεως».

Εγώ ήμουν αμπελουργός και πήγαινα κρασιά στις ταβέρνες. Είχα πάει τα βαρέλια αλλά δεν μου είχαν δώσει τα λεφτά ακόμα, μου τα χρωστάγαν. Ο αδελφός μου είχε 850.000 ευρώ στην Ελβετία, αλλά δεν τον πλησίαζα αφού αυτός προσπαθούσε να μου φάει το κτήμα. Από κάτι ξαδέλφια είχα μαζέψει 5-6.000. Κάνει αίτηση ο δικηγόρος να κατεβάσουν το ποσό των 20.000 και να φτάσει στις 12.000. Ο εισαγγελέας δε δέχτηκε να κατεβάσει το ποσό. Κι έτσι πήγα να πάρω αυτά τα λεφτά που μου χρωστάγανε από τα βαρέλια. Πήγα σε μια ταβέρνα που είχα δώσει δυο βαρέλια και έπρεπε να πάρω 500 ευρώ, 250 το κάθε βαρέλι. Μου λέει «δεν έχω να σου τα δώσω» και πήρε 25 ευρώ από ένα τραπέζι που είχε και μου λέει «παρ' τα μόνο αυτά έχω». Πάω σε άλλη ταβέρνα μου δίνουν 50 ευρώ, πάω σε άλλη μου δίνουν 20 ευρώ. Κι έτσι μάζεψα 1.000 ευρώ. Και μου είπε ο δικηγόρος αν δεν έχω μαζέψει τα χρήματα να κάτσω στην Έδεσσα. Και νοίκιασα μια γκαρσονιέρα δίπλα στην αστυνομία και είχα φίλους αστυνομικούς κι έτσι ένιωθα ασφάλεια. Θα με ειδοποιούσε κάποιος όταν ερχόταν το ένταλμα συλλήψεως. Αυτός που είχε την γκαρσονιέρα μου ζητούσε συνέχεια λεφτά, μία για τον ένφια μία για το νερό, μία για το ρεύμα ενώ του τα είχα πληρώσει κι έτσι κατάλαβα ότι αυτός ο άνθρωπος είχε διαβάσει τη δικογραφία μου που την είχα εγώ πάνω στο τραπέζι γιατί δεν τα έκρυβα εγώ αυτά τα πράγματα και ήξερε και μου έκανα εκβιασμό. Και διαβάζω εγώ σε μία εφημερίδα ότι μια κυρία με πολυμελή οικογένεια ζητά εργασία και παίρνω τηλέφωνο. Της λέω «ψάχνετε εργασία;» μου λέει «ναι. Λέω «είστε παντρεμένη;», μου λέει «ναι. Λέω πάρτε το σύζυγό σας κι ελάτε στη γκαρσονιέρα μου να συζητήσουμε και ήρθαν. «Ωραία» μου λέει, «τι δίνεις;». Της λέω «εγώ δίνω ή 300 ευρώ το μήνα ή 5 ευρώ την ώρα». Λέει «θα πάρω τα 300 ευρώ κι αν θες επιπλέον δουλειά πχ σίδερο με πληρώνεις επιπλέον», λέω «εντάξει, αλλά τα μισά θα φεύγουνε στα μεταφορικά. Δεν κάνουμε κάτι άλλο; Βρες μου ένα σπίτι κοντά στο δικό σου να έρχεσαι με τα πόδια. Έτσι κι αλλιώς και εδώ νοίκι πληρώνω κι εκεί νοίκι θα πληρώνω. Να έρχεσαι να μου μαγειρεύεις, να μου πλένεις,

να μου σιδερώνεις και μετά να πηγαίνεις στο σπιτάκι σου». Κι έτσι έγινε. Και μου λέει αυτή η γυναίκα «γιατί δεν πας να γραφτείς στο ΚΑΠΗ;». Και γράφτηκα. Κακή μου τύχη να είναι εκεί η εισαγγελέας που μου έβαλε τα 20 χιλιάρικά και έκανε έλεγχο. Μου λέει: «Την ταυτότητά σου». Παράτησες την ωραία [...] και ήρθες εδώ στο παλιοχώρι;». Εγώ δεν την αναγνώρισα αμέσως και της είπα ότι έχει κυκλοφορήσει ένα ένταλμα συλλήψεως εις βάρος μου από προβοκάτσια γι' αυτό κάθομαι εδώ. Την άλλη μέρα έρχονται δύο ασφαλίτες στην καφετέρια που έπινα καφέ (συγκινείται). Μου λένε «έρχεστε μαζί μας μια στιγμή;» και «που θα πάμε;» λέω, «στην ασφάλεια» μου λένε. Και εκεί κατάλαβα και πήγα στην ασφάλεια να δούμε τι θα πει ο αρμόδιος αξιωματικός. Με πήγαν στο αστυνομικό τμήμα, έκατσα 3-4 μέρες εκεί, ήταν ένα καλοριφέρ και έκανα απόπειρα αυτοκτονίας. Ξήλωσα ένα καλώδιο και το έδωσα σε μία μπάρα που ήταν εκεί και το έβαλα στο λαιμό μου. Μια γυναίκα αστυνομικός άκουσε το καλοριφέρ που έπεσε κάτω και ήρθε, έβαλε τις φωνές και ήρθαν εκεί και μου έβγαλαν το καλώδιο. Την άλλη μέρα φυλακές Γρεβενών, εντολή εισαγγελέως. Κι έτσι ήρθα εδώ και έχω τώρα 8 μήνες και με κάτι μεταγωγών έχω φτάσει στους 10-11. Και μου είπε ο δικηγόρος ότι θα κάνει ότι μπορεί για να με βγάλει το Σεπτέμβρη για να πάρουμε την αναστολή λόγω ηλικίας. Τίποτα από αυτά που με κατηγορήσαν δεν ήταν αλήθεια, γι' αυτό έκανα αναφορά στο Υπουργείο Δικαιοσύνης ότι ο εισαγγελέας δεν άφησε τους δικούς μου μάρτυρες να απολογηθούν παρά μόνο έναν μάρτυρα που ήταν στην προβοκάτσια και μου απάντησε η γραμματέας ότι «δεν έχουμε λόγους να μην σας πιστέψουμε, αλλά εμείς δεν μπορούμε να επέμβουμε στη δικαιοσύνη».

Κάποτε αυτός ο Υπουργός είχε μιλήσει για το νόμο περί απολογίας ότι θα τον καταργήσει, που λέει για τους μάρτυρες που είδαν κάποιον να κάνει αυτό το πράγμα και σε συλλαμβάνουν.

Κάποτε στην παραλία καθόμουν και έπινα τον καφέ μου. Καθόταν ένας παππούς με τα γυαλάκια του και διάβαζε εφημερίδα. Και περνάει μια κυρία με ένα κοριτσάκι που επαιτούσαν. Και

στέλνει το κοριτσάκι στον παππού και του λέει «δώσε μου 2 ευρώ να πάρω κάτι που πεινάω» και της έδωσε 5 ευρώ. Και του λέει «τι καλός που είσαι παππού!» και τον αγκάλιασε και τον φίλησε στο μάγουλο. Και η μάνα της παίρνει τηλέφωνο την ασφάλεια και έρχεται και τσακώνει τον παππού. Λέει «γιατί;» Γιατί χαριέντιζε τη μικρή του είπαν. Λέει «για όνομα του Θεού, μου ζήτησε 2 ευρώ να φάει και της έδωσα 5. Πήγα στο τμήμα σαν μάρτυρας και είπα ότι ο άνθρωπος αυτός ούτε καν το άγγιξε απλά το βοήθησε και έδωσε λεφτά και τον άφησαν τον παππού και έφυγε. Κατάλαβες; Έτσι γίνεται! Και το είχα αναφέρει κι αυτό στον Υπουργό Δικαιοσύνης να καταργηθεί ο νόμος περί απολογίας. Καλά δεν πρέπει να ελέγχεται η δικαιοσύνη; Επειδή είσαι εισαγγελέας θα κόψεις κεφάλια;

Το τσιγγανάκι (κορίτσι) το πήγαν στην ιατροδικαστική εξέταση και ήταν καθαρό, ούτε αμυγές ούτε χάδια ούτε τίποτα. Και η κοπέλα που είπε ότι δε με γνωρίζει και με βλέπει πρώτη φορά έπρεπε να έβγαινα αμέσως από την ασφάλεια. Όλο το ιστορικό είναι αυτό. Και δεν το έγραψε αυτό ο αστυνομικός και στο δικαστήριο είπα να τον φέρουν, αλλά μου είπαν ότι έλειπε με άδεια στο χωριό του. Εγώ άκουγα που της έλεγε «πες την αλήθεια γιατί θα σε στείλω στις φυλακές ανηλίκων», το τρομοκράτησε για να πει η κοπέλα κάτι εις βάρος μου και λέει «τι να πω αφού αυτή είναι η αλήθεια, ότι δεν τον ξέρω». Πηγαίνοντας στην επόμενη ερώτηση με διέκοψε φωνάζοντας: «Θέλω να μου φύγει η ρετσινιά! Δε θέλω αμοιβή, δε θέλω τίποτα! Γιατί δύο ήταν οι μάρτυρες και πήγαν -έτσι νομίζω εγώ, μπορεί να μην είναι και έτσι- κατά σπρώξιμο του δικηγόρου στην τοπική εφημερίδα. Βέβαια δεν αναφέρθηκε όνομα, αλλά είπαν «εμείς θα το τραβήξουμε μέχρι τέλος». Τι εννοεί με αυτό; Να πάει ο γιος μου να του πει «πάρε 3.000 ή 5.000 να ανακαλέσεις αυτό που είπες;» Τι εννοούσαν με αυτό; Έχω κουρτίνες διπλές καφέ. Δε φαινόταν τίποτα! Πώς έβλεπαν αυτοί ότι έπαιζα εγώ με το μικρό;

-(Εγώ)Η περιοχή έχει πολλούς τσιγγάνους;

- Ναι έχει και επαιτούν.

-(Εγώ)Έχετε κάποια σχέση με τσιγγάνους;

- Όχι, ο αδερφός μου έχει εργάτες τσιγγάνους. Έχω ενδείξεις ότι ο αδερφός μου έστειλε κάποιον εκεί στην γκαρσονιέρα και ανέφερε αυτά που ανέφερε για να μου κάνει κακό. Εγώ το τσιγγανάκι δεν το ήξερα, δε το είδα ούτε στην παραλία που ζητιάνευε. Μπορεί να ήταν κι ο ίδιος ο αδερφός μου. Και οι μάρτυρες από πάνω που ήταν ο γιος του που ήταν φοιτητής με έναν άλλον φοιτητή πήραν τηλέφωνο την ασφάλεια «ένας παππούς παίζει με ένα κορίτσι». Κι έτσι έγινε η προβοκάτσια και την πλήρωσα εγώ, να πάω φυλακή.

Είχα πολύ καλές σχέσεις με τους γονείς μου. Και με τη σύζυγό μου. Να φανταστείτε ότι την παντρεύτηκα με επιληψία.

-(Εγώ)Οι ερωτικές σας σχέσεις ήταν καλές;

-Για να είμαι ειλικρινής... μου είχε δώσει το ελεύθερο και μου έλεγε «όποτε κάνουμε σεξ ζαλίζομαι. Βρες κάτι, μια γυναίκα, όχι μόνιμο δεσμό, εφήμερη σχέση να ικανοποιήσεις τον εαυτό σου. Να μεγαλώσουμε τα παιδιά. Θεε να φύγεις, φύγε, χώρισέ με». Ε με αυτά που μου έλεγε με πλήγωνε! Λέω «δε φεύγω, εδώ μπάστακας πάνω από το κεφάλι σου!»

-(Εγώ) Είχατε ποτέ παράλληλη σχέση;

-Μόνιμο δεσμό όχι, για 10-15 μέρες, βγαίνουμε έξω, πίνουμε μια μπύρα, ένα κρασάκι, ναι. Να σας πω. Η, ας το πούμε σωματική ανάγκη –το σεξ είναι μια ανάγκη- για να είμαι ειλικρινής πήγαινα. Μια δόση είχα τα δυο αγόρια στο καρότσι ακόμα, κι πηγαίναμε βόλτα. Κι ήταν εκεί μία που είχα που δούλευε στο τσιμεντάδικο , γύρω στα 4 χρόνια μικρότερη μου, μου λέει «παλιομαλάκα με έστησες!», γιατί με είχε καλέσει στο σπίτι της να πάω που θα έλειπε η μητέρα της και εγώ δεν πήγα. Και μου λέει η γυναίκα μου «γιατί σε έβρισε;» και της λέω ότι την είχα γνωρίσει τότε που πήγα να πάρω τσιμέντα για το σπίτι μας, αλλά δεν την έκανα κέφι.

Είχα χειρουργηθεί από παγκρεατίτιδα και με έσωσαν οι γιατροί -αυτό το οφείλω στον αδερφό μου που με κυνηγάει- γιατί βοήθησε να μου βρει γιατρό. Ήταν πολύ δύσκολη η περίπτωση μου κι όμως έζησα. (κλαίγοντας λέει) Έχω περάσει πάρα πολλά, μα να τραβάω κι αυτά με τον αδελφό μου τώρα; Έχω μια αδερφή και έχω 4 ράμματα στο κεφάλι, γιατί μου έριξε με τη τσάντα να με σκοτώσει για 400 μ κτήμα. Άμα θα βγω έξω θα κοιτάζω να δικαιωθώ για ορισμένα πράγματα. Θα μείνω στο σπίτι που μου πήρε ο γιος μου και με την [αλλοδαπή] θα πάρω διαζύγιο γιατί το θεωρώ βλακεία να κληρονομήσει τη σύνταξή μου, το περίπτερο και το σπίτι που μου αγόρασε ο γιος μου και να μου μείνει η παντόφλα στα μούτρα.

Μετακόμιζα από το σπίτι. Το είχε ένας λοχαγός και το ήθελε για εκείνον και μου είπε να μετακομίσω. Και νοίκιασα αλλού σπίτι και έκανα μετακόμιση. Είχα ένα σκρίνιο, το είχε αγοράσει η γυναίκα μου. Οι εργάτες δεν το πήραν (κατά τη μετακόμιση) και τους ρώτησα γιατί. Μου λένε «δε μας αφήνει η κυρία να το πάρουμε το σκρίνιο» και της λέω «έλα εδώ ρε [...]». Γιατί εμπόδισες τους εργάτες να πάρουν το σκρίνιο;». «Ε, δε το θέλω» μου λέει. «Το θέλω εγώ, γιατί το βλέπω και θυμάμαι τη γυναίκα μου, δεύτερον είναι έπιπλο το βάζεις σε μια γωνιά και βάζεις τα πράγματα». «Δε το θέλω, θέλω να βάλω τα μηχανήματα». Της είχα πάρει εγώ ο βλάκας μηχανήματα για να γυμνάζεται. Τέλος πάντων. Και της λέω «σκάσε θα έρθει ο γαμπρός σου με την κόρη σου και θα σε ακούσει που φωνάζεις και θα πει 'ότι είναι η μάνα είναι και η κόρη' και θα τη χωρίσει'». Και μου λέει «δε με νοιάζει αν τη χωρίσει» και γυρίζω και εγώ ο βλάκας και λέω «ε βέβαια τριαντάφυλλο εσύ, γαρύφαλλο η κόρη σου, άμα κάνετε βόλτα στην παραλία, ναααα άντρες θα μαζευτούν!» και παίρνει την παντόφλα και μου την πετάει και ήμουν και χειρουργημένος. Και την έπιασα από το λαιμό, τα μάτια της πετάχτηκαν σα γλόμπο από φακό, θα την έπνιγα. Και πετάγεται ο γιος μου και της λέει «Μωρή αν δεν είχα πρόβλημα με το χέρι μου θα σε έβαζα κάτω και θα έφτυνες αίμα. Δε ντρέπεσαι λίγο, που σε ταΐζει;»

Η στάση της ήταν καλή για να είμαι ειλικρινής, με στήριξε και δανεικά μου έδωσε, ούτε πίστευε ό, τι έγινε. Τώρα έχει μετανιώσει, παίρνει την αδελφή μου τηλέφωνο και της λέει ότι είχε νεύρα και ξέσπασε σε μένα. Θα δω τι θα κάνω μόλις βγω. Με ευχαρίστησε που τον άκουσα και έφυγε συγκινημένος.

Υποκείμενο 4: αδίκημα 1: ασέλγεια με ανήλικο που συμπλήρωσε τα 10 έτη, όχι όμως και τα 15 έτη, έναντι αμοιβής ή άλλα υλικά ανταλλάγματα κατ' εξακολούθηση, αδίκημα 2: κατάχρηση σε ασέλγεια με παθόντα ανήλικο κατ' εξακολούθηση

Τελειόφοιτος δημοτικού. Είχα οικονομικό πρόβλημα με την οικογένειά μου, είχα τα 2 παιδιά, τα έχω παντρέψει τώρα, ένα αγόρι και ένα κορίτσι. Έχω χάσει τη γυναίκα μου από καρδιακό οίδημα, με αυτά τα λίγα χρήματα που έπαιρνα βοηθούσα την οικογένειά μου. Πάντρεψα το αγόρι μου και το κορίτσι μου. Είχα δύο αδελφές μικρότερες τις βοήθησα, όπως στα χωριά συνήθως γίνεται αυτή η αλληλοβοήθεια.

Κατηγορούμαι για αποπλάνηση ανηλίκου, 16 χρόνια μου έχουν βάλει. Πρώτη φορά φυλακή, μόνο για ένα πταίσμα έχω πάει 2 μήνες σε αγροτικές φυλακές, γιατί με κατηγόρησαν για κλοπή πράγμα το οποίο εγώ δεν έκανα. Το τσιγάρο άρχισα να το καπνίζω στα 30 και είμαι μέτριος καπνιστή, όχι αλκοόλ, όχι ναρκωτικά.

Μεγάλωσα με τους γονείς μου. Καλές σχέσεις με τον πατέρα μου, τον έχασα νωρίς. Μας άφησε στα 60 του από τα βρογχικά που είχε από τους πολέμους. Υστέρα ανέλαβα εγώ από μικρός να βοηθήσω την οικογένεια, όταν τον έχασα ήμουν 30 χρονών. Ήταν φιλήσυχος άνθρωπος όπως όλοι στα χωριά. Δεν υπήρχαν προβλήματα ούτε με τη μητέρα μου, με αγαπάγανε τους αγαπάω.

Είχαμε δυο τρία κεραμοποιεία και βοήθαγα εκεί μέχρι τα 15 με πολύ λίγα χρήματα και πολλές ώρες, ο ήλιος μόλις χάραζε μέχρι που σκοτεινίαζε δουλεύαμε και παίρναμε θυμάμαι 7 δραχμές

την ημέρα και οι μεγάλοι με παρότρυναν να πάω στον επόπτη να αναφέρω το γεγονός ότι εμείς δουλεύαμε αυτές τις ώρες, ενώ στην [...] εκεί πλησίον δούλευαν οκτάωρο. Πήγα εγώ και μόλις βλέπει ο επόπτης έναν πιτσιρικά λέει «τι γίνεται;» (γελάει). Του είπα ότι εμείς δουλεύαμε 16 ώρες και οι άλλοι 8. Και μου είπε «πήγαινε και θα ειδοποιήσω εγώ την αστυνομία και θα γίνει», πράγματι την άλλη μέρα που πήγα για δουλειά είχε τοιχοκολλημένο χαρτί η αστυνομία και τελικά γυρίσαμε πίσω για να ξαναπάμε στις 8 η ώρα για δουλειά, μαθεύτηκε ότι εγώ πήγα στον επόπτη και με σχολιάσανε και δε με έπαιρνε κανένας για δουλειά και αναγκάστηκα να πάω [...] (ενν. σε άλλη πόλη) να πάω να βρω δουλειά. Πήγα [...] έμεινα σε ένα φτωχό ξενοδοχείο στρωματσάδα κάτω και ήμουν τυχερός και βρήκα δουλειά, σκάβαμε και περνούσαμε τους οχετούς, δούλεψα κανένα μήνα- ενάμισι, ήμουν με σύμβαση δηλαδή και έψαχνα να βρω αλλού δουλειά, έτυχε να παίζουμε μπάλα σε ένα γήπεδο και πήγα να δω, όπως περνούσα ήταν μια γυναίκα, ξεμαλλιασμένη και έκλαιγε «ποιος θα δώσει αίμα για το κορίτσι μου;», λέω «εγώ μπορώ να δώσω;», λέει «βέβαια, πάμε», δίνω εγώ αίμα και βγάζει λεφτά να με πληρώσει, λέω εγώ «δεν το έκανα για τα λεφτά, δε θέλω λεφτά», λέει «πάρε τη διεύθυνσή μου κι άμα ξεμείνεις από δουλειά έλα σε μένα», πήγα μετά από κάνα δυο βδομάδες μου έδειξαν την οδό και ξεκίνησα να μαζεύω μήλα Νοέμβριο μήνα, μετά τα μήλα μάζευα βαμβάκια και μόλις τελείωσαν κι αυτά γύρισα στο ξενοδοχείο να κοιμηθώ και ακούω μια γυναίκα να λέει «να ο γιος μου είναι 18 χρονών και είναι ναυτικός και κάνει τιμόνι», εγώ πρώτη φορά το ακούω αυτό και παραξενεύτηκα. Λέω «εγώ μπορώ να πάω;», λέει «Και βέβαια!», λέω «για να πάω τι χρειάζεται; Πρέπει να υπηρετήσω;», «όχι βρε» λέει, «πας στο λιμεναρχείο και κάνεις κάτι χαρτιά που χρειάζονται θα σε ειδοποιήσουν και θα φύγεις», και έτσι και έγινε, με ειδοποίησαν και μου είπαν «όταν θα φέρεις το φυλλάδιό σου θα φέρεις κι ένα κιλό πρόβιο τυρί, πράγματι εγώ του πήγα, αλλά μέσα στο λεωφορείο μύριζε κιόλας και μόλις φτάνω εκεί πέρα δεν πρόλαβα να ανοίξω την

πόρτα «εσύ με το τυρί έλα εδώ!». Μου λέει «θα τρώω το τυρί και θα σε θυμάμαι» και εγώ λέω «θα φας το τυρί και θα με ξεχάσεις. Εγώ για να μην με ξεχάσω θα μου δώσεις καμία διεύθυνση να πάω κάτω». Κι έτσι πήγα κάτω και έγινα ναυτικός για να μη σας κουράζω άλλο.

Τη γυναίκα μου τη γνώρισα με προξενιό πριν φύγω για τα καράβια. Στο τέλος της θητείας μου γνώρισα τη γυναίκα μου και παντρευτήκαμε, είχαμε καλή συνεννόηση. Όσο μπορούσε βοηθούσε κι αυτή βοηθούσα και εγώ είχαμε και δύο παιδιά και έπρεπε να τα μεγαλώσουμε. Δεν είχα σχέση με άλλες γυναίκες αφού ήμουν παντρεμένος ούτε όταν πέθανε.

Εγώ ήμουν στο [...] (ενν. την περιοχή που διέμενε) μέχρι που με πιάσανε. Εγώ δεν έχω κάνει τίποτα, ποτέ δεν έδωσα αφορμές στις αρχές γι' αυτό που κατηγορήθηκα. Απλώς ήταν να πάρω ένα εφάπαξ εις τα 8.000 δολάρια, μες στο καφενείο που σύχναζα μαθεύτηκε ο ένας με τον άλλον κι ένας εκμεταλλεύτηκε αυτή την περίπτωση: στέλνει ένα μικρό αγόρι 13-14 χρονών και εκεί που καθόμουνα ήρθε να μου πιάσει κουβέντα κι αυτός παίρνει τηλέφωνο την αστυνομία ότι εγώ έχω κάποιο παιδί κι αυτό το πλήρωσα. Αυτό έγινε στο πεζοδρόμιο, είχε κάτι παγκάκια εκεί πέρα. Εγώ δούλευα και είχε δυο αδέρφια μεγαλύτερά του και τους έπαιρνα για δουλειά, αλλά εγώ δεν ήμουν εργολάβος, εργάτης ήμουν και όταν χρειαζόταν κανέναν εργάτη έλεγα στο αφεντικό «να φέρω ένα -δυο ανθρώπους;», «φέρε» λέει. Και το παιδί είχε κάποιο- από τα αδέρφια του που τα βοηθούσα δηλαδή- κάποιο θάρρος να μπορεί να με πλησιάσει. Αλλά εγώ δεν είχα τίποτα, ούτε πονηρές σκέψεις, τίποτα δεν είχα. Αυτό το πράγμα με έφερε εδώ πέρα και το πληρώνω. Το τόσο γίνεται τόσο, λέμε εμείς στο χωριό μου. Στην ουσία- όπως είπε και το παιδί στην κατάθεση που του πήραν, είπε «δεν είχα τίποτα με τον άνθρωπο, είχα ένα θάρρος μαζί του επειδή βοηθούσε τα αδέρφια μου, τον βλέπαμε τακτικά εδώ, μπορώ να πω ότι είμαστε φίλοι». Έμενα 6 χρόνια εκεί. Πήγαινα εκεί απέναντι σε μια καφετέρια, έπινα έναν καφέ, όποιος ήθελε μου έλεγε για δουλειά από εκεί που με γνώριζε κι αν μπορώ να πάω να την κάνω. Έτσι.

Εγώ πιστεύω ότι έχω καταλάβει δυο βασικά πράγματα τα οποία για ότι έγινε μετανιώνω ειλικρινά, έχω σφάλει κι εγώ, δεν είχα καμιά δουλειά να δεχτώ και εγώ το ανήλικο, που είναι ό,τι χειρότερο υπάρχει, να όμως που τα έφερε έτσι. Δεν έπρεπε να δεχτώ να καθίσει ένα νεαρό παιδί κοντά μου. Τι δουλειά έχω εγώ με το νεαρό το παιδί; Έπρεπε να του πω «άφησέ με ήσυχο, πήγαινε στη δουλειά σου κλπ», έτσι είναι το σωστό. Τον έβαλε ο άλλος «πήγαινε, πιάσε κουβέντα με τον κύριο» και μόνο που το σκέφτομαι αυτό μου έρχεται αναγούλα, με συγχωρείτε. Έχω μετανιώσει ειλικρινά για ότι έχει προκύψει. Αυτός ο μικρός, γιατί συμβουλευτήκε από τον άλλον -ο άλλος ήταν [αλλοδαπός]- και το διάβασε καλά το παιδί. Εγώ ούτε έκανα χειρονομίες, όπως γράφει το κατηγορητήριο. Αυτό ό,τι έκανε, εγώ ήμουν εκεί κουρασμένος, γιατί είχα πάει σε μια δουλειά -ανέφερα και ποια δουλειά. Το παιδί μου έκανε χειρονομίες, τίποτα παραπάνω. Εγώ κοιμόμουνα εκεί στον παγκάκι. Γι' αυτά όλα τα πράγματα, έχω ένα παράπονο που δεν εισακούστηκα στο δικαστήριο. Ναι μεν κατηγορούμαι γι αυτά τα πράγματα, αλλά ήθελα να καλέσουν το παιδί και να το ρωτούσαν «στις 23:00 η ώρα το βράδυ γιατί ήρθε και μου λέει «έλα στο παγκάκι να μιλήσουμε. Είναι και κάποιος κύριος». Εγώ δεν πήγα, ήμουν κουρασμένος. Είπα αυτό το πράγμα να ρωτήσουν τον μικρό να το επιβεβαιώσει και να πει το όνομα του άλλου. Τελικά δεν έγινε δεκτό αυτό το πράγμα. Δυο πράγματα υπέθεσα: ή ότι ήταν ο Αλβανός που πήρε τηλέφωνο ή ότι ήταν κάποιος πολύ γνωστός του που έστησε αυτήν την πλεκτάνη. Αν ερχόταν ο μικρός και έλεγε την αλήθεια, ο μικρός ήρθε στις 21:00 η ώρα, έφυγε και μετά ξανάρχεται στις 23:00 η ώρα- είχα κινητό και είδα την ώρα-με ξύπνησε και μου είπε αυτά τα πράγματα. Αν με άκουγαν και καλούσαν το μικρό τώρα δεν θα ήμουνα μέσα, γιατί θα ονόμαζε αυτός και αυτός είναι αυτοί που έστησαν το σκηνικό. Το παράπονό μου είναι αυτό.

Κοίταξε, εγώ έκανα τη δουλειά μου, το παιδί με χαιρετούσε, στη γειτονιά έμενε, στο καφενείο που έκανα πιάτσα αλλά σημασία έχει ότι ποτέ δεν έδωσα δικαίωμα στην αστυνομία γι' αυτό. Οι

γονείς του ήρθαν στο δικαστήριο κανονικά. Δεν είπαν κάτι συγκεκριμένο μόνο ότι δούλευα εκεί κοντά και ότι βοηθούσα τα παιδιά γιατί κι αυτή η γυναίκα είχε μεγάλη οικογένεια. Εγώ όταν δουλεύει ένας βοηθάω.

Εγώ του είπα να πάει στο σπίτι του. Είχα αναλάβει να βάλω ένα δωμάτιο, γιατί ήμουν πολύ καιρό χωρίς δουλειά και είχα κουραστεί πολύ και με πήρε ο ύπνος και εκεί πάνω ήρθε το παιδί. «Πεινάω» μου λέει «θέλω ένα γύρο». Εγώ τα μοναδικά λεφτά που είχα ήταν 2 ευρώ δεν είχα παραπάνω και του λέω «πάρε να φας» και εγώ είχα πέσει νηστικός γιατί ήξερα ότι αύριο θα τελειώσω τη δουλειά και θα πληρωθώ. Δε θυμάμαι τίποτα άλλο. Αυτό το πράγμα μου κόστισε ψυχικά πάρα πολύ. Εδώ είμαι 5 χρόνια και αν γίνει το 1/3 η ποινή έχω ακόμα 4 μήνες, γιατί τα 16 χρόνια γίνονται 5,5. Αν είναι τα 3/5 θα κάνω 9 χρόνια. Εδώ δεν έχω δώσει δικαίωμα, εδώ δουλεύω, καθαρίζω, περνάει και η ώρα μου πιο καλά.

Εγώ δεν έφυγα, καθόμουν στο παγκάκι. Το παιδί σας είπα 8:40 περίπου ήρθε, εγώ λαγοκοιμόμωνα και μου ζητάει λεφτά, του δίνω λεφτά να πάρει να φάει, αλλά εμένα αυτό το πράγμα με ενοχοποίησε, ενοχοποίησα τον εαυτό μου, αλλά είπα την αλήθεια, δεν είπα ψέματα. Αλλά εκεί που ποντάρω εγώ είναι: μετά από δύο ώρες έρχεται το παιδί, με ξυπνάει γιατί κοιμόμωνα και μου λέει «έλα στο παγκάκι να κουβεντιάσουμε» τότε από την πολλή κούραση ξανακοιμάμαι και μετά από τρεις ώρες έρχεται η αστυνομία και με συνέλαβε. Τώρα τι μεσολάβησε; Εγώ πιστεύω ότι αν άνοιγε το στόμα του ο μικρός και έλεγε αυτός με έβαλε εγώ δε θα ήμωνα μέσα. Αλλά φοβόταν, βέβαια φοβόταν, μικρός ήταν. Ακόμα και τώρα να το καλέσουν να πει την αλήθεια, αυτό είναι το παράπονό μου. Διότι εδώ παίζει ρόλο. Υπάρχουν δύο ερωτήματα. Γιατί έρχεται στις 23:00 η ώρα και με ξυπνάει να πάμε στο παγκάκι και να μιλήσουμε; Αυτό από ένα νεαρό παιδί λίγο δύσκολο. Να πούμε τι; Άρα πίσω από το παιδί υπάρχει κάποιος. Τώρα ο [αλλοδαπός] που πήρε τηλέφωνο την αστυνομία; Ενώ παρουσιάστηκε

μάρτυρας κατηγορίας. Αυτός είπε ότι είδα τον κύριο με το παιδί να κάθονται εκεί δεν είπε τίποτα άλλο. Είδα αυτόν τον κύριο να κάνει παρέα με ένα ανήλικο. Γιατί να μην πει ο μικρός το όνομα; Και γιατί δεν εισακούστηκα να έρθει στο δικαστήριο;

Κοίταξε άμα βγω από εδώ θα πάω στο χωριό, θα ασχοληθώ όσο μπορώ με διάφορες γεωργικές εργασίες, ελαιοχρωματισμούς, μερεμέτια, ό, τι μπορώ να προσφέρω. Γιατί δεν μπορώ να γυρίσω στο ίδιο μέρος, στο συμβάν, ποτέ, μακριά. Δεν είναι σωστό. Οι σχέσεις με τα παιδιά μου είναι καλές, αλλά ξέρουν ότι είμαι φυλακή. Δεν τους έχω πει τίποτα παραπάνω. Μιλάμε πολύ αραιά κι όταν λέω αραιά, εννοώ πριν ένα χρόνο. Και είπαμε ένα γεια, γιατί ντρέπομαι ειλικρινά, λίγο το έχεις αυτό το πράγμα. Εντάξει, είναι σαν να μου λένε γιατί είσαι μέσα; Δεν μου το λένε, αλλά το καταλαβαίνω.

Υποκείμενο 5: πορνογραφία ανηλίκων μέσω διαδικτύου κατ' εξακολούθηση και κατά συνήθεια και με τη χρησιμοποίηση ανηλίκου που δεν έχει συμπληρώσει τα 15 έτη

Λύκειο. Εργάζεται στην εκκλησία. Επισήμως μέσα στην εκκλησία μπήκα 17 ετών. Ανεπισήμως είχα την κλήση παιδιόθεν για να ακολουθήσω το δρόμο αυτό.

Με αποτέλεσμα κοιτάζτε να δείτε εγώ προσωπικά σαν άνθρωπος κι αυτό που υπηρετώ είναι κάτι το οποίο το ήθελα από τη ζωή μου και σαν άνθρωπος μέσα στη ζωή μου προσπάθησα- όχι ότι ήμουνα τέλειος- προσπάθησα τουλάχιστον να αγγίξω αυτό που λέει ο Χριστός ότι μην θησαυρίζετε θησαυρούς επί της γης. Αυτή τη στιγμή δεν έχω τίποτα, τίποτα, ούτε προσωπική περιουσία. Περιουσία από τον πατέρα μου υπήρχε. Εγώ έδωσα την προσφορά μου και τη θησειά μου. Αυτή τη στιγμή έχω το ήμισυ του μισθού μου επειδή δεν έχει τελεσιδικήσει η απόφασή μου. Τώρα το τι θα γίνει αύριο το πρωί, αν αθωωθώ, θα επανέλθω στη θέση μου.

Έχω ζητήσει έφεση γιατί είναι μία δε θα έλεγα πολύκροτη, αλλά είναι μια υπόθεση, η οποία με έχει ταλαιπωρήσει. Λοιπόν καταλαβαίνετε ότι χρησιμοποιώ όλα τα ένδικα μέσα, διότι όταν φτάσεις μέσα στο χώρο της δικαιοσύνης, τι να πω υπάρχει ένας παραλογισμός. Συγχωρέστε με είναι βίωμα αυτό που καταθέτω, δεν είναι λόγια προς αποφυγήν ούτε λόγια προς εντυπωσιασμόν, είναι βίωμα. Όταν φτάσουμε στο χώρο της δικαιοσύνης, άντε βρες το δίκιο σου. Καταλάβετε; Δεν μπορεί ένας άνθρωπος που είναι απέξω, ούτε εγώ δεν μπορούσε να φτάσει το μυαλό μου ότι θα βρισκόμουν κρατούμενος και δη στη φυλακή. Δεν είναι και ότι καλύτερο για μας που ασχολούμαστε με την εκκλησία. Τώρα, πήγαινε απόδειξε – συγχωρέστε με για τους όρους που χρησιμοποιώ- ότι δεν είσαι ελέφαντας. Αγωνίζομαι όμως και προσπαθώ, καταλάβετε; Η κατηγορία είναι μια πολύπλοκη κατηγορία. Εμένα με κατηγορεί ένας συνεργάτης μου, ο οποίος ήταν υποψήφιος κληρικός και βέβαια δεν γινόταν να γίνει κληρικός από το χαρακτήρα του και προσπάθησε για να μπορέσει να με απεμπολήσει μέσα από το ναό, χρησιμοποίησε θεμιτά και αθέμιτα μέσα και κάποιους ανθρώπους από εκεί τους οποίους εγώ ευλόγως είχα απομακρύνει από το ναό, τους βρήκα και τους απομάκρυνα και το κατηγορητήριο ενός ανθρώπου που εργάζεται για την εκκλησία είναι το κατηγορητήριο του ήθους, γιατί δεν μπορούσαν να μου βρουν ούτε οικονομικές ατασθαλίες, ούτε άλλα πράγματα, ούτε παράβαση καθηκόντων. Ήταν καλά ενημερωμένοι, ή μάλλον είχαν δουλέψει καλά το θέμα, με αποτέλεσμα η πιο εύκολη κατηγορία -τόρα που μπήκα στις φυλακές το είδα -ήταν να με κατηγορήσουν για θέματα ηθών, το οποίο κοιτάζτε ήταν και το πλέον απτό. Άντε να βρεις το δίκιο σου μετά. Έχω παλέψει πάρα πολύ, αν θα δείτε τη δικογραφία μου θα δείτε ότι είναι μια πλεκτάνη αλλά δυστυχώς η δικαιοσύνη δεν είναι ούτε Άγιοι, ούτε προφήτες απλώς τι κατάλαβα εγώ; Ότι βρίσκεσαι σε ένα δικαστήριο αυτή τη στιγμή. Το δικαστήριο όφειλε να κάνει το εξής: να ψάξει την απαρχή του μίτου της Αριάδνης. Γιατί κατηγορείστε κύριε; Κατηγορούμαι γι' αυτό! Ωραία,

τι λέει ο νόμος; Περάστε, σκουπίστε, τελειώσαμε. Δεν είναι δικαιοσύνη δεσποινίς αυτό, όχι. Το δικαστήριο είναι υποχρεωμένο, γιατί αυτοί οι άνθρωποι έχουν κάτσει στα έδρανα του Πανεπιστημίου και έπρεπε να τα βλέπουν διαφορετικά τα πράγματα και εκείνο το οποίο στα τέσσερα χρόνια της κρατήσεως μου και της ταλαιπωρίας μου είδα ότι μας αντιμετωπίζουν σαν κατασκευαστικά λάθη. Έρχεται ένα δικαστήριο αύριο το πρωί και λέει απαλλάσσουμε ή αμφιβάλουμε ή βρίσκουμε μια άκρη. Από εκεί και πέρα το κόστος αυτών των τεσσάρων ολόκληρων ετών, το κόστος ενός κρατουμένου ποιος θα το πληρώσει; Του εξευτελισμού της, ταλαιπωρίας, του ψυχικού πολέμου που ασκούν απέναντί μας. Η ποινή μου είναι 24 χρόνια και έχω εκτίσει τα 4. Πρώτη φορά φυλακή.

Μεγάλωσα με τους γονείς μου. Επειδή ο πατέρας μου και η μητέρα μου ήταν και μορφωμένοι άνθρωποι και εμείς στ [...] (αναφέρει την πόλη από την οποία κατάγεται) είμαστε από μητριαρχικές και πατριαρχικές οικογένειες. Έτυχε η οικογένεια της μητέρας μου να είναι άνθρωποι οι οποίοι ήταν οι επιφανείς της πόλεως και οικονομικά ευκατάστατοι και γνωστοί άνθρωποι της πόλεως, ζήσαμε σε μία οικογένεια με πατριαρχική και μητριαρχική δομή. Επειδή οι δικοί μου αντιδρούσαν όσον αφορά τις επιλογές μου, γιατί εγώ πάντοτε από μικρό παιδί είχα αυτήν την έφεση αντιδρούσαν στις επιλογές μου και εγώ τράβηξα το δρόμο μου. Βέβαια σήμερα αυτό που σκέφτομαι είναι ότι τα πράγματα θα μπορούσαν να γίνουν καλύτερα. Βέβαια εκείνη την εποχή ήμασταν νέοι, ήμασταν ενθουσιώδεις και σε μια απόφαση μιας οικογενείας να ασχοληθεί το παιδί της με τα εκκλησιαστικά-εγώ το είχα αυτό το πράγμα- δε το ήθελε κανένας και πέρασα πάρα πολλά γι' αυτό το πράγμα. Ήταν άνθρωποι αποφασίσαμε και διατάζουμε. Εγώ δεν ήμουν και εύκολος άνθρωπος, ο ζήλος του οίκου σου κατεφαγέ και οι ονειδισμοί των ονειδιζόντων υπέπεσον επ' εμέ. Ήταν μια περίοδος αντεγκλήσεων μεγάλη. Όταν τους το ανακοίνωσα ήμουν 13-14 χρονών, είχα άποψη γιατί στο σπίτι μας ζήσαμε με ανθρώπους που

ήταν μορφωμένοι και είχαν και κρίση και άποψη και ο τρόπος της ζωής τους μας πέρασαν πολλά μηνύματα. Και ήμουν ένα παιδάκι ζόρικο από τα νιάτα μου, ήμουν και χαϊδεμένος μικρός από τους δικούς μου. Μεγαλύτερη αντίδραση είχε το οικογενειακό περιβάλλον της μητέρας μου, οι θείοι μου. Ο μπαμπάς μου ήταν ένας άνθρωπος ο οποίος το συζητούσαμε. Τα αδέρφια της μητέρας μου είχαν άμεση επιβολή επάνω μου, είχαν αδικαιολόγητη επιβολή για τα σημερινά δεδομένα, με αποτέλεσμα στο δικό μας τον τομέα επειδή υπάρχει ένας ζήλος -όχι ο κατ' επίγνωση. Όπως λέει και απόστολος Παύλος ο κάθε άνθρωπος είναι αφορισμένος από την κοιλιά της μάνας του να ακολουθήσει αυτό το δρόμο. Αν πραγματικά ο Θεός δεν ανάψει τη φωτιά μέσα στην καρδιά κάποιου ανθρώπου δεν γίνεται τίποτα όσο κι αν προσπαθήσουμε. Η εκκλησία είναι διακονία αγάπης, προσφοράς και θυσίας. Η εκκλησία δεν είναι ένας χώρος επαγγελματισμού, πρέπει να το αγαπήσεις. Τουλάχιστον αυτό με έκαναν αυτοί οι άνθρωποι και πίστεψα. Βέβαια σήμερα όπως έχουν αλλοιωθεί όλα τα πράγματα έχει αλλοιωθεί και η δομή της εκκλησίας. Δεν είναι η εκκλησία των αρχαίων των απλών ανθρώπων, των ανθρώπων που ήταν συμβιβασμένοι με το λόγο του Θεού. Έχω μια αδελφή μικρότερη 3 χρόνια. Μετά αναλώθηκα μέσα στο δρόμο της εκκλησίας, η επαφή μου με το οικογενειακό μου περιβάλλον ήταν όχι καθαρά τυπική- επειδή ήμουν ένας άνθρωπος πολυσχιδής και πολυπράγμων- η επαφή μου με το οικογενειακό μου περιβάλλον ήταν εντάξει κλασική, πήγαινα μια φορά το χρόνο, πήγαινα τους έβλεπα για κάποιες ώρες... Εντάξει ήμουν αφιερωμένος μέσα στο έργο της εκκλησίας βέβαια και για μένα είναι και το κοινωνικό έργο της εκκλησίας. Με τη βοήθεια του Θεού και με τις πενιχρές δυνάμεις μου είχα μια προσφορά. Αυτό για μένα είναι τα βιώματά μου και μετά από μια διακονία προσφοράς και θυσίας, βρέθηκα στην Αθήνα, στο κλινών άστυ, εγώ με άλλες σκέψεις (αναστενάζει) και βρέθηκα σε αυτή την κατάσταση. Δεν το έχω πιστέψει ακόμα γι' αυτό η φυλακή με πονάει. Δε με καταβάλλει όμως η φυλακή, δε με σκοτώνει, δε με νεκρώνει, γιατί έχω την πίστη μου. Αν δεν

είχα την πίστη μου μέσα σε αυτό το περιβάλλον είναι αδικαιολόγητο. Δεν μπορείς να σταθείς όταν δεν έχεις πίστη στο Θεό και ελπίδα. Οι κοσμικοί λέτε πολλές φορές ότι η ελπίδα πεθαίνει τελευταία. Εμείς λέμε ότι η ελπίδα δεν πεθαίνει ποτέ. Είδα βέβαια στο τελευταίο διάστημα της ταλαιπωρίας μου πολλούς ανθρώπους, είδα πρόσωπα, πέσανε οι μάσκες. Είδα πολλά πράγματα και βέβαια με πίκραναν σαν άνθρωπο γιατί υπάρχει και το γήινο δεν είμαστε μονοφυσίτες. Είμαστε και άνθρωποι! (χαμογελάει με νόημα) Βαδίζω το δρόμο μου και πιστεύω. Σε ένα μήνα έχω το εφετείο μου, ταλαιπωρήθηκα τρεις φορές. Ό, τι θέλει ο Θεός, δεν με ενδιαφέρει.

Εγώ ήμουν απορροφημένος με την εκκλησία, ήταν άλλες εποχές. Ο πατερούλης μου έχει φύγει από τη ζωή, ο Θεός να τον αναπαύσει, όχι δεν έχω κάποιο παράπονο. Το γιατί δε με κατάλαβαν οι άνθρωποι- αυτοί μας έδωσαν πολύ καλές αρχές- αλλά ήταν το πνεύμα της εποχής, το οποίο να σας πω κάτι, κατά κάποιο τρόπο τις σημερινές μέρες δικαιώνεται το πνεύμα της εποχής, γιατί μου έλεγε η μητέρα μου δε θα κάνεις αυτό για παράδειγμα το πιο απλό... Σήμερα αυτή η ασυδοσία που υπάρχει, που έχει διαλυθεί ο παράγοντας οικογένεια και το ζούμε και το βλέπουμε, ο καθένας τραβάει το δρόμο του. Τα παιδιά όλο απαιτούν και κάποια στιγμή η οικογένεια δεν έχει να τους δώσει τίποτα. Όχι δεν τους έχω κάποιο παράπονο. Το ότι δε με κατάλαβαν, ε εντάξει μπορεί κι αυτούς να μην τους κατάλαβε κανένας. Εγώ έκανα αυτό που ήθελα πάντως. Τα κλασικά της εποχής, τρώγαμε κάνα χαστούκι, το είχε η εποχή τότε. Αλλά εντάξει εγώ ήμουν λίγο πείσμων άνθρωπος και δε με επηρέαζε το ξύλο. Γιατί το ξύλο το έτρωγα όχι επειδή έκανα κάτι κακό, το έτρωγα επειδή είχα τις απόψεις μου. Από τους θείους. Η μητέρα μου είναι μορφωμένος άνθρωπος, αλλά η μητέρα μου είναι μια γυναίκα η οποία είναι (αναφέρει την καταγωγή της) και σέβεται το θεσμό της οικογένειας, αλλά ήταν δίκαιη. Θα σας πω κάτι άλλο για παράδειγμα. Σαν παιδιά τότε παίζαμε έξω στο δρόμο με τα γειτονόπουλα, χτυπιόμασταν με κάποια παιδιά και είχαν άδικο τα άλλα παιδιά. Η μητέρα μου έριχνε το άδικο

σε μένα για να μην προσβάλει το άλλο παιδί. Εγώ σαν παιδί δεν το καταλάβαινα, πείσμονα όμως μετά που το είδα στην πορεία ήταν το καλύτερο. Να μου δείξει ότι έπρεπε να προσέχω, να είμαι μαζεμένος. Ήταν ωραίος άνθρωπος η μητέρα μου και είναι, ζει η μητέρα μου, βέβαια είναι μεγάλη τώρα. Δε γνωρίζει βέβαια. Η οικογένεια της μητέρας μου ήταν 8 αδελφές και 3 αδέρφια. Ο μπαμπά μου ήταν 5 αδέρφια. Οι θείοι μου ήταν άνθρωποι του εμπορίου. Θέλησαν και εμένα να με βάλουν στο εμπόριο. Ε άμα δεν πάει όμως το πράγμα (γελάει), δεν μπορούμε να το πάμε εμείς, καταλάβατε; Όμως αυτό που έμεινε στη ζωή μου γι' αυτό είμαι τόσο αυθόρμητος, τόσο πηγαίος. Οι δικοί μου δίδαξαν ένα πράγμα: να έχω ευθύτητα του χαρακτήρα και να είμαι ντόμπρος. Αυτό δε με βοήθησε στη ζωή μου, τους ευχαριστώ γι' αυτό αλλά δε με βοήθησε. Οι άνθρωποι σήμερα όχι ξέρουν να ελίσσονται, αλλά πολιτεύονται, εμένα δε μ' αρέσει η πολιτική. Την πορεία μου την έχω πληρώσει πολύ, ήταν μαρτυρική. Κι όσοι πραγματικά θέλουν, το λέει και το ευαγγέλιο, μέσα σε μια κοινωνία η εκκλησία έχει αλωθεί από πάσης απόψεως κακά τα ψέματα, σκοτεινές δυνάμεις, έχουν υπεισέλθει μέσα στην εκκλησία άτομα που ψάχνουν τον επαγγελματισμό και τη δόξα. Καμία ουσία, αλλά ποια είναι η βάση και η ουσία της εκκλησίας και της πίστης μας; Είναι το ευαγγέλιο του Χριστού. Εμείς είμαστε θεματοφύλακες, εμείς προσπαθούμε να δώσουμε.

Δεν την επέλεξα εγώ (αυτήν την πορεία), ο Θεός επέλεξε εμένα. Θα σας πω μια στιγμή της ζωής μου. Η γιαγιά μου επειδή είχαμε μεγάλο σπίτι, στο επάνω δώμα είχαμε τις εικόνες. Εγώ λοιπόν χάζευα τις εικόνες των Αγίων, εκστασιαζόμουν, έπαθε κάτι το εσωτερικό μέσα. Έπαιρνα πορτοκαλόφλουδες, τις έκοβα περιστροφικά και έφτιαχνα με μικρά πιάτα καντήλια κι όταν βρισκόμουν μέσα στο χώρο της εκκλησίας συναρπαζόμουν, όχι όσον αφορά το τυπικό και τον ιστορικό διάκοσμο αλλά όσον αφορά το βάθος και την ουσία. Μιλούσαν αυτά τα πράγματα μέσα μου. Γνώρισα και εγώ κι άλλους ανθρώπους που στο σήμερα δεν τους ξαναείδα ποτέ. Κι

αυτούς έχω στην καρδιά μου. Τώρα καλώς ή κακώς το αφήνω στην κρίση του Θεού. Εγώ πιστεύω ότι πραγματικά έκανα ότι έπρεπε να κάνω.

-(Εγώ) Σκεφτήκατε ποτέ να δημιουργήσετε τη δική σας οικογένεια;

- Όχι! Και θα σας πω γιατί. Σας είπα αναλίσκομαι άλλους υπηρετώ. Για μένα οικογένεια είναι όλος ο κόσμος. Δεν έχω τη δυνατότητα σαν άνθρωπος, να αφοσιωθώ στον παράγοντα οικογένεια, δεν το έχω αυτό το χάρισμα. Οικογένεια είναι μια ευθύνη. Μα θα μου πείτε φάσκετε και αντιφάσκετε. Δίνομαι ολοκληρωτικά στους ανθρώπους, αλλά εγώ θα κάνω το καθήκον μου, θα φτάσω στο χείλος του γκρεμού.

-(Εγώ) Δεν είχατε την ανάγκη μιας συντρόφου;

-Όχι! Σχέσεις πάμπολλες. Φυσιολογικός άνθρωπος είμαι. Δημιούργησα σχέσεις στη ζωή μου, σας είπα ήμουν παιδί ζωηρό. Απλώς πίστευα ότι η κατάληξη μιας σχέσης –έτσι μας είχαν μάθει αλλά το πίστευα κιόλας- είναι η οικογένεια. Όχι περιστασιακές σχέσεις, δεν οδηγούν κάπου. Οι περιστασιακές σχέσεις είναι ο καταλύτης της προβληματικής αγάπης.

Όταν μπήκα στο μοναστήρι ήταν η δοκιμασία μου. Είχα το δικαίωμα να σηκωθώ να φύγω ότι ώρα θέλω. Μπήκαμε πολλοί μαζί παρέα. Κάποιοι φύγανε, εγώ έμεινα.

Οι ερωτικές μου σχέσεις ήταν πλατωνικές. Δεν έχω κάνει τίποτα παραπάνω (γελάει). Έχω αγαπήσει όλον τον κόσμο. Βέβαια μπορώ να μπω στο πνεύμα του σημερινού ανθρώπου, γιατί σας είπα είμαι ένας άνθρωπος με ανοιχτά μυαλά, δεν είμαι ένας άνθρωπος δογματικός. Το έψαχνα. Εμένα δε με τραβούσε. Και σχέσεις δημιουργούσα με κοπέλες αλλά ήξερα ότι πρέπει να καταλήξει σε οικογένεια. Γιατί να φέρω σε δύσκολη θέση και τον εαυτό μου και μια κοπελιά την οποία θα την εξέθετα; Δημιουργήθηκε κάποτε μια σχέση με μια κοπέλα η οποία τράβηξε, βέβαια δεν φτάσαμε μέχρι «αυτό», αγαπηθήκαμε, παιδιά ήμασταν, κάναμε όνειρα μαζί. Δεν τα πίστευα

όμως και της είπα έτσι. Βέβαια απογοητεύτηκε, αλλά της είπα «δεν μπορώ να είμαι ψεύτης απέναντί σου». Αρκεί που είμαστε φίλοι και είμαστε μέχρι και σήμερα φίλοι. Σαν άνθρωπος φυσιολογικός είμαι εντάξει. Και τις ορμές μου είχα και τα πάντα. Δεν είμαστε εξωπραγματικοί άνθρωποι εργαζόμαστε για την εκκλησία. Ακούγεται κάτι για κάποιο άτομο που ασχολείται με την εκκλησία, είναι άνθρωπος κι αυτός. Αν βγάλουμε τα ρούχα, το ίδιο είμαστε. Κάποιος μπορεί και το ελέγχει και κάποιος δεν μπορεί να το ελέγχει. Γιατί; Όταν δούμε ένα άτομο που εργάζεται στην εκκλησία αμέσως στο στόχαστρο. Μα με συγχωρείτε βρε παιδιά. Κατηγορείτε ένα τέτοιο άτομο. Ότι κάνει το κάνει μόνο του; Εσύ δεν έχεις το θάρρος της γνώμης σου; Να του πεις «αυτό που κάνεις δεν είναι σωστό». Εσύ γιατί πας όμως με το άτομο αυτό; Γιατί ανταποκρίνεσαι στις επιθυμίες του; Και μετά λες είναι ... γκομενιάρης.

Αν εσείς ως λαϊκός δώσετε λόγο -γιατί όλοι κάποια στιγμή θα δώσουμε λόγο για τις πράξεις μας- εγώ θα δώσω δύο φορές λόγο γιατί θα δώσω σαν [...] (αναφέρει το όνομά του), αλλά και σαν άνθρωπος που ασχολείται με την εκκλησία [...]. Πάλι λοιπόν η εκκλησία σε αφήνει μέσα στην κρίση σου και στην επιλογή σου. Τώρα να σας πω και κάτι άλλο; Υπάρχουν και τα παράταιρα, το πίπτειν είναι ανθρώπινο. Μέσα στην ιστορία της εκκλησίας έχουμε δει μεγάλους ανθρώπους να πέφτουν όχι σε σεξουαλικά πάθη, τα πάθη είναι πολλά. Έχουμε αναγάγει τους ανθρώπους της εκκλησίας με τα τρία κουμπιά του παντελονιού τους. Κι όμως αν ανατρέξετε στη ιστορία της εκκλησίας τι θα δείτε; Αμαρτωλούς. Κι ο Χριστός τι είπε για τους Φαρισαίους που τον κατέκριναν; «Γι' αυτούς ήρθα εγώ στη γη». Δεν ήρθε για κανένα δίκαιο. Πέφτεις, σηκώνεσαι. Και έλεγα πάντα στο σύγχρονο άνθρωπο: «μας αγαπάτε;», «ναι». «Αφού μας αγαπάτε πρέπει να κάνετε δύο τινά. Δεν πρέπει να μας γεμίζετε τις τσέπες ούτε με πεντάευρα ούτε με δεκάευρα. Θα μας προστατεύετε, θα μας καταλαβαίνετε, θα μας στηρίζετε και δε θα μας

κατηγορείτε. Αυτός ο συνεργάτης μου, δεν θα επεκταθώ στο πρόσωπο, δε θα αναλύσω τίποτα, τον αγνώω..

Αυτός ήταν στο δημόσιο. Έτρεχα εγώ στα δικαστήρια (για τις υποθέσεις του συνεργάτη του). Όταν τον πρωτογνώρισα λοιπόν εγώ αυτόν τον άνθρωπο παρουσιάστηκε ως ένα καλό παιδί, ήσυχο και ήρεμο παιδί (μιλάει ειρωνικά), ήρθε και με βρήκε όταν δούλευα στην ενορία. «είμαι ο τάδε», «Καθίστε κύριε [...] μου»... Έβλεπα όμως έναν άνθρωπο αλλοπρόσαλλο. Ένας, ο οποίος θέλει να κάνει κάτι έχει ένα ενδιαφέρον, μια αγάπη, μια προσφορά, μια θέληση για το αντικείμενο αυτό.. Λοιπόν, ένας άνθρωπος αφυκολόγητος. Εν τούτοις σας είπα έκανα υπομονή. Στην εκκλησία δεν μπορείς να διώξεις κανέναν, δεν έχεις το δικαίωμα αυτό. Έκανα υπομονή, τον στήριξα πάρα πολύ και ηθικώς και υλικώς, η οικογένειά του ήταν μια οικογένεια διαλυμένη, στήριξα την οικογένεια. Και να υπάρχει μια επιμονή στο να γίνει κληρικός. ‘Παιδί μου δεν είναι στο χέρι μας να σε κάνουμε κληρικό’. Με αποτέλεσμα, τώρα να αρχίζει ο πόλεμος. Αλλά άρρωστος. Βέβαια πολλοί πνευματικοί - τα έμαθα εκ των υστέρων αυτά, έμαθα το ποιόν του, μα δεν με ενημέρωσε κανείς - απειλούσε ιερείς και εκ των υστέρων ήρθαν στη δίκη κάποιοι ιερείς και κατέθεσαν κάποια πράγματα, τους αποσπούσε χρήματα κλπ. Εγώ έβλεπα ένα ανθρωπάκι του Θεού και μετά ένα τέρας. Ο εισαγγελέας μέσα στο δικαστήριο είδε και είπε με τι άνθρωπο έχω να κάνω και με καταδικάσανε. Το καταλαβαίνετε; Καμία συνοχή, τίποτα. Ούτε να υποστηρίξει το γιατί ήθελε να γίνει κληρικός και βλέπανε ότι ο άνθρωπος δεν το έχει.

-(Εγώ)Για ποιο πράγμα σας κατηγορήσε;

- Α, για ποιο πράγμα; Για σεξουαλική παρενόχληση. Όχι σε αυτόν. Ναι, σε αυτόν είπε ότι κατά καιρούς τον παρενοχλούσα. Λοιπόν, υπήρχαν δύο οικογένειες των οποίων τα παιδιά- η αμαρτία μου που ήταν εμένα- τα βοηθούσα να τα κάνω κληρικούς, να τα κάνω αγάμους κληρικούς.

Υπήρχαν δύο οικογένειες που τα παιδάκια τους είχαν μία έφεση. Τα έμαθα να ψέλνουνε, είχαν

τρομερή έφεση. Ε και βέβαια εγώ σαν άνθρωπος που ασχολείται με την εκκλησία τους κατέθετα τις εμπειρίες μου και τις απόψεις μου. Ε, η σύγχρονη οικογένεια ήταν διαφορετική. Και εντάξει θα το πεις πλύση εγκεφάλου αυτό τώρα; Είχα άμεση επαφή με τα παιδιά. Η μητέρα του ενός παιδιού ήταν καθολική στο θρήσκευμα και αβάπτιστη, η οικογένεια είχε προβλήματα και η μία και η άλλη, τους στήριζα πάρα πολύ ηθικώς. Και είχα μια άμεση επιρροή στα παιδιά, το οποίο αυτό δεν άρεσε στην οικογένεια. Τα παιδιά δε με κατηγορούν, με κατηγορούν οι γονείς, δεν υπάρχει κατάθεση των παιδιών. Ότι θέλησαν οι γονείς έγραψαν. Με αποτέλεσμα ότι βλέποντας αυτή μου την επιρροή στα παιδιά, έφτασε και είπε ότι θα της πάρω το παιδί. Είπα εγώ μια φορά «[...] μου (ενν. το πρώτο θύμα), θα σε πάρω εγώ και θα σε κάνω παιδάκι δικό μου» και είπε ότι θα της πάρω το παιδί στο δικαστήριο. Γελιότητες δηλαδή. Οι γονείς του με κατηγόρησαν, όπου η μητέρα του η καθολική, συνείσφερε στο ναό και η άλλη ήταν στο φιλοπτώχων, ταμίας των φιλοπτώχων και έγινε ολική αφαίμαξη (ενν. έκλεψε) και τους κουκούλωσα εγώ. Ο κόσμος όταν είδε ότι τους απομακρύνω έλεγε γιατί δεν έχει ταμία το φιλοπτώχων και εγώ τους εξήγησα (ενν. τους κάλυψε). Κι αυτοί είπαν το πήραμε το παιδί γιατί αυτός τους παρουσίαζε άλλα πράγματα, το παρενόχλησε σεξουαλικά. Η μία κατηγορία μου τι λέει: τον έβαλα στα πόδια μου, 10 χρονών το παιδάκι, τραγουδούσαμε και ψέλναμε και όλα αυτά. Τα 18 χρόνια που μου δώσανε για το παιδάκι αυτό, ποιο ήταν το αμάρτημά μου; Το αγκάλιασα αυθόρμητα και το φίλησα. Ο μπαμπάς, η μαμά, η γιαγιά, η αδελφή εδώ στον ίδιο χώρο και σκεφτόμουν εγώ πονηρά γι' αυτό! Θα φρίξετε άμα δείτε το κατηγορητήριό μου. Το άλλο το παιδί, κάποτε όταν θέλησα να φιλοξενηθώ στο σπίτι... Οδηγούσα, αλλά έκανα εργασίας στο ναό και μου έλεγαν «να μείνετε», σε ένα σπίτι, σε ένα στούντιο με δυο δωμάτια, «να μείνετε σας παρακαλώ». Ένα βράδυ έπαθα υπερκόπωση και επειδή δεν μπορούσα πήγα στο σπίτι (τους). Αυτή ήταν η οικογένεια με το άλλο το παιδί που με κατηγορούν για στοματικό έρωτα για μία φορά. Αυτούς τους είχα συνενώσει εγώ. Έφερνα τα

παιδιά πάντα κοντά μου, ψαλτήρια, διακονίες της εκκλησίας, σαν να είμαστε ένα μικρό μοναστήρι. Θέλησα να μείνω και παρακάλεσα λοιπόν τον νέο τον [...] (ενν. το δεύτερο θύμα), δεν ήθελα και με έτριψε. Παιδάκι 14 χρονών αλλά ένα παιδάκι 14 χρονών είναι 2 μέτρα παιδάκι. Τα παιδιά ερχόντουσαν κοντά μου, τώρα τι έλεγαν οι γονείς. Αγράμματοι άνθρωποι. Όταν είδαν ότι την άλλη την έδιωξα από τον ναό έρχεται προ ενός μηνός και μου λέει «γιατί δεν έρχεσαι στο σπίτι, ο [...] (το πρώτο θύμα) στενοχωριέται». «Κυρία [...]μου (ενν. τη μητέρα του πρώτου θύματος) εδώ είμαι, βλέπετε τρέχω..» Καταρχάς είχα συσσίτιο μέσα στο ναό. «Εσείς κόψατε από την εκκλησία, είδατε ότι εγώ φέρθηκα πολύ ωραία». «Ε, ... κι ο [...] (το πρώτο θύμα)...». Σε ένα μήνα μου έκανε την καταγγελία. Κύριε ελέησον. Τρελάθηκα. Ζήλεια. Στο περιβάλλον μου υπάρχουν κι άλλοι άνθρωποι και καταλαβαίνετε εμείς που εργαζόμαστε στην εκκλησία έχουμε μια αμαρτία, δεν ξέρω αν μπορείτε να το βιώσετε. Της προσωπολατρίας. Κάτι που σιχαίνομαι και παλεύω στη ζωή μου. Όχι δεν είμαι εγώ. Εγώ είμαι εργάτης. Με αποτέλεσμα «γιατί μίλησες στην τάδε; Γιατί δεν...;». «Γιατί σου είπε εσένα να πάρεις αυτό και δε μου είπε εμένα;». Ένα ωραίο πρωί όπως ήμουν «περάστε όλοι έξω, δε θέλω καμιά προσφορά». Στο Χριστό να κάνεις έτσι. Ήμουν και νέο παιδί, 24 ετών. Δεν ξέρω τι σκεφτόταν ο καθένας, δε μου άρεσε η συμπεριφορά αυτή. Έχω αντιμετωπίσει πολλά. Πολλές προκλήσεις!

-(Εγώ)Ο άνθρωπος που σας «κυνήγησε» τι σχέση είχε με τις δύο οικογένειες;

- Ήταν όλοι μέσα στην εκκλησία. Καμιά σχέση, ήταν όλοι μέσα στην εκκλησία. Όταν θέλεις να κάνεις το κακό, μπορείς. Εγώ εξεπλάγην. Πήγε ο συνεργάτης μου και μου έκανε καταγγελία και έβαλε και τα παιδάκια. Από πού και ως πού; Εξεπλάγην. Όλα δουλεμένα. Φανερώθηκαν, μετά μάθαμε πολλά πράγματα. Ποιοι κρύβονταν από πίσω. Υπήρχαν άλλοι άνθρωποι τους οποίους απεμπόλησα γιατί ήθελαν να μου κάνουν κεχαγιά την εκκλησία, εγώ δεν είμαι κάνα τσουτσέκι. Δεν είναι αρωγός του κάθε λαϊκού όποιος δουλεύει για την εκκλησία. Οι λαϊκοί είναι

καρκινώματα. Άμα τα βάλετε κάτω είναι στημένα. Όλα αυτά που ακούτε τα σκάνδαλα: εξελέγη ο άλλος δεσπότης. Τότε του τα βρήκαμε όλα; Και τα γράφουν οι εφημερίδες και τα κανάλια; Γιατί; Γιατί εξελέγη εκείνος δεσπότης και δεν έγινα εγώ (πχ). Ήταν εκείνος και εκείνος.. δεν έκανε για δεσπότης, έκανε για παππάς που τον δεχόσαστε; Και του τα βγάλατε όταν πήγε και έπιασε τόπο. Γιατί είναι η εξουσία στη μέση, το έχουμε αυτό στην εκκλησία.

Δεν έχω καταλάβει ο [...] (ο συνεργάτης) γιατί το έκανε. Γιατί είναι ηλίθιος. Συγγνώμη που μιλάω έτσι. Γιατί πίστευε ότι απεμπολώντας με θα του άνοιγαν οι πόρτες. Ποιες πόρτες; Ωραία εγώ τον πείραζα, να δεχτούμε κι αυτήν την άποψη. Ήμουν παλιάνθρωπος, ήμουν ανήθικος, όλα αυτά. Ο γιατρός ένας είναι; Διαβάστε τη δικογραφία. Όταν πήγα εκεί μπροστά «τι έκανες; Στοματικό έρωτα.» Οι γονείς κατέθεσαν. Η ατυχία μου ήταν αυτά μου συνέβησαν με τους γονείς. Δεν μπορεί ένα παιδάκι 13 χρονών.. ότι του πει ο πατέρας του θα κάνει. Εμένα θα ακούσει; Γιατί του λέγανε «εμείς ξέρουμε, αυτά που σου έκανε δε στα έκανε για καλό..» Μπροστά τους. Δεν μπορώ να πιστέψω.

Λέει ότι του έκανα στοματικό έρωτα. Εν τω μεταξύ σας παρέλειψα να σας πω κάτι. Ένα στούντιο, ένα δωμάτιο, η μαμά και ο μπαμπάς και τα παιδιά. Εγώ κοιμόμουν σε άλλο δωμάτιο. Τι έγινε τους έριξα υπνωτικό; Πηγαίνετε λέω να ελέγξετε το σπίτι. Που έγινε; Και μια φορά; Και γιατί δεν εξακολούθησα να το κάνω αυτό; Είναι εύλογα ερωτήματα. Εγώ τους μιλούσα τόσο απλά, τόσο ανθρώπινα. Ούτε από τερτίπια ήξερα εγώ, αυτό που έγινε τους το έλεγα. Τίποτα.

Όχι, όχι, όχι, δεν έχω μετανιώσει για κάτι, στο δρόμο να πεθάνω, αυτό που είμαι δεν το αλλάζω. Αυτό που εγώ έπαθα, αν ανατρέξεις στην ιστορία της εκκλησίας, υπήρχαν και χειρότερα. Ε βέβαια τότε δεν ήταν οι δικαστές που θα σε έχωναν φυλακή. Και με συγχωρείτε επειδή ο διάβολος έβαλε το χέρι του μέσα στους ανθρώπους, θα κιοτέψω; Όχι. Μέχρι το θάνατο εγώ αύριο το πρωί ότι και να γίνει θα μπω στο χορό. Διαβάστε να δείτε. Ένα μαρτύριο συνεχές.

Έχεις να πολεμήσεις τη σάρκα, τον κόσμο και το διάβολο. Αυτά τουλάχιστον είναι βιώματα. Δεν είναι λόγια προς εντυπωσιασμό. Τα έχω βιώσει. Λοιπόν όχι. Να πεθάνω στο δρόμο, να μου κλείσουν όλες τις πόρτες, θα πάω σε μια σπηλιά. Εγώ από παιδάκι θυσίασα μια ζωή. Τώρα να κάνω τι; Να πάω να κάνω τον έμπορο; Θα πεθάνω την άλλη ώρα. Μα μου έβγαλες τα ρούχα της εκκλησίας τώρα εμένα και είναι σαν να μου γυμνώνεις το σώμα. Στο δρόμο να πεθάνω. Η Παναγία δε θα με αφήσει να χαθώ. Η Παναγία είναι μάνα μας. Μεσ στη φυλακή η παναγία με κράτησε τόσα χρόνια. Αγαπούμε την Παναγία και εγώ ιδιαιτέρως κι αυτή το διαχειρίστηκε και να πονάω μέσα στη φυλακή. Αντιμετώπισα πάρα πολλά. Έκλεισα το στόμα. Όποιος ασχολείται με την εκκλησία δεν παραπονιέται και δε διαμαρτύρεται για τίποτα. Είδα συμπεριφορές, είδα τον αθέατο κόσμο. Αυτό λέω και στη κυρία καμιά φορά (ενν. την ψυχολόγο), είναι ωραία που είσαστε σε ένα γραφείο. Μπείτε μέσα από τα κάγκελα. Τσακισμένες ψυχές. Και πάλι μεσ στη φυλακή αυτό που μπορώ κάνω. Και σε αυτόν που το δέχεται. ...έχει πρόβλημα υγείας και εκεί μου δίνεται η δυνατότητα προσφέρω. Η φυλακή δε μου άλλαξε τη διακονία μου και συνάντησα και πολλά και προπηλακισμούς και ...Ευχαριστώ! Να είσαι ευλογημένος παλικάρι μου! Να εύχεται να με συγχωρέσει ο Θεός για τα λάθη μου. Αυτό είναι το έργο μας. Όχι εγωισμούς. Ο εγωισμός είναι αμαρτία. Νομίζουμε ότι είμαστε κάποιοι. Τίποτα δεν είμαστε. Μια σταγόνα στον ωκεανό της αμαρτίας.

Ο εγκλεισμός της φυλακής δεν είναι ό, τι το καλύτερο και που με ενοχλεί ο εγκλεισμός; Το ότι δεν μπορώ να δω κάποια αγαπημένα μου πρόσωπα. Η μητέρα μου είναι ήδη μεγάλη. Μετά ποιον θα ήθελα να δω; Την Αγία Τράπεζα και την εκκλησία, τίποτα άλλο δε θέλω να δω κανέναν. Δεν με ενδιαφέρει τίποτα άλλο τα άλλα είναι αδιάφορα. Και το έργο μου. Το ότι μας παρέχουν εδώ εκκλησία, ο Θεός να τους έχει καλά τους ανθρώπους εδώ πέρα. Και να έχει καλά και τους άλλους απ' έξω που έρχονται εδώ και λειτουργούν και μιλάμε. Ξέρετε τι είναι 4 χρόνια να σου

κόβουν το οξυγόνο σου; Να φιλήσω το χέρι της μανούλας μου θα ήθελα. Δεν ξέρει η μητέρα μου τίποτα. Είμαι στην Αμερική. Να τη σκοτώσουμε μεγάλη γυναίκα; Καταλάβετε; Δεν γνωρίζει τίποτα. Τι προσδοκώ αυτή τη στιγμή; Να λιγοστέψει η ποινή μου, τα χρόνια. Άσκοπος χρόνος. Οι φυλακές είναι... όλοι αυτοί που θα βγουν από εδώ τελείωσε... εγκληματίες.. αν ξέφευγα λίγο από το δρόμο του Θεού τι θα μπορούσα να κάνω; Να βγω έξω και σε ανύποπτο χρόνο να σκοτώσω τους ανθρώπους που με κατηγορήσαν. Βγάλτε με στην τηλεόραση, βάλτε μέσα τώρα ξέρετε γιατί είμαι φυλακή. Μετανοείς; Όχι! Ας με κρίνει ο Θεός! Γιατί τώρα δεν ξέρω γιατί είμαι φυλακή. Για ένα πείσμα; Για ένα πείσμα καταστρέφονται οι ψυχές. Αν παρακολουθήσεις πλην ελαχίστων εξαιρέσεων και από τις οποίες δεν γνωρίζουμε –σας είπα ο Θεός γνωρίζει.

(Φέρνει ένα παράδειγμα) Είχε το παιδί διαζευγμένους γονείς. Πήρε το παιδί ο μπαμπάς και το κρατούσε. Ο μπαμπάς θα το πλύνει. «Μας έπλυνε ο μπαμπάς, μας έκανε μπάνιο». Μαχαίρια, αιχμές. Ένα γεροντάκι που είχαμε εδώ καλή του ώρα, ο μπάρμπα [...]είχε μια διαφωνία με τη νύφη του για ένα τριώροφο διαμέρισμα «θα πάρω εγώ το μεσαίο, θα πάρεις εσύ το..». «Μου πείραξε το παιδί!». Ένας άρχοντας, τον έβλεπες, ταλαιπωρήθηκε. Για έναν άνθρωπο που δεν μπορεί να διαχειριστεί τα πράγματα με ένα βάθος σκέψης και μία άλλη οπτική εικόνα, συν τη συμπεριφορά των σωφρονιστικών καταστημάτων (ενν. το υπαλληλικό προσωπικό), τι θα βγουν αυτοί οι άνθρωποι; Θα σας πω εγώ. Θα ξαναμπούν στη φυλακή. Όχι γι' αυτό, για άλλο. Γιατί αυτοί οι άνθρωποι ζουν την απόρριψη. Δεν υπάρχει συμπόνια. Πόσο πουλιέται η συμπόνια και η καλοσύνη; Με μίσος θα βγουν. Είναι αδικαιολόγητος ο εγκλεισμός. Σε έναν φυσιολογικό άνθρωπο κι αυτό λέει και η επιστήμη και η λογική, ο εγκλεισμός πρέπει να είναι μέχρι 3 χρόνια. 25 χρόνια, 18 χρόνια (γελάει). Έρχεται το Υπουργείο με τη πρόσφατη νομοθεσία του και βγάζει τους εγκληματίες έξω. Αυτούς που στέρησαν ανθρώπινες ζωές. Και όλους αυτούς των ηθών με

ένα Α39 τους κλείνουν μέσα τόσα χρόνια. Αυτός θα βγει στην κοινωνία (γελάει) που αφαίρεσε ζωές και εγώ είμαι χαμένο κορμί που πήγε να σηκωθεί κι έπιασε ένα μπούτι και τον έπιασε τρέλα. Να το πάρουμε με τη λογική. Η ζωή μας ανήκει στον Θεό. Για την παιδραστία. Να σας πω κάτι άλλο. Μη κρίνετε να μην κριθείτε. Εγώ δεν έκρινα ποτέ σεξουαλικά κανέναν. Στα θέματα τα σεξουαλικά εγώ δεν επενέβαινα. Ούτε σε ανδρόγυνα έμπαινα ανάμεσα γιατί δεν μπορώ εγώ να γνωρίζω κάποια πράγματα. Δε συζήτησα ποτέ με κανέναν θέματα σεξουαλικά. Δεν μπορούσα να το χειριστώ το θέμα. Εκείνο που μπορούσα εγώ σαν άνθρωπος να κάνω τι είναι; Να σου κρούσω τον κώδωνα του κινδύνου. Πρόσεξε εκείνο, πρόσεξε το άλλο. Γιατί δεν ξέρω από εκεί και πέρα τι γίνεται. Δεν το έχω συζητήσει το σκηνικό αυτό. Ο δε [...] (ο συνεργάτης) απ' ότι απεδείχθη εκ των υστέρων –και εκεί το πάγωσα απονενομημένα και σπασμωδικά- είχε σχέση με το μικρό-πλατωνικές ή άλλο-με τον [...] (το δεύτερο θύμα). Όταν έκοψα κινήσεις έπρεπε να τους απομονώσω. Δεν μπορούσα να το χειριστώ το θέμα, δεν ήξερα τι να κάνω. Να το πω στον αρχιεπίσκοπο; Δεν μπορούσα να το πω πουθενά. Είχα δει κινήσεις από εδώ και από εκεί. Τους καλώ μια μέρα και λέω να σας πω κάτι: εγώ βλέπω πράγματα που δε μου αρέσουν ή χωρίστε ή θα πάω να το αναφέρω. Να σας πω κάτι; Δεν έχω ζήσει καταστάσεις, αλλά αυτό που μπορώ με το μυαλό μου να συλλάβω και κατηγορούμαι γι' αυτό για κάτι που δεν ξέρω. Το αντικείμενο αυτό δεν το ξέρω. Τα παιδιά από ότι τα ζω σήμερα είναι πιο διαβολική γενιά από εμάς. Υπάρχει το ίντερνετ, υπάρχουν πολλά πολλά πολλά. Πολλοί παράγοντες. Καθόμουν μια φορά και μαγείρευα και επειδή ήταν σε κατοικημένη περιοχή ακούω έξω από το παράθυρο- ήταν το ένα 6 και το άλλο 7,8 χρονών- «θα κάνουμε παρέα ή θα βαρεθούμε ο ένας τον άλλον;». Τα άκουγα απ' έξω εκεί παίζανε. Πράγματα που εμείς δεν τα είχαμε εμείς στην εποχή τη δική μας.

Από εκεί και πέρα να σας πω κάτι άλλο. Να σας πω κάτι άλλο. Ο [...] (το πρώτο θύμα), αυτός που είχα στα πόδια μου... Α! Εγώ δεν ξέρω από ίντερνετ, δεν ξέρω από τεχνολογία. Ο μικρός ήξερε τα πάντα. Εγώ δεν καταλάβαινα. Πως μπορώ εγώ να τον εμπιστευτώ και να τον πάρω πάνω μου να πω ναι η όχι; Υπάρχει αυτό το φαινόμενο σήμερα. Και να σας πω και κάτι.

Παιδεραστές δεν είναι οι 100, 200 που είναι εδώ πέρα σε όλη την Ελλάδα. Θα σας πω τι έζησα εγώ σαν παιδί σε μια εμπειρία. Υπήρχε ένα ξυλουργείο και μαζευόμασταν εκεί με τα παιδιά, παίρναμε ξύλα, παίζαμε κι ήταν ένας κύριος 65-70 χρονών. Ερχόταν από πίσω μας αυτός ο γεροντάκος και αισθανόμασταν... ε πηδάγαμε εμείς και τραβιόμασταν. Δεν ήταν τα πράγματα τόσο ήρεμα. Πάντα υπήρχαν αυτά. Βέβαια στην εποχή τη δική μας υπάρχει μια έξαρση. Και λόγω της τεχνολογίας.

Εγώ δεν είχα σχέση με το ίντερνετ, καμία. Δεν γνωρίζω από τεχνολογία. Τον υπολογιστή αυτόν τον χειριζόταν ο [...] (ο συνεργάτης). Τίποτα, από υπολογιστές δεν ξέρω. Τον είχα στην εκκλησία. Πότε βγήκαν οι υπολογιστές; Το 1990; Ε εγώ τον πήρα το 20**, γιατί μας υποχρέωσε η Μητρόπολη να στέλνουμε κάποια πράγματα μέσω ίντερνετ. Εγώ τον [...] (συνεργάτη) τον είχα εκεί πέρα «Παιδί μου, δεσ λίγο αυτό να ενημερώνεις». Χειριζόταν τα ηλεκτρονικά αυτός. Εγώ ξέρω «θα μου ανοίξετε εκεί να δω ένα θέμα εκκλησιαστικό; Πατήστε αυτό...». Να μου το γράψει κάποιος και να το πατήσω εγώ. Δε βρήκαν τίποτα και μου τον κατασχέσανε. Τον [...] (συνεργάτη) τον είχα κοντά μου, πήγαινε στο σπίτι μου. Και του λέω μια μέρα που είχε το αυτοκίνητο να πάει στο σπίτι μου να φέρει κάτι, γιατί δεν μπορούσε. Έχει πάει και μου έχει βάλει μες στην κρεμάστρα μου μπροστά- τόσο αφελής και τόσο ανόητος είναι- μια τσάντα και πάνε και αντί να ψάξουνε παντού, πάνε κατευθείαν στον υπολογιστή και βρίσκουν πορνογραφικό υλικό μέσα (ενν. ήταν βαλτοί). Με τη θεία μου έμενα, του πατέρα μου εξαδέλφη και νονά μου. Και πάνε κατευθείαν εκεί. Τίποτα δεν πειράζανε. Η θεία γύριζε αργά κι όταν

πήγαινε αυτός ήξερε. Φορητός ήταν ο υπολογιστής. Δεν ήξερα ότι υπάρχει επικινδυνότητα σε αυτά τα πράγματα. Δεν γνώριζα ποτέ μου, τώρα τα είδα εδώ. Μπορεί να σε πιάσουν λέει αν κατεβάσεις κάτι, δεν τα ήξερα εγώ αυτά. Πλήρη μεσάνυχτα σαν άνθρωπος. Α! δεν μου άνοιξε ο [...] (συνεργάτης) πόλεμο για να πονηρευτώ εγώ. Κοντά μου ήταν, δίπλα μου και μου χάιδευε την πλάτη. Που να πονηρευτώ εγώ;

Με πήρε ο διοικητής τότε και μου λέει «σας θέλουμε» και με πιάσανε. Πήγανε στο σπίτι και έκαναν έλεγχο. Ο [...] (το πρώτο θύμα) ήταν 10 και ο [...] (το δεύτερο θύμα) 14. Η μητέρα του [...] (πρώτου θύματος) είχε έρθει από [...] (το εξωτερικό), είχε πάρει ένα γιατρό και έκλαιγε γιατί χωρίσανε με δύο μεγάλα παιδιά. Μετά τους παρουσιάστηκαν τα οικογενειακά. Είχε βρει κάποιον και είχαν σκοτωθεί εκεί πέρα. Αυτά μου τα έλεγαν τα παιδιά. Εγώ δεν τους έλεγα να μου πουν τίποτα, έβλεπα τι γινόταν μέσα και μου έλεγαν: «Η μαμά, η μαμά έχει κάνει αυτό, έχει κάνει το άλλο...» Μου μιλούσαν τα παιδιά μου έβγαζαν τον εσωτερικό τους κόσμο.

-(Εγώ)Πόσο συχνά βλέπατε τα παιδιά;

-Την Κυριακή στη θεία λειτουργία και όταν ερχόντουσαν στο ναό. Από πάνω εκεί που νοικιάζανε έμενε μια συμπατριώτισσά μου και έμπαινα εγώ στην πολυκατοικία, με βλέπανε «καλημέρα, τι κάνετε;», κατέβαινα κάτω.. ε και στην εκκλησία. Και μου χρεώνουν τώρα ότι μου είχαν αναθέσει τα παιδιά. Που μου τα είχαν αναθέσει; Την Κυριακή στην εκκλησία. Έμεναν με τους γονείς τους και πήγαινα εγώ στο σπίτι πώς κάνουμε μια επίσκεψη; Στο δε [...] (πρώτο θύμα) δεν κοιμόμουν γιατί άμα έμπαινε το υγειονομικό εκεί μέσα.. άστο, άστο, άστο. Δεν κάνει να λέω. Τι προσπάθησα καλή μου κοπέλα;

Στο σπίτι του [...] (δεύτερου θύματος) με είχαν φιλοξενήσει μία φορά, μεσημέρι. Έπεσα κατέρρευσα και με πήγανε στο ιατρικό κέντρο και δεν μπορούσα να οδηγήσω. Κι όλα αυτά και ο

στοματικός έρωτας γίνανε όλα μέσα (γελάει) και τα παιδιά κοιμόντουσαν με τους γονείς. Τα παιδιά τα βοηθούσα κι αν μπορούσαν να γίνουν και κληρικοί και μάλιστα και άγαμοι, αυτό το εξομολογούμαι, το είχα μέσα μου. Ούτε εγώ μέσα στο σπίτι τους έβαζα κανόνες. Μεσημέρι στον καναπέ και όπως ήμουν εκεί κοιμήθηκα. Βράδυ μία φορά που σας είπα ότι είχα πάθει αυτό. Με πήρανε, δεν μπορούσα ούτε να μιλήσω, και μάλιστα με πήρανε όλοι μαζί. Και οι δύο φτωχές οικογένειες. Εν τω μεταξύ ο [...] (το δεύτερο θύμα)- εγώ τους βοηθούσα κατά καιρούς, όχι τα παιδιά, την οικογένεια- στο σχολείο «δανειζότανε». Τον κάλεσα μια μέρα «χρυσό μου παιδί αυτό που κάνεις δεν είναι σωστό κι αύριο το πρωί θα έχεις αυτές τις επιπτώσεις». Μου λέει, «είστε υπερβολικός». Μου λέει η μάνα του τώρα «έχει αυτό το πρόβλημα». «Ακούστε», της λέω, «κυρία [...] (η μητέρα του δεύτερου θύματος). Όταν θέλετε να μου πείτε κάτι μπορείτε να μου το πείτε ευθέως δεν είμαι χαζός. Μπορώ να σας βοηθάω. Αυτό το πράγμα θα κάνει κακό στο παιδί». Μια γυναίκα όλη μέρα σε έναν υπολογιστή και με ένα τσιγάρο στο χέρι. Ο μικρούλης ο [...] -ήταν 11, 12 χρόνων -ήταν ένα καλόγνωμο παιδάκι, ο αδελφός του [...] (δεύτερου θύματος). Και ερχόταν και μου έλεγε τα οικογενειακά «χτες η μαμά έβαλε οινόπνευμα να καεί». Έβλεπα εγώ τι γινόταν μέσα αλλά άμα δεν μου ανοίγεις την κουβέντα δεν μπορώ να σου πω «μου είπε το παιδί αυτό» τι θα κάνω; Κουτσομπολιά; Κάποια στιγμή ο πατέρας μου άνοιξε την καρδιά του, βλέποντας αυτά που του προσφέρω. Όταν έγιναν αυτά και τον πήρα τηλέφωνο «δεν έχω πρόβλημα εγώ με εσάς. Η [...] (η σύζυγός του)». «Κύριε τάδε, τι είναι όλα αυτά; Τι γίνεται εδώ που φτάσαμε;» «συγχωρέστε με», μου λέει, «εγώ σας αγαπώ».

Ο [...] (συνεργάτης) την ξεκίνησε την καταγγελία και επειδή εγώ τους είχα απεμπολήσει ήδη αυτούς τους δύο και αφού είδε και απόειδε, ενορχηστρώθηκε και έκανε άνω κάτω όλο τον κόσμο. Φαίνονται στη δικογραφία. Τα είπε και ο μικρός ο [...] (το δεύτερο θύμα). Κι αυτά έγιναν μετά από ένα ενάμιση χρόνο. Καλά τώρα τι σε πείραξε παιδάκι μου; Και δεν ήθελες.

Γιατί δεν το είπες εκείνη την ώρα και το είπες μετά από ενάμιση χρόνο; Και αφού λοιπόν είμαστε καλά και σας τάζω, σας πότιζα, δε σε πείραξε αν σου έβαζα χέρι και κάναμε ο, τι κάναμε. Μετά πως το θυμήθηκαν μετά από έναν χρόνο; Σας κάνω αυτή τη στιγμή κάτι εγώ, ο πάσα δίνω. Άμεσα θα το πατάξετε το θέμα ή θα το θυμηθείτε ότι σας έβαλε χέρι μετά από ένα χρόνο; Δεν θυμόντουσαν ημερομηνίες που έγιναν αυτά. Για όνομα του Θεού και της Παναγίας. Τα ίδια κάνανε και με τον φίλο μου το μακαρίτη. Ο οποίος ήταν άγιος άνθρωπος. Δεν μπήκε φυλακή. Και τον κατηγορήσαν ότι έβαζε χέρι στις γυναίκες την ώρα που τις εξομολογούσε. Για όνομα του Θεού. Μπείτε στα άδυστα της εκκλησίας. Να δείτε αυτοί που κρύβονται με το πρόσωπο του χριστιανού και με τις μεγάλες μετάνοιες. Μπείτε να δείτε τι άνθρωποι είναι. Διαβόλοι. Γιατί είναι συμφέροντα.

Τη ζωή μου μετά τη φυλακή τη φαντάζομαι στη θέση μου. Τώρα αν καταδικάστηκα είναι άλλο θέμα. Δεν ξαναπηγαίνω σε ενορία. Όχι, όχι, αηδίασα. Έχω τη δύναμη να το κάνω. Από εκεί που το ξεκίνησα. Ερχόταν χιλιάδες κόσμος. Ήμουν νέος. Ήμουν και κοινωνικός. Δεν έδωσα δικαίωμα ποτέ. Πάσχω από σάκχαρο. Από 35 χρονών δεν έχω τίποτα. Έχω πρόβλημα. Δεν έχω τίποτα. Δεν έχω καν σεξουαλική διέγερση. Αν δεν υπάρχει επιθυμία.. και να σας πω και κάτι άλλο. Πέφτεις σηκώνεσαι. Όταν όμως προχωράς μέσα σε ένα χώρο για χρόνια, εντάξει όχι νεκρώνεσαι αλλά φεύγουν αυτά από το μυαλό σου. Πάνε τα νιάτα. Δεν είμαι 20 χρονών παιδί. Σε αυτό το περιβάλλον που ζούμε τι σεξουαλική να έχεις εκεί μέσα; Αν δεν υπάρχει θέληση δεν μπορείς να κάνεις σεξ. Το μεν πνεύμα πρώτο.. και πείτε ότι εγώ σας λέω ψέματα αυτήν την ώρα και σας παραμυθιάζω. Ενοχοποιούμε τον έρωτα; Ενοχοποιούμε το σεξ; Τώρα μιλάω σαν άνθρωπος.

-(Εγώ) Ο έρωτας δεν έχει όρια δηλαδή;

-Για τους κοσμικούς όχι, για μας που ασχολούμαστε με την εκκλησία πολλά (γελάει). Ζούμε κανίβαλοι, ζούμε σα ζώα, ισοπεδώνουμε τα πάντα. Μα που ζείτε; Τι να πρωτομαζέψουμε από την κοινωνία; Ένα το ίντερνετ, ένα η χαλάρωση των ηθών, ένα η αποποινικοποίηση της μοιχείας, ένα ένα ένα, ζούμε σαν κανίβαλοι. Εδώ έχουν μπει 476 φυλές, ζούμε μια Βαβυλωνία; Τι να μαζέψεις; Όταν η μάνα, με συγχωρείς, κοιτάει το λούσο της, είναι η μητέρα του '70 και του '80; Ξυπνάει το πρωί η μάνα «Πάρε παιδί μου 20 ευρώ».. διαλύθηκε η οικογένεια, το ζούμε όλοι. Και έρχομαι εγώ, έρχεσαι εσύ και ο πάσα δίνα απ' έξω και τι έγινε; Πόσοι υπάρχουν που εκδίδουν τα παιδιά τους; Αυτό είναι αρρώστια. Ποιος φταίει; Φταίνε αυτοί οι κακομοίρηδες; Δε φταίει το σύστημα; Όταν υπάρχει συνδικαλισμός μέσα στα σχολεία. Όταν ο μπαμπάς δεν μπορεί να μιλήσει στο παιδί γιατί θα πάει το παιδί να μιλήσει στην ψυχολόγο και στη δασκάλα και θα πάει η δασκάλα να μιλήσει στη μαμά και ο μπαμπάς θα τιμωρηθεί γιατί χτύπησε το παιδί και του έριχνε χαστούκια... ναι! Ένα άλφα παιδαγωγικό μέσο. Όταν ο πατέρας δεν έχει άμεση επιβολή, το παιδί ξεφεύγει, το ίντερνετ, η κοινωνία, ξεφεύγει το παιδί ποιος θα το μαζέψει; Και το κράτος σηκώνει τα χέρια, τα κλείνει στα ιδρύματα. Κανένα ίδρυμα δεν μπορεί να αντικαταστήσει τη μάνα, την οικογένεια. Άραγε ποιος θα μας δώσει μια απάντηση για τα συστήματα που έχει το κράτος και αυτά που έβαλε, το συνδικαλισμό, τα σχολεία το ένα το άλλο, την παιδεία που τη διέλυσε; Θα ανοίγουμε φυλακές γιατί θα είναι απερίσκεπτος ο άλλος, θα είναι ανώμαλος. Ανώμαλους τους έκανε το κράτος. Πλήρης ελευθεριότητα και ασυδοσία. Και μετά πάμε μέσα. Που πάμε μέσα; Εδώ καθηγητές μέσα στα σχολεία, το έζησα στην εκπνοή της ζωής μου, κάνανε διάφορα με τις μαθήτριες. Και εμείς είχαμε το δάσκαλο σαν κάτι ιερό μετά τον πατέρα και τον ιερέα. Και να σας πω και κάτι άλλο. Δεν υπάρχουν μαθήτριες και παιδιά που ενοχλούν; «πόσα θα μου δώσεις;». Έχω ακούσει κι αυτά. «Πόσα θα μου δώσεις για να πάω μαζί σου;» όχι εμένα, τα έχω ακούσει. Κι αν οι γονείς το έχουν εγκαταλείψει το παιδί θα βρεθεί κάποιος να το πάρει

και θα το δει σεξουαλικά. Να κάνουμε έναν διάλογο να μπορέσει ο άνθρωπος να καταλάβει ότι ο ίδιος πρέπει σταδιακά να απεγκλωβιστεί από αυτά όλα. Ήρθε ένας αξιωματικός μια φορά μου λέει «σκανδαλίστηκα» λέω «δεν μπορώ να συζητήσω τέτοια θέματα» θα του μιλήσω πιο γενικά.

Έρχονται πολλά και κορίτσια και αγόρια και μου μιλάνε ελεύθερα και για προσωπικά θέματα γιατί ήταν ο χαρακτήρας μου τέτοιος. Και κάποια παιδιά που τα έβλεπα και εκτός εκκλησίας πηγαίναμε να πιούμε ένα αυτό (ενν. ρόφημα) πολλές φορές μ' αγαπούσαν και μου έλεγαν «είσαι ένας άνθρωπος και μπορούμε και σε εμπιστευόμαστε». Ήρθε μια φορά μια φίλη και μου έλεγε. Τηςμίλαγα τόσο φιλικά και τα έβλεπε και ένιωθε εμπιστοσύνη. Ήξερε ότι δε θα ειπωθεί τίποτα πάρα πέρα γιατί ήξερα και τους γονείς της, γιατί ερχόντουσαν στην ενορία. Αλλά το στόμα μου είχε κόλλα λόγγο. «Καλά πώς μου μιλάς τόσο ελεύθερα;» της έλεγα. «Ε το νιώθω και έχω ανάγκη να σου μιλήσω τόσο ελεύθερα, θέλω να σου βγάλω τα εσώψυχά μου» μου έλεγε.

Κάποτε λοιπόν, ένας πιτσιρικάς σε ένα χωριό έμπλεξε με μια κυρία 45 χρονών με δύο παιδάκια. Έγινε η κοινωνία μύλος. Νεαροί, τότε ήμουν 26άρης κι εγώ. Που να σταθούνε στο χωριό; Να παρατάει τα μικρά παιδάκια.. εγώ ήμουνα στον κήπο κι ακούω ένα μηχανάκι. Ανοίγει η πόρτα «κερνάς καφέ;». «Που είσαι παιδάκι μου;» του λέω, «θέλω να κουβεντιάσουμε» μου λέει, «δεν με ενδιαφέρει αυτοί τι λένε. Εσύ τι λες;», «πάμε μέσα» του λέω. «Νεαρό παλικαράκι, μέσα στα ντουζένια σου, κλειστή κοινωνία, όλα καλά. Εκείνα τα παιδάκια που θα πάνε; Ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Πήρα τη γυναίκα και την πήγα στον άντρα της. Έτσι έπρεπε να γίνει, όλα διορθώνονται. Δεν του είπα θα σε τιμωρήσει ο Θεός, θα πέσει φωτιά να σε κάψει και τέτοια. Του είπα εκείνα τα μωρά τι θα γίνουν; 9 και 10 (ενν. χρονών); Γι' αυτό με εμπιστευόταν ο κόσμος. Βέβαια, αυτό δεν μου έκανε καλό στην πορεία. Δεν βλέπανε έναν άνθρωπο που εργάζεται για την εκκλησία να είναι την παγοκολόνα, τον τυπικό. Αυτό το έχω μετανιώσει.

Δε μισεί κανείς τον άνθρωπο ούτε κρίνει τον άνθρωπο. Υπάρχουν κάποιοι που βλέπουν ομοφυλόφιλους, βλέπουν λεσβίες και σοκάρονται, εγώ όχι. Τους συμβουλεύω να είναι εγκρατείς. Δε τους ξέκοβα την ομοφυλοφιλία ή το λεσβιακό αλλά τους έλεγα τα επακόλουθα. Δεν κόβονται αυτά μόνος σου θα τα κόψεις αυτά. Δεν έμπαινα στο βάθος εντάξει, αλλά να σας πω κάτι; Είναι ένας τρόπος όπως όλοι οι άλλοι, έκφρασης ερωτικός. Μα μπορεί ένας ομοφυλόφιλος να παντρευτεί μια γυναίκα; Θα έχω άλλα κακά. Θα γίνει δυστυχημένη μια οικογένεια. Πρέπει να καταλάβει ότι θα πρέπει να είναι εγκρατής. Ούτε είμαι υπέρ στο να κάνουν γάμο δυο άντρες. Δεν κατακρίνω τίποτα γιατί είναι αμαρτία να κατακρίνεις τον άνθρωπο. Το κράτος έχει δώσει κάποιες ελευθερίες. Το σύμφωνο συμβίωσης και οι γάμοι των ομοφυλοφίλων γιατί; Άρα για την πράξη και την αμαρτία δεν την αμνηστεύεις; Γιατί κυνηγάς τους ομοφυλόφιλους και τους κλείνεις στις φυλακές; Γιατί του δίνεις παιδί και του λες είσαι παιδεραστής μετά; Αυτό το ζευγαράκι δε θα το πάρει το παιδί και το ανώμαλο μυαλό του δε θα του πει να τους κάνει ό,τι θέλουνε; Μπορείς να ελέγξεις τι θα γίνεται εκεί μέσα; Γιατί του δίνεις την ευθύνη ενός παιδιού; Την παιδεραστία την κυνηγάς. Δεν μπορείς να πάρεις απάντηση από κανέναν γιατί τα έχουν ισοπεδώσει όλα. Ο Χριστός μίλησε ποτέ γι' αυτά τα πράγματα; Μίλησε για αμαρτία. Γενικευμένη έννοια. Αμαρτίες είναι όλες. Οι αρχαίοι έλεγαν παν μέτρον άριστον. Όταν όμως έχεις ένα μέτρο μέσα στη ζωή σου κάποια πράγματα τα απεμπολείς που δε θα οδηγήσουν πουθενά. Εγώ να πάω να παντρευτώ έναν άντρα ή να πάω να σπιτώσω ένα παιδί. Σκάνδαλο! Και κράξιμο όλη την ημέρα. Με συμφέρει; Όχι βέβαια, δεν έχει κανένα αποτέλεσμα. Παιδεραστές ξέρετε πόσοι είναι; Η μισή Ελλάδα. Είναι τρομακτικό αυτό που λέω ε; Ακούς φρικτά πράγματα και λες ρε παιδιά τι γίνεται; Δεν υπάρχει περίπτωση να τα θεραπεύσεις αυτά. Η καλή θέληση υπάρχει και η αγάπη. Τρομακτικά πράγματα και δεν μπορούν οι ψυχολόγοι να απαντήσουν εκεί πέρα. Ε δεν είμαι Θεός να τους σώσω. Μόνο με την προσευχή μου. Εκείνος

τους έπλασε ας τους σώσει εκείνος στο κάτω-κάτω της γραφής. Δεν είμαστε Θεοί, είμαστε άνθρωποι. Αν ο Θεός ήθελε να κάνει αγγέλους, θα έκανε αγγέλους. Για να καταλαβαίνω εγώ τα λάθη σου θα πάθεις και εσύ τα δικά μου; Ο κόσμος μας αντιμετωπίζει έτσι ή μας αντιμετωπίζει αν ακουστεί κάτι για έναν που εργάζεται στην εκκλησία το παραμικρό; Υπάρχουν και πράγματα που έχουν γίνει, τα περισσότερα όμως είναι ο Θεός να σε φυλάξει. Ου μπλέξεις. Μπείτε μέσα στο χώρο της εκκλησίας. Και ζήστε το περιβάλλον της. Και θα σας πω εγώ. Αυτά σας τα καταθέτω με την καρδιά μου.

Τι επιζητώ; Το τέλος. Λίγο χώμα, λίγο λάδι, λίγο νερό και ένα κυκλάμινο. Είπα στην αδερφή μου αν συμβεί κάτι να με πάτε [...] (στην πόλη καταγωγής).(κλαίει). Η αδερφή μου ξέρει ότι είμαι εδώ. Αλλά δεν μπορεί να έρχεται, γιατί είμαι μακριά, ενώ στην Τρίπολη έρχονταν οι δικοί μου άνθρωποι. Εδώ απλά βασιζόμαστε στα μεροκάματα (ενν. στα Γρεβενά).

Υποκείμενο 6: βιασμός κατ' εξακολούθηση, αποπλάνηση ανηλίκου, αιμομιξία

Δημοτικό. Οικονομικά δύσκολα, δεν έφτανε ο μισθός. Έγγαμος με 2 παιδιά, κορίτσια, είμαι σε διάσταση εδώ και 12-13 χρόνια.

Έχω εκτίσει 3 χρόνια και η ποινή μου είναι 25. Είμαι για βιασμό χωρίς αποδείξεις, χωρίς DNA που το ζήτησα δύο φορές, χωρίς ιατρικές εξετάσεις, χωρίς αποτυπώματα, χωρίς τίποτα. Μια απλή ομολογία. Βιασμό της κόρης μου της μικρής. Ήταν 14 χρονών όταν με κατηγορήσαν.

Πρώτη φορά στη φυλακή δεν έχω ξαναδημιουργήσει κανένα πρόβλημα. Με κατηγορήσε η κόρη μου.

Μεγάλωσα με τους γονείς μου και έχω άλλα τρία αδέρφια. Τον πατέρα μου τον έχασα όταν ήμουν 16-17 χρονών και τη μάνα μου όταν ήμουν 29. Από καρκίνο και οι δύο. Οι σχέσεις με τον πατέρα μου καλές. Με τη μητέρα μου είχα πολύ καλή σχέση. Μια δεκαετία πριν πεθάνει,

ήταν ανάπηρη, είχε μείνει ανάπηρη από λάθος γιατρών, την είχα εγώ στο σπίτι. Δεν υπήρχαν εντάσεις. Τον πατέρα μου ούτε 'ρε' δεν τον είχα πει, όσο ζούσε δηλαδή. Με συγγενείς είχαμε μια ψηλοφασαρία και όχι για σημαντικούς λόγους. Δε θέλω να κρατήσω κακία. Τα έλυνα γρήγορα τα προβλήματά μου. Κόντρες είχαμε, γιατί στα χωριά έχουν λίγο κόμπλεξ και άμα δουν ότι ανεβαίνεις λίγο οικονομικά και πας να φτιαχτείς υπάρχουν κόντρες. Από τα 12 δούλευα, στα 13 μου πήγα ένα χρόνο μουσική, σπούδασα, πήγα σε δασκάλους και έμαθα μουσική και από τα 13 μέχρι τα 30 μου δούλευα νύχτα. Δεν ασχολούμαι πια με αυτό, τα παράτησα. Κουράστηκα, πολύ ξενύχτι. Από τα 17 μου χρόνια ξενύχτι. Από τα 13 μου δούλευα επαγγελματικά. Η εφηβική μου ηλικία ήταν πολύ δύσκολη. Ζούσαμε σε ένα χώρο πολύ μικρό. Ένα δωμάτιο, ήμασταν 7-8 άτομα -τα αδέρφια μου, η μάνα μου και ο πατέρας μου- τουαλέτα απ' έξω, δίχως ηλεκτρικό. Είχα κι άλλα τρία αδέρφια αλλά συγχωρεθήκανε. Δεν μου έχει πει ποτέ την ιστορία ούτε η μάνα μου ούτε ο πατέρας μου. Όταν γεννήθηκα εγώ ο πατέρας μου ήταν καμιά 50αριά και η μητέρα μου λίγο πιο μικρή. Έχω κοιμηθεί πολλές φορές νηστικός από τη φτώχεια και μια ζωή δουλειά δεν έχω καθίσει ποτέ στη ζωή μου ούτε γιορτές ούτε τίποτα.

Από φίλους όχι πολλούς. Είχα 2-3 καλούς, ο ένας συγχωρέθηκε και με τον άλλον μιλάμε ακόμα και στο τηλέφωνο. Στο σχολείο είχαμε πολύ bullying, γιατί ήμασταν από φτωχή οικογένεια, δεν είχαμε καλές τσάντες, δεν είχαμε καλά ρούχα και τρώγαμε πολύ ξύλο. Πολλές φορές δεν πηγαίναμε σχολείο γι' αυτό το λόγο. Με είχε πληγώσει πολύ αυτό. Ένα στίγμα μεγάλο. Να σε βρίζουν, να σε κοροϊδεύουν, να τρώει το άλλο το παιδί μια τυρόπιτα, να πίνει ένα χυμό και εσύ να έχεις σκέτο ψωμί μαζί σου. Ούτε θυμό είχα ούτε ζήλευα, μόνο με πλήγωνε.

Είχα περιστασιακές συντρόφους, όχι για μεγάλα διαστήματα. Επειδή δούλευα πιο πολύ νύχτα δεν έκανα σοβαρή σχέση. Μετά βρήκα μια κοπέλα, παντρευτήκαμε, μετά από μια δεκαετία

χάλασε η δουλειά. Η σύζυγος μου. Μετά τη σύζυγό μου, συζώ με μια κοπέλα από τη Θεσσαλονίκη, είμαστε 11 χρόνια μαζί.

Με τη σύζυγό μου δεν τα βρίσκαμε. Μετά μπλέχτηκε και με το περιστατικό, αυτή με έβαλε μέσα. Με κατηγορήσε γιατί σιγά -σιγά έφτιαχνα το σπίτι μου, πήρα αυτοκίνητο, έβγαζα μεροκάματο, δούλευα και αλλού, δεν καθόμουνα ούτε ένα λεπτό, όπου υπήρχε δουλειά πήγαινα. Είχαμε πολλούς τσακωμούς, γιατί έδειχνε αδιαφορία και στα παιδιά και στο σπίτι γενικώς και μέσα με την καθαριότητα. Υπήρξε μόνο λεκτική βία. Μόνο στην αρχή τα πηγαίναμε καλά για λίγο, αλλά μετά της είπα ότι περιμένω να μεγαλώσουν τα παιδιά και θα φύγω, αλλά δεν το πίστευε. Ούτε σεξουαλικά τα πηγαίναμε καλά, δεν έβρισκα τίποτα, δε βρισκόμασταν συχνά. Ήθελα να φροντίζει τα παιδιά, γιατί εγώ ήμουν και μητέρα και μπαμπάς. Εγώ τα άλλαζα, εγώ τα έκανα μπάνιο, εγώ τα περιποιούμουν, εγώ να τα διαβάσω, εγώ να πηγαίνω για δουλειά και κοιμόμουν όλο το 24ωρο, μόνο 3 ώρες. Είχα μείνει 50 κιλά. Μου άρεσε η καθαριότητα του σπιτιού, να είναι τα πράγματα σε τάξη. Πλυντήρια είχα πάρει, τραπεζαρίες, ντουλάπια, τα πάντα από τα χέρια μου. Δεν είχα από πουθενά βοήθεια. Ούτε από τα πεθερικά μου, ούτε από κανέναν. Η γυναίκα μου δεν εργαζόταν, ήταν τεμπέλα με λίγα λόγια. Εντάξει εγώ τα έβγαζα πέρα.

Η σύζυγός μου με τα παιδιά τσακωνόντουσαν, τα έβριζε, τα χτύπαγε. Εγώ έμπαινα στη μέση. Πολλές φορές έφευγε στη μάνα της, ερχόταν μετά από ένα μήνα, μετά από 2 μήνες. Δεν την ένοιαζε για τα παιδιά της και το σπίτι της. Και τώρα που χωρίσαμε εδώ και 10 χρόνια περίπου έχει πάει σε ψυχιατρική κλινική, δεν είναι καλά, είναι στον κόσμο της, έχει αρρωστήσει, είναι χάλια. Μετά σταμάτησα τη νύχτα, γιατί κουράστηκα και πήγα βυζαντινή μουσική και έχω γίνει και ψάλτης, ψάλλω τώρα.

Είχε γίνει η καταγγελία χωρίς να το ξέρω και εμένα με συλλάβανε μια μέρα στο δρόμο. Η καταγγελία είχε και μια μέρα με σταμάτησε η αστυνομία για εξακρίβωση στοιχείων και μου λένε «έχεις ένταλμα». Λέω «τι ένταλμα; Εγώ ούτε χρωστάω σε εφορίες, ούτε τίποτα». Μου λένε «έχεις ένταλμα για ένα βιασμό». Λέω «εγώ;». Δεν είχα ιδέα και με πήραν μέσα εκείνη τη μέρα για να μπω φυλακή. Το δικαστήριο έγινε μέσα σε 9 μέρες, παράνομο τελείως, είχα δικηγόρο από την έδρα δεν είχα χρήματα να βάλω. Πριν γίνει το δικαστήριο είπα να κάνουν DNA. Μου λένε «δε γίνεται, έχει περάσει ο χρόνος». Στο δικαστήριο δεν υπήρχαν πάνω στο παιδί μώλωπες, τίποτα. Πως με χρεώνουν για βιασμό χωρίς ιατρικές εξετάσεις; Μου λένε από την ομολογία. Και την ομολογία την πιστεύουμε από τη γυναίκα. Η κόρη μου δεν ήρθε στο δικαστήριο και τώρα με αναγκάζουν άμα θα βγω έξω να γίνω φονιάς και θα γίνω. Το έχω πει και στην έδρα ότι αν θα βγω θα σκοτώσω την κόρη μου. Και αυτούς που με βάλανε μέσα. Έτσι δεν είναι; Εγώ θα βγάλω 8-9 χρόνια φυλακή εδώ μέσα τσάμπα. Γιατί; Δεν έκαναν DNA, ούτε ο ανακριτής με φώναξε, ούτε ο εισαγγελέας, ούτε κανένας. Όταν έγινε η καταγγελία, γιατί δε με φώναξε η αστυνομία να μου κάνουν DNA, να με πάνε στον ανακριτή, στον εισαγγελέα; Γιατί δεν τα έκαναν όλα αυτά;

-(Εγώ)Η κόρη σας γιατί πιστεύετε ότι σας κατηγορήσε;

- Δεν γνωρίζω γιατί. Πριν γίνει το περιστατικό εγώ την είχα στο σπίτι μου, με την καινούρια σύζυγό μου, να της ψωνίσω τα πάντα. Αφού το έκανα σε αυτήν την κόρη μου δεν μπορούσα να το κάνω και στη μεγαλύτερη; Στα παιδιά με αυτά που συζώ -έχει ένα αγόρι και ένα κορίτσι πιο μικρό από την κόρη μου- δεν μπορούσα να το κάνω; Για ποιο λόγο να το κάνω; Δεν είχα προβλήματα οικογενειακά, δεν είχα πρόβλημα από σεξ. Ανωμαλία δεν έχω πάνω μου, ούτε χάπια έχω πάρει στη ζωή μου ποτέ, ούτε σε ψυχιατρική κλινική έχω πάει, πουθενά. Άνθρωπος της δουλειάς είμαι και της εκκλησίας, τίποτα άλλο. Και απλά με τυλίξανε και με βάλανε μέσα και έφαγα 25 χρόνια. Αν θα βγω τι θα κάνω εγώ μετά; Όταν έγινε η καταγγελία έμενε με τη

μητέρα της. Διατροφή δεν έδινα νόμιμα δεν είχε γίνει δικαστήριο, όμως ψώνιζα φαγητά, ρούχα, στο σχολείο ότι χρειαζόταν τα έδινα. Δεν μπορώ να το λύσω αυτό με τίποτα, γιατί το έκανε.

Όταν πάω με το πιστόλι θα τα πουν όλα, θα το κάνουν, δεν υπάρχει θέμα να μην το κάνουν γιατί βγάλω τσάμπα φυλακή, εντελώς τσάμπα. Τουλάχιστον μετά θα μπω δίκαια. Θα πω το έκανα. Να μπω φυλακή και να μην το έχω κάνει, όχι. Και να μου έχουν σπάσει δόντια, να μου έχουν σπάσει πλευρά στις μεταγωγές οι κρατούμενοι, γιατί είμαστε ηθών εμείς, είμαστε βιαστές εμείς (μιλάει ειρωνικά). Ναι, ένας φονιάς εδώ μέσα έχει πιο πολλή αξία παρά εμείς. Γιατί είμαστε σε ξεχωριστές πτέρυγες, καταλάβετε; Δεν μπορούμε να περπατήσουμε εδώ μέσα, γενικώς και στα κρατητήρια και παντού. Έχουν πιο πολλή αξία, όσα χρόνια θα βγάλει αυτός ο ισοβίτης, θα βγάλω και εγώ. Είναι χειρότερο έγκλημα η ανθρωποκτονία. Πες ότι το έκανα, που δεν το έκανα, ποιο μεγάλο έγκλημα είναι να σκοτώσω ή να βιάσω; Ανθρώπινα, έτσι απλά. Εντάξει κανένα από τα δύο δεν είναι σωστά. Αλλά ποιο έρχεται πρώτο; Ο φόνος δεν έρχεται; Φυσιολογικά;

Είμαι κατά της παιδεραστίας κι όποιος το κάνει όχι 25 χρόνια, να τον σκοτώνουμε με θανατική ποινή. Γιατί έχει πολλούς ανώμαλους εδώ μέσα. Είναι άρρωστοι. Έχουν μπει στη φυλακή και 2 και 3 και 4 φορές.

Με την άλλη μου κόρη έχουμε επικοινωνία. Είναι παντρεμένη, έχει και ένα παιδάκι 2,5 χρονών, είμαι και παππούς. Έχω καλές σχέσεις, τη ρωτάω αλλά μου λέει «μπαμπά εγώ δεν ξέρω τίποτα» και δεν ανακατεύεται. Μιλάει και με τη μητέρα της, μαζί μένουνε, όλοι μαζί. Και μόλις σταμάτησα να έχω σχέση με τη γυναίκα μου, έκανα ένα χαρτί με το δικηγόρο μέχρι να γίνουν 18 χρονών να μένουν στο σπίτι κι εγώ ας μείνω έξω δεν έχω πρόβλημα, στο ενοίκιο. Και δεν κάθισαν πολύ. Κάθισαν δυο χρόνια και φύγανε.

Δεν το έχω κάνει, δεν έπρεπε να μπω ούτε μια μέρα. Ας μου κάνουν ορό αληθείας, υπάρχουν τόσοι τρόποι. Βγάζω τσάμπα φυλακή. Έκανα απεργία πείνας της προάλλες για 8 μέρες δεν έφαγα τίποτα. Να σπεύσουμε να γίνει κάτι. Να γίνει γρήγορα το εφετείο μας και γίνει κάτι. Δεν υπάρχει αυτή φυλακή. Γενικά οι φυλακές. Είναι 600 άτομα και έχει μια ψυχολόγο και μία κοινωνική λειτουργό, τι να προλάβουνε; Είτε ομολογήσεις είτε όχι τα ίδια χρόνια θα τα φας, έχει βγει ήδη η ποινή πριν μπεις στην έδρα. Εγώ δεν ομολογώ κάτι που δεν έκανα και δυο ισόβιες να φάω. 100% ψέμα. Κι εύχομαι να τους κάψει ο καρκίνος όλους αυτούς που με δικάσανε και να σέρνονται μια ζωή στα καρότσια. Έχω θυμό γιατί με βάλανε μέσα. Όταν έγινε η καταγγελία γιατί δε με πιάσανε; Να με καλέσουν να κάνω τεστ DNA; Αν δεν έχεις ένα δικηγόρο να κάνεις τη δουλειά σου ποιος θα μιλήσει; Εγώ δεν είχα ιδέα. Εγώ πρώτη φορά μπαίνω στη φυλακή, πρώτη φορά μπήκα σε δικαστήριο.

Με κατηγορήσαν για βιασμό κατ' εξακολούθηση κατ' εξακολούθηση και με μαχαίρι, πέντε φορές το έκανα με μαχαίρι και δεν πήγε να καταγγείλει το θύμα, πήγε μετά από τις 5 φορές. Και εκείνο τον καιρό εγώ βρισκόμουν με γυναίκα στο σπίτι και με την μεγάλη την κόρη μου. Και με τον αδερφό μου μας χωρίζει ένας τείχος και το παραμικρό ακούγεται. Μέσα σε 10-15 μέρες λέει έγιναν οι 5 φορές. Εγώ πήγα στην έδρα μέσα σε 5 λεπτά με δικάσανε, όχι παραπάνω. Μπαμ μπαμ, δε με άφησαν να μιλήσω. Δεν είχα αντίδικο. Μόνος μου στο δικαστήριο και ο δικηγόρος που μου έβαλε η έδρα τίποτα άλλο. Και 9 δικαστές, 8 γυναίκες και ένας άνδρας. Τους δώσανε από ένα χαρτί τους χασάπηδες, γιατί δεν είναι δικαστές στο επάγγελμα, φαρμακοποιοί, κτηνίατροι δεν ξέρω τι είναι. Οι ένορκοι. Δεν έχουν σπουδάσει αυτοί οι άνθρωποι. Διαβάσανε τι έγραφε ο εισαγγελέας, μέσα για βιασμό. Ας μου κάνουν ορό αληθείας. Κι αν δεν έχει λεφτά το κράτος να μπουν στο δημόσιο να τα δίνω λίγα- λίγα.

Θα βρω άκρη ποιος με κατηγορήσε, γιατί το παιδί ήταν σε πολύ μικρή ηλικία και ότι και να του λέγανε θα το έκανε. Πιστεύω η γυναίκα μου και μια ξαδέρφη της. Πολλή κόντρα χωρίς να ους πειράζω, χωρίς τίποτα. Εν πάση περιπτώσει ακόμα έχω χρόνο, γιατί το εφετείο μου τώρα θα αργήσει να γίνει. Μίλησα με ένα δικηγόρο και μου είπε ότι τώρα έχουν απεργίες, θα έχω κάνει 7-8 χρόνια μέχρι τότε, θα κοντεύω να τελειώσω. Ας φτάσω μέχρι εκεί, υγεία να έχω και θα δω. Με τα αδέρφια μου, με την κόρη μου τη μεγάλη, δεν έχουν έρθει είναι μακριά. Ήμουν στην Τρίπολη -τώρα 9 μήνες είμαι εδώ- ακόμη πιο μακριά. Δε το βάζω κάτω, θα συνεχίσω τη ζωή μου. Απλά θα σβήσω όλα τα χαρτιά, όλους τους δικούς μου, όσοι δε μου φέρθηκαν καλά, έστω και ένα γράμμα να μου στείλουν, ένα ευρώ, γιατί είναι πολύ δύσκολα εδώ μέσα -κάνω χίλιες δουλειές για να τα βγάλω πέρα, πλένω ρούχα, μαγειρεύω... Γιατί είμαι καπνιστής 30 χρόνια, δεν μπορώ να το κόψω το τσιγάρο, για να πάρω ένα καπνό. Μη μαζεύω γόπες από κάτω, όπως μαζεύουν πολλοί. Να παίρνω μια κάρτα να μιλάω. Στην Τρίπολη ήταν καλύτερα σε θέματα πολλά. Και σε φαγητά και σε συμπεριφορά υπαλλήλων και κοντά το νοσοκομείο, 200-300 μέτρα. Και έχω φάει βρισίδια από υπαλλήλους εδώ μέσα χωρίς λόγο. Εντάξει δεν ανέφερα τίποτα σε ανωτέρους, ο καθένας ότι θέλει κάνει. Έχει και καλούς ανθρώπους όμως που σέβονται τον κρατούμενο.

Με τη σύντροφό μου έχω καλή επικοινωνία, στο δικαστήριο την είχα σαν μάρτυρα, μίλησε, με στηρίζει οικονομικά όσο μπορεί γιατί κι αυτή δε δουλεύει. Περιμένει ανά πάσα στιγμή να βγω να συνεχίσουμε πάλι μαζί.

Στα χωριά είναι λίγο δύσκολα. Υπάρχει το 'γιατί εσύ ανέβηκες' ας πούμε; Αν μου έβαζε η κόρη μου μια κατηγορία για ξυλοδαρμό θα έτρωγα 6 μήνες. Η γυναίκα μου το έκανε από κακία. Από κακία γιατί τη χώρισα πρώτον, κακία γιατί ανέβαινα σιγά-σιγά οικονομικά. Εκείνη έχει ένα σπίτι και τη ζει η μάνα της και ο πατέρας της, που παίρνουν δυο συντάξεις. Η ξαδέλφη της έχει καλές

σχέσεις με τη γυναίκα μου, είναι πιο έξυπνη -να μην εκφραστώ χυδαία και δεν κάνει- και με τύλιξαν σε μια κόλλα χαρτί. Αυτές από κάπου πήραν πληροφορίες ότι με ξυλοδαρμό και βρισιές δεν πάει φυλακή, πρέπει να βρούμε κάτι να τον χάσουμε μέσα. Και βρήκαν το βιασμό. Δεν πειράζει, θα πληρώσουν γι' αυτό.

Η κόρη μου ερχόταν στο σπίτι μου. Είχα άγνοια εγώ. Πολύ καλές σχέσεις. Δεν είχα ιδέα, δε μου μίλησε ποτέ. Τίποτα. Στο σπίτι ερχόταν, με το αυτοκίνητο να την πάω πάλι στη μάνα της, να της ψωνίσω τα καλύτερα ρούχα, φαγητά, ότι ήθελε. Δεν χωράει στο μυαλό μου εμένα αυτό και κόντρα να υπήρχε. Ούτε από ξένο. Άμα το έκανε ο αδερφός μου θα τον σκότωνα με τα ίδια μου τα χέρια. Δεν χωράει στο μυαλό μου αυτό κι όμως κατηγορούμαι γι' αυτό. Ο Θεός να βάλει το χέρι του να πάω καλά στο εφετείο για να πάω στο σπίτι μου, να φύγω από εδώ μέσα. Δεν μπορώ άλλο. Να μην αξιώσει ο Θεός να κατηγορηθεί κανένας έτσι τσάμπα. Να φέρω ένα παράδειγμα. Αν το κάνανε σε εσάς τι θα κάνατε; Μόνο η ομολογία της υπάρχει. Το 90% που βρισκόμαστε εδώ μέσα, των ηθών, είμαστε από ομολογία. Είναι του Γιαννόπουλου, του μεγαλύτερου παιδεραστή, του συγχωρεμένου, που ψήφισε το νόμο. Άλιωτος να βγει, να τον βγάλουν άλιωτο. Τα λέω δημοσίως δε φοβάμαι. Ο μεγαλύτερος παιδεραστής της Ελλάδος ψήφισε τον νόμο καθ' ομολογία. Να φέρω ένα άλλο παράδειγμα. Είμαστε 500 κρατούμενοι για ηθών. Κατηγορούμαι εγώ που είμαι αγρότης, ο άλλος που είναι γεωργός, κτηνοτρόφος, υδραυλικός. Από τον κύκλο των εισαγγελέων, προέδρων και δικαστών, δεν υπήρχε κανένας να παρανομήσει από αυτούς; Πιάσανε έναν εισαγγελέα με το παιδί του, γιατί δεν τον βάλανε μέσα και έχει άσυλο; Είμαι οξύθυμος, αλλά δεν έχω παίξει ποτέ στη ζωή μου ξύλο. Με τα λόγια όμως. Ξέρω να κρατάω τις αποστάσεις. Εσείς από πού είστε, αν επιτρέπετε; (Του απαντώ). Έχουμε πολλούς κρατούμενους από εκεί. Ένας είναι εδώ και 15 χρόνια, μπαίνει βγαίνει. Εντάξει αυτοί είναι άρρωστοι. (Μου ανέφερε μάλιστα 2 ονόματα εξ αυτών! Τον ευχαρίστησα για τη συμμετοχή και έφυγε.)

Υποκείμενο 7: βιασμός και αποπλάνηση ανηλίκου που δεν είχε συμπληρώσει τα 12 έτη

Δημοτικό και ένα μήνα γυμνάσιο. Οικονομικά ήμουν εντάξει, απλά έπαιρνα ένα επίδομα και τώρα μου το κόψανε.

Δεν έχω μητέρα και πατέρα, και με βοηθάει ένας φίλος μου γιατί η γιαγιά μου είναι λίγο μεγάλη έχει και ένα πρόβλημα και την προσέχουν οι κόρες της, δε θέλω να την παίρνω τηλέφωνο από εδώ γιατί στενοχωριούνται, το ξέρουν ότι είμαι εδώ. Έχω έναν αδελφό μεγαλύτερο ένα χρόνο, κι ο πατέρας μου μηχανικός ήταν, πιάνουν τα χέρια μου. Δεν έχω δουλέψει με τον πατέρα μου γιατί τον έχασα μικρός 7 χρονών περίπου, δούλευα στον αδελφό της μάνας μου με τα μηχανάκια, τον έχασα γιατί έπηξε το αίμα του γιατί έκανε χρήση ναρκωτικών ουσιών. Και εγώ έκανα χρήση ηρωίνης 2 χρόνια περίπου γεμάτα, αλλά την έχω κόψει και έξω που ήμουν ούτε τσιγάρο δεν έκανα. Πήγα σε ένα πρόγραμμα αποτοξίνωσης για τρεις μήνες, μετά ήμουν καλά. Είχα πολύ καλές σχέσεις από τον πατέρα μου, το ένιωθα ότι με αγαπούσε. Ειδικά η μάνα μου και με τη χρήση δηλαδή που κάπνιζα κάνα τσιγαράκι παλιά. Και τώρα παίρνω κάνα φάρμακο παραπάνω, γιατί είμαι μόνος μου (ενν. αντικαταθλιπτικά).

Πήγα εφετείο και έφαγα 13 χρόνια και είμαι τώρα 6,5 χρόνια. Για αποπλάνηση-βιασμό ανηλίκου, δεν είχε κλείσει τα 12. Δόξα το Θεό με πήρε ο ύπνος και δεν έπαθε τίποτα το κορίτσι ούτε είχε τίποτα. Είχα πει τρεις μπύρες και πήγα το πρωί να πιω έναν καφέ με ένα φίλο μου και το είχα δει μια φορά μόνο του. Δεν το ήξερα καθόλου το κορίτσι αυτό, λέει στο δικαστήριο αυτός ο άνθρωπος ότι ούτε πειράζει, ούτε ενοχλεί. Και 27 φάρμακα που παίρνει ημερησίως επειδή είναι μόνος του, δεν έχει σχέση με κορίτσια να πειράζει, ούτε είχε σχεδιάσει να κάνει κάτι. Παίρνω μια θεραπευτική αγωγή, γιατί τα παίρνω πολλά χρόνια, αντικαταθλιπτικά και

ηρεμιστικό το βράδυ και το πρωί μισό, τα υπόλοιπα είναι αντικαταθλιπτικά και για το πάρκινσον.

Το κορίτσι με ξύπνησε. Με ξέρουνε στο [...] (στην περιοχή που έμενε) και εγώ περίμενα στο σπίτι μου ότι θα έρθουν σίγουρα να με πιάσουν. Λέω «[...] τι έκανες;», βγήκα έξω και φώναζα: «Είμαι ελεύθερος». Πήγα και εξομολογήθηκα και εδώ στη φυλακή πάω κάθε Κυριακή στην εκκλησία. Είναι πολύ καλό και σε κάνει να μην κάνεις βλακείες στη συνέχεια της ζωής σου. Εγώ δε το έχω κάνει σίγουρα. Εγώ με το που έκατσα στο μηχανάκι να φύγω από το καφενείο δεν ξέρω τι έγινε και λέω θα πάω προς τα εκεί. Μου λέει ο πρόεδρος να πω καθαρά την αλήθεια και να πω τι θυμάμαι ακριβώς. και του είπα ακριβώς όλες τις λεπτομέρειες. Και είχε και μια μάρτυρα το παιδάκι. Εντάξει δεν είχαν να πουν κάτι για μένα. Απλά μου έλεγε συνέχεια ότι θέλει να μάθει μηχανάκι. Και εγώ της έλεγα «δεν μπορώ κοπελιά, έχω δουλειά». Δεν ξέρω το όνομά της. Είχε φίλες από εκεί την ήξερα, αλλά δεν έκανε πολύ παρέα με αυτές, έμενε μόνη της. Απλά ήξερα ότι υπάρχουν αυτές οι κοπέλες, ούτε με ενδιέφερε. Εγώ σπίτι μου πήγαινα, δούλευα. Δεν τις ήξερα εγώ αυτές τις κοπέλες απλά μαζευόντουσαν στο σπίτι όλες μαζί και περνούσα εγώ από εκεί με το μηχανάκι και τις έβλεπα. Μια φορά είχα σταματήσει, αλλά δεν είπα τίποτα, ούτε για καφέ να πάμε, ούτε τίποτα. Και το κορίτσι είπε ότι την απείλησα κάποια στιγμή και ότι πήγα σπίτι της. Λέω «κοπελιά εγώ δεν ξέρω που είναι το σπίτι σου». Αφού λέει ψέματα, δεν την ενόχλησα εγώ καθόλου. Μιλούσε σιγά, μου είπαν «όποτε θέλεις διάκοψε τη μάρτυρα ή το δικηγόρο». Αυτή η κοπέλα ήρθε μόνο, κανείς άλλος.

Η ποινή μου ήταν 25 χρόνια και μου πήγαν 13 χρόνια.

Η μητέρα μου, μετά το θάνατο του πατέρα μου, παντρεύτηκε μετά από πολλά χρόνια και επίσης έκοψε τα ναρκωτικά, γιατί ήταν στο ίδιο στάδιο με τον πατέρα μου (έπαιρναν ναρκωτικά και οι

δύο γονείς). Είχε προβλήματα με τον πατριό μου, τον άντρα της, ήμουν και εγώ μέσα για ένα πλημμέλημα. Για ενδοοικογενειακή βία. Μόνος του με έπαιρνε να κάνουμε σχέσεις, δεν έτρεχα από πίσω. Μου είχαν βρει και ναρκωτικά αλλά αθωώθηκα.

Δεν είμαι παντρεμένος. Είχα μια σύντροφο παλιά για κάνα χρόνο. Αλλά ήταν μεγάλη γυναίκα και είχε τις δουλειές της. Δεν έχω παιδιά.

Όταν παντρεύτηκε η μητέρα μου τον πατριό μου ήμουν γύρω στα 18. Αυτό που δεν είναι ωραίο για μένα είναι ότι θα μου νοικιάζανε ένα σπίτι να μείνεις μόνος σου και δεν έγινε ποτέ. Ο πατριός μου, μου είχε κάνει απαγορευτικά μέτρα, 500, και δεν μπορούσα να πάω στο μαγαζί. Ψάρευα μια μέρα, βούταγα μέσα με φακό. Με πήρε η μάνα μου 12 η ώρα το βράδυ. Και λέω τι έπαθε η μάνα μου 12 η ώρα; Με έπιασε η ασφάλεια και τους παρέδωσα ότι είχα (ενν. ναρκωτικά). Δεν τους έχω ενοχλήσει ποτέ, κάτι κακό για να έχω τύψεις. Δεν μου άρεσε και μένα αυτό το πράγμα. Δεν τα είχα καλά με τη μάνα μου, δεν ξέρω.

Με όλα αυτά τα χάπια και τα ναρκωτικά δεν είχα καλές σχέσεις. Την πρώτη φορά δεν ταίριαζαν οι ηλικίες, την άλλη φορά δεν ήμουνα στα καλά μου.

Ήρθαν από το σπίτι μου με τον εισαγγελέα. Εγώ ακούω το όνομά μου και ήταν από πάνω μου. Ήταν το κλειδί στην πόρτα. Εγώ σηκώνομαι παίρνω το μηχανάκι και πάω σπίτι μου. Η αδελφή της ήρθε, χτυπούσε μισή ώρα, εγώ δεν άκουγα. Μετά από μισή ώρα ήρθε η αδελφή της και άνοιξε και τότε εγώ σηκώθηκα. Από το καφενείο πήγα κατευθείαν εκεί. Δηλαδή αν δεν είχα δει την κοπέλα ή αν το σπίτι ήταν κλειδωμένο δε θα πήγαινα. Δεν είχα σκοπό να κάνω κάτι συγκεκριμένα. Έτσι μου ήρθε, μπορεί να ήθελα να πω ένα 'γεια'. Δε σας λέω ψέματα. Ποτέ δε σκέφτηκα το κορίτσι αυτό. Είχα πει τα φάρμακά μου και δεν ήμουν καλά και είχα πει και τις

μπύρες. Με έπιασε κάτι, δεν ξέρω τι. Με είχαν δει με το μηχανάκι και η αδερφή της με κατηγορήσε.

Έχω μετανιώσει για τη ζωή μου, θέλω να αλλάξω τα πάντα. Εγώ ποτέ δεν ήμουν να ασχοληθώ με κοπέλες σεξουαλικά, εγώ είχα άλλα στο μυαλό μου.

Η ποιηή έπεσε με το εφετείο. Έχω περάσει τόσα πολλά κοπελιά που μπορώ αυτό να το αντέξω μόνος μου, δε χρειάζεται να με υποστηρίξει κάποιος. Απλά εγώ θέλω να φτιάξω τον εαυτό μου πρώτα. Να βγω να δω τι θα κάνω, έχω ένα φίλο..

Δεν έχω καμία σχέση με πορνογραφικό υλικό, τέτοια πράγματα όχι. Αυτά όλα ξεκίνησαν από τις κλεψιές και την απαγωγή. Και έφαγα φυλακή. Πήγα από ένα μπαρ και πήρα μια γυναίκα και είχε τα χαρτιά της. Την ρώτησαν αν σε πείραξε λέει «όχι». Ήμουν 7 μήνες στο ψυχιατρείο. Έχω μπει τρεις φορές στη φυλακή, αλλά για την ενδοοικογενειακή βία, ήξεραν ότι εγώ δεν πήγαινα για κακό στο μαγαζί, ούτε να τους χτυπήσω, ούτε να τους πάρω λεφτά. Μόνο χασίσι κάπνιζα. Από το 20** και μετά κομμένα τα ναρκωτικά.

(Για την ανθρωποκτονία): Δεν μπορώ να το κάνω αυτό σε άνθρωπο. (Για την παιδεραστία):

Καμία σχέση. Δεν μπορώ να το βιώσω αυτό. Και τα δύο αυτά για μένα είναι μεγάλα πράγματα.

Όχι. Δεν υπάρχουν αυτά, Παναγιά μου! Να σκοτώσω κάποιον; Όχι, όχι!

Κολλητά μέναμε και ήμουν φίλος με τους γονείς των κοριτσιών, πηγαίναμε για φαγητό και πρόσεχα τα πάντα. Και καμιά φορά τους έπαιρνα κανένα σουβλάκι στα κορίτσια που μου λέγανε. Μετά ξενοίκιασαν, πήγαν αλλού. Δεν ήμουν άνθρωπος που θα πάει να κάνει κακό, δε σας κρύβω κάτι, αλήθεια! Απλά έχω κουραστεί τόσο πολύ, που σου λέω πρέπει και εγώ να ζήσω λίγο. Η μάνα μου αυτοκτόνησε, δεν πέθανε. Ήπια κάτι φάρμακα και δεν άντεξε και εγώ ήμουν

μέσα στη φυλακή. Δε μιλάμε με τον πατριό μου, δε θέλω πλέον με τίποτα. Εγώ θέλω να βγω να πηγαίνω στην εκκλησία, με λίγα πράγματα.

Εγώ αρνούμαι την κατηγορία, γιατί δεν είναι κάτι, δεν είναι σέξι. Ήμασταν στο ίδιο κρεβάτι αλλά εγώ χάθηκα, ξαπλωμένος ήμουνα. Άνοιξα τα μάτια μου με το θόρυβο, θα μπορούσε να είχε φύγει. Μετά ήρθε η αδερφή της, ανοίγει και φώναζε λίγο. Πήγα σπίτι, κάθομαι σπίτι, ‘τι να κάνουμε τώρα;’, ξαναπίνω τα φάρμακα και περίμενα... αυτή καθόταν δίπλα μου. Και κοιμήθηκα.

-(Εγώ) Όταν μπήκε η αδελφή της μέσα, τι είδε;

- Εμένα! Τώρα αν με είδε με το παντελόνι κάτω ή πιο πάνω δε θυμάμαι καλά. Και με το που σηκώνομαι εγώ παίρνω το μηχανάκι και φεύγω. Δεν αισθάνθηκα κάτι παράξενο να είχε γίνει. Δεν ήταν στο δικαστήριο το κορίτσι, λόγω κρίσης είχαν πάει στη Γερμανία. Στο δικαστήριο ήταν αυτή η κοπέλα που ήθελε να αγοράσει το μηχανάκι που της είχε πει ο πατέρα της. Ήταν μάλλον φίλη της. Δε σκέφτηκα ποτέ να κάνω σχέση μαζί της, αφού βλέπω και λέω ‘άμυνα’. Αποκλείεται να το έκανα, αλήθεια λέω. Και μη χειρότερα! Μια φορά την είχα ξαναδεί που καθόμουν με το φίλο μου. Αλλά δεν έδωσα σημασία. Τι να την κάνω την κοπέλα; Εγώ στενοχωριέμαι, καλύτερα να μην την είχα δει καθόλου, τίποτα. Αυτό θα ήταν πολύ καλύτερο. Θα θυμάται στη ζωή της ότι κάποιος πήγε να την πειράξει, ίσως μόνο αυτό. Είναι πολύ άσχημο, έχω πληγωθεί. Μα δεν ήμουν τέτοιος άνθρωπος, πώς μου έτυχε εμένα, δεν μπορώ να καταλάβω. Με κανένα τρόπο, να σκεφτώ έτσι.

Σκεφτόμουν πριν μπω για οικογένεια, αλλά ήταν δύσκολο γιατί έπαιρνα τα φάρμακα. Όχι αυτά που μου έγραφε ο γιατρός. Ένα άλλο που το παίρνω και τώρα. Σε ανεβάζει ψυχολογικά και πίνω και αντικαταθλιπτικά. Μετά από εδώ θα πάω στην ψυχιατρική κλινική, θα κοιτάξω να πάρω το

επίδομα και θα πηγαίνω κάθε μήνα στην ψυχολόγο που πήγαινα. Δουλειά θα ψάξω. Άμα είναι μια κοπέλα που μπορεί να καταλάβει τον πόνο μου και ότι θέλω χρόνο τότε εντάξει.

Υποκείμενο 8: βιασμός κατά συρροή και κατ' εξακολούθηση, αιμομιξία κατά συρροή και κατ' εξακολούθηση

Δημοτικό. Δούλευα αλλά δύσκολα. Κάτι έβγαζα μέχρι που χτύπησα το πόδι. 28 χρόνια ποινή και έχω κάνει τα 6,5. Θα περάσω και από εφετείο.

Είμαι παντρεμένος. Τώρα έχω χωρίσει χρόνια. Έχω δύο κορίτσια και ένα αγόρι. 18, 17 και 14 το αγόρι. Η οικογένεια μου με έχει βάλει μέσα. Για βιασμό λέγανε στην αρχή και μετά είπαν για όλα. Και δούλευα από το πρωί μέχρι το βράδυ. Πότε έγιναν όλα αυτά; Δεν έχω ξανακάνει φυλακή.

Στην παιδική μου ηλικία έτρωγα πολύ ξύλο, πολύ δύσκολα χρόνια. Δεν πήγαμε μια μέρα σχολείο και έτρωγα ξύλο τσάμπα. Φοβόμουν τον πατέρα μου, πολύ αυστηρός. Πάρα πολύ ξύλο. Όχι κάτι παραπάνω. Με την μητέρα μου καλύτερα.

Στην αρχή δούλευα οδηγός μετά ελαιοχρωματιστής. Παντρεύτηκα 26 χρονών. Πριν την γυναίκα μου δεν είχα άλλες σχέσεις. Καλές ήταν οι σχέσεις μας. Είχαμε κάποια προβλήματα, από όταν έσπασα το πόδι δεν είχαμε λεφτά και από τότε άρχισε όλη ιστορία. Μόνο για τα λεφτά γιατί πριν που τους πήγαινα λεφτά δεν είχαμε τίποτα. Το πόδι το έσπασα σε τροχαίο, έπεσα από το μηχανάκι. Δούλευα τότε. Μιλάμε για πολλές ώρες. Από τις 7 η ώρα το πρωί και μη σας πω μέχρι τις 11, 12 η ώρα το βράδυ. Είχα φύγει τρία χρόνια, είχα πάει [...] (στη χώρα από την οποία κατάγεται). Δούλευα, πήγαινα συνέχεια πάνω κάτω. Και είχε μείνει μόνη της με τα παιδιά. Και

τα μπέρδεψε πολύ τα πράγματα. Τα έχω αφήσει στο Θεό αυτά τα πράγματα. Ποτέ στη ζωή μου δεν το έκανα αυτό. Δούλευα από το πρωί μέχρι το βράδυ. Καλές σχέσεις με τα παιδιά, εντάξει τώρα. Σαν πατέρας με παιδιά. Δεν είχαμε προβλήματα.

Πολύ μεγάλη ποινή. Θα προτιμούσα άλλο μέτρο. (Για την ανθρωποκτονία): Πολύ κακό να σκοτώσεις κάποιον και εγώ στη ζωή μου ούτε ποντίκι δεν είχα σκοτώσει, που το είχα στο σπίτι όχι έξω. Πιστεύω πολύ στο Θεό με όλη την καρδιά μου. Γιατί ο παππούς μου είχε φτιάξει μια εκκλησία και σκοτώθηκαν 45 άτομα, επειδή πήγαν να ανάψουν κεράκι εκεί στην εκκλησία. (Για την παιδεραστία): Αφού το λένε έτσι, δικό τους θέμα και το είπα και στο δικαστήριο. Το έχω αφήσει στο Θεό. Την ημέρα που το έμαθα στο δικαστήριο –αν δε με πιστεύετε ρωτήστε το δικηγόρο μου που είχε έρθει και ούτε ξέρω ποιος ήταν- έπεσα κάτω, τρελάθηκα και μετά μου έδωσαν την ποινή και με δικάσανε. Την ημέρα που έμαθα κάτι πράγματα τρελάθηκα. Για το παιδί που είναι έγκυος. Τρελάθηκα σου λέω. Όταν σου λέω τρελάθηκα, τρελάθηκα. Μόλις το άκουσα αυτό δεν μπορούσα γιατί είχα και άσθμα και πίεση. Και τώρα είμαι δύσκολα έχω πρόβλημα με τα πνευμόνια μου.

-(Εγώ)Πόσο χρονών ήταν η κόρη σας τότε;

-13. Πριν να μπω μέσα έχω 10 χρόνια να τα δω τα παιδιά. Δεν τα έχω δει από τότε. Δε μιλάμε.

Μόνο να τους ακούσω να είναι καλά, τίποτα άλλο.

Η γυναίκα μου είχε πάρα πολλούς «γνωστούς». Συγγνώμη που το λέω αυτό. Μιλάμε ειλικρινά τώρα, δε μιλάμε έτσι. Είχε πολλούς γνωστούς επειδή εγώ δούλευα από το πρωί μέχρι το βράδυ. Ο Θεός ή θα με δικάσει εμένα ή αυτήν. Μπορεί κάποιος άλλος άντρας να είχε κάνει κακό και να κατηγορήσει εμένα αφού σου λέω δεν ήξερα τίποτα γι' αυτό το θέμα. Μόλις το άκουσα έπεσα κάτω. Πριν μπω μέσα έλειπα 3-4 χρόνια. Χωρίσαμε γιατί είχε άλλους. Την είχα δει με τα μάτια

μου. Δούλευε σε σπίτια, όχι πολλές ώρες. Είχα έρθει στην Ελλάδα πολλές φορές δεν μου είχανε πει τίποτα. Την τελευταία φορά που ήρθα με έπιασαν στη (περιοχή της Αθήνας). Μου λέει υπάρχει ένταλμα σύλληψης και με πήγανε στην αστυνομία. Είχα δικαστεί ερήμην για 8 χρόνια και μου βάλανε άλλα 20 νομίζω. Δεν ήξερα ακόμα για ποιο θέμα. Μόλις μου λέει ο Πρόεδρος «Ξέρεις ότι έχεις παιδί με το παιδί σου;». για τη μικρή έλεγε (ενν. τη δεύτερη κόρη). Του λέω «τι;» και μπαμ έπεσα κάτω. Δεν μπορούσα να το αντέξω. Εκεί μου έπεσε η πίεση, όλα. Με πήραν σηκωτό. Δεν ξέρω αν είχε γίνει εξέταση, δικηγόρο είχα από την υπηρεσία. Αν το είχα κάνει θα το είχα πει. Ξέρω τον εαυτό μου πως είναι. Δούλευα από το πρωί μέχρι το βράδυ. Δεν ξέρω ποιος άφησε έγκυο την κόρη μου, αφού σου λέω είχε πάρα πολλούς και τα άφηνε ελεύθερα όλη την ώρα, μέχρι το βράδυ. Εγώ ήμουν [...] (στη χώρα από την οποία κατάγεται) τότε.

Πρέπει να κοιτάξω τον εαυτό μου. Προσεύχομαι συνέχεια για τα παιδιά να είναι καλά γιατί αυτό δεν έγινε από τα παιδιά μου έγινε από τη γυναίκα μου το ξέω. Να βρω μια δουλίτσα να βγάλω κάνα φράγκο. Δεν μπορώ να κάνω τίποτα άλλο. Αυτά τα πράγματα τα έχω αφήσει στο Θεό. Και δεν έχω μίσος, δεν είμαι τέτοιος άνθρωπος. Μια μέρα θα βγω ή καλύτερα να πεθάνω δεν έχω πρόβλημα αν έχω κάνει κάτι να με τιμωρήσει εμένα ο Θεός. Ποτέ στη ζωή μου δεν μπορούσα να κάνω τέτοια πράγματα.

Υποκείμενο 9: βιασμός ανηλίκου

Λύκειο ελληνικό και γερμανικό. Η μάνα μου είναι [...] (αλλοδαπή), στη [...] (αναφέρει τη χώρα καταγωγής της μητέρας του) έκανα και τα δύο σχολεία ήταν μαζί. Έβγαζα χρήματα. Ελεύθερος με 1 παιδί, αγόρι. [...] (Αλλοδαπή) σύντροφος γνωριστήκαμε στη (αναφέρει τη χώρα καταγωγής της μητέρα του), είχαμε έρθει εδώ για πάντα στην Ελλάδα, αλλά είχαμε προβλήματα με τα χαρτιά με το αλλοδαπών και δεν μπορούσαμε να παντρευτούμε.

Βιασμός ανηλίκου, πρώτο αδίκημα, 25 έτη. Το Δεκέμβριο θα περάσω εφετείο.

Με τους γονείς μου μεγάλωσα. Έλληνας ο πατέρας μου, είχαμε καλές σχέσεις και με τους δύο. Έχω έναν αδερφό μεγαλύτερο 4 χρόνια και μία αδελφή μικρότερη 2 χρόνια, καλές σχέσεις μεταξύ μας τα αδέρφια και οι γονείς μου μεταξύ τους. Η μητέρα μου έχει πεθάνει στο χειρουργείο είχε πρόβλημα με την καρδιά. Ο πατέρας μου ζει εδώ στην Ελλάδα και δε μιλάμε λόγω του ότι είμαι μέσα, πριν μιλούσαμε κανονικά. Τσακωμοί υπάρχουν πάντα. Ένα μαγαζί που είχε ο ίδιος δεν το έδωσε σε μας και το έδωσε αλλού, χωράφια που είχε εδώ τα πούλησε αλλού. Ότι θέλει ας τα κάνει. Έτσι είπαμε στο τέλος και τελείωσε. Όλα τα αδέρφια.

Από 17 εγώ είχα φύγει από το σπίτι. Δεν υπήρχε κάποιο βίαιο περιστατικό. Ούτε με τα αδέρφια μου. Ήμουν καλός μαθητής, είχα καλούς βαθμούς, ειδικά μαθηματικά. Είχα πολλούς φίλους. Να φανταστείτε τα τελευταία τρία χρόνια ήμουν πρόεδρος. Είχα τρεις καλές σχέσεις (ενν. με γυναίκες) μακροχρόνιες, οι άλλες περιστασιακές. Η σεξουαλική μου ζωή λέω ότι ήταν καλή! Όπως το πάρει κανείς (γελάει).

Ο βιασμός ανηλίκου ήταν με την τελευταία γυναίκα που είχα, είχαμε έρθει εδώ το 20** για πάντα στην Ελλάδα. Από τη [...] (αναφέρει τη χώρα καταγωγής της μητέρας του) μου είχε πει ότι ήθελε να αγοράσει ένα σπίτι στην [...] (αναφέρει τη χώρα καταγωγής της συζύγου του). Εγώ είχα τα λεφτά να το πάρω, 25.000, δεν ήθελα όμως γιατί δεν είχα σκοπό ποτέ αν πάω εκεί. Το μόνο λάθος που έκανα ήταν που δεν της το είχα πει ξεκάθαρα, με πίεζε πολλές φορές. Δεν το πήρα το σπίτι. Κάποια στιγμή μαλώσαμε. Αυτό μέρα με τη μέρα αυξήθηκαν οι τσακωμοί γι' αυτό το λόγο γιατί οι γονείς της έμεναν σε αυτό το σπίτι αλλά δεν είχαν λεφτά να το πάρουν, δεν είχαν πόρους. Μετά είχαμε ένα πρόβλημα με την κόρη της. Αυτή είχε μια κόρη με τον πρώην σύζυγό της, την είχαν εδώ στο ελληνικό σχολείο, αλλά δεν έπαιρνε τα γράμματα και την έστειλα

[...] (αναφέρει τη χώρα καταγωγής της συζύγου του) τελικά για να συνεχίσει εκεί το σχολείο της. Μετά από 8 μήνες έφυγε και η γυναίκα, χωρίς να ξέρω εγώ τίποτα πήρε και το γιο μου μαζί. Εγώ ήμουν στη δουλειά. Όταν γύρισα από τη δουλειά είχε φύγει. Το πρώτο τηλεφώνημα ήταν ότι άμα θα δώσω εγώ εκείνα τα 25 χιλιάρικά θα γυρίσει πάλι πίσω. Εγώ είπα «και δεν κάθεται εκεί; Δεν τα δίνω τα λεφτά». Ε μετά από 2,5 χρόνια περίπου μου κάνανε μήνυση ότι πείραξα εγώ την κόρη της. Η κόρη της το 20** ήταν 11 χρονών. Η καταγγελία έγινε το 20**. Μου στείλανε χαρτί στο σπίτι να παρουσιαστώ στον ανακριτή. Πήγα ανακριτή και αυτό ήταν με έβαλε μέσα. Η κόρη της δεν είχε καταθέσει κάτι, η μάνα της είπε ότι βίασα εγώ την κόρη της. Γιατί δεν της έκανα αυτό που ήθελε, πρώτον αυτό και δεύτερον δεν ήταν η πρώτη φορά αυτή, το έχει ξανακάνει. Είχε καταγγείλει ξανά κάποιον ότι πείραξε την κόρη της. Είχε καταγγείλει τον πρώην άντρα της γι' αυτό και χωρίσανε. Εκείνος έφυγε, εξαφανίστηκε, δεν ξέρω αν έχει γίνει δικαστήριο.

Δε θα ερχόμουνα καθόλου Ελλάδα, θα έμενα [...] (αναφέρει τη χώρα καταγωγής της μητέρας του). Δεν μπορούσαν να συνηθίσουν εδώ, ήθελαν οπωσδήποτε να φύγουνε. Αυτό ήταν το βασικό. Με τον πατέρα μου δεν μιλάμε, γιατί ήρθε σαν μάρτυρας δικός της. Το γιατί το ξέρει αυτός. Είχαμε καλές σχέσεις, αλλά ήρθε σαν μάρτυρας δικός της. Και δεν είπε και τίποτα συγκεκριμένο στο δικαστήριο, το πρωτόδικο. «Νομίζω» είπε «ότι το έκανε αυτός». Μπορεί να ήθελε να το κάνει για τον εγγονό του. Έχει επαφές ακόμα.

Δε μιλάω με το γιό μου, καθόλου. Θα ήθελα. Ο πατέρας μου έδωσε κατάθεση στο πρωτόδικο και από ότι έμαθα μετά έκοψε αυτή επαφές μαζί του. Μπορεί να είχαν τίποτα μεταξύ τους όσο εγώ έλειπα στις δουλειές. Αυτό πιστεύω, αυτό είναι το πιο πιθανό. Δεν υπάρχουν αποδείξεις ότι το έχω κάνει, ούτε ιατροδικαστικές, ούτε τίποτα.

(Για την ανθρωποκτονία): Προτού μπω στη φυλακή θα έλεγα ότι δεν είναι σωστό. Τώρα που μπήκα φυλακή έχω δει τόσα πράγματα εδώ που μερικές φορές που έχω ακούσει περιπτώσεις λέω «καλά του έκανε!». (Για την παιδεραστία) : Για την παιδεραστία όσο ήμουνα έξω έλεγα καλά είναι να τον κλείσουν μέσα, τώρα που είμαι με αυτά τα άτομα λέω ‘μπορεί και να μην το έκαναν’ έχουν αποδειχτεί περιπτώσεις που έχουν πάει στο δικαστήριο και έχουν αθωωθεί παμψηφεί κιόλας. Ένας πήγε πρωτόδικο και έφαγε πολλά χρόνια. Πήγε εφετείο και αθώθηκε παμψηφεί. Τον είχαμε εδώ κιόλας. Το έγγραψαν και οι εφημερίδες. Η ποινή είναι φυσικά μεγάλη (ενν. για τη παιδεραστία), θα προτιμούσα περιοριστικούς όρους, βραχιόλι παράδειγμα.

Υπάρχουν πολλά που μπορούσε να κάνει το κράτος.

(Πορνογραφικό υλικό): Το ίντερνετ το χρησιμοποιώ, αλλά όχι γι αυτό το λόγο. Κατηγορήθηκα για βιασμό κατ’ εξακολούθηση. Είπε ότι από τότε που είχαμε έρθει στην Ελλάδα βιάζα εγώ τη μικρή. Ο εισαγγελέας έγραψε ότι για ένα χρόνο βιάζα την κόρη της. Εγώ είπα ότι δεν το έχω κάνει εγώ, είπα ότι το έχει ξανακάνει στην [...] (χώρα της), αλλά δεν το έλαβαν υπόψη τους. Είπα ότι δεν υπάρχει ιατροδικαστική εξέταση, αλλά τίποτα. Στην αρχή μου έδωσαν 19 χρόνια, μετά βγήκαν πάλι και μου είπαν 33 χρόνια αλλά κατά συγχώνευση έγιναν 25. Δε με κατηγορήσαν για άλλα θύματα. Μόνο η καταγγελία της γυναίκας μου ήταν και η κόρη της δεν έχει καταθέσει πουθενά ποτέ. Μια φορά μίλησα με τη γυναίκα μου μετά το πρωτόδικο και δεν ξαναμιλήσαμε. Υπήρχε ένταση στο τηλέφωνο. Βασικά εγώ την πήρα τηλέφωνο γιατί περίμενα να μου πει «δώσε τα 25 χιλιάρικα για να πάρω το σπίτι και θα πάρω την καταγγελία πίσω» αλλά δεν είπε τίποτα δυστυχώς! Συνέχισε να πιστεύει ότι το έχω κάνει.

-(Εγώ)Με την κόρη της έχετε μιλήσει;

-Όχι καθόλου, τίποτα. Απ’ όταν έγινε αυτό τίποτα.

-(Εγώ) Είχατε καλές σχέσεις με το κορίτσι;

-Πολύ καλές.

Θα πάω [...] (αναφέρει τη χώρα καταγωγής της μητέρας του) πάλι, να δουλέψω, να ξαναφτιάξω τη ζωή μου. Δεν ξέρω για άλλη οικογένεια, θα δω, αναλόγως. Δε θα ήθελα άλλο παιδί.

-(Εγώ) Πιστεύετε ότι η ψυχική ηρεμία ενός παιδιού, μπορεί να επανέλθει μετά από ένα τέτοιο περιστατικό;

-Δύσκολα. Με την ανάλογη υποστήριξη από ψυχολόγους, πιστεύω μπορεί.

Μέχρι τώρα δεν έχω κανένα πρόβλημα (ενν. ψυχολογικό). Δεν ξέρω πόσο θα μείνω ακόμα και τι μπορεί να προκύψει αργότερα, αλλά τώρα δεν νιώθω κανένα πρόβλημα αλλιώς θα χρειαζόμουν και τώρα βοήθεια. Μέχρι τώρα νιώθω καλά. Έχω δει εδώ μέσα πράγματα που από τη μια μέρα στην άλλη αλλάζουν οι άνθρωποι. Θέλω να φύγω από την Ελλάδα και να μην ξαναπατήσω. Για το παιδί θα την ξανασυναντούσα. Κι αν γινόταν να δω μόνο το παιδί χωρίς να την δω. Δε θέλω καμία σχέση.

Υποκείμενο 10: σωματεμπορία σε βάρος ανηλίκου κατ' επάγγελμα

Βιαστής είμαι εγώ; Δεν έχω βιάσει κανέναν. Ούτε βίασα κανέναν ούτε έκανα έγκλημα.

Σωματεμπορία είναι η κατηγορία μου τίποτα άλλο. Καμία ώρα σχολείο. Το επάγγελμά μου δεν ήταν αυτό, ήταν ένα λάθος, και η κοπέλα το είπε αυτό στο δικαστήριο και πάλι δεν το πιστέψανε. Η κοπέλα ήταν πρεζόνι. Εγώ ήμουν χρήστης και η κοπέλα. Εγώ έχω τέσσερα παιδιά και επτά εγγόνια. Και στο δικαστήριο είπε: «Ούτε με έμαθε πρέζα κύριε Πρόεδρε, ούτε με το ζόρι με έβαζε που πήγαινα. Εγώ πήγαινα με τη θέλησή μου. Απλώς του έδινα τα λεφτά και πήγαινε αγόραζε ναρκωτικά». Αυτό ήταν, τίποτα άλλο.

Εγώ μικροπωλητής ήμουν, είχα το δικό μου φορτηγό που δουλεύω άχυρα, τριφύλλια.

Οικονομικά πριν τη φυλακή ήμουν πολύ καλά και λεφτά είχα και οικόπεδα είχα. Δύο οικόπεδα πούλησα για να βγάλω το βάρος από πάνω μου και δεν μπόρεσα. Είχα παντρευτεί άλλη γυναίκα και έχω άλλη γυναίκα τώρα. Τα παιδιά είναι από δύο γυναίκες. Τώρα συζώ με τη γυναίκα μου, μόνο στεφάνι δεν έχουμε βάλει. 2 αγόρια, 2 κορίτσια. Το μεγαλύτερο είναι 26 χρονών και το μικρότερο είναι 15-16. Κάπου-κάπου μιλάμε αλλά δεν έχω κάρτα.

13 έτη και έχω κάνει 7 χρόνια. Αλλά επειδή δεν έφυγα σε δύο μήνες απολύομαι.

Μεγάλωσα με τον πατέρα μου και με τη μητέρα μου κανονικά. Κανονικιά οικογένεια ήμασταν. Έχω τέσσερα αδέρφια, 6 είμαστε όλοι μαζί. Δύο κορίτσια και τέσσερα αγόρια. Πολύ καλές σχέσεις με τους γονείς, δεν είχαμε πρόβλημα, είχαμε μια ζεστή οικογένεια και μέναμε όλοι μαζί. Μόνο στα λόγια μπορεί να τσακωνόμασταν αλλά τίποτα δεν είχαμε πρόβλημα. Είχα πολλούς φίλους, φίλες. Ποτέ δεν είπα να γίνω αρχηγός και ποτέ δεν ήθελα. Ο καθένας ήταν για πάρτη του. Αυτό που μπορούσε έκανε.

Ήμουν πολύ καλά. Με την πρώτη γυναίκα ήμουν από 21 χρονών. Με τη δεύτερη είμαι τώρα 15 χρόνια.

Δεν υπήρχε κανένας λόγος. Αυτοί με κατηγορήσαν ότι κάνω σωματεμπορία εγώ και η κοπέλα (υψώνει τον τόνο και ξεφυσάει). Στο δικαστήριο δεν πήγε κανένας. Η μάνα της κοπέλας είπε ότι δε φταίω. Η μάνα της κοπέλας. Δεσμό είχαμε με την κοπέλα. Δεν ξέρω ποιος έκανε καταγγελία. Αυτό όταν βγω έξω θα το μάθω. Δεν μπορούσα να μάθω τίποτα. Μας πήγαν στην αστυνομία και μας έκαναν τα χαρτιά. Η κοπέλα μπήκε για 6 μήνες και βγήκε. Μέχρι που να πεθάνω το αρνούμαι, την αλήθεια λέω. Αλλά εγώ θα μάθω ποιος με κατηγορήσε. Δεν υπάρχει περίπτωση και θα του βάλω το κεφάλι κάτω στο φορτηγό και θα του το σαπίσω. Με την αστυνομία δεν τα

πήγαινα καλά. Με όλη την αστυνομία δεν τα πήγαινα καλά. Δεν τους θέλω καθόλου. Γιατί τα παίρνουν κρυφά κι τρώνε το μικρό το ψάρι και το μεγάλο το αφήνουν να προχωρήσει. Και εκεί μου τη δίνει, τα ξέρω.

Έχω σχέση με τα ναρκωτικά. 24 χρόνια χρήστης. Πολλά χρόνια και τα έκοψα όλα. Γι' αυτό είχα κακές σχέσεις με την αστυνομία. Εμπόριο δεν έκανα ήθελαν αυτοί να τους δώσω δουλειά, αλλά εγώ δεν τους έδυνα. Από πού παίρνω από, πού αγοράζω. Κι αυτό έχει σχέση με όλα αυτά μετά. Αν είχα κάποιον στο μυαλό μου... εκείνη την ώρα κιάλας όχι τώρα. Τώρα δύο μήνες έμειναν.

Ιατροδικαστή πήγαν την κοπέλα και είχε να κάνει έρωτα εδώ και 6-7 μήνες, γιατί δεν έκανα ούτε εγώ έρωτα μαζί της. Γιατί είχε γίνει πολύ χάλια τελευταία από την πρέζα. Ιατροδικαστής την εξέτασε και λέει ότι δεν έχει κάνει έρωτα ούτε με το καλό ούτε με το ζόρι. Τα χαρτιά τα έχω όλα στο φάκελό μου και μόλις βγω έξω θα τα διαβάσω μπροστά της και στη μάνα της και στον πατέρα της. Τώρα δε μιλάμε και τώρα που βγήκα δυο φορές με άδεια πήγα και την βρήκα και έκλαιγε, μου ζήτηγε συγνώμη. Το κορίτσι ήταν 16-17. Ήταν παντρεμένο, συζούσε με έναν άντρα και είχε και παιδί. Το ήξεραν και η μάνα της και ο πατέρας της και παππούς της και η γιαγιά της. Είχαμε παράλληλη σχέση. Οι γονείς της δεν είπαν τίποτα. Όταν ήμουν στη Λάρισα (ενν. στις φυλακές) μου έστελναν λεφτά να πάρω τσιγάρα. Μόνο η αστυνομία το έκανε κανένας άλλος, η αστυνομία. Εγώ δε το έκανα ποτέ αυτό και ούτε κοπέλα το λέει. Έχω βγάλει μια φυλακή που άμα βγω έξω είναι να πάρω ένα αυτόματο στα χέρια και να λέω: «εσείς είστε;» και μετά να σκοτωθώ και εγώ να τελειώνω. Αλλά δε θα τους κάνω το κέφι. Δε θα φτάσω μέχρι εκεί. Και τώρα γίνονται μεταγωγές μέσα και μας αλλάζουν κελιά. Να μην μου κλέψουν τα πράγματα, τις φόρμες, τα παπούτσια μου. Πρέπει να φύγω.

Η ποινή όχι μόνο δεν είναι κατάλληλη, ούτε μια μέρα γι' αυτό δε θα έπρεπε να ήμουν εδώ. Να ήμουν για κλέψιμο θα το δεχόμουν, να ήμουν για ναρκωτικά θα το δεχόμουν, αλλά γι' αυτό μέχρι που να πεθάνω να λιώσουν τα κόκκαλα μου θα πω όχι. Γιατί είναι η αλήθεια και το φωνάζω και αν δεν πιστεύεις έλα μια μέρα άλλη να σου δώσω τα χαρτιά μου να τα διαβάσεις. 5 άτομα κατέθεσαν υπέρ μου ήρθαν από τη [...] (πόλη από την οποία κατάγεται) στο δικαστήριο και είπαν ότι είμαι οικογενειάρχης άνθρωπος και έχει 2 μέτρα γυναίκα. Κατά μου ήταν μόνο η αστυνομία. Είπε ότι με παρακολουθούσαν αλλά δεν μπορούσαμε να τον πιάσουμε. Η κοπέλα λέει «πήγαινα μόνη μου όχι για τον [...]». Αυτή το έκανε, ήταν το επάγγελμά της. Έβγαζε λεφτά, ταιΐζε το παιδί της, ταιΐζε τον άντρα της, έπινε την πρέζα της. Και λέει «και πριν γνωρίσω τον [...] αυτή τη δουλειά έκανα». Το λέει η κοπέλα κανονικά. Το ήξερα εγώ; Με ρωτάς αν το ήξερα; Στο δικαστήριο το έμαθα, είτε την αλήθεια η κοπέλα. Και τώρα που της μιλάω μου λέει «ε τι να σου έλεγα; Ότι πήγαινα για τέτοια πράγματα;»

Από τον άντρα της την γνώρισα, είμασταν πολύ φίλοι. Πήγε φυλακή ο άντρας της για κλοπές και μετά τα φτιάξαμε, πίναμε μαζί. Και τώρα πάλι μαζί είναι. Ο πατέρας της κοπέλας της είπε «ο άνθρωπος τσάμπα φυλακή βγάζει, εσύ φταις». Η μάνα της τα ίδια. Δε με κατηγορήσαν οι άνθρωποι. Εγώ δεν είχα καταλάβει τίποτα γιατί έμενα στο σπίτι με τη γυναίκα μου και τα παιδιά μου.

Να βρω μια δουλειά να δουλέψω. Άμα δε βρω δουλειά θα πεινάσω και εγώ και η οικογένειά μου. Να μας δώσει ο κόσμος δουλειά. Βγάλτε αίτηση να μας δώσουν μια δουλειά. Στην ΕΟΚ είμαστε. Θα μου δώσουν ένα χαρτί από τη φυλακή: [...], αποφυλακίστηκε. Βγαίνω από τη φυλακή, ούτε εισιτήρια, ούτε αστικό έχει. Και πρέπει να προχωρήσεις 3 χιλιόμετρα να πας μέχρι πάνω. Πήρα δεύτερη άδεια και μου βγήκε η ψυχή μου μέχρι να ξανάρθω πίσω. Πήγα να δω την οικογένεια μου αλλά με βγήκε το λάδι να κάνω οτοστόπ, 20 ευρώ θέλει ένα ταξί μέχρι εδώ.

Υποκείμενο 11: σωματεμπορία κατ' ανηλίκου, κατοχή και διάθεση υλικού πορνογραφίας ανηλίκου και δια συστήματος ηλεκτρονικού υπολογιστή και μέσω διαδικτύου/ παράβαση άρθρου 94 παρ. 3, 5 του Ν. 3542/2007 (Κ.Ο.Κ)

Τελειόφοιτος Πανεπιστημίου. Δεν είχα οικονομικό πρόβλημα. Αρραβωνιασμένος 14 χρόνια, δεν έχουμε παντρευτεί και δεν έχουμε παιδί γιατί δεν το επιδιώξαμε. Δεν είναι και από την ίδια πόλη. Πηγαινοερχόμαστε.

Μαστροπεία κατ' ανηλίκου και πορνογραφικό υλικό κατά ανηλίκου. Η πρώτη φορά στη φυλακή, 12 έτη και έχω κάνει τα 4, ξεκίνησα από την Τρίπολη, αλλά η κατηγορία δεν ήταν τόσο αυστηρή, δηλαδή δεν ήμουν αιμομίκτης ή παιδεραστής ώστε να καθίσω εκεί και με πήγαν στις φυλακές Σερρών-πιο σύγχρονες φυλακές. Αλλά επειδή ήμουν πολύ μακριά επειδή δεν είχα ρούχα, επισκεπτήριο κλπ, έκανα μια αίτηση στο Υπουργείο λόγω κάποιων γνωριμιών που είχα και με πήγαν στην Κόρινθο αλλά έκλεισε η φυλακή έγινε για ανήλικους. Και γύρω στα 10-15 άτομα ήρθαν εδώ. Χειρότερα είναι εδώ, δεν έχει σύστημα αυτή η φυλακή. Από όλες όσες έχω πάει είναι η χειρότερη. Και η συμπεριφορά των υπαλλήλων είναι ανάρμοστη και οι συνθήκες κράτησης είναι απαράδεκτες. Κοιμόμαστε 5 άτομα σε ένα κελί, καμιά φορά δεν έχει νερό να κάνουμε μπάνιο και το φαγητό είναι το ίδιο εδώ και 2,5 χρόνια. Έχουμε κάνει στο Υπουργείο αιτήματα και άλλαξαν κάποια πράγματα γιατί άλλαξε και η κυβέρνηση. Μόλις βγω έξω έχω μιλήσει με κάποιους συναδέλφους και θα δημοσιοποιηθούν όλα με στοιχεία. Δούλευα στο λογιστήριο εδώ στη φυλακή και γνωρίζω πολύ καλά πως λειτουργεί. Εδώ και ένα χρόνο δεν είμαι εργαζόμενος γιατί είχα πρόβλημα στο κελί μου και έπρεπε να πάμε στον εισαγγελέα. Σαν

άντρες τσακωθήκαμε. Και ο εισαγγελέας είπε ότι επειδή εργάζεστε και τρεις στην υπηρεσία και δεν έχετε δώσει δικαιώματα μέχρι τώρα, δε σας κάνω ποινολόγιο, 6 μήνες ή ένα χρόνο επιπλέον αλλά ένα χρόνο στέρησης μεροκαμάτων και στους 3.

Μεγάλωσα και με τους δύο γονείς. Ήταν πάντα μαζί δεν είχαν χωρίσει ποτέ. Είμασταν τρία αδέρφια και έχει πεθάνει ο μικρότερος και έχει μείνει ο μεγαλύτερος και εγώ που είμαι ο μεσαίος. Ο πατέρας μου πέθανε το 20** είχε πρόβλημα με τα νεφρά, έκανε αιμοκάθαρση. Η μητέρα μου είναι άρρωστη, στο σπίτι μόνη της. Κυκλοφορικό, καρδιά, είναι και 80 χρονών. Πηγαίνει η νύφη μου και την προσέχει ή καμιά φορά πάει Σαββατοκύριακο η αρραβωνιαστικιά μου και της μαγειρεύει για όλη τη βδομάδα. Δεν είχα προβλήματα με τους γονείς μου αλλά ούτε και ιδιαίτερο δέσιμο. Καλές ήταν και με τον πατέρα μου και με τη μητέρα μου. Στον πατέρα μου έλεγα πιο πολλά σαν άντρες, στη μητέρα μου λιγότερο. Η μητέρα μου ήταν αυστηρή και ακόμα είναι και ο πατέρας μου ήταν αυστηρός. Απλά επειδή είχε κυκλοφορήσει πολύ περισσότερο από τη μητέρα μου -ήταν 24 όταν γύρισε από φαντάρος και η μητέρα μου 15 όταν παντρεύτηκαν από αγάπη και ήταν άνθρωπος που δεν είχε ιδιαίτερα προβλήματα, είχε πάει και στο εξωτερικό και ήταν λίγο διαφορετικός. Ενώ η μητέρα μου ήταν πιο κλειστή κι από τη δική της οικογένεια, ήταν πιο αυστηρή. Ο πατέρας μου με άφηνε να βγω αλλά η μητέρα μου όχι. Ήμασταν ήσυχη οικογένεια, δούλευαν όλοι, εγώ πήγαινα σχολείο. Ο αδελφός μου έφυγε νέος από το σπίτι κι έτσι μείναμε οι τρεις μας. Δηλαδή μόλις γύρισε από φαντάρος, 20-21, είχε αρραβωνιαστεί ήδη και πήγε στο σπίτι της γυναίκας του. Με τον αδελφό μου έχω καλές σχέσεις και τώρα μιλάω καθημερινά.

Για να σας βοηθήσω για την έρευνα ψυχολογικά, κοινωνικά και στο σεξουαλικό τομέα δεν υπήρχε πρόβλημα στην οικογένεια. Αυτό που συνέβη με μένα συνέβη εντελώς τυχαία. Εντελώς

τυχαία, να βοηθήσω πήγα και ουσιαστικά βρέθηκα φυλακή. Κι αυτό κανένας δεν το άκουσε όπου κι αν το είπα.

Έκανα μία αίτηση (ενν. για δουλειά σε άλλη πόλη) και με παίρνουν να πάω για δουλειά και βρίσκω ένα σπίτι μικρό, γκαρσονιέρα να το νοικιάσω. Το νοικιάζω επιπλωμένο για να μπορώ να φεύγω Παρασκευή βράδυ και να γυρίζω Δευτέρα πρωί. Νοίκιασα λοιπόν αυτό το σπίτι. Λίγο πιο κάτω ήταν μια πολυκατοικία και έμενε ένας φοιτητής -απ' ότι μου είχε πει. Δεν μου είχε πει βέβαια και πάρα πολλά ο άνθρωπος. Τέλος πάντων με είδε μια μέρα και μου ζήτησε να του δώσω -με είδε που κυκλοφορούσα στη γειτονιά με το μηχανάκι ή με το αυτοκίνητο - αν είχα μια παλιά συσκευή κινητού να του δώσω επειδή είχε σπάσει η δικιά του. Και λέω «κάτσε δυο λεπτά να ψάξω στο σπίτι». Ψάχνω, τη βρίσκω, του τη δίνω. Έτσι έγινε η γνωριμία. Μετά από κάνα μήνα περίπου ήρθε στο σπίτι με ευχαρίστησε, μου είπε ότι θέλει να με κεράσει έναν καφέ και βγήκαμε. Δεν είχε internet στο σπίτι, έμπαινε από το τηλέφωνο. Και εφόσον είχε έρθει σπίτι και είχε φάει, είχα φάει και εγώ στο δικό του σπίτι, μου είπε αν μπορεί να έρχεται στο σπίτι μου για να μπαίνει στο internet. Και του είπα «ναι μπορείς». Και από εκεί άρχισαν όλα. Εγώ δεν είχα πολλές γνώσεις για το internet γιατί δεν το σπούδασα ούτε στο σχολείο ούτε στο Πανεπιστήμιο, ότι ήξερα το είχα μάθει από την εφημερίδα ή το ραδιόφωνο εντελώς εμπειρικά. Ήταν γόνος μεγάλης οικογένειας, χωρισμένοι οι γονείς του με πολλά προβλήματα. Καθημερινά τους έβριζε στο τηλέφωνο. Προσπαθούσα να τον νουθετήσω και του έλεγα ότι τους γονείς μας δεν τους βρίζουμε. Μου είχε πει ότι τον είχαν αφήσει από 12 χρονών στη γιαγιά, η γιαγιά ξαναπαντρεύτηκε, πολλά οικογενειακά προβλήματα. Η μητέρα του παντρεμένη τρεις φορές και έμενε έξω σε άλλη πόλη. Ήθελα να τον βοηθήσω. Του έλεγα δεν μπορεί να είσαι από μία τέτοια οικογένεια και να ζεις σε μια γκαρσονιέρα. Του έλεγα να πάμε να βρούμε τον παππού του και να μείνουμε μαζί. Όλοι στην οικογένεια κι αυτό είναι το γελοίο είχαν ξαναπαντρευτεί, το ίδιο και ο

παππούς. «Γι' αυτό» λέει «δε με δέχεται, μη νομίζεις ότι δεν το έχω ψάξει». Εφόσον μαμά, μπαμπάς, παππούς, γιαγιά έχουν ξαναπαντρευτεί όλοι ποιος ήθελε να έχει εμπόδιο το παιδί; Τέλος πάντων έμενε μόνος του. Βγαίναμε, πηγαίναμε σινεμά, για ποτό, για καφέ. Κάποια στιγμή επικοινωνεί με τη μητέρα του και τη βρίζει πολύ αισχρά στο τηλέφωνο και το ακούω. Του λέω αύριο θα πάμε να βρούμε τη μητέρα σου. Θα τα κάνεις όλα μόνος σου και ζητάς μόνο λεφτά; Διαφώνησε αλλά τελικά τον έπεισα. Πήραμε το τρένο και βρήκαμε τη μητέρα του, συζητήσαμε και μου λέει «εσύ τι δουλειά έχεις με το [...] (το θύμα);». Λέω είναι γείτονας, έχουμε βγει για ποτό, για καφέ, τον έχω γνωρίσει σε φίλους μου δημοσιογράφους, δεν υπάρχει πρόβλημα. Μου λέει «εσύ είσαι ** χρονών, ο [...] (το θύμα) δεν έχει κλείσει ακόμα τα 18». Εκεί το ακούω πρώτη φορά. Λέω «τι μου είπατε τώρα; Ο [...] (το θύμα) κάθε πρωί πηγαίνει στο πανεπιστήμιο αρχιτεκτονική», μου λέει «ποιος σου το είπε ατό;», λέω «ο ίδιος. Σε όποιον γνωρίζουμε ζητάμε ταυτότητα; Μου είπε φοιτητής» και μου λέει «Τρίτη Λυκείου πηγαίνει». Και μετά από αυτό άρχισε το πρόβλημα. Πηγαίνει η μητέρα του και έκανε αναφορά και μήνυση στην αστυνομία ότι πρέπει να με παρακολουθήσουν γιατί εγώ είμαι ενήλικος κι αυτός είναι ανήλικος. Κι όταν έδινε καταθέσεις τον ρώτησαν αν είχε σεξουαλικές σχέσεις μαζί μου είπε «όχι δεν είχα, δε με είχε πειράξει, βγαίναμε για καφέ, για ποτό, με είχε γνωρίσει σε φίλους του, αλλά μου έδωσε και φίλες του». Λέγοντας έτσι ο [...] (το θύμα), πήγαινε αμέσως μαστροπεία. Χωρίς να έρθει στο δικαστήριο καμία κοπέλα να καταθέσει, διότι εγώ και ο δικηγόρος μου είπαμε ποια κοπέλα ήταν αυτή; Που έμενε; Να έρθουν εδώ να καταθέσουν. Δεν είπανε ούτε στοιχεία, ούτε ονόματα, ούτε διευθύνσεις, τίποτα. Πηγαίνω λοιπόν με την κατηγορία μαστροπείας κατά ανήλικου κι όταν αυτός είχε μπει στο internet και είχε βάλει φωτογραφίες δικές του, της πρώην κοπελιάς του, φίλων του από το Γυμνάσιο, βρέθηκαν αυτές στον υπολογιστή μου και μάλιστα σε κρυφό φάκελο. Τι είναι αυτά; Δεν γνώριζα ότι υπάρχουν. Τα έχει μεταφέρει προφανώς από το κινητό

του στον υπολογιστή για να μπορεί να επικοινωνεί στο internet. «Όχι, είναι πορνογραφικό υλικό». Αυτή ήταν η κατηγορία. Και πιστεύω ότι υπήρχε πρόβλημα ακόμα και στις δικαστικές αρχές. Και φάνηκε και στο εφετείο, γιατί με άφησαν στην ίδια ποινή χωρίς να κοιτάξουν πολύ την υπόθεση. Γιατί οι γονείς του είχαν πάρα πολλές γνωριμίες. Για να μην γνωστοποιηθεί κιόλας τι ήταν το παιδί, τι έκανε, πως συμπεριφερόταν και πόσο διαλυμένη ήταν η οικογένεια, πλήρωσε ένας άλλος άνθρωπος. Χωρίς στοιχεία. Με αποχρώσεις ενδείξεις γράφει το κατηγορητήριο. Και εγώ γυρνάω τις φυλακές της χώρας, χωρίς να έχω πρόβλημα οικογενειακό ή με φίλους μου ή με τη δουλειά μου εδώ και 4 χρόνια. Και διάβαζε ο εισαγγελέα πράγματα στο κατηγορητήριο που τα άκουγα πρώτη φορά και δεν το πίστευα. Είναι προφανώς αυτά που έγραψε η αστυνομία και τα παρέδωσε στις εισαγγελικές αρχές χωρίς να γίνει κάποια έρευνα. Επειδή βρέθηκαν αυτά στον υπολογιστή μου και επειδή είπε αυτός ότι «βγαίναμε με φίλες του». Ανήλικος εσύ, ανήλικες οι φίλες του, άρα κάτι γινότανε. Λογικό. Βγαίναμε όπως βγαίνει όλος ο κόσμος. Όταν θα βγαίναμε για ένα κινηματογράφο ή σε κάποια εκδήλωση δεν μπορούσα να του πω μην έρθει, ερχότανε. Ερχόντουσαν κι άλλοι μαζί μου, άλλα 5-10 άτομα. Οι περισσότερες φωτογραφίες ήταν ερωτικού περιεχομένου. Όχι με μένα όμως. Αυτή είναι η διαφορά. Φίλες του, φίλους του κλπ. Μου έχει εκμυστηρευτεί ότι πηγαίνει κανονικά και με αγόρια, το είχαμε συζητήσει. Και στο δικαστήριο το ανέφερα ότι πήγαινε και με άντρες και με γυναίκες και ότι έχει πληρωθεί από άντρες γι' αυτό που έκανε άλλα δεν έδωσε βάση. Γιατί είχε λεφτά και μου έλεγε «πάμε να σε κεράσω» και το ρωτούσα αν τα πήρε από τον πατέρα του ή τη μητέρα του και μου εξήγησε τι είχε κάνει. Εμένα σε αυτό δε μου έπεφτε λόγος. Η σεξουαλική ζωή του καθενός είναι ξεχωριστή. Πέρα από κάποιες συμβουλές που του είχα πει για τις αρρώστιες ή να μην μπλέξει σε κανένα κύκλωμα ή με ναρκωτικά με τους πλούσιους που πηγαίνουν αυτοί οι νέοι, όντως του τα είχα πει. Τα ήξερε μου είπε και ότι είναι σε ηλικία να γνωρίζει.

Είχα ερωτικές σχέσεις κατά την εφηβική μου ηλικία και στο γυμνάσιο και στο λύκειο. Με γυναίκες πάρα πολλές. Έχω πάρα πολλούς φίλους, δεν είχα πρόβλημα γιατί είχα καλές παρέες. Απλώς τώρα την πάτησα γιατί ήμουν σε μια ξένη κοινωνία και δεν μπορούσα να ξέρω πως συμπεριφέρεται ο καθένας. Γιατί στην πόλη μου γνωρίζω τι είναι ο καθένας κι όποιον θέλω μπορώ να τον αποφύγω. Η σχέση που έχω τώρα είναι μακροχρόνια και η προηγούμενη που είχα. Είναι στην ίδια ηλικία με μένα. Παρόλο που έχει πιεστεί από τους γονείς της λόγω της ιδιάζουσας κατάστασης δεν έχουμε κανένα πρόβλημα. Και για τους δύο οι σεξουαλικές μας σχέσεις ήταν καλές, αλλιώς δε θα καθόμασταν για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα μακριά. Και το ότι είμαστε μακριά, τώρα βοηθάει. Γιατί όταν καθημερινά είσαι σε ένα σπίτι με κάποιον άνθρωπο ακόμα και το ζευγάρι ου είναι παντρεμένο και έχει και τα παιδιά του φθείρεται.

-(Εγώ) Είχατε σκεφτεί να κάνετε οικογένεια με τη σύντροφό σας;

-Το είχαμε συζητήσει και αποφασίσαμε αφού περνάμε καλά, γιατί να κλειστούμε σε ένα σπίτι και να επιλέξουμε μία πόλη μακριά από τους δικούς μας; Δηλαδή εγώ θα έπρεπε να έρθω στ [...] ή εκείνη να έρθει στ [...]. Ενώ το να βρισκόμαστε Σαββατοκύριακα το θεωρούσαμε πιο ανοιχτό και πιο καλό. Δεν είχα ποτέ παράλληλη σχέση γιατί ήμουν ικανοποιημένος. Παλαιότερα ναι, αλλά τώρα σε αυτήν την ηλικία όχι. Εφόσον βρισκόμασταν μια φορά τη βδομάδα, τις περισσότερες φορές, δεν υπήρχε πρόβλημα. Καταρχήν η σχέση μου είχε έρθει και τον είχε γνωρίσει (ενν. το θύμα) και επειδή δεν ήταν επιθετικός και ήταν κοινωνικός θα έλεγα μου λέει «είναι πολύ καλό παιδί, κρίμα που δεν ζει σε αυτήν την κατάσταση χωρίς την οικογένεια του».

-(Εγώ)Η σύντροφός σας είχε παραστεί στη δίκη;

- Όχι γιατί με συνέλαβαν πολύ γρήγορα. Τι είχε συμβεί: με είχαν ελεύθερο χωρίς περιοριστικούς όρους, με 30.000 ευρώ εγγύηση. Αρρωσταίνει η μητέρα μου και εγώ δεν είχα να δώσω τα χρήματα – έπρεπε εντός 10 ημερών. Και μετά από 4 χρόνια έρχονται στην εργασία μου και μου

λένε εδώ υπάρχει ένα ένταλμα σύλληψης και επειδή δεν είχες δώσει τα χρήματα πρέπει αν σε συλλάβουμε. Αν είχα δώσει τα χρήματα θα ήμουν έξω. Έγραψες τη δικαιοσύνη στα παλιά σου τα παπούτσια και πρέπει να συλληφθείς. Αυτά έγιναν όλα πάρα πολύ γρήγορα γιατί η εισαγγελέας κατευθείαν με προφυλάκισε. Πήρε μετά η μητέρα νου τηλέφωνο και τους εξήγησε τι συμβαίνει και κατέβηκε μόνο μια φορά τις πρώτες μέρες στην Τρίπολη που ήμουνα. Μετά δεν ξανάρθε. Μετά υπήρχε πίεση από τους γονείς της μου έλεγε στο τηλέφωνο και έκλαιγε. Έμαθαν οι γονείς της το συμβάν κι ότι ήμουν φυλακή. Ποιος γονέας θα άφηνε το παιδί του, έστω κι αν το παρελθόν του ήταν καλό και με λευκό ποινικό μητρώο; Κι ακόμα υπάρχει αυτή η πίεση, κρυφά με παίρνει τηλέφωνο. Όταν θα την πάρω και θα το σηκώσει η μητέρα της το κλείνω, γιατί θα με βρίσει.

Ο [...] (το θύμα) εμφανίστηκε στο δικαστήριο και κατέθεσε μαζί με τον πατέρα του και τη μητέρα του. Ενώ στο εφετείο η μητέρα του δεν ήρθε. Που ήταν η βασική μηνύτρια και ξεκίνησε όλη τη διαδικασία κι αυτό μου έκανε εντύπωση. Ο άντρας της δεν γνώρισε γιατί έμεναν και σε άλλη πόλη. Και ήρθε μαζί με τον πατέρα του. Είπε ότι είχε πει και στο πρώτο δικαστήριο ότι: «τον γνώρισα εδώ, ήταν γείτονάς μου, πηγαίναμε για καφέ, για φαγητό κλπ, μου γνώρισε τις φίλες του, οι οποίες είχαν έρθει [...] και τις γνώρισα και έκανα σεξ μαζί τους».

Το πορνογραφικό υλικό που βρέθηκε στον υπολογιστή του, εγώ δεν ήξερα ότι υπήρχε. Προφανώς αυτός το είχε για δική του ευχαρίστηση ή για να το πουλήσει κάπου». Αυτά ακριβώς είπε. Δικό του σχετικό πορνογραφικό υλικό δεν είχα δει ποτέ, αλλά απ' ότι έμαθα εκ των υστέρων μπορεί να υπάρχει κρυμμένο υλικό μέσα στον υπολογιστή σου με έναν κωδικό που να μην το γνωρίζεις. Ο δικός μου υπολογιστής δεν ήταν κανένας μεγάλος. Ένας μικρός με πενηντάρη δίσκο ήταν. Από ότι είδαμε στις φωτογραφίες είχε φτιάξει και σελίδα στο facebook, είχε πολύ υλικό. Αλλά στο facebook απαγορεύεται να μπαίνουν γυμνές φωτογραφίες έτσι; Αυτό

το γνώριζα ότι είχε υλικό στο facebook αλλά δεν ήταν πουθενά γυμνός. Αλλά είχε μέσα πορνογραφικό υλικό δικό του που το είχε στο κινητό του και το πέρασε στον υπολογιστή. Αυτό μέσω του internet μπορείς να το στείλεις όπου θέλεις. Είχε και φωτογραφίες και βίντεο κι αυτά τα είδα εγώ εκ των υστέρων που μας τα έστειλαν από το ηλεκτρονικό έγκλημα, στη δικογραφία. Αυτά τα είχα δει αλλά δεν ήξερα ότι υπάρχουν στον υπολογιστή για να μπορεί κάποιος να τα επεξεργαστεί και να τα κάνει ότι θέλει.

-(Εγώ)Είχατε ποτέ συνάψει ερωτικές σχέσεις μεταξύ σας;

-Όχι, ποτέ. Δε θα έλεγα ότι το επιδίωξε. Είτε γιατί δε θα του άρεσα είτε γιατί ήξερε ότι δε θα το κάνω γιατί είχαμε κάνει συζητήσεις είτε γιατί ήξερε ότι δε θα του δώσω χρήματα. Προτιμούσα να τον κεράσω όπως πολλές φορές το έκανα, παρά να δώσω χρήματα για να κάνουμε κάτι άλλο. Αυτό το γνώριζε. Μου είχε κάνει και νύξη να τον γνωρίσω σε κανέναν φίλο μου πλούσιο κλπ. Μετά όμως από κανένα τρίμηνο που είμασταν μαζί και μου είχε εξηγήσει κάποια πράγματα για την οικογένειά του, κατάλαβα ότι υπάρχει πρόβλημα, γι' αυτό και επεδίωκα τις περισσότερες φορές να πηγαίνουμε μαζί κάπου μήπως τυχόν και γίνει κάτι γιατί το πρόβλημα μετά θα ήταν με μένα. Έπαιρνε το μηχανάκι το πρωί και έλεγε ότι πάει Πανεπιστήμιο.

Το μόνο που θα ήθελα να μου εξηγήσει κι αυτός και η μητέρα του, αφού ήθελα να τους βοηθήσω οικογενειακά, για ποιο λόγο το έκαναν αυτό και βρίσκομαι εγώ τώρα στη φυλακή. Να σας πω τι νόμιζε η μητέρα του; Και ίσως είχε δίκιο σε αυτό το θέμα, αλλά θα έπρεπε να το δει πιο σοβαρά. Η μητέρα του προφανώς μας είδε μαζί, τότε που πήγαμε και φάγαμε και έμαθα και πόσο χρονών είναι, νόμιζε ότι εγώ έχω έρθει από [...] και εργάζομαι κάπου στ [...] και ότι μένω στο σπίτι που αυτή πληρώνει. Πλήρωνε το φως το νερό το νοίκι και το φαγητό του. Σου λέει αυτός ο άνθρωπος μπήκε μες στο σπίτι μας και μένει με το γιο μου. Δεν γνώριζαν ότι αυτός ερχόταν στο σπίτι μου κι ότι εγώ είχα δικό μου σπίτι νοικιασμένο. Όταν πήγαν στο σπίτι του

[...] (του θύματος) να κάνουν την έρευνα, να βρουν αν έχει υπολογιστή κλπ και του κατέσχεσαν κάτι κινητά κι αυτά που είχε μέσα, δεν γνώριζαν ότι εγώ έχω σπίτι. Εγώ είπα που μένω. Και ήρθαν στο σπίτι μου, έλεγξαν το DVD, ότι υπήρχε μέσα στο σπίτι και πήραν μαζί τους και τον υπολογιστή. Στον κύριο εισαγγελέα είπα «εγώ δε μένω εκεί που σας λέει η κυρία (ενν. την μητέρα του θύματος), εγώ μένω σε αυτήν την οδό». Και πάλι κανένας δεν έδωσε βάση. Ο νεαρός πηγαινοερχόταν όπως πάτε κι εσείς στη φίλη σας. Να φάμε, να δούμε ένα DVD, αυτό γινόταν. Όταν είχε αυτός χρόνο ερχόταν σπίτι μου κι όταν είχα εγώ πήγαινα στο δικό του. (Είχε κοιμηθεί ποτέ στο σπίτι σας;) Ναι είχε κοιμηθεί. Μα καταρχάς του είχα δώσει το κλειδί, γιατί έμπαινε στο internet. Εγώ έλειπα τις 5 μέρες, αυτός είχε το κλειδί του σπιτιού και θεωρούσα ότι δε θα δημιουργηθεί πρόβλημα. Και δίπλα έμενε και αστυνομικός και τον ήξερε και η γειτονιά.

Δεν θα επαναληφθεί ποτέ και θα προσέχω πάρα πολύ τις σχέσεις μου, γιατί εγώ είχα μάθει αλλιώς στην πόλη μου. Ακόμα και εκεί που σπούδασα δε μου είχε συμβεί τέτοιο πράγμα. Δηλαδή με τους φίλους μου από τη σχολή ή με τους γείτονες είχα πάρα πολύ καλές σχέσεις. Το προφανές είναι ότι δεν πρόσεξα την ηλικία, αλλά σε κανέναν που γνωρίζουμε δε ζητάμε ταυτότητα. Αν γνώριζα την ηλικία ίσως να το είχα αντιμετωπίσει διαφορετικά. Να μην του έδινα τα κλειδιά του σπιτιού για να μπαίνει στο internet.

Μόνο τη χρηματική ποινή είχα, ούτε αν θα φύγω από τη χώρα ούτε να παρουσιάζομαι στο τμήμα μου είπαν. Ούτε είχα δημιουργήσει πρόβλημα αυτά τα 2,5 χρόνια. Και τον υπολογιστή από αυτό που είχε συμβεί δεν ήθελα να τον χρησιμοποιήσω. Δηλαδή μου δημιουργήθηκε ένα ψυχολογικό πρόβλημα αλλά το ξεπέρασα.

Χωρίς ιδιότυπους μάρτυρες και χωρίς στοιχεία πιστεύετε ότι ήταν κατάλληλη (ενν. η ποινή); Γιατί αν κάποιος είχε πορνογραφικό υλικό στον υπολογιστή του, πιστεύω θα είχε και σύγχρονα

κινητά που εγώ δεν είχα. Πιστεύω ότι θα είχε δυο τρεις υπολογιστές στο σπίτι, να έχει αρχείο, ότι θα είχε DVD, κάμερες, χρήματα στις τράπεζες..τίποτα από αυτά στο σπίτι μου δεν υπήρχε. Γιατί κι από αυτούς που έχω δει στη φυλακή, όσοι είναι έμποροι ναρκωτικών ή είναι μαστροποί ή έδιναν πορνογραφικό υλικό είναι όλοι με χρήματα. Δεν έγινε τέτοιος έλεγχος αν είχα εγώ λεφτά στην τράπεζα πλην του μισθού μου. Τίποτα από αυτά δεν έλαβαν υπόψη τους. Δηλαδή ο μηνυτής και μόνο ο μηνυτής. Ο κατηγορούμενος που μέχρι τότε έχει και το τεκμήριο της αθωότητας ήταν όλα εναντίον του. Κανείς δεν μπορούσε να πληρώσει τόσα λεφτά σε 10 μέρες. Κάποιος ο οποίος εργάζεται στη μέση κοινωνία δεν μπορεί να δώσει τόσα χρήματα. Αν ήταν περισσότερος ο χρόνος μπορεί ή με δώσεις.

Όπως όλοι οι άντρες είχα κάνει χρήση πορνογραφικού υλικού, αλλά όχι να παίρνω με ανήλικα κλπ. Κανονικά DVD, τα οποία αγόραζα και ότι έδειχνε και η τηλεόραση. Όπως σας είπα δεν ήξερα να χρησιμοποιώ υπολογιστή.

Ο νεαρός έμπαινε σε πολλές ιστοσελίδες πουμίλαγε με άτομα από όλη την Ελλάδα. Συνέχεια μιλούσε, είχε πάρα πολλούς φίλους και έπαιρνε τα τηλέφωνα τους και τις διευθύνσεις τους από πολλά άτομα. Δεν μπορούσα να του πω να μην μιλάει με κάποιον. Μου είχαν πει από τη γειτονιά ότι είχαν έρθει άγνωστα άτομα στο σπίτι και όταν τον είχα ρωτήσει μου είπε ότι ήταν παιδιά από το Πανεπιστήμιο που έκαναν μαζί μια εργασία. Όσο ήμουν και εγώ σπίτι δεν είχε φέρει ποτέ ξένους, πάντα κοινούς φίλους. Μπορεί να είχε έναν φίλο από το σχολείο που να τον είχα γνωρίσει και εγώ να είχαμε πάει για καφέ, ή η πρώην κοπέλα του που επίσης είχαμε πάει για καφέ ή στ [...] που βγαίναμε με τους δικούς μου φίλους. Έχει τύχει να πάω εγώ να του χτυπήσω το κουδούνι Σάββατο πρωί να πιούμε καφέ και να τον δω με 3,4 αγνώστους αλλά στο σπίτι μου δεν τους έφερνε.

Εμένα με έβαζαν στο chat φίλοι που γνώριζαν από αυτά και μου έλεγαν τώρα μπορείς να μιλήσεις με όποιον θέλεις. Ουσιαστικά κάναμε πλάκα γελούσαμε γιατί δεν μιλούσε κανένας σοβαρά, βριζόντουσαν. Όταν ο νεαρός έμπαινε σε chat κοιτούσα με ποιον μιλάει, λογικό είναι. Ήταν διάφορα άτομα πουμίλαγε και γυναίκες και άντρες. Είχε και ένα gay chat, μου το είχε δείξει, είχε βάλει και φωτογραφία.

(Για την ανθρωποκτονία): Αυτό έγκειται στην ψυχολογική σύνθεση του κάθε ανθρώπου ανάλογα τα βιώματά του, το οικογενειακό του περιβάλλον, την εκπαίδευσή του και την κοινωνική του συμπεριφορά στο κοινωνικό σύνολο, φίλες φίλους κλπ. Για να φτάσει κάποιος στο έγκλημα είναι πάρα πολύ δύσκολο και σίγουρα μπορείς με πολλούς τρόπους να διαπράξεις κάποιο έγκλημα. Εγώ θεωρώ ότι είναι το χειρότερο, γιατί αν αφαιρέσεις τη ζωή κάποιου δεν μπορείς να την πάρεις πίσω. (Για την παιδεραστία): Πιστεύω ότι αυτοί οι άνθρωποι δε θα έπρεπε να κλείνονται φυλακή και το έχω συζητήσει με πάρα πολλούς, έχω κάνει την έρευνά μου. Θα έπρεπε να έχουν ψυχολόγο, κοινωνιολόγο, ιατρική παρακολούθηση και να είναι σε ένα εντελώς διαφορετικό περιβάλλον από τη φυλακή. Γιατί η φυλακή τους κάνει πολύ χειρότερους. Τους κάνει πραγματικά εγκληματίες η φυλακή. Εάν δεν έχεις κάποια σταθερά στο χαρακτήρα σου τότε μες στη φυλακή αλλάζεις. Είτε είσαι με άτομα που έχουν διαπράξει κλοπή είτε είσαι με άτομα που είναι μέσα για ναρκωτικά είτε είσαι με τα ίδια ακριβώς άτομα που έχουν διαπράξει σεξουαλικά εγκλήματα. Με αυτούς που έχω συζητήσει, αυτοί που είναι μέσα για πορνογραφικό υλικό, αυτοί που έχουν κάνει κάποια μαστροπεία, με μικρότερα δηλαδή αδικήματα στα ηθών, βλέπω ότι δε θέλουν να το συνεχίσουν. Άτομα όμως που έχουν εθιστεί στο περιβάλλον με μικρά παιδιά, είτε φταίει η οικογένεια τους σε αυτό είτε το έκανα αργότερα θα το ξανακάνουν. Έχω ρωτήσει παππού που τον σέβομαι είναι 70 χρονών και μου είπε «ξέρεις η φοράδα τρίβεται επάνω στο άλογο!». Άρα τι θα γίνει; Δε θα το ξανακάνει; Εκεί θα έπρεπε να έχουν κάποια

στήριξη από την πολιτεία. Να είναι σε κάποιο ίδρυμα με καλύτερες συνθήκες διαβίωσης, να παρακολουθούνται από γιατρούς και να ασχολούνται και με κάτι. Εξαρτάται τι έχουν κάνει. Τώρα αν εγώ βιάσω ένα παιδάκι 7-8 χρονών, εννοείται ότι θα είναι ανεπανόρθωτο. Αν κάποιος βιάσει μια κοπέλα 25-30 χρονών, πιστεύω θα φτιάξει τη ζωή της, θα κάνει οικογένεια και δε θα είναι τόσο ανεπανόρθωτο. (Εγώ: Αν είναι γύρω στα 16-17; -Υπάρχει σιωπή για λίγο) Εκεί παίζονται τα πράγματα. Γιατί δεν μπορούμε να λέμε ότι στα 16 έχεις δικαίωμα ψήφου, αλλά το θύμα είναι ανήλικο και δεν μπορεί να έρθει στο δικαστήριο να εκφέρει γνώμη ή να μην έχει σεξουαλικές σχέσεις μέχρι τότε. Γιατί και σε μένα έχει τύχει όπως και σε όλους τους φίλους μου να έρθουν στην καφετέρια ανήλικες 14, 15, 16 χρονών και μας έχουν ζητήσει να τις κεράσουμε ή να πάμε για ένα ποτό μαζί τους. Φαίνονται ότι είναι ανήλικες. Δεν μπορείς να τις δεχτείς σε μια παρέα που είναι 30-40 χρονών. Τους εξηγείς. Έχει τύχει πολλά ανήλικα να κάθονται στο ίδιο τραπέζι. Το θέμα είναι εσύ τι θα επιδιώξεις. Άλλο να τις δώσεις δυο συμβουλές ή να την κεράσεις ένα καφέ επειδή δεν έχει κι άλλο να την έχεις μαζί σο όλο το βράδυ να πιείτε 10 ποτά και να την πας στο σπίτι σου. Τα κορίτσια αυτά είχαν προκλητικά ντυσίματα και κολλούσαν και στους μικρούς και στους μεγάλους, είναι γνωστό αυτό στην κοινωνία. Θεωρώ πως το μερίδιο ευθύνης το έχει η οικογένεια. Εάν η οικογένεια δεν προσέξει όπως πρόσεχε και μένα η δική μου στα παιδικά μου χρόνια, θα υπάρξει πρόβλημα. Είναι λογικό να διώκεται ποινικά ο βιασμός λόγω ανηλικότητας. Ο δικός μου, αυτός που βγαίναμε, ήταν παρά τρεις μήνες 18. Δεν ήταν 12-13. Από αυτόν εγώ δεν είχα μικρότερους φίλους.

-(Εγώ) Θα είχατε ποτέ σεξουαλική εμπειρία με έναν άνδρα;

-Πρέπει να σε τραβάει αυτό για να το κάνεις. Αν ήταν θα το είχα κάνει με τον [...] (το θύμα) που τον είχα στο σπίτι και δεν ήταν κανένας άσχετος, γνώριζε. Πολλοί άντρες το έχουν κάνει. Δεν ήμουν αρνητικός ποτέ στο να κάνω κάτι. Στο στρατό που κάναμε μαζί μπάνιο δεν είναι ότι με

έλκυε κάτι. Σαν άντρες θα συζητήσουμε διάφορα. Και όταν θα δεις κάτι που θα σε ελκύσει θα το συζητήσεις. Αν θα δεις μια τσόντα με τους φίλους σου που βλέπαμε όλοι στην εφηβική ηλικία, θα συμπεριφερθείς ανάλογα. Σαν φίλους είχα πολλούς ομοφυλόφιλους και επώνυμους και ανώνυμους και με έχουν προσεγγίσει αλλά καταλαβαίνουν εάν κάποιος θέλει ή όχι. Με φίλους μου έχω πάει σε ένα σωρό gay bar. Δεν έκανα κάτι. Μέχρι ένα ποτό περνάς καλά.

Το μόνο που είπε ο [...]. (ενν. στο δικαστήριο) είναι ότι του γνώριζα φίλες μου και πήγαινε μαζί τους και εγώ πήρα από αυτόν λεφτά. Αυτό το είπε γιατί είχε φοβηθεί. Θα έλεγε μπροστά στη μητέρα του και στον πατέρα του ότι τα έκανε όλα αυτά; Ποιος θα το παραδεχόταν; Απολύτως λογικό μου φαίνεται αυτό που έκανε.

Η μητέρα του έκανε καταγγελία στη δίωξη ηλεκτρονικού εγκλήματος και στο αστυνομικό τμήμα. Από ότι κατέθεσε στο πρώτο δικαστήριο που ήρθε, είχε συζητήσει με τον άντρα της ο οποίος δεν ήταν και σύμφωνος για να μη γίνει ευρέως γνωστό το θέμα, αλλά παρόλα αυτά πήγε την επόμενη μέρα έκανε μηνυτήρια αναφορά. Και έκανε και στις τοπικές αρχές. Ανταλλαγή υλικού δεν υπήρχε μεταξύ μας. Στο facebook δεν υπήρχε πρόβλημα. Το πρόβλημα ήταν το άσεμνο πορνογραφικό υλικό που βρέθηκε στον υπολογιστή μου. Από ότι είδαμε αργότερα στην δικογραφία είχε με πάρα πολλούς φωτογραφίες.

Έχω επικοινωνήσει με συναδέλφους μου και επαγγελματικά θα συνεχίσω ακριβώς το ίδιο. Δεν νομίζω ότι το χρειάζομαι ψυχολογικής υποστήριξη, γιατί έχω την οικογένειά μου και τους δικούς μου ανθρώπους που με στηρίζουν. Βέβαια θέλω να κάνω οικογένεια, αλλά το πρόβλημα είναι ότι πρέπει να εγκατασταθώ μόνιμα ή [...] (ενν. στην πόλη που μένει η σύντροφός του) ή στ [...] (ενν. στην πόλη που μένει ο ίδιος). Σε αυτό διαφωνούσαμε πάντα και με τους γονείς της. Κάποιος δε φεύγει και εύκολα από τον τόπο καταγωγής του και να αφήσει τους γονείς του.

Θέλουν συνήθως τα αγόρια να είναι με τη μητέρα τους για να τη βοηθάνε. Παιδιά θα κάνουμε

εφόσον παντρευτούμε. Ο καθένας θέλει να αφήσει έναν απόγονο. Όταν πρέπει να έρθει θα έρθει. Σας ευχαριστώ πολύ που με ακούσατε και ας ελπίσουμε τα πράγματα να είναι καλύτερα στο μέλλον και για το σωφρονιστικό σύστημα.

Υποκείμενο 12: Ανθρωποκτονία από πρόθεση, βιασμός κατ' εξακολούθηση και κατά συρροή, αιμομιξία κατ' εξακολούθηση και κατά συρροή και τεχνητή διακοπή εγκυμοσύνης σε απόπειρα κατά συρροή

Μέχρι Τρίτη δημοτικού. Ήμουν ανήσυχο παιδί, η οικογένεια μου προσπαθούσε να μου μάθει γράμματα αλλά εγώ είχα το μυαλό μου στο παιχνίδι.

Έβγαζα χρήματα αλλά όχι και πολλά, ίσα που έφταναν για την οικογένεια, δεν περίσσευαν.

Είμαι παντρεμένος, έχω 6 παιδιά, το τελευταίο είναι 12/5, όλα κορίτσια. Μπορώ να πω κάποια πράγματα που έχω κάνει με τη δική μου θέληση; Έχω κι άλλα παιδιά με άλλες γυναίκες. Και αγόρια. Δε το λέω για να παινευτώ, το λέω γιατί έχω κάνει αμαρτίες και δε θέλω να τα κρύβω. Θέλω να τιμωρηθώ, δε θέλω να βγω ποτέ από τη φυλακή. Ούτε δικηγόρο δεν έχω πάρει.

Είμαι μέσα για τις κόρες μου, για βιασμό και στο δικαστήριο έπρεπε να τα πάρω όλα πάνω μου, γιατί αυτές ήταν μικρές τότε και δεν καταλάβαιναν. Με έβλεπαν που πήγαινα με άλλες πιτσιρίκες στη γειτονιά, γιατί εγώ έχω παντρευτεί από τα 17 μου, ήμουν νέος τότε. Είμαι σχεδόν συνομήλικος με τις κόρες μου. Και με έβλεπαν με άλλες εκεί πέρα και έτσι έγινε το κακό.

Οι ίδιες με κατηγορήσαν, γιατί όταν έμεναν έγκυος από εμένα, γιατί κάναμε επαφή με τη θέλησή τους, για πολλά χρόνια, 20 χρόνια, έχουν κάνει αρκετά παιδιά. Η μία έχει και ένα αγόρι και δύο κορίτσια τα οποία είναι εν ζωή. Τα κορίτσια είναι η [...] και η [...]. Τα δύο τελευταία και αυτό που σας είπα πριν που είναι 12/ 5 δεν είναι από τη γυναίκα μου, είναι από την κόρη μου. Τα λέω αυτά όχι για να δείξω ότι ήμουν μάγκας και γυναικάς. Τα λέω γιατί πιστεύω στο Θεό. Και τα

λέω όλα δεν κρύβω τίποτα. Αυτές ήθελαν να πάνε μαζί μου με τη θέλησή τους. Εγώ δεν είχα ανάγκη τότε που ήμουν και νέος. Μου έχουν πέσει τα μαλλιά, από φάρμακα πολλά που έπαιρνα στην Τρίπολη –εγώ ζήτησα ένα για να κοιμάμαι γιατί δε με έπαιρνε ο ύπνος και μου έδωσαν 12 την ημέρα και ήταν πολύ σκληρά- έπεσαν και τα δόντια μου από τις παρενέργειες.

Έχω 6 παιδιά με τη γυναίκα μου και με την κόρη μου -την πιο μεγάλη, τη [...] (πρώτο θύμα)- είναι ένα στη ζωή που είναι υιοθετημένο (ενν. το έχουν δώσει για υιοθεσία) και είναι πάνω από 20 ετών τώρα. Είχα σχέσεις μαζί της και κάναμε το παιδί αυτό. Και επειδή εγώ ήθελα να παντρευτεί -αλλά αυτή δεν ήθελε να παντρευτεί, αλλά ήθελε να μείνει μαζί μου, γιατί με αγαπούσε και σαν πατέρα και ερωτικά- και επέμενα να παντρευτεί κι αυτή νευρίασε. Και τη ρώτησα να δώσουμε το παιδάκι και με τη δική της συγκατάθεση, αφού δεν μπορούμε να πούμε στους συγγενείς μας ότι κάνουμε αυτό το πράγμα μαζί και είναι δικό μας- να το δώσουμε για υιοθεσία. Της λέω «μπορείς να το πεις ότι εγώ πήγαινα με τον πατέρα μου με τη θέλησή μου και έχουμε αυτό το παιδί;» και θα το κρατήσουμε αλλιώς πώς θα το κρατήσουμε; Το γέννησε στην κλινική του [...] (αναφέρει το όνομα της κλινικής) και είχαμε πάει σε αυτόν το γυναικολόγο για πολλές εκτρώσεις. Και με τη γυναίκα μου και με τις κόρες μου και με άλλες γυναίκες. Αυτός δε φταίει σε τίποτα, αυτός που φταίει είμαι εγώ. Όλα τα παιδιά που έχω κάνει με τις κόρες μου είναι καλά στην υγεία τους.

Με την [...], τη δεύτερη κόρη, επειδή πήγαινα εγώ με τη μεγάλη ζήλευε και ήθελε κι αυτή. Ήταν μικρές τότε, από 7 χρονών η μεγάλη και από 6 χρονών ήθελε η δεύτερη επειδή μας έβλεπε.

Ντρέπομαι που τα λέω, αλλά πρέπει να τα πω και θέλω να τιμωρηθώ. Έχω τιμωρηθεί αρκετά, αλλά δε θέλω να βγω ποτέ. Με την [...] (δεύτερη κόρη-θύμα) έχω στη ζωή τα δύο κοριτσάκια και το άλλο το αγοράκι πέθανε. Γιατί γέννησε στην τουαλέτα -γιατί φοβόντουσαν τη γιαγιά (ενν. τη μητέρα του) που μέναμε όλοι μαζί στο πατρικό μου σπίτι και νομίζαμε ότι δεν είχε

καταλάβει αλλά τα ήξερε και δε μίλαγε. Τα ήξερε πριν γεννηθεί το παιδί, τα ήξερε όλα από την αρχή. Και δεν είπε τίποτα από την αγάπη της σε μένα και τα εγγόνια της. Τα άκουγε τα βράδια στο δωμάτιό μας, γιατί μας χώριζε μια πόρτα και άκουγε τι λέγαμε, τι κάναμε.

Με τη γυναίκα και με την κόρη μου μαζί κάναμε και οι τρείς. Αυτές οι δύο μεταξύ τους και εγώ με την κόρη μου. Αλλά εγώ τι έπρεπε να πω στο δικαστήριο; Έπρεπε να πω ότι δε φταίνε και τα πήρα όλα επάνω μου. Και μου λένε «τις βιάζεις;» Και λέω ναι. Αυτές είπαν ότι τις βίαζα 10 χρόνια και λέω «όχι, 20 χρόνια!». Και μου λέει ο κύριος εισαγγελέας «πέφτω από τα σύννεφα». Εγώ είχα πει ότι αν κάτι πάει στραβά -που ήθελε η μεγάλη μου κόρη να με κλείσει φυλακή, γιατί μετά από χρόνια της έλειπε το παιδί και όλο έκλαιγε και εγώ τη λυπόμουν και καιγόμουν μέσα μου, γιατί και εγώ την αγαπώ υπερβολικά και καλά έκαναν που με έκλεισαν μέσα και δε τις μισώ καθόλου γι' αυτό. Όπως λένε άλλοι που «με έκλεισαν τσάμπα φυλακή». Κανένας δεν μπαίνει φυλακή τσάμπα. Όλοι φταίμε και πρέπει να πληρώσουμε. Κι αν δε φταίμε σε αυτό φταίμε σε κάποιο άλλο. Γιατί πρέπει να πληρώσουμε. Εδώ ο Ιησούς Χριστός έβγαλε φυλακή με το Πόντιο Πιλάτο.

Με τις δύο κόρες έχω πάει κι αν ήμουν πραγματικός βιαστής θα είχα πάει με όλες τις κόρες, ενώ θα μπορούσα γιατί μου ήταν πανεύκολο. Κι αυτό μπορείτε να δείτε που λέω αλήθεια. Όχι από αυτές γιατί ντρέπονται κι αυτά που λέμε δε θέλω να βγουν στα κανάλια, γιατί αν βγουν στον αέρα θα ντροπιαστούν και δε θέλω. Εγώ τα λέω για να τιμωρηθώ και γιατί τα βγάζω από μέσα μου. Αυτές μου λέγανε ότι ήταν ερωτευμένες μαζί μου και δεν το παραδέχονται. Ποια κοπέλα θα έλεγε ότι πήγε με τη θέλησή της με τον πατέρα μου;

Η πρώτη ήταν όταν με είδε με την 10χρονη ανιψιά μου, την κόρη της αδελφής μου. Μας είδε να κάνουμε έρωτα κάτω στο δάπεδο. Ήταν 7 χρονών η κόρη μου τότε. Όταν μας είδε φώναζε «είναι

δικός μου ο μπαμπάς» την έπιασε από τα μαλλιά. Και μετά άρχισε να μου ζητάει και αυτή από ζήλεια και ανταγωνισμό επειδή με είδε με μικρή. Και της έλεγα «εσύ είσαι κόρη μου». Κι αυτή έλεγε συνέχεια «θέλω και εγώ, θέλω και εγώ!». Και η ξαδέρφη της την ξεμουάλιζε, της έλεγε ότι είναι ωραίο το σεξ και να βρει κάνα αγόρι να το κάνει. Και εγώ από υπερβολική αγάπη και για να μη στενοχωριέται και να μην κλαίει, το έκανα. Της έλεγα «είσαι κόρη μου δεν πρέπει» κι όμως αυτή επέμενε. Όμως εγώ τι έπρεπε να πω στο δικαστήριο; Αυτά που λέω σε σας; Δεν έπρεπε να τις καλύψω; Και τις κάλυψα. Και την γυναίκα μου. Γιατί και η γυναίκα μου είχε την ανωμαλία και την τάση να με βλέπει με άλλες γυναίκες. Ας ήταν οι κόρες μου, ας ήταν η μάνα μου, ας ήταν οι αδερφές μου, ας ήταν άλλες γυναίκες. Δεν την ένοιαζε. Συμμετείχε. Έκανε έρωτα μαζί μας. Και οι τρεις στο κρεβάτι μαζί και μου το ζητούσε και η γυναίκα μου. Της άρεσε να με βλέπει πρώτα με τις κόρες μου, να ερεθίζεται και μετά να κάνω και με αυτή. Έτσι ακριβώς έγιναν, αλλά δε θέλω εγώ να δικαστούν ποτέ. Γιατί η αιτία είμαι εγώ. Τι σας είπα στην αρχή; Ζήλεψαν που με έβλεπαν και ήταν μικρές. Δεν ήταν 15-16 χρονών για να έχουν μυαλό. Και ζήλευαν και ήθελαν να κάνουν κι αυτές τα ίδια. Και έτσι ξεκίνησε. Γι' αυτό εγώ θέλω να τιμωρηθώ, γιατί αν δεν με είχαν δει εμένα δε θα γινόταν τίποτα. Κι αυτές νομίζουν ότι τις μισώ. Και μιλούσα και μαζί τους. Τώρα δε μιλάω με τη γυναίκα μου και με τις 4 κόρες μου γιατί δεν παραδέχονται –όχι στο δικαστήριο, μεταξύ τους- ότι δεν τις βίαζα. Μόνο η [...] (η τέταρτη κόρη) που είναι ίδια με μένα και τα λέει έτσι όπως είναι και είναι δίκαιη, ήξερε τα πάντα. Είναι η τέταρτη κατά σειρά. Είναι η [...] (πρώτη κόρη –πρώτο θύμα) , η [...] (δεύτερη κόρη-δεύτερο θύμα), η [...] (τρίτη κόρη), η [...] (η τέταρτη κόρη), η [...] (η πέμπτη κόρη) και η [...] (η έκτη κόρη). Και τα υπόλοιπα είναι από την κόρη μου την [...] (δεύτερη κόρη-δεύτερο θύμα): η [...] και η [...]. Τα υπεραγαπώ όλα μου τα παιδιά. Δε θέλω να ξαναβγώ έξω γιατί δε θέλω να ξαναπάω κοντά τους. Επειδή έγιναν όλα αυτά και δεν μπορούν να παραδεχτούν στα υπόλοιπα

παιδιά ότι το έκαναν με τη θέλησή τους. Αν εγώ ήμουνα βιαστής δε θα μου μιλούσε η [...] (η τέταρτη κόρη) και η [...] (η πέμπτη κόρη) που έρχονται και με επισκέπτονται. Και η μεγάλη μου κόρη μου είπε να έρθω και της είπα δε θα έρθω στο επισκεπτήριο και δε θέλω γιατί θα της λέω «γιατί δεν το παραδέχεσαι στην [...] (η τέταρτη κόρη) που σ' αγαπάει ότι το ήθελες και την κοροϊδεύεις ενώ μας είχε πιάσει πολλές φορές που ήταν και μεγάλη σε ηλικία;». Λέει ότι με φοβότανε και ότι ήταν υποκριτικό αυτό που φώναζε από ευχαρίστηση και έλεγε «θέλω κι άλλο κι άλλο» και όλα αυτά τα άκουγε η [...] (τέταρτη κόρη). Και έρχεται εδώ και με θαυμάζει και λέει «είμαι περήφανη που έχω αυτόν το πατέρα που δεν κρύβει τίποτα». Όπως και στο δικαστήριο που έλεγαν να σταματήσω γιατί έλεγα κι άλλα πράγματα εναντίον μου! Δικάστηκα μία ισόβια για το μωρό που πέθανε μέσα στην τουαλέτα επειδή άργησα εγώ. Έπινε η μητέρα μου τον καφέ της έξω και η τουαλέτα ήταν έξω και έβλεπε. Πώς θα πήγαινα να το πάρω εγώ; Και δεν είχε πεθάνει, δε μ' αρέσει να λέω ψέματα. Είχε παγώσει. Αυτή νόμιζε ότι πήγε να κάνει το νερό της –ήταν 16 ετών- και αυτό βγήκε. Και έρχεται η μεγάλη κόρη μου και μου λέει «μπαμπά γέννησε η αδερφή μου. Η γιαγιά είναι εκεί. Πώς θα το πάρουμε; Τι θα κάνουμε;». Για να μη το δει η γιαγιά. Εμείς νομίζαμε ότι δεν ήξερε τίποτα κι αυτή τα ήξερε όλα. Κατόπιν που μπήκα στην Τρίπολη, στη φυλακή, μου τα έλεγε στο τηλέφωνο. «Από την πρώτη μέρα που ξεκινήσατε τα ξέρω όλα, σας παρακολουθούσα. Αλλά δε μπορούσα να πω τίποτα αφού και εσύ είσαι παιδί μου, παιδιά και τα εγγόνια μου. Και αφού άκουγα ότι το ήθελαν, δεν μπορούσα.». Τις άκουγε που το ζητούσαν, έστηνε αυτί και τα άκουγε όλα.

Με αγαπούσαν οι γονείς μου, αλλά ο πατέρας μου με χτυπούσε για το καλό μου γιατί ήμουν άτακτος, ανήσυχος, έκανα πολλές ζημιές. Στο σχολείο τα παιδιά επειδή πήδαγα από κλαδί σε κλαδί, με ζήλευαν και με χτυπούσαν. Με πετούσαν κάτω και πηδούσαν επάνω μου. Ευτυχώς που ήμουν ελαστικός όπως όλα τα παιδιά και δε μου έσπασαν τα κόκκαλα. Εγώ τα χτυπούσα

από άμυνα. Η μητέρα με έχει χτυπήσει 2 φορές στη ζωή της όλες κι όλες. Σφαλιάρες, όχι πολύ σκληρά. Ο πατέρας μου με χτυπούσε με σανίδα με πρόκες από την οικοδομή. Και μου είχαν μπει οι πρόκες μέσα στο δέρμα μου. Και στα πόδια με χτυπούσε επειδή ήμουν πολύ άτακτος και δεν τον άκουγα. Έλεγα δε θα το ξανακάνω, αλλά το ξανάκανα. Μέχρι τα 12. Μετά άλλαξαν όλα ξαφνικά. Λες και μου είπε ο Θεός σταμάτα. Ηρέμησα και ήμουν το πιο ήσυχο παιδί.

-(Εγώ)Η πρώτη σας σεξουαλική εμπειρία πότε ήταν;

- Πολύ μικρός, στα 8 μου. Με τις ξαδέλφες μου. Βλέπαμε τα γουρούνια και έκαναν σεξ. Σε αυτές είχαν μιλήσει και ήξεραν από πού γεννιούνται τα παιδιά. Εμένα μου είχε πει η μητέρα μου ότι τα παιδιά γεννιούνται από το στόμα επειδή η γυναίκα μύριζε τον κρίνο. Με κορόιδευαν επειδή δεν ήξερα και είχα άσχημες αντιδράσεις μετά. Μέχρι τα 8 μου έλεγε ψέματα η μητέρα μου. Από τα 4 τη ρωτούσα «από πού γεννιούνται τα παιδιά;». Και εκεί απάνω έγινε η αντίδραση. Η ξαδέρφη μου ήταν ίδια ηλικία με μένα και η άλλη 9. Από τα 8 μου ξεκίνησα. Αλλά δε βίασα ποτέ. Αν δεν με προκαλούσε μία γυναίκα, όποια και να είναι γιατί δεν απέρριψα καμία, δεν έκανα τίποτα.

Έχω ξαναμπεί φυλακή, αλλά για κλήσεις τις τροχαίας, για ξυλοδαρμό και για κάτι κλοπιμαία. Είχα αγοράσει κάτι από έναν κι αυτός τα είχε κλέψει. Και ήρθε η αστυνομία και μου ζήτησε τα χαρτιά γι' αυτά τα πράγματα και μου τα κατάσχεσαν. Και μπήκα μέσα γι' αυτά, είχα δικαστεί 3 χρόνια. Μετά πήγα εφετείο και κάθισα τελικά 15 μήνες. Και δεύτερη φορά για τον ξυλοδαρμό στον ξάδερφό μου γιατί μόλις βγήκα από τη φυλακή, μου είχε πάρει αυτά που είχα αγοράσει και τα πούλησε. Και φώναξε δυο φίλους του να με χτυπήσουνε και τους χτύπησα και εγώ και τους τρεις και πιο πολύ τον ξάδερφό μου. Και μπήκα 6 μήνες γι' αυτό και μου ήρθαν οι κλήσεις όσο ήμουνα μέσα γιατί είχα δικαστεί ερήμην. Άρα σύνολο 20 μήνες. Τώρα είναι 25 και μία ισόβια, 41 χρόνια. Έχω μπει στα 13 χρόνια που είμαι φυλακή. Αλλά δε με πειράζει, δε θέλω να βγω

ποτέ. Γιατί συνωμότησαν όλες μαζί να με κλείσουνε φυλακή, ενώ περνούσαν τόσο καλά μαζί μου, από όλες τις απόψεις- γιατί ήμουν πολύ εργατικός και δούλευα για να μην τους λείπει τίποτα. Τις πήγαινα σε μια ψησταριά και τρώγαμε συνέχεια.

Είχα αδυναμία στις μεγάλες γυναίκες. Με τις μικρές πήγαινα επειδή με πίεζαν. Η ανιψιά μου έλεγε «αυτός είναι ο γκόμενος μου» στις συμμαθήτριάς της. Γιατί της έπαιρνα καμιά φορά κάστανα, τυρόπιτα και με βλέπανε από το σχολείο. Και μετά ζήλευαν και τα άλλα κοριτσάκια.

Γιατί όταν δεν έχει μυαλό ένα μικρό κορίτσι, παρακινείται από την άλλη κοπέλα που με φιλούσε και στο στόμα με το ζόρι. Πηδούσε πάνω μου, κρεμιόταν. Γιατί ο πατέρας της παλιά είχε βιάσει τρεις κοπέλες όχι όπως εγώ που μου το ζητούσανε αυτός τη βίαζε και έμοιασε του πατέρα της.

Γιατί με βίασε σχεδόν η ανιψιά μου, ορμούσε πάνω μου όταν ήταν 10 χρονών.

-(Εγώ)Είχατε πιάσει ποτέ τις κόρες σας για να συνευρεθείτε ερωτικά;

- Όχι από ότι θυμάμαι. Εκείνη λέει ότι το έκανε με το ζόρι. Η ίδια όμως ερχόταν και με ρωτούσε «τι θα κάνουμε;». Για 20 χρόνια γινόταν αυτό. Ζήλεψαν τα κορίτσια και το ήθελαν. Εγώ δε το ήθελα. Δεν είχα έλλειψη από γυναίκες. Είχα και τη γυναίκα μου και άλλες πολλές άλλες γυναίκες. Ήμουν και πρακτικός-μασέρ και είχα όποια ήθελα. Ρωτήστε και τις κόρες μου.

-(Εγώ)Βρίσκατε ευχαρίστηση σε αυτό που κάνατε με τις κόρες σας;

-Ναι, αφού μου έδιναν αγάπη και αφού το κάναμε που το κάναμε, και μου έλεγαν ότι μ' αγαπούν, ναι. Το κάναμε πολλές φορές τη μέρα και ερχόντουσαν και κοντά μου στη δουλειά μου, γιατί ήθελαν να είναι κοντά μου. Και πολλές φορές σταματούσα το κόψιμο των ξύλων στις ερημιές και μας είχαν δει κιόλας κι άλλοι από κτήματα με σταφύλια. Εμείς δεν τους βλέπαμε και κάναμε εκεί και ερχόντουσαν και μας κοιτούσαν και μας πιάνανε. Και μάλιστα μας είχαν πιάσει και άντρες και γυναίκες. Έλεγα στις κόρες μου να κάνουν σχέση, για να με αφήσουν εμένα. Δε θέλανε, θέλανε μόνο εμένα, αλλά πήγαιναν. Πήγαιναν και με τσιγγάνους, γιατί μένουμε κοντά

σε τσιγγάνους. Ρωτήστε τες αν θέλετε ακόμα και τη μεγάλη που με έκλεισε μέσα, επειδή με έχει μανία που δεν κράτησα το γιο μας. Έκλαιγε και έλεγε «να τον κρατήσουμε μπαμπά» και της έλεγα «πες το στη γιαγιά, πες το σε όλους- ο παππούς είχε πεθάνει- πες το εσύ στη γιαγιά ότι το κάνεις με τη θέλησή σου και ότι είσαι έγκυος και μετά θα πάω πίσω να πω ότι λες αλήθεια». Η γυναίκα μου τα πάντα ήξερε και επειδή δεν έκανε αυτή αγόρια ήθελε να το κρατήσουμε.

Να σας πω τι έγινε τότε με το μωρό γιατί δε σας ολοκλήρωσα. Το μωρό επειδή είχε παγώσει και είχαν μελανιάσει τα χείλη του και είχε μείνει σα πεθαμένο. Πάγωσε από το δάπεδο και είχε και νερά. Κι όταν το είδα έτσι εγώ νόμιζα πως είχε πεθάνει. Και το βάζω σε μια σακούλα μπλε για να μην το δει η μητέρα μου- έτσι τα έχω καταθέσει ακριβώς γιατί δεν είμαι ψεύτης, αλλά σε ένα πράγμα είπα ψέματα: ότι τις βίαζα- την έδεσα τη σακούλα και ζεστάθηκε μες στη σακούλα και ζωντάνεψε, επανήλθε. Δεν ήταν πεθαμένο, είχε λιποθυμήσει από το κρύο. Ανάπνεε μες στη σακούλα και είχε ιδρώσει η σακούλα και μόλις τελείωσε το οξυγόνο, πέθανε. Αλλά δέχομαι ότι είμαι εγκληματίας χωρίς να το καταλάβω το πήρα μαζί με τις δύο κόρες μου και τη γυναίκα μου και το παίρνουμε με τη συγκατάθεση μας και οι τέσσερις και το πάμε να το θάψουμε σε ένα ποτάμι, στην άκρη. Και μετά από χρόνια έκανε πλημμύρα και χάθηκε. Πήγα και με την αστυνομία και τους λέω «εδώ το είχα βάλει», γιατί είχα βάλει και σημάδι γιατί πήγαινα και έκλαιγα εγώ συνέχεια εκεί που το είχα θάψει και του ζητούσα συγνώμη και το ξέρει και η γυναίκα μου.

-(Εγώ) Πιστεύετε ότι η κόρη σας έχει τραυματιστεί ψυχικά;

-Έτσι λέει, αλλά η [...] (η τέταρτη κόρη) και όλοι εκεί πέρα μου λένε ότι με έκλεισε μέσα από εκδίκηση, γιατί δεν κρατούσα τα δικά της παιδιά και έκανε εκτρώσεις. Αυτό που γεννήθηκε ήταν επειδή μου ξέφυγε και είχαν περάσει 2 μήνες και είπε ο γιατρός «εγώ δεν γίνομαι φονιάς» και το δώσαμε για υιοθεσία. Το αγοράκι που γέννησε η δεύτερη κόρη μου ήταν αυτό που

πέθανε. Το κορίτσι της [...] (δεύτερης κόρης-θύματος) μπορέσαμε και το κρατήσαμε επειδή η γυναίκα μου ήταν έγκυος ταυτόχρονα και είπαμε είναι ότι και τα δύο δικά της.

Είναι κακό για μένα, πως νιώθω εγώ. Δεν έπρεπε να γίνουν όλα αυτά γιατί δεν έπρεπε να πάω με τα παιδιά μου και που πήγαινα δεν έπρεπε να κάνουμε παιδιά. Τι φταίνει; Γιατί τότε είμασταν πάνω στις γλύκες, τα βλέπαμε ότι είναι λάθος κι όμως συνεχίζαμε. Δε θέλω να το ξανακάνω και γι' αυτό δε θέλω και να βγω, να πάω κοντά τους. Δεν έχω εμπιστοσύνη εγώ στον εαυτό μου. Δεν είμαι σίγουρος. Αλλά δε θέλω να το ξανακάνω με τίποτα. Αλλά φοβάμαι τον εαυτό μου, επειδή είχα συνηθίσει με αυτές και αυτές με μένα, αν βγω έτσι γερός μπορεί να ξαναγίνει. Αν βγω γερασμένος δε θα υπάρχουν δυνάμεις. Και κανένας δεν πρέπει να έχει εμπιστοσύνη στον εαυτό του.

Είναι πολύ μικρή η ποινή. Φυλακή ή θάνατο και το ζήτησα και τότε στον εισαγγελέα. Ναι τα ήξερα όλα, αλλά το ήθελαν και δεν ήθελα να στενοχωριούνται.

Δεν είχα σχέση με αυτά (ενν. πορνογραφικό υλικό), δε μου άρεσαν ποτέ αυτά.

Δεν υπάρχει πιο χυδαίο, ακραίο και κακό πράγμα από το να αφαιρέσεις ζωή. Όλα τα βλέπω το ίδιο (ενν. τα εγκλήματα). Είναι θέμα εγκεφάλου (ενν. η παιδεραστία) και παρανοϊκό και ανωμαλία του εγκεφάλου. Δεν πιστεύω ότι το έχω αυτό γιατί δεν είμαι ανώμαλος, δε μου αρέσουν οι ανωμαλίες. Μου αρέσουν όλα φυσιολογικά. Ούτε με άντρες, ούτε πρωκτικό σεξ, τα σιχαίνομαι αυτά, δε τα θέλω. Το να πηγαίνεις με ένα παιδί βέβαια δεν είναι φυσιολογικό. Ακόμα και γι' αυτό θέλω να μη βγω. Είχα σεξουαλικές σχέσεις και με άλλα παιδιά, επειδή το έλεγε η ανιψιά μου και ήθελα να πληρώσω και γι' αυτά. Αλλά δεν ήρθαν να καταθέσουν, εγώ όμως τους το ζήτησα στο τηλέφωνο γιατί ήθελα να πληρώσω. Ήμουν ωραίος νέος. Πήγαινα και με μεγάλες γυναίκες από μικρός.

Να σας πω..ήταν ένας μεγάλος μάστορας και εγώ ήμουν 4 ετών και ήμουν γυμνός, γιατί ήταν καλοκαίρι. Κι απέξω αυτός γελούσε και με φώναζε. Με σηκώνει στον αέρα, μου δίνει και σοκολάτα. Και μου λέει να γίνουμε φίλοι. Και με πείραζε στο γεννητικό όργανο. Και μου το διπλώνει στα δάχτυλα του και αυτό μεγάλωσε. Και παραξενεύτηκα. Και για ένα μήνα γινόταν αυτό κάθε μέρα και μου έλεγε να το κάνω και εγώ. «Το κάνω και στο γιο μου» μου είπε και ο γιος του ήταν μεγαλύτερός μου. Και μετά έγινε αυτό με τις ξαδέρφες μου, με τα γουρούνια. Φώναζαν στην αρχή, πονούσαν αλλά μετά συνήθιζαν.

Άμα ήμουν με έναν άντρα θα τα έλεγα πιο εύκολα αυτά! Αλλά δεν είναι κακό να τα λες. Και δεν πρέπει να φοβούνται τη φυλακή, όπως αυτός που είναι στο κελί μου και έχει βγάλει ψεύτικη ιατροδικαστική απόφαση και δεν παραδέχεται με τίποτα αυτά που έχει κάνει. Με τις κόρες μου δεν υπήρχε τίποτα άλλο (ενν. εκτός από κολπική συνουσία), γιατί δεν τα μπορώ καθόλου αυτά, τα σιχαίνομαι. Ρωτήστε τες αυτές αν έκανα ανωμαλίες. Εγώ έκανα έρωτα αγάπης. Γιατί μου λέγανε «δε σε θέλουμε για πατέρα μας αλλά για άντρα μας». Γι' αυτό και ήθελαν να μένουν έγκυες. Ποτέ δε συμμετείχε άλλος άντρας. Εκτός από τη γυναίκα μου. Ήθελαν και οι κόρες μου να πηγαίνω εγώ με τις φίλες τους. Γιατί οι κόρες μου κόλλησαν την ανωμαλία της γυναίκας μου. Θέλανε να ζηλεύουν για να με θέλουν πιο πολύ. Στην αρχή ξεκινήσαμε με μία και μετά συνεχίσαμε με 2,3,4 και πάει λέγοντας. Και πηγαίναμε και σε δικό τους σπίτι που έλειπαν οι γονείς. Γιατί ήταν γραμμένα αυτά να γίνουν. Ήταν το πεπρωμένο μου. Ο πατέρας μου ήθελε να φτιάξει κι άλλο δωμάτιο στο σπίτι και επειδή εγώ τον πείραζα και δεν άκουγα, με σήκωσε ψηλά και έπεσα πάνω σε μία σανίδα με ανοιχτά τα πόδια. Και μου έσπασε ο ένας όρχις. Κι από αυτό το ατύχημα μου βγήκε σε καλό, γιατί είχα αντοχή και δεν έβγαζα σπέρμα γρήγορα και δεν κουραζόμουν. Τα έχω πει σε όλους αυτά και εδώ μέσα και με λένε βλάκα που τα λέω όλα επειδή αυτή τα κρύβουν.

Εγώ ήξερα ότι θα μπω φυλακή τρία χρόνια πριν αλλά δεν έφυγα. Είχα πρόσκληση από την θεία μου κι όμως δεν πήγα. Μου είχε πει η μεγάλη η κόρη μου επειδή δε με φοβόταν-κι από εκεί θα καταλάβετε ότι δεν τις βίαζα γιατί δε με φοβόντουσαν, τις είχα ελεύθερες, πήγαιναν όπου ήθελαν. Μήνυση μου έκανε επειδή έδωσα το παιδί και μετά κράτησα της [...] (δεύτερης κόρης-θύματος) μετά και [...] (πρώτη κόρη-θύμα) νευρίασε. Όλες μαζί μου έκαναν μήνυση γιατί τις είχε μαζέψει όλες η [...] (πρώτη κόρη-θύμα) και τις εξανάγκασε και τους έταξε λαγούς και πετραχήλια. Η [...] (τέταρτη κόρη) δεν ήθελε να με κατηγορήσει αλλά την πίστεψε την[...] (πρώτη κόρη-θύμα), γιατί έκλαιγε συνέχεια και έλεγε «αλήθεια με βίαζε. Αυτά που έβλεπες ήταν υποκριτικά που έλεγα να κάνουμε σεξ, ήταν ψεύτικο επειδή τον φοβόμουν». Και επειδή η [...] (τέταρτη κόρη) ήταν μικρή την κορόιδευε.

Μια φορά τη χτύπησα και της έριξα κλωτσιά στην κοιλιά (της πρώτης κόρης). Ξέρετε γιατί; Επειδή εγώ βοηθούσα τη γειτονιά και τους αγόραζα πράγματα, κρέατα, σοκολάτες, καραμέλες.. και μου έλεγε «γιατί τους βοηθάς αυτά είναι δικά μας λεφτά, είναι η περιουσία μας» και δεν ήθελε να δίνω, ήταν τσιγκούνα. Ήθελε όλα τα χρήματα να τα διαθέτω γι 'αυτή και για τα αδέρφια της. Κυρίως όμως γι' αυτήν. Της άρεσε πολύ η τηλεόραση. Μου έλεγε «εσένα σε θέλω ή για γκόμενο ή για άντρα μου. Σε μισώ ως πατέρα αλλά σε αγαπώ ως άντρα. Θα ήθελα να ήσουν σαν τον Ωνάση, να έχουμε τις βίλες μας..», γι' αυτό η [...] (τέταρτη κόρη) ήθελε να φύγει από κοντά της και έφυγε από 17 χρονών.

Τιμωρείται και αυτή (ενν. η σύζυγος). Αφού πήρε αρκετά λεφτά και επειδή σταμάτησε η κόρη μου να της δίνει και έπεσε πολύ ξύλο μεταξύ της μεγάλης κόρης και της μάνας της.

Χτυπήθηκαν, η κόρη μου τη χτύπησε πολύ που δεν έπρεπε τη μητέρα της γιατί της είχε υποσχεθεί ότι αν με κλείσουν μέσα θα έχουν λεφτά και θα την έχει στα όπα -όπα. Δε τα λέω αυτά από μίσος γιατί αγαπώ και τη γυναίκα μου που έκανε αυτά τα παιδιά. Από μέσα της

βγήκαν αυτά τα παιδιά. Πρέπει εγώ να αγαπώ πιο πολύ τα παιδιά και όχι τη γυναίκα μου; Εγώ αγαπώ πιο πολύ τη γυναίκα μου παρόλο που μου έκανε το μεγαλύτερο κακό που συμφώνησε και δεν είπε ότι είναι κι αυτή ένοχη. Ενώ εγώ την υποστήριζα, γιατί είπα ότι δεν ήξερε τίποτα και ούτε είπα ότι το κάναμε και όλοι μαζί.

Δε θέλω να βγω, αλλά αν βγω, επειδή δεν μπορώ να αφαιρέσω μόνος μου τη ζωή μου γιατί διαβάζω τη Βίβλο, θα πάω σε μια σπηλιά να μείνω μόνος μου. Όχι ότι έχω μίσος για τους ανθρώπους, παρόλο που με πρόδωσαν και φίλοι και παιδιά αλλά καλά μου έκαναν. Γιατί παραδέχομαι τα πάντα. Είχα πει σε κάτι φύλακες ότι δε θέλω να εργάζομαι γιατί δε θέλω να βγω γρήγορα. Γιατί να εργάζομαι αφού δε θέλω να βγω; Για ποιο λόγο; Τους είπα όταν θα με βάλετε φυλακή δε θέλω να ξαναβγώ. Το είπα στα παιδιά μου. Για όλα στενοχωριέμαι, είμαι άτομο που δεν είχα κακή καρδιά γι' αυτό μπορώ και τα παραδέχομαι. Ο άνθρωπος που έχει καλή καρδιά μπορεί και συγχωρεί και παραδέχεται.

-(Εγώ) Τη σύζυγό σας την είχατε χτυπήσει ποτέ;

-Ναι, πάρα πολλές φορές και το είπα και εκεί στο δικαστήριο. Γιατί τα ήθελε όλα δικά της. Μόνο για το σεξ με άφηνε να πηγαίνω με άλλες γυναίκες γιατί της άρεσε και ήταν η αδυναμία της. Αλλά όταν έκανα κάποιο δώρο στα παιδιά μου, κάποιο βραχιόλι ή σκουλαρίκια, τους τα έκλεβε ενώ σε αυτήν είχα πάρει παραπάνω. Και επειδή τσακώθηκε με την κόρη μου και τη χτύπησε και έβγαλε αίμα από τη μπουνιά γι' αυτό τις έσπασα τα παιδιά. Εγώ δε θέλω όταν βγω να πάω κοντά τους. Αυτές με θέλουνε ακόμα κι αυτή που με έκλεισε μέσα με θέλει. Μου το έχει ζητήσει γι' αυτό σταμάτησα να την παίρνω τηλέφωνο.

Υποκείμενο 13: απόπειρα ανθρωποκτονίας, βιασμού και ληστείας τελεσθείσας με ιδιαίτερη σκληρότητα/ παράνομη κατοχή εργασίας

Πήγα τρία χρόνια σχολείο. Δεν είχα χρήματα. Είχαμε καλές σχέσεις με τους γονείς μου. Έχω 4 αδέρφια. Τρεις αδελφές, έναν αδελφό. Φτωχή οικογένεια. Μαλώναμε αλλά όχι πολύ, δεν είχαμε πρόβλημα. Δεν είμαι παντρεμένος, δεν έχω παιδιά.

Φόνος, ληστεία και βιασμός. Ισόβια και 25 χρόνια. Μέχρι σήμερα έχω κάνει 4.

Στην Ελλάδα είχα φίλους, αλλά έφυγαν. Είχα και έναν Έλληνα φίλο.

Ήθελα να έρθω Ελλάδα για να δουλέψω, να βγάλω λεφτά και να στείλω πίσω στην οικογένεια μου.

Πήγα να κλέψω την κοπέλα και την έσπρωξα και έπεσε. Χτύπησε το κεφάλι της. Είναι ζωντανή.

Ήρθε η μαμά της στο δικαστήριο. Μου είπαν ότι υπάρχει βιασμός, εγώ δεν το έχω κάνει. Αυτοί έτσι λένε, εγώ όσα έχω κάνει τα έχω πει.

Έχω μετανιώσει, γιατί κατάλαβα ότι ήταν λάθος. Όχι ποτέ δε θα το ξανάκανα. Η ανάγκη για λεφτά. Μετά ήθελα να φύγω γιατί πήγε να με πιάσει. Ήθελα να της πάρω τη τσάντα και το κινητό.

Είναι πολλά λένε τα χρόνια εδώ. Εδώ μέσα το λένε. Δεν έχω εδώ οικογένεια άρα που να πάω;

Δεν ξέρω πολλά από κομπιούτερ, μόνο facebook που μου έφτιαξε ένας φίλος.

Κακό (το να σκοτώνεις). Γιατί έχω βγάλει 4 χρόνια και έχω μάθει πάρα πολλά. Πριν ήταν άλλο.

Κανείς δεν ξέρει πριν το πάθει, μετά τα καταλαβαίνει όλα. Εγώ είπα τι έκανα, αλλά αυτοί λένε ότι είναι βιασμός. Πώς να στο πω τώρα; Τράβηξα (τα) ρούχα (της), έτρεξα από πίσω (της) και

μετά το μυαλό.... Έβαλα δάχτυλο. Αυτό μου είπαν ότι μετράει σαν βιασμός. Δεν την είχα ξαναδεί. Που να ήξερα πόσο χρονών ήταν το κορίτσι; Λένε ότι ήταν ανήλικη. Βρήκα αυτήν για να κλέψω. Πρώτα πήγα να την κλέψω. Ήθελα να φύγω και με έπιασε (ενν. να μου επιτεθεί) και μετά έκανα αυτό. Την έσπρωξα, δεν ήθελα να τη σκοτώσω.

Με βρήκε η αστυνομία. Φυλακή είναι.. δεν ξέρω πότε θα βγω. Πρώτα θα πληρώσω αυτό που έχω κάνει και μετά.

Μια ζωή από την αρχή. Να βρω δουλειά. Δεν ξέρω αν θα κάνω οικογένεια αλλά πρώτα θα βρω δουλειά για να γυρίσω πίσω.

(Η επικοινωνία ήταν δύσκολη καθώς δεν γνώριζε πολύ καλά την ελληνική γλώσσα λόγω της καταγωγής του και δυσκολευόταν στην ομιλία).